

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Daima sen

Keşke geçmişi
yeniden yazabilseydiler...

ERIN KAYE

İki talihsiz âşık.

Hayatta ve aşkıta onlara sunulan ikinci bir şans.

Tüm duygularınızı harekete geçirecek umut dolu bir hikâye.

Üniversitedeyken birbirlerine deli gibi âşık olan Sarah ile Cahal, mezun olduktan sonra evlenmeyi planlar ve kimsenin kendilerine engel olamayacağını düşünürler. Fakat maddi durumlarının ve aile yapılarının farklı olması işleri tahmin ettiklerinden çok daha fazla zorlaştırır. Nihayetinde de ağır yollara gitmek zorunda kalırlar.

Birbirlerini hiç görmeden geçen yirmi senenin ardından ilk kez tesadüfen bir etkinlikte karşılaşırlar, ikisi de başka insanlarla aile kurmuştur ama artık onlar için hiçbir şey aynı olmayacaktır. Birbirlerine sormak istedikleri çok şey vardır, seneler önce yarım kalan aşklarının tekrar gün yüzüne çıktığını hissederler. Fakat geçmiş sürprizlerle doludur ve açığa çıkan gerçekler hiç beklemedikleri kadar korkunçtur...

“Yenilikçi, ilgi çekici, daha ilk sayfadan itibaren sizi etkisi altına alacak bir öykü ve daha önce okuduklarınızdan çok farklı.”

Claudia Carroll

*“Kusursuz bir biçimde kaleme alınmış bu roman
sizi hem duygulandıracak hem de kendine
hayran bırakacak.”*

Closer Magazine

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-832-6

9 786052 998326

Kapak: www.headesign.co.uk

Kapak İllüstrasyonu: Jitesh Patil

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 2188

Daima Sen
Erin Kaye
Özgün Adı: Always You

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gökçe Güngör
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020
ISBN: 978-605-299-832-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Erin Kaye, 2013

Bu kitabın orijinal baskısı HarperCollins Publishers Ltd. tarafından
İngilizce olarak yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Erin Kaye

Daima Sen

İngilizceden çeviren:

E. Meriç Selvi Hoşafçı

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ağabeyim Jim'e...

Birinci Bölüm - 1992

“Daha babana bizden bahsetmedin mi?” Başı iki yastıkla desteklenmiş halde sırtüstü yatmakta olan Cahal tavandaki yeşil küf lekesine bakıyordu. Külle dolu, kenarı kırık bir fincan tabağı atletik göğsünün üzerinde tehlikeli biçimde dengelenmişti.

“Peki sen sizinkilerle konuştun mu?” dedi Sarah, parmağını Cahal’ın sol meme ucunun çevresindeki siyah, gür kılların etrafında gezdirirken. Odaya sigara, bayat bira ve seksin; günahın kokusu sinmişti. Altın sarısı şubat güneşi, çiçekli ince perdelerin arasından süzülüyor ve radyoda Wet Wet Wet’ten “Goodnight Girl” çalıyordu. Aşağıdaki sokaktan, öğle tatilindeki liselilerin gülüşmeleri dalga dalga yükseliyordu.

“Evet.” Cahal sarma sigarayı dudaklarına götürüp nikotin sarısı parmağı ile başparmağının arasında kıstırdı. İçine çekerken göğsü yükseldi, bir an öylece kaldı, sonra dudaklarının kenarından gri bir duman bulutu sızarken göğsü yavaş yavaş alçaldı.

Sarah dirseğinin üzerinde doğruldu ve ürperen çıplak omuzlarının üzerine hafif küf kokulu yorganı çekti. Uzun, sarı saçlarından kalınca bir tutamı kulağının arkasına attı. “Ne dediler?”

Cahal sigarasını belli belirsiz bir cızırtıyla fincan tabağında söndürdü ve tabağı dikkatlice komodinin üzerine koydu. “Pek bir şey söylemediler.”

“Öyle mi?” dedi Sarah hayal kırıklığıyla yeniden yatağa gömülerek.

Cahal yan dönerken solgun teninin altındaki belirgin kasları esnedi. “Üzerine alınma. Yaptığım hiçbir şeyle pek ilgilenmezler zaten.” Gülümsüyor olsa da Portstewart Körfezi’nin deniziyle aynı tondaki mavi-yeşil gözleri hüzünlüydü.

Sarah’nın yüzü asıldı. “Benim babam ise tam tersidir. Önceki gün evimi aradı, bilirsin işte, sırf psikoloji sınavından kaç aldığımı sormak için. Sürekli arıyor. O aramazsa Vi Hala durmuyor. Şu telefon hiç olmasaydı keşke. Sen burada telefonsuz gayet iyi idare ediyorsun. Babam her hafta sonu eve dönmem için ısrar ediyor. Sanki bir yetişkin değil de on iki yaşında bir çocuğum.”

Cahal cevap olarak başını doğrulttu ve birkaç dakika sessiz kaldı. Onun, konuşmadan önce hep bu şekilde düşünerek, söylediği her şeye otoriter bir hava katmasına alışkın olan Sarah bekledi. “Ben olsam bunu dert etmezdim. En azından seni önemsiyor.”

“Fazla önemsiyor,” diye mızımlandı Sarah. “Ballyfergus’tan ayrılmamı hiç istemedi. Belfast’taki Queen’s’te okumamı ve onlarla birlikte yaşamamı istiyordu.”

Bir sessizlik oldu. “Peki neden kalmadın?”

“Oradan kurtulmam gerekiyordu. O evde yaşamak çok boğucuydu. Pazar günleri iki defa kiliseye gitmek zorundaydım, babamın her zaman nerede ve kiminle olduğumu bilmesi gerekiyordu. Halam daha da beterdi. Birazcık geç kalacak olsam, eyvah, nasıl kıyameti koparırdı! Sanırsın Karindeşen Jack sokaklarda dolanıyordu.”

Cahal’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, sol yanağına bir gamze yerleşti ve bir başkasında olsa kusur sayılacak, ağzının sol alt kısmındaki eğri dişi ortaya çıktı. Sert ve sıcak elini Sarah’nın kalçasına koydu. “Sen de kaçtın, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.”

Yüzündeki gülümseme silindi. “Ben de.”

“Sen neden kaçıyordun?”

Cahal birkaç dakika duvara baktı ve sonunda, “Ailem Ballyfergus’ta yaşıyordu ve üç nesildir tersanelerde çalışıyordu,” dedi. “Kasabayı

ya da onları küçümsediğimden değil fakat o hayatın dışında bir şeyler istiyordum. Benim gibi insanların üniversiteye gitmesi mümkün olmazdı ama burslu sistem her şeyi değiştirdi. Ben de her tatilde çalıştım ve The Anchor Bar'daki işime devam ettim, durumum fena değildi." Gülümsedi ve Sarah'ya baktı. "Üniversiteye gideceğimi söylediğimde annemle babamın yüzünü görmeliydin."

"Mutlu olmuşlardır."

"Afalladılar. Ailemde daha önce hiç kimse temel eğitimin üzerine geçmemişti, Sarah, üniversiteye gitmeyi umursayan bile olmamıştı."

Sarah ona dalgın dalgın baktı. "Göründüğünden çok daha fazlasısın, Cahal Mulvenna."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyerek gülümsedi Cahal koyu renk gözlerini kırıştıtararak.

Sarah kaşlarını çatı. "Oysa alelade bir çocuk gibi görünüyorsun. Tek istediğin sarhoş olmak ve iyi zaman geçirmekmiş gibi davranıyorsun."

Cahal sırtıttı. "Eh, vaktimi iyi geçirmeyi de istiyorum. İnsan bir kere genç olur. Ve emin ol bunda yanlış bir şey yok."

"Ama ayyaşın teki olmadığın halde öyleymiş gibi davranıyorsun. Yine de bu dış görünüşünün altında azimli ve odaklanmış bir adam var, değil mi?"

"Başarılı olmak için tek şansım bu. Onu berbat etmeyeceğim." Durdu ve Sarah'nın bir tutam saçını işaret parmağına dolayarak çevirdi. "Daha önce hiç senin gibi bir kızla tanışmamıştım, biliyorsun."

"Yani başka kızlar oldu, öyle mi?" diye takıldı Sarah, Cahal'a kirpiklerinin altından göz süzerek. Yorganın altından ayağıyla adamın bacağına buldu ve kıllı baldırını ovuşturdu.

"Birkaç tane," diye onayladı Cahal, kızın saçını bıraktı ve eli yorganın altına kaydı.

"Bana onları anlatsana."

“Ah, şimdi bunu bilmek istemezsin.” Eli Sarah’nın göğüs kafesine dokundu, sonra hızla pürüzsüz, çocuksu kalçalarına ini-verdi. “Senin de bir sürü erkek arkadaşın olmuştur,” dedi uzun kirpiklerinin altından sorgulayan bakışlarla. “Birçok sevgilinden biri olduğuma bahse girerim.”

Sarah, Cahal’ın bacağını ovuşturmayı bırakıp ona baktı. Ona söylediği şeyin ne anlama geldiğinin farkında değil miydi? Birkaç çocukla çıkmıştı ama hiçbirini sevmemişti. “Erkek arkadaşlarım oldu,” dedi Sarah, Cahal’ın göğsüne bakarak ve yüzünün kızardığını hissederek. Sesini alçalttı. “Ancak hiçbirisiyle yatmadım.”

“Ne?” diye sordu Cahal yumuşak bir sesle, bir yandan onu yatıştırırcasına okşuyordu.

Sarah başını kaldırdı ve Cahal’la göz göze geldi. “Hiçbirini sevmedim, Cahal. Seni sevdiğim gibi sevmedim.”

“Ah sevgilim, bunu bana hiç söylememiştin.”

“Hiç sormamıştın ki.”

Cahal onu sıkıca kollarının arasına aldı ve dudaklarını şakaklarına bastırdı. Koyu renkli kaba sakalları Sarah’nın yüzüne sertçe battı. “Sarah, Sarah, Sarah,” dedi dua edercesine, sesi radyo paraziti gibi kesik kesikti. “Ben de seni seviyorum.”

Sarah’nın kalbi mutlulukla ve Cahal’ın aşkının onda yarattığı güç ve koruma hissiyle kabardı. Aldığı her nefes, onun aldığı nefesle bir oldu ve aniden dünya küçülürdü. O ana kadar istediği ve isteyebileceği her şey, tek kapağı eksik gardırobu, süslü duvar kâğıtları ve tavanında küf lekeleri olan o kare biçimli küçük odadaydı.

“Benden önce birini sevmiş olsaydın çok kıskanırdım, biliyor-sun değil mi?” dedi Cahal uzun bir sessizliğin ardından Sarah’nın saçlarına doğru.

Sarah güldü. “Geçmişteki birini nasıl kıskanabilirsin ki?”

Cevap olarak Cahal onu başının üst kısmından öptü ve ona daha da sıkı sarıldı. Dingin öğleden sonrası akıp giderken öylece uzanıp trafiğin sesini ve aşağıdaki kordonda dolaşanların

konuşmalarını dinlediler. Fakat Sarah huzurlu değildi. Yüzünü Cahal'ın göğsüne dayayıp gözlerini kapattı; yine de babasının, o çok iyi tanıdığı, incinmiş ve sitemkâr ifadeli yüzü gözlerinin önünden gitmedi. Dünyayı sadece siyah beyaz gören ve kimin iyi olduğu –ve kimin olmadığı– konusunda her zaman çok net olan bir polis dedektifiydi. Alt sınıftan, şüpheli bir geçmişe sahip olan Mulvennaların ise babasının o hassas ayarlı ahlaki çitasını aşabileceğinden şüpheliydi, bunu babasına henüz sormamış olsa da. Cahal'ın babası hapiste bile yatmıştı.

Cahal'ın sesi Sarah'nın düşüncelerini böldü. “Ne düşünüyorsun?”

Sarah kızardığını hissetti, neyse ki yüzü Cahal'ın göğsüne dayalıydı ve o, bunu görmemişti. “Aynı kasabada büyüüp de bugüne kadar hiç konuşmamış olmamız sence de tuhaf değil mi?”

Cahal geri çekildi ve gülümseyerek Sarah'nın yüzüne baktı. “Sanırım öyle. Yine de Ulster böyledir işte. İki farklı kültür birbiriyle pek geçinemez çünkü birbirlerini ısrarla görmezden gelirler.”

“Birbirlerini öldürmeye çalıştıkları zamanlar hariç.”

“Evet,” dedi Cahal ve güldü. “Seni bir defa görmüştüm. Okul formanla kütüphanede. Geçen yıl büyükanmemin cenazesi için eve gittiğimde.”

“Kütüphaneye üniversite yeterlilik sınavlarına huzur ve sessizlik içinde çalışabilmek için giderdim.”

“O zaman da güzel olduğunu düşünmüştüm. Seni raflardan kitap seçmeye çalışır gibi yaparak uzun uzun izledim. Senin gibi bir kızın benim gibi bir adama bakacağı aklıma bile gelmezdi.”

“Neden ki?”

“Çünkü sen kasabanın yukarı bölgelerinde yaşıydın,” dedi Cahal sadece Sarah'nın kasabalıların “Tepe” dedikleri bölgedeki bir evde yaşamasını kastetmeyerek.

“Belki de kasabanın aşağı bölgelerinde yaşayan bir çocuktan hoşlanıyorumdur,” dedi Sarah neşeyle. Cahal dirseğini yastığa

bastırarak biraz doğruldu ve ona baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Ne sorusu?” dedi Sarah ne demek istediğini gayet iyi anlamış olmasına karşın.

“Ailene henüz bizden bahsetmedin mi?”

“Kız kardeşime biriyle görüştüğümü söyledim.” Bunun Cahal için yeterli olabileceğini düşünerek bir umutla kaşlarını kaldırdı.

“Peki ya ailenin geri kalanına?”

Sarah işaret parmağına bir tutam saçını doladı ve cama uymayan perdelerin arasından süzülen güneş ışığının altında saç uçlarını inceledi. “Henüz bahsetmedim.”

“Konuşacağını söylemiştin.”

“Doğru an... bir türlü gelmedi.” Cahal bir şeyler söyleyecek gibi ağzını açtı fakat Sarah onu gülümsemesiyle susturdu. “Ama konuşacağım. Söz veriyorum. Sizinkilere dönecek olursak... Benim hakkımda bir şeyler söylemişlerdir, değil mi?” Cahal sol omzunu silkti. Sarah doğrulup oturdu ve ona baktı. “Ee, ne dediler?”

Cahal bir süre aklındakileri tartarcasına ona baktı. “Babam senin David Walker’ın kızı olup olmadığını sordu.”

“Ve?”

“RUC’den bir adamın kızıyla işimin olamayacağını söyledi.” RUC, Ulster Kraliyet Polis Teşkilatı’ anlamına geliyordu.

“Öyle mi?” dedi Sarah kendini hakarete uğramış hissederek, başı yeniden yastığa gömüldü. Polis bir babaya sahip olmak her zaman bir onur, bir şeref kaynağı olmuştu. Daha önce bunun utandırılacak bir şey olduğunu ona hissettiren olmamıştı.

“Kişisel bir şey değil,” dedi Cahal, Sarah’nın tedirgin olduğunu anlayarak. “Babamın kanunlara ve onları uygulayanlara, nasıl desem, *aldırış etmediğini* anlaman gerek.”

“Hımm,” dedi Sarah kısmen yumuşayarak. “Peki sen ne dedin?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Sarah başını evet anlamında salladı.

* Royal Ulster Constabulary. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ona kendi kahrolası işine bakmasını söyledim.”

Sarah gözlerini kırıştırdı, Cahal babasının karşısında durduğu için onunla o kadar gururlanmıştı ki boğazına, sanki konuşmasını zorlaştıran bir yumru düğümlendi. “Öyle mi dedin?” diye sordu tiz bir sesle.

“Pöf,” dedi Cahal eliyle omzundaki kepekleri temizlemiş gibi bir savuşturma hareketi yaparak. “Onun gibi aylak bir adam bana ne yapacağımı söyleyemez.” Gülümsedi ve avucunu onun yanağına koydu, büyük eli kızın yüzünün bir yanını bir deniz kabuğu gibi sardı. “Ben ne istediğimi biliyorum, Sarah, ben seni istiyorum. Ve bu dünyada hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.”

“Ben de Cahal.”

“Gerçekten mi, Sarah? Gerçekten bunu istiyor musun?”

Sarah’nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. “Tüm kalbimle ve ruhumla. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve sevmeyeceğim de.”

“Bekle,” dedi Cahal yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayılarak. Yataktan atladı ve odayı iki adımda geçiverdi, yürürken sıkı, beyaz kalçalarındaki gluteal kaslar gerildi. Daha yukarıda dar beli güçlü ve sağlam bir sırta, geniş üçgen omuzlara açılıyordu. Sarah dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sinirden değil de şehvetten kaynaklanan kelebekler midesinde bir çalkalanma hissi yarattı.

Cahal yere çöküp gardırobun dibinde bir şeyler aradı, dünyayı omuzlarına almaya hazırlanan Atlas gibi çömelirken kaslı vücudu kırılğan görünüyordu.

Ayağa kalktı ve Sarah’ya döndü. “Buldum,” deyip sırtı yumruk yaptığı sağ elini uzatarak. Elindeki eklemlerde İrlanda hokeyinden kalma koyu kırmızı yara izleri vardı. Sarah, kenar çizgisinde durup oyunun hızı ve oyuncuların sopalarını kılıç gibi salladıkları savaşçı özellikleri karşısında hayrete düştüğü önceki güne kadar hiç hokey maçı izlememişti.

Cahal yaklaşıp yatağın üzerinde diz çöktü, ilkbahar güneşinin fayda etmediği odadaki soğuğu unutmuş gibiydi. Sarah yeterince güçlü şekilde nefes verseydi ağzından buğu bile çıkabilirdi. Sarah yatakta doğruldu, yastıklara yaslandı ve yorganı çenesine kadar çekti.

“Bunu almanı istiyorum,” dedi Cahal ve ona nasır tutmuş avucunda duran küçük, altın bir yüzük uzattı.

Sarah tereddüt etti.

“Hadi. Al.”

Sarah yüzüğü alıp inceledi. Solgun sarı altından yapılmış, tepesinde taç bulunan bir kalbe dolanmış iki eli tasvir eden tuhaf bir tasarımı. Yüzüğün kenarları, çocukken onu büyüleyen, Ballyfergus belediye binasındaki kum taşından heykeller gibi, yıllar içinde aşınmıştı.

“Babamın annesininmiş, Sarah. Onun nikâh yüzüğüymüş.”

Sarah derin bir nefes aldı ve kalbi küt küt atmaya başladı. “Bunu ölürken bana bıraktı,” diye devam etti Cahal. “Geleneğe göre Claddagh yüzükleri aslında kadın soyuna kalır ancak büyü-kannemin kızı olmamış ve kız kardeşimle de hiç geçinemezlerdi. Bu yüzden bana kaldı.”

“Bu... bu çok güzel.”

Cahal gülümsedi, gözleri cam gibi ıslık ıslık. “Onu takmanı istiyorum, Sarah.”

“Ben... ben bunu kabul edemem. Bu bir aile yadigarı.”

“Aynen öyle.” Cahal gözlerini ayırmadan Sarah’ya baktı ve aralarına derin bir sessizlik çöktü. Sonra Cahal devam etti. “Ben de bu yüzden almanı istiyorum. Sen artık benim ailemsin.”

Sarah’nın tüm bedeni mutlulukla dolup taşı. “Ah, Cahal!”

Cahal açık avucundaki yüzüğü aldı. “Aşkımın bir simgesi olarak bu yüzüğü takar mısın?”

Sarah nefesini tuttu, üzerindeki yorganın açılıp çıplak gövdesini ortaya çıkarmasına aldırmadan iki eliyle ağzını kapattı. Parmaklarının altındaki yüzü alev alev yanıyordu, kendini gü-

lünç bir şekilde sersemlemiş hissetti. Cahal'ın kararlı ve sakin gözlerine baktı, sersemliği dağıldı. Elleri yorganın üzerine düştü ve "Takarım," dedi ciddiyetle.

Cahal onun sağ elini tutup yüzüğü üçüncü parmağına taktı. "İşte," dedi sırtarak. "Kalp nasıl da senin kalbine dönük, görüyor musun?"

"Evet," dedi Sarah. Eli titriyordu.

"Bu, kalbinin çalındığı anlamına geliyor."

Sarah gülümsedi. "Ah Cahal, bu çok tatlı."

"Çalındı, değil mi?" Sağ gözünü kırptı.

"Kesinlikle, tamamen. Sonsuza dek."

Cahal, Sarah'nın parmaklarını ellerinin arasına aldı ve elinin üzerini öptü. "Bunun, yani bu yüzüğü sana vermemin ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?"

Sarah ona boş boş baktı.

"Claddagh yüzükleri nesilden nesile geçer. Ve umarım bir gün bu, evliliğimizin mührü olur."

Sarah eline baktı ancak gözyaşlarının yarattığı bulanıklık yüzünden yüzüğü göremedi.

Cahal, Sarah'nın yanına yattı ve onu soğuk ve sert bedenine sıkıca bastırdı. Sonra yorganı tamamen üzerlerine çektiler, kollarını yukarı kaldırarak ve altlarında loş bir mağaraya benzer bir alan yaratarak sıcacık bir çadır oluşturdular.

"Bu bizim dünyamız, Cahal," dedi Sarah. "Bu yorganın altı. Burada sadece sen ve ben varız, dünyanın geri kalanı önemli değil." Yazın Cahal mezun olduğunda yaşanacakları unutmaya çalıştı. "Sadece ikimiz. Küçük dünyamızdayız." Loşlukta Cahal'ın gözbebekleri büyük ve simsiyahtı. Hava onun kokusuyla doluydu ve şimdiden vücudu bir ocak gibi ısı saçıyordu.

Cahal, Sarah'ya yaklaştı ama kız elini onun göğsüne koydu. "Beni asla terk etmeyeceğine söz ver, Cahal."

Cahal hiç tereddüt etmeden gülümsedi ve "Elbette seni asla terk etmeyeceğim küçük aptal," dedi.

Sarah avucunu onun vücuduna bastırdı. “Söylemelisin. Söz vermen gerek.”

“Sarah Anne Walker. Seni asla terk etmeyeceğim. Nefes aldığım müddetçe.”

Ertesi gün Sarah göğsüne bastırıldığı bir klasörle, Cahal’ı düşünerek koridorda ilerliyordu. Yağmur, binanın cam duvarlarını dövüyor, rüzgârsa çılgın bir hayalet gibi etrafta uçuşuyordu. Önceki gün üç dersi ve konferansı kaçırdığı, dahası tüm günü yatakta geçirdiği için suçluluk duyuyordu. Fakat hayatının en harika günü olmuştu. Cahal onunla evlenmek istiyordu.

“Neden gülümsüyorsun?” diyen bir erkek sesiyle irkildi.

Ballyfergus’tan eski bir arkadaşı olan Ian Aitken’dı, bu.

Elindeki dosyayı –Cahal’ın şehvet ve tutkusundan hassaslaşmış– göğüslerine iyice bastırdı, sanki kalbindeki tüm günahkâr sırları onunla saklayabilirdi.

“Hiç.”

“Dün akşam Fizik Derneği’nin konferansında seni göremedim,” dedi Ian solgun mavi gözleriyle, karakteri gibi kararlı bakışlarını Sarah’ya yönelterek. Kızıl saçları özenle bir tarafa taranmıştı ve son derece demode olan koyu mavi kotunun ön kısımlarında ütü çizgisi vardı. “Halbuki sırf sen orada olursun diye gitmiştim.”

Sarah dudağını ısırp başını çevirdi. “Üzgünüm. Yetiştirmem gereken bir işim vardı.” Ian’ın yüzüne bir an bakıp gülümsedi. Bu kısmen doğrudu da. Cahal’ın dairesinden akşamüzeri çıkmış, eve dönüp bir ödeve başlamıştı.

Bir anlık tereddüdün ardından Ian’ın yüzü bağışlayıcı bir gülümsemeyle gevşedi. Sarah, Ian sanki aklındakileri okuyabiliyormuş hissine kapılarak kızardı. Tüm günü yatakta geçirmiş olmasını onaylamayacağını biliyordu. Ian geleneksel ve eski moda biriydi ve bu, dış görünüşüne bile yansırı.

“Bir kahve içmeye vaktin var mı, Sarah? Ne zamandır seninle doğru dürüst konuşamadık.”

“Tabii,” dedi Sarah neşeyle.

“Gel o zaman,” dedi Ian ve Sarah’ın yanına ilerlerken beyaz, temiz spor ayakkabıları zeminde gıcırdadı. “Benden kaçmıyordun, değil mi?” Sesi biraz incinmiş gibiydi.

“Saçmalama. Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Kahvelerini alıp karşılıklı oturdular, yağmur hiç durmadan camları ıslatıyordu. Sarah çantasını ve dosyasını yere koydu, ardından sanki kendisiyle mülakat yapılacaktı gibi hissederek ellerini ciddiyle kucağında birleştirdi. Daha önce hiç yüzük takmadığı parmağındaki Cahal’ın yüzüğünün farkına vardı ve sağ elini sol elinin altına sakladı.

Bir süre havadan sudan konuştular, sonra Ian alçak sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. “Hâlâ Cahal Mulvenna’yla görüştüğün doğru mu?”

Sarah sinirle kaşlarını çatı. Bu küçük üniversite topluluğunda hiçbir şeyin gizli kalması mümkün değildi. “Evet. Ne olmuş?”

Ian yere bakıp suratını ekşitti. “Birbirimizi ne kadardır tanıyoruz, Sarah?”

“Doğduğumuzdan beri?”

“Hemen hemen. Biz Ballyfergus’a taşındığımızda yedi yaşındaydın. Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum.” Kollarını çözdü ve öne eğildi, büyük elleri uzun bacaklarının arasından hantalca sarkıyordu. “Senin bir melek olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben melek değilim.” Sarah, Ian’ın çocukluğunu –okumayı seven, kızıl saçlı, burun kemeri kahverengi çillerle kaplı oğlanı– hatırlayarak sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Ian fal taşı gibi açılmış gözlerini dikerek onu öylesine rahatsız ederdi ki Sarah sonunda ona dil çıkarırdı.

Ian gülümsedi. “Öyle olmadığını sonradan ben de keşfettim, değil mi? Seni ilk gördüğümde üzerinde pembe bir elbise ve beyaz kısa çoraplar vardı. Daha önce saçları bu kadar sarı olan kimseyle karşılaşmamıştım. Ya da bu kadar inatçı biriyle.”

“Ben mi inatçıyım?”

“Öylesin tabii. Bayan Banks kilise okulunu devraldığında sırf ondan hoşlanmıyorsun diye katılmayı nasıl da reddetmiştin, hatırlamıyor musun? Aylarca köşede oturup duvara bakmıştın.”

“Kadın korkunçtu. Bana faydasız biri olduğumu ve bunun bir günah olduğunu söylemişti. Davranış tarzımı değiştirmezsem cehennemde yanacağımı anlatmıştı.” Sarah öfkeyle dudak büktü. “Bunun için onu asla affetmedim.”

Ian imalı bir tavırla güldü. “Ne demek istediğimi şimdi anlıyor musun?”

Sarah da güldü. Kötü bir başlangıç yapmış olmalarına karşın o ve Ian sonunda doğal bir karakter uyumundan ziyade koşullar gereği arkadaş olmuşlardı. Babaları polis teşkilatındaki işlerinden dolayı birbirlerini tanıyorlardı –gençken Ballymena’da beraber görev almışlardı– ve aileleri sık sık bir araya geliyordu. Sarah, Cahal’ın çocukken nasıl biri olduğunu merak etti. Tanışmış olsalardı kesinlikle benzer karakterlere sahip olduklarını hemen anlayacaklarını ve yakın arkadaş olacaklarını düşünerek gülümsedi.

Ian gülmeyi kesince, “Biliyorsun, Ian, bu çok uzun zaman önceydi,” dedi Sarah. “Artık büyüdüm.”

“İkimiz de büyüdük. Ancak bazı şeyler hiç değişmez, Sarah.” Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Bazı insanlar da hiç değişmez.”

“Ben değiştim.” Bu bir meydan okumaydı ve ikisi de bunun farkındaydı. Gözleri birbirlerine kenetlendi.

Ian gözlerini bir an olsun kırpmadan bakıyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bence sen dış görünüşünün altında her zaman olduğun Sarah’sın. Ben de aynı kişi olduğumu biliyorum.”

“Evet,” dedi Sarah, sadece bir gözlemdi bu, ne eleştiri ne de övgü anlamına geliyordu. Ian her zaman kendinden emin görünürdü, daha çocukken bile. Şimdiyse yetişkin haliyle ona babasını hatırlatıyordu. Muhafazakâr. Kararlı. Ağırbaşlı.

Ian bakışlarını çevirdi. “Cahal konusuna gelirse,” dedi sözcüklerini dikkatle seçerek. “Onun sana uygun olduğuna emin misin?”

“Aslında, Ian, kabalaşmak istemem ancak bu seni hiç al-kadar etmez,” diye çıkıştı Sarah, tahammülü giderek azalıyordu.

Ian’ın yüzü düştü, Sarah onun incindiğini görebiliyordu. “Seni önemsediyimi biliyorsun, değil mi Sarah?”

Sarah yutkundu ve başını çevirdi. “Evet.” Önceki yaz hata edip onunla çıkmıştı. Daha önce hiç bu kadar mutlu bir çocuk görmemişti, üç ay sonra ilişkiyi bitirdiğindeyse kalbi bu kadar kırılanı da. Ona umut vermişti ve şimdi o, başkasıyla beraberken bile Ian umudunu kaybetmiyordu.

“Sadece onunla görüşmeye başladığından bu yana çok uzak-laştın. Senin için endişeleniyorum.” Aslında endişelenmiyordu, sadece Sarah’nın onunla değil de Cahal’la birlikte olmasından rahatsızdı.

Sarah içinde duyduğu öfkeyle çelişecek biçimde hoşgörülle gülümsedi. “Endişelenmene gerek yok. Ben...” Cahal’la olmanın ona nasıl –bütün, tam ve hoşnut– hissettirdiğini kesin olarak anlatabilecek kelimeleri bulmaya çalıştı ve devam etti. “Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Son zamanlarda arkadaşlığımıza fazla zaman ayıramadığım için üzgünüm.”

“Seni kaybettiğimi hissediyorum, Sarah,” dedi Ian suratını asarak.

Sarah çileden çıkmak üzere olduğunu belli etmemeye çalışarak kahve fincanına uzandı. Kendisinden sanki onun kaybedebileceği, ona ait bir şeymiş gibi bahsediyordu. Sarah Ian’ın bu üniversiteye bile sırf onun peşinden gelmiş olduğundan şüpheleniyordu. Notları çok iyiydi, istediği üniversiteye gidebilirdi, buna karşın bölümlerinin çoğunu ancak açıkta kalan öğrencilerin daha sonra açılan kontenjanlara başvurmasıyla doldurabilen, Coleraine’deki Ulster Üniversitesi’nde okumak için St Andrews ve Durham’daki bölümlerden vazgeçmişti. Diğer yandan Sarah’nın burada olmasının notlarla alakası yoktu. Sadece hem istediği gibi bağımsızlığını

elde edebilecek kadar evden uzak hem de kız kardeşi Becky'ye göz kulak olabilecek kadar eve yakın olması gerekiyordu.

“Ben her zaman senin arkadaşın olacağım, Ian. Bana her zaman güvenebilirsin. Fakat üniversiteye gitmek demek büyümek ve değişmek demek, tanıdık olanlara sıkı sıkıya sarılmak değil,” dedi açıkça. Ian'ın etrafı mahallesindeki inek arkadaşlarının neredeyse birebir kopyası olan insanlarla doluydu.

Ian'ın gözleri parladı. “Bence asıl önemli olan, eski arkadaşlıkları korumak ve gerçekten olduğun gibi kalmaktır.”

“Bana kalırsa da asıl önemli olan, ufkunu genişletmek, kim olduğunu ve yetiştirilirken seni inandırdıkları şeyleri sorgulamaktır.” Sütü, ılık kahvesinden bir yudum aldı. “Zihinlerimizi yeni deneyimlere açmalıyız. Öğrenci olmak sadece iyi notlar almaktan ibaret değil, daha geniş manada öğrenmek demek.”

Ian, sanki eski Yunanca bir şeyler anlatmış gibi baktı Sarah'ya, sonra bakışları kızın fincanı saran ellerine kilitlendi. Kaşlarını çattı, başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. Sonra dehşete düştüğünü gizleme gereği duymadan, “Sana bu yüzüğü o mu verdi?” diye sordu.

Sarah fincanı masaya bıraktı ve yüzüğü sol elinin başparmağı ile işaret parmağının arasına alarak çevirdi. Aniden şiddetlenen yağmur, binanın camlarına minik taşlar gibi çarpıyordu.

“Sadece bir yüzük, Ian,” dedi Sarah durumu önemsizleştirmeye çalışarak. Neden böyle demişti ki? O yüzük onun için her şeydi. Cahal, Sarah için her şeydi.

“Gerçekten de karanlık tarafa geçiyorsun, değil mi?” dedi Ian, şaka yapmadığı sesinden anlaşılabilirdi.

Sarah sandalyesinde eğildi ve sesini alçalttı. “Yapma, Ian. Daha açık görüşlü olmalısın. Sadece bizden farklı olanlardan korkarız çünkü anlamadığımız şey bizi korkutur.”

Oysa Sarah, Cahal'dan hiç korkmamıştı. Karşı konulamaz biçimde ona doğru çekilmişti. Aylar önce Cahal, The Anchor'da *bodhran** çalarken onu ilk gördüğü anı düşündü.

Barın önündeki küçük bir odadan müzik sesi geliyordu. Sarah girişi kapatan kalabalığın arasında zorlukla ilerledi ve sigara dumanıyla kaplı manzarayı görünce donakaldı. Müzisyenler her iki tarafındaki ızgaraların içinde alevlerin dans ettiği ahşap banklarda oturuyordu, müzik tüm odayı doldurmuştu: kemanın dokunaklı ezgisi, flütün yüksek perdeden tatlı tonları ve *bodhran*'ın vahşi ve ilkel vuruşları. Sarah'nın gözleri *bodhran* çalan Cahal'a takılmıştı. Başı öndeydi ve tüm bedeni, sol kalçasının üzerinde dikey olarak dengelediği küçük yuvarlak davulun vahşi vuruşlarıyla aynı anda sarsılıyordu. Sağ bileğinin usta vuruşuyla ve iki uçlu kısa çubuğun davulun derisinin üzerinde sekmesiyle aynı anda ayağını da yere vuruyordu. Terden sıırılsıklam olmuş siyah bukleleri alnına düşmüştü, kaslı uylukları ise rengi atmış, sökük kot pantolonunun bacak kısımlarını dolduruyordu. Sarah'nın nefesi boğazında takılıp kalmıştı, kalbi ise tam tersi çırpınıyordu. Canlı ritim kalbini bir körük misali bir gerip bir uzatıyor, bir kasıp bir sıkıştırıyordu. Cahal başını kaldırdı ve sigara dumanının arasından gülümsedi, dudağının kenarında duran sigarasının ihmalkârca birikmiş külü yere düştü. Ve Sarah, bu siyah ve parıltılı gözlere tekrar baktı, hayatının sonsuza dek değiştiğinin farkındaydı...

Ian öksürdü ve avuç içleriyle kot pantolonunun ince ve uzun kalça kısmını sanki bir şeyi temizlemek ister gibi ovuşturdu. "Cahal Mulvenna gibilerini çok iyi anlıyorum, Sarah," dedi soğuk bir tavırla. "Fakat senin anlamadığın aşikâr. Ona kanmana gerçekten çok şaşırdım."

* İrlanda'ya özgü vurmalı bir çalgı. (ç. n.)

Sarah tam onu savunmak için ağzını açacaktı ki biri araya girdi. “Merhaba Sarah.”

Cahal’ın sesini duyar duymaz Sarah sıçradı ve arkasını döndü; geniş omuzlarına geçirdiği her zamanki kahverengi deri ceketini ve yer yer ıslanmış solgun mavi kot pantolonuyla orada duruyordu. Yağmurdan ıslanmış saçları keskin hatlı yüzüne yapışmıştı. Sadece onu görmek bile kalbinin küt küt atmasına yetiyordu.

“Islanmışsın!” diye bağırdı Sarah ve elini onun ceketinin koluna koydu.

Cahal onun dokunuşuna bakışlarıyla karşılık verdi, Ian’ı da başıyla selamladı. Sonra Sarah’ya gülümsedi ve eli ıslak saçlarında gezindi. Siyah bir bukleye yüzüne düştü. Sarah tüm iradesini kullanarak bu tutamı onun alnından çekme isteğine karşı koydu. O an onunla yatakta, meraklı bakışlardan ve Ian gibi işgüzarlardan uzakta olmayı diledi.

“Evet, dışarısı felaket.” Başını salladı ve buklesi bir yana düştü. “Baksana Sarah, bir dakikan var mı? Seninle konuşmam gereken bir şey var.” Cahal, Ian’a imalı bir şekilde baktı ve Sarah başını öne eğdi.

Ian ayağa kalktı; Sarah’dan uzun, Cahal’la tam aynı boydaydı ve bu, Sarah’nın ikisinde görebildiği tek ortak noktaydı. “Ben de tam gidiyordum.” Gitmek için döndü, sonra durup Sarah’ya belli belirsiz gülümsedi. “Görüşürüz Sarah.”

“Tamam, görüşürüz Ian.”

Ian gider gitmez Cahal gözleri parlayarak konuşmaya başladı. “Sanırım sana benim gibi bir adamın kötü yanlarıyla ilgili küçük bir vaaz veriyordu, değil mi?”

Sarah elini ağzına götürüp kıkırdadı, ardından gülmeyi kesmek için dudaklarını ısırdı. “Yapma. Ian iyidir. Gerçekten.”

Cahal at kişnemesine benzer bir ses çıkardı. “Kıl herifin teki.”

“Bundan kötü kabahatler de vardır.”

Cahal omuz silkti, Sarah'nın elini tuttu ve onu iki eliyle çekip sandalyeye oturttu. "Buraya onun hakkında konuşmaya gelmedim."

"Ne söyleyeceksin o zaman?" dedi Sarah, Cahal elini fazla sıkı tuttuğundan biraz paniğe kapılmıştı.

Cahal normalden farklı olarak hızlı hızlı konuştu, kelimeler birbiri ardına, tek tek dökülüyordu ağzından. "Düşünüyordum da... Biliyorsun bu yaz mezun olacağım."

Sarah camdan süzülen yağmur damlalarına baktı. Bugünlerde tek düşündüğü buydu zaten. Her ne kadar ayrı evlerde kalıyor olsalar da aslında birlikte yaşıyorlardı, ayrı geçirdikleri gecelerin sayısı çok azdı. Önlerinde daha aylar olsa da bu düşünce Sarah'nın paniğe kapılarak ellerinin terlemesine yol açıyordu. "Ayrılığa katlanabileceğimi sanmıyorum," dedi Sarah ve daha fazla titremesin diye alt dudaklarını ısırıldı. Gözyaşları akmak üzereydi. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Cahal, Sarah'nın omuzlarını kavrayıp sıktı. "Buna mecbur değilsin, Sarah." Gülümsedi. "Ya burada, üniversitede bir iş bulsam?"

"Ne işi?"

Cahal ellerini dua edercesine birleştirdi ve parmak uçları alt dudaklarına dokundu. "Laboratuvar teknisyenliği. Az önce hocamla konuştum ve bana Phil Lynch'in yerine birini aradıklarını söyledi; Lynch, Edinburgh'a atanmış. Yazdan sonra başlayacak birini arıyorlarmış ve hocam benim uygun olduğumu söyledi. Yani bir anlamda işi bana teklif etti, Sarah. Ne düşünüyorsun?"

"Ah, Cahal," dedi Sarah ellerini çıkararak, o kadar rahatlamıştı ki ağlıyordu. "Bu harika."

"Başlangıç için fena maaş almayacağım. İkimizin geçinmesine yeter. Birlikte yaşayabiliriz."

"Ah." Babası böyle günahkâr bir yaşama ne derdi? Peki ya Vi Hala?

“Ya da evlenebiliriz,” diye ekledi Cahal, Sarah’nın tepkisini görünce aceleyle. “Nasıl istersen.”

“Evlenmek mi?” dedi Sarah. Kendisinin gelinlikle, Cahal’ın da yanında smokinle durduğu, ikisinin de gülümsediği, mutluluktan deliye döndükleri hayaller üşüştü aklına hemen.

“Evet. O zaman bir daha asla ayrılmamız gerekmez.”

Cahal’a sarıldı ve yüzünü onun sıcak, nemli boynuna dayadı. Üzerine sigara ve önceki geceden köri kokusu sinmişti. Sarah’nın midesi arzuyla kasıldı. “Ah, evlenelim, Cahal. O zaman aramıza hiç kimse, hiçbir şey giremez.”

İkinci Bölüm - 2012

Glencloy eteklerinde yer alan, Ballyfergus'un hemen yirmi kilometre kuzeyindeki Carnlough Sahili, bu güneşli ama soğuk şubat gününde rüzgârlıydı. Manzaradan devasa dağ buzuluyla ayrılan ve her iki tarafındaki tepelerin usulca yükseldiği vadi, solgun yeşil kadife bir etek gibi zarafetle alçalarak sahile kadar uzanıyordu. Kuzeydeki eteğinde Carnlough köyünün, çoğu yerel kireç taşından yontulmuş binaları inci gibi dizilmişti. Batıdan vadiye esen buz gibi rüzgâr, çakıllı sahilde yürümekte olan dört kişiyi ürpertiyordu.

Sarah'nın burnu soğuktan kızarmıştı ve serpiştiren acımasız yağmur damlaları sol yanağına delici mızraklar gibi saplanıyordu. Sarah'nın kız kardeşi Becky onun yanında gevezelik ediyordu ve önlerinde Sarah'nın çocukları –on bir yaşındaki Molly ve dokuz yaşındaki Lewis– bol gelen lastik çizmeleri yüzünden çakıllı kumda sendeleyerek ilerliyordu. Sarı saçlı ve gri gözlü Molly, Sarah'ya çok benziyordu. Kısa ve dik kızıl saçları olan ve yüzü kahverengi çillerle kaplı Lewis ise babasının tıpatıp aynısıydı.

Ian değil de Cahal'la evlenmiş olsaydı Lewis'in nasıl görüneceğini bir kez daha merak etti Sarah. Kızıl yerine siyah kıvrıcık saçları olabilirdi, solgun ve neredeyse şeffaf olan açık mavi gözleri ise yeşil-mavi. Aklına gelir gelmez bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı; Cahal'ın, bir anlığına bile olsa aklını meşgul etmesine

izin vermesinden rahatsızlık duyuyordu. Asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yapmıştı Cahal, onu terk etmişti. Sarah onu asla affetmeyecekti. Babası nasıl her gece kömür ateşini kömür tozu tabakasıyla söndürüyorsa, Sarah da merakını, onu bir daha düşünmeme konusundaki kararlılığının altına gömdü.

“Bu çocuk beni yıllarca barda izledikten sonra gelip benimle konuştu,” dedi Becky. “Yüksek lisans öğrencisiymiş. Hoştu. Benden birkaç yaş küçük olduğu belliydi ama bunu dert etmiyor gibiydi.”

Ani bir rüzgâr Sarah’ın lacivert-gri kaşmir atkısını boynundan çözdü ve yüzüne savurdu. Sarah atkısı yeniden boynuna sarıp sağlamlaştırdı. “Peki ne giymiştin?”

“Şu gri elbisemi.”

Büyük Kanyon kadar derin V yakalı daracık bir jarse ve kalçalarının ortasında biten bir etekten ibaret olan o elbiseyi biliyordu Sarah. Becky bu elbiseyi siyah file çorap ve yüksek topuklularla giymeyi severdi. Neyse ki işe giderken topuklularla değil de düz çizmelerle giyiyordu.

“Her neyse,” diye devam etti Becky. “Birkaç kadeh içki içtik. Tamam, birkaç kadehten fazla diyelim.”

Sarah, Becky’ye baktı, göz altı torbalarını ve özensizce yapılan makyajını fark etti. Yoksa bu makyaj dün gecedен kalmaydı da sadece üzerinden mi geçmişti?

Becky sırtıttı ve ellerini kuş tüyü dolgulu kırmızı mantosunun ceplerinin derinlerine soktu, bu da onu Sarah’ya kıyasla daha iri ve kalın gösterdi. Oysa mantonun altında şişman olmaktan ziyade kıvrımlı hatlara sahip bir vücut vardı, her ne kadar biraz etine dolgun olsa da her şeyi yerli yerindeydi. “Ayrıca çocuk çok çekiciydi. Göğüs kaslarını görmeliydin.” Dudaklarını büzdü ve Dawn French tarzı kaba ve şehvetli bir yüz ifadesi takındı.

“O zaman ilgilendiğin şey onun karakteri değil, öyle mi?” dedi Sarah bir kaşını kaldırarak.

Becky kıkırdadı. “Şey, geri kalanının da hayal kırıklığı yaratmadığını söyleyebiliriz.”

Sarah ağzını açtı ama Becky onun dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormasına fırsat vermedi. “Üniversitenin yakınlarında bir evi var. Oraya gittik, eve bu sabah döndüm.”

Sarah öylece kalakaldı. “Becky! Barlardan rastgele yabancılarla tanışıp onlarla yatmayı keseceğini söylemiştin! Eli baltalı bir katil olabilirdi, sen de bunun farkındasın.”

Becky burnunu kırıştırdı ve sol burun deliğindeki kristal hızma bir çiy damlası gibi parıldadı. “O, yabancı değildi ki. Öyle sayılmazdı en azından. Onu birkaç defa üniversite kantininde görmüştüm, üstelik tüm akşamı konuşarak geçirdik. Güvenilir biri olduğunu düşünmeseydim evine gitmezdim.”

Sarah başını iki yana sallayarak cık cıklandı. Becky’nin, katı yetiştirme biçimine isyan etme arzusunu anlıyordu –kendisi de bunu yapmamış mıydı?– fakat bu, kesinlikle pervasız bir davranıştı. Sarah sesini alçaltarak, “Ya CYBH* ya da HIV’si olsaydı?” dedi.

“O kadar aptal değilim herhâlde, Sarah. Prezervatif kullandık,” dedi Becky, sonra ekledi. “Aslında birkaç tane demeliyim.” Sarah’ya şımarık şımarık güldü.

“Her zaman güvenilir değiller,” dedi Sarah kibirli bir edayla, bu konu hakkında çok şey bilmese de. Sekiz yıl önce Ian’dan boşandığından beri doğum kontrolüne pek ihtiyaç duymuyordu. Gözlerini kısarak rüzgâra baktı. Sekiz yıllık bekârlık. Ne iç karrartıcı bir düşünceydi bu.

“Son zamanlarda hiç hoş biriyle tanıştın mı?” dedi Becky, Sarah’nın düşüncelerini okumuş gibi.

Sarah bıkkın bir tavırla baktı. “Tanışmadığımı biliyorsun.”

“İnsanlarla flörtleşmeye başlamazsan kimseyle tanışamayacaksın,” dedi Becky usulca. “Seninle dışarı çıkalım. Birlikte Belfast’ı sarsarız!”

Sarah dudağını ısırды ve çizmesinin burnuyla kumu tekmeledi. “Biliyorum,” dedi kısık bir sesle.

“Peki seni durduran ne?”

* Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarah omuz silkip başını çevirdi. Soğuğu ve delici yağmur damllarını umursamayan Lewis, lacivert şapkasını elinde döndürürken kızıl kafası doğaya karşı savunmasızdı. “Çocuklar. İş. Evi çekip çevirmek. Vakit olmaması.”

Becky, Sarah’ya sert bir bakış attı. “Tamam, peki asıl neden ne?”

Sarah derin bir nefes aldı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Becky onu kolay kolay bırakmayacaktı. Fakat ona, Cahal’la tattığı aşkın, bir benzerini yaşayamayacağı kadar mükemmel ve kuşatıcı olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Hem başka bir adamı da tıpkı Cahal’ı sevdiği gibi sevmesi mümkün olsa bile nasıl risk alabilirdi? Onun ihaneti çok canını yakmıştı. “Aşkta çok hayal kırıklığına uğradım. Sanırım bu yüzden aşka bir şans daha tanımaya korkuyorum.”

“Ah Sarah,” dedi Becky. “Böyle konuştuğunu duymak beni çok üzüyor. Ian’la boşanmanızın üzerinden çok zaman geçti. Tüm bunları artık geride bırakmalısın.”

Sarah suçlu bir tavırla bakışlarını başka yöne çevirdi ve Becky’nin Ian hakkındaki varsayımını düzeltmedi. “Ben hayattımdan memnunum. Gerçekten mutluyum. İlle de bir erkeğe ihtiyacım yok. Benim için artık endişelenmemen gerekir.” Becky’nin koluna girdi ve neşeyle sordu: “Peki anlatsana, bu çocukla tekrar görüşecek misin?”

“Sanmam. Birbirimize numaramızı ya da başka bir şey vermedik.”

“Ondan hoşlanmadın mı?”

“Hoşlandım ama... tek gecelik bir şeydi işte.” Başını eğdi. “Anlayacağın bir düzine gülle kapıma gelmesini beklemiyorum.”

Nerede yaşadığını bile bilmeden bunu nasıl yapabilirdi ki zaten? Sarah öfkeyle iç geçirdi. Kolunu Becky’nin kolundan çekti, kardeşinin yüzünü daha iyi görebilmek için sırtını rüzgâra verdi ve kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. “Onunla çok çabuk yatağa girmişsin.”

Becky kahkahayı bastı. “Ah, yapma Sarah, çok çağ dışı düşünüyorsun. İnsanlar birbirleriyle hep ilk randevuda sevişirler.”

“Öyle mi?”

“Evet, ayrıca seksi de seviyorum. Çoğu zaman istediğim sadece bu oluyor. Onların benimle evlenmesini falan istediğim yok.”

“Ama uzun süreli bir ilişkin olsun isterdin. Bana bir gün yuva kurmayı ve bir ailen olmasını istediğini söylemiştin. Eğer arzuladığın buysa yanlış yollarda dolaşıyorsun.”

Becky bir an için duraksadı, rüzgâra sırtını döndü ve cebinden bir paket sigara ve çakmak çıkardı. Dudaklarının arasına bir sigara koydu ve birçok denemenin ardından sigaranın beyaz ucu kor gibi yandı.

“Keşke şunu içmesen,” diyerek iç geçirdi Sarah. “Sonunun annem gibi olmasını mı istiyorsun?”

“Bu kadar üzerime gelme, Sarah.” Ela gözleri ince kavisli kaşlarının altında tıpkı annelerinininki gibi parıldadı. “Annem sigaradan ölmedi, beynindeki bir damar patlayıverdi. Üstelik hayatında tek bir sigara bile içmemişti. Bu kadar endişelenmemelisin.”

“Elimde değil.”

“Buraya gel,” dedi Becky ve kolunu Sarah’ın omzuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı. “Böyle daha iyi mi?” dedi kokusu nefesine sinmiş olan sigarayı uzakta tutarak.

Sarah, Becky’ye karşı hissettiği sorumluluğun, omuzlarında yarattığı ağır yükün bir an için kalktığını hissederek gülümsedi, sanki o an kendisi küçük kardeşi ve tersi mümkün değildi. “Evet.”

Yeniden yürümeye başladılar. Sarah’ın mantosunun kenarları rüzgârda siyah bayraklar gibi dalgalanıyordu ve o hafifleme hissi, rüzgâra kapılıp gitmiş gibi bir anda yok oldu. Sarah derin bir nefes aldı. “Konumuza dönecek olursak, biriyle daha ilk buluşmada yatmaktaki asıl sorun gizemi tamamen yok ediyor olması. Erkekler biraz entrika sever. Sen ona daha ilk buluşmada her şeyi sunarsan işin romantizmini kaçıırırsın ya da daha doğrusu, romantizm olasılığını yok edersin.”

Her ne kadar Cahal'la ilk buluşmada yatmış olsa da Sarah, Becky'ye böyle bir tavsiye vermeye çalışmakta herhangi bir iki yüzlülük görmüyordu çünkü Cahal'la ilişkisi daha en başından beri çok farklıydı.

“Eglendin mi?”

Sarah'nın yüzü arkadaşlarına dönüktü ve onun geldiğini görmemişti. Çocuk, bara doğru eğilip ayak bileklerini çaprazladı. Sarah'nın yüzü kızarmıştı ve söyleyecek söz arıyordu, bu sırada tüm arkadaşları onu izliyordu.

“Bunu gözlerinden anladım,” diye devam etti çocuk, sanki odadaki tek insan Sarah'ymış gibi ona bakarak. “Müzikle bağ kurduğunu. Müziğin seninle bağ kurduğunu.”

Müzik Sarah'yı etkilemişti. “Bence çok güzeldi.”

“Bu arada ben Cahal.”

“Ca-hal,” dedi Sarah bu bilinmedik ismi telaffuz etmeye çalışarak. “Ben de Sarah. Böyle çalmayı nereden öğrendin?”

Cahal yeteneği önemsizmiş gibi omuz silkti. “Haftaya Chieftains konseri için iki biletim var. Benimle gelir misin?”

Sarah hiç tereddüt etmeden cevapladı: “Olur.”

“Demek öyle, Bayan İffetli.” Becky yorumunu yumuşatmak için sırtıttı.

“Bu hiç adil değil. Benim de bir zamanlar bir cinsel hayatım vardı,” dedi Sarah.

“Ve tekrar olacak da,” dedi Becky kendinden emin bir şekilde.

Sarah şüpheyle gülümsedi. “Ciddiyim, bu söylediğim üzerine düşünmelisin.” Lewis'in yerdeki şapkasını gördü, eğilip aldı ve üzerindeki kumları silkeledi. “Şu terfi meselesi ne durumda? Bu hafta belli olmayacak mıydı?”

Becky iç geçirdi. “Terfi alamadım.”

Sarah'nın içi sızladı. Bu, Becky'nin alamadığı üçüncü terfiydi. Belfast Queen's Üniversitesi'nde yönetici asistanı olarak çalışıyordu,

farklı üç üniversitenin yeterlilik sınavını kazanmış olsa da okulu bıraktıktan hemen sonra bu işi bulmuştu. Sarah, o zamanlar kötü bir erkek arkadaşın etkisi altındaki Becky'yi üniversiteye dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama kardeşi ikna olmamıştı.

“Dışarıdan birini yerleştirdiler,” diye devam etti Becky. “Bilirsin işte, tepem attı. Normalde önemsemezdim ama işe aldıkları ineği görmelisin. Bilgisayarı bile zar zor açtı. Ufacık şeyleri bile bana sormadan yapamıyor.”

“Üzgünüm,” dedi Sarah ve gizlice Becky'ye baktı. Hızması yeniydi ve burnu hâlâ hassas ve kızarık görünüyordu. “Sana neden terfi alamadığına dair herhangi bir geri bildirimde bulundular mı?”

Becky başını iki yana salladı. “Sadece işe uygun olmadığım-dan ibaret olan, anlaşılmaz bir geri bildirim. Patronum terfinin hakkım olduğunu söyledi ama sonuç ona değil, mülakat heyetine bağlıydı. Heyetteki kimseyi de tanıımıyordum.”

Kol kola yürümeye devam ettiler. İleride Molly sahilin üst kısımlarındaki su yosunu tutmuş çakılların üzerinden sola yöneldi ve Lewis de onu takip etti. “Peki, kendini sunuş tarzının işi alman üzerinde etkili olabileceğini hiç düşünmedin mi?”

Becky öfkeyle iç çekti. “Ben bir model değil, yönetici asistanıyım. Nasıl görüldüğümden çok ne yaptığım önemli değil mi?”

“Öyle olmalı. Fakat asıl mesele ilk izlenimin her şeyden önemli olması,” dedi Sarah duraksayarak. “Seni tanıyan herkes senin harika biri olduğunu düşünse de seninle yeni tanışanlar, şey, öyle düşünmeyebilir.”

“Neden ki?” diye çıkıştı Becky, Sarah'nın kolunu sarsarak.

“Hızmalar, dövmele, boyalı saçlar. Bir mesaj veriyorlar, Becky. Oldukça da agresif bir mesaj. Neden saç rengini yeniden kahverengiye döndürmüyorsun ki? Muhteşem kestane rengi saçların vardı.”

Becky çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. “İnsanların kabul edilebilir bulduklarına uyum sağlamak için görünüşümü değiştirmeyeceğim. Keşke sen de beni, kendinin bir klonuna dönüştürmeye çalışmaktan vazgeçsen. Sırf her şey –bir eve, çocuklara,

yükseklerde bir kariyere, ayrıca böyle bir vücuda ve görünümüne–sahipsin diye.”

Sarah şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ben aynı anda bir evi geçindirmeye ve tam zamanlı bir işi elinde tutmaya çalışan bekâr bir anneyim. Bunu her şeye sahip olmak diye adlandırmazdım.”

Becky’nin yüzü kızardı. “Tamam, boşanana kadar her şey sahıptin o zaman.” Bir an aralarında tuhaf bir sessizlik oldu, sonra Becky iç geçirdi. “Sadece bana nasıl giyineceğimi ve nasıl davranacağımı söylemeyi bırakmanı istiyorum.”

Sarah bakışlarını başka yöne çevirdi ve sakinleşti. “Niyetim sana patronluk taslamak değil. Sadece bir şeylerin senin için yolunda gitmesini istiyorum. İşin ve diğer meselelerin.”

Becky iç çekti ve Sarah’nın kolunu ovuşturdu. “Ben iyiyim Sarah, gerçekten. Olduğum kişiden memnunum. Bu kadar korumacı olmana gerek yok. Annem öldüğünden beri bana annelik yapıyorsun.”

Sarah yutkundu, annesinden bahsetmek bile boğazına bir şeylerin düğümlenmesine neden oluyordu.

Yağmur durdu. Bir ışık hüzmesi, kayıp giden solgun ve gri bulutların arasından sızıverdi ve aynı hızla yeniden yok oldu. O boş gökyüzü tuvalinde Sarah annesinin öldüğü hastane odasının sade gri-beyazlığını gördü.

Annesinin yatağının başında oturuyor, metal karyola kalçasına batıyordu. Temiz beyaz çarşaflar parmaklarının arasında hışırdıyor, cihazların bir kalp atışına benzeyen zayıf uğultusu kulaklarını dolduruyordu. Oda sıcaktı, yer cilasıyla ve babasının iki gün önce bahçeden topladığı ve şimdi komodinde solmakta olan ıtır çiçeğinin kokusuyla doluydu. Göğsünü korku –korkunç bir korku– doldurdu.

“Sarah.”

Annesinin bir ceset gibi hareketsiz duran bedenine eğildi. Kulağını onun dudaklarına yaklaştırdı, kalbi gergin ve buz gibi halde bekledi.

“Becky’ye göz kulak ol.” Annesinin nefesi, kulağını bir yaz meltemi gibi okşadı. “Artık onun için hem abla hem annesin.”

Annesinin ona söylediği son sözler bunlardı.

Becky’nin cılız sesi hatıralarını dağıttı: “Annemin senden bana göz kulak olmanı istemeye hakkı yoktu,” dedi Sarah’nın inatla reddettiği şeyi söyleyeceğini belli ederek. “Sen kendin daha çocuk sayılırdın.” Becky durdu. “Bunu bilmen gerekiyor.”

Sarah önüne baktı, kalbi eski, geçmişten kalan bir suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. Becky’nin söylediklerinde gerçeklik payı yok değildi, mantıklıydı da. Fakat annesi ondan bunu istemiş, o da söz vermişti ve hayatının geri kalanını bu sözünü tutmaya çalışarak geçirmişti. Becky’nin mantıklı argümanlarının aksine bu, ihlal edilemeyecek kutsal bir anlaşma gibiydi. Görüşünü düzeltmek için gözlerini kırıştırdı. “İyi ama sana ben göz kulak olmazsam kim olacak?”

“Sarah ben otuz yaşındayım,” diye gülümsedi Becky, “sanırım kendime bakabilirim.”

Sarah da gülümseyerek ona karşılık verdi ama içinde, bunun doğru olmadığını hissediyordu. Becky hep ondan borç para alırdı, gerçi dürüst olmak gerekirse eninde sonunda geri öderdi de. Yirmili yaşlarının başlarında kirasını ödemediği için yaşadığı yerden iki defa atılmıştı ve hâlâ da kendisine ait bir yer alma düşüncesi olmadan kiralık bir dairede yaşıyordu.

Becky eğildi; yerden gri, keskin köşeli ve cam gibi birkaç taş aldı ve yeniden ayağa kalktı, Sarah’nın görmesi için eldivenli avucunda tuttu. “Bu körfezde yaşamış Cilalı Taş Devri insanların ait bulgular keşfedildiğini biliyor muydun? Bu taşlarla aletler yapmışlar. İki milyon yıldan da önceye ait taşlarla.” Taşları avucunda döndürdü ve dalgın dalgın sahile baktı. “Altı bin

yıl önce yaşamış Taş Devri insanların ayak izlerinin üzerinde yürüdüğümüzü düşünmek hayret verici. Tepedeki mağaralarda yaşadıkları düşünülüyor.” Deniz seviyesinin yukarısında yükselen yeşil platoyu işaret etti. “Buraya da yemek için kabuklu deniz ürünleri aramaya gelmişler.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Becky taşları cebine koydu. “Öğleleri genellikle kütüphaneye gidiyorum. Arkalarında bıraktıkları bulgulardan atalarımız hakkında bir şeyler öğrenme fikri hoşuma gidiyor.”

“Pekâlâ,” dedi Sarah ve mantosunun yakasını sıkıca çekti. “Etrafta koşuşturan kürklü hayvanlar ve akşam yemeğini bir sopanın ucuna bağlanmış bir parça taşla öldürmeye çalışan insanlar dışında bir şey hayal edemiyorum. Kötü bir deneyim olmalı.”

Becky güldü. “Ayrıca söylenilene göre kısa da. Kırkını geçen pek olmazmış.”

Bu, annelerinin öldüğü, aynı zamanda Sarah’nın, yenilmez olduğuna inandığı babasının darmaduman olduğu yaştı.

Cenazeden kısa süre sonraydı. Sarah mutfak lavabosunda bir bardak su dolduruyordu, şişmiş gözleri ağlamaktan yanıyordu ve kanlanmıştı. Babası arka bahçede, yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle çamaşırları topluyordu. Sıra annesinin en sevdiği pembe geceliğe geldiğinde onu askıdan nazikçe aldı ve birkaç dakika göğsüne bastırarak öylece durdu.

Birden nemli çimenlerde dizlerinin üzerine çöktü, elinde tuttuğu çantadaki ahşap mandallar etrafa saçıldı. Sarah kapıya koştu ama açık pencerelerden gelen ağlama sesini duyunca yavaşladı. Ses tuzağa düşmüş bir kedi miyavlamasına benziyordu. Dayanılmazdı, asla paylaşılamayacak cinsten özel bir keder anıydı bu. Sarah hemen arkasını dönüp uzaklaştı.

Sarah’nın kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bunca yıl sonra bu keder anlarının onu hâlâ beklenmedik biçimde pusuya

düşürebiliyor olmasına şaşıyordu. Kararlı bir tavırla zihninden bu görüntüyü attı ve o ana odaklandı.

Molly'nin büyük bir çubukla kurcaladığı yosunların arasındaki bir şey çocukların ilgisini çekmişti. "Hey!" diye seslendi Sarah, "gitme vakti." Saatine bakmak için mantosunun kolunu sıyırdı ve "Artık gitsek iyi olacak," dedi Becky'ye. "Acele etmezsek babam ve Vi Hala'yla öğle yemeğine geç kalacağız."

"Ve gecikirsek hiç durmadan başımıza kakacaklardır," dedi Becky gözlerini devirerek.

Lewis yanlarına gelip pişmiş bir ıstakoz kadar kırmızı olan ellerini havaya kaldırdı. "Ellerim üşüdü anne."

Sarah anlayışla gülümsedi. "Eldiven takmazsan üşür tabii, tatlım." Oğlana sarıldı ve dağınık saçlarını öptü.

"Arabaya son dönen kaybeder," diye bağırdı Becky ve çakıl taşlı sahilde o önde, çocuklar arkada koşmaya başladılar.

Arabaya dönüp kısa bir mesafe giderek Carnlough köyünde yer alan, tüm Antrim Kontluğu'ndan müşteriler çeken ve güzel ev yemeklerinin yapıldığı Londonderry Arms Otel'i'ne vardıklarında Vi Hala ve babaları çoktan cam kenarındaki bir masaya oturmuşlardı.

"Tanrı'ya şükür, sonunda geldiniz," dedi Vi Hala ilk olarak, çelik çerçeveli gözlüklerinin ardından. Sağ eli, bir denizyıldızına benzeyen göğüs kemiğinin üzerindeydi ve kırışık yüzü kaygılıydı. "Endişelenmeye başlamıştık."

"Üzgünüm," dedi Sarah atkısını çıkarırken. "Lewis, montunu yerde bırakma. Alıp sandalyeye koy. Uslu çocuklar öyle yapar."

"Gel de yanıma otur," dedi Sarah'nın babası çocuğa yanındaki sandalyeyi işaret ederek. "Molly, canım, sen de diğer tarafıma otur."

Sarah ve Becky mantolarını çıkardılar ve sıkıntıdan hâlâ dimdik oturmakta olan halalarının yanındaki iki sandalyeye oturdular.

"Üzgünüm Vi Hala," dedi Sarah tekrar. "Gecikmek istemiştik. Sahildeydik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

“Sorun değil, tatlım,” dedi babası, uçuk mavi gök rengi gözleri özlemle pencereden dışarı baktı. “Anneniz de buradaki sahilde yürümeyi çok severdi.”

Sarah babasının beyaz dış protezlerini ve seyrekleşen kır saçlarını inceleyerek ona gülümsedi. Boğumlu elleri masanın üzerinde hareketsiz duruyordu, el eklemleri üzerindeki deri incecik ve kırıış kırııştı. Yaşlı bir adamın elleriydi bunlar.

“Evet, baba,” dedi Becky usulca. “Hatırlıyorum. Yazları çoğu pazar sahile gelirdik. Dondurma alıp orada, limanın duvarının üzerinde yerdik.” Pencereden, 1850’lerde inşa edilmiş kireç taşından yapılmış limanı işaret etti. Beyaz taşlarının şimdiki solgun, altın sarısı rengi Sarah’ya başka bir çocukluk eğlencesini anımsattı.

“Yellow Man’i hatırlıyor musun?” dedi, “sahil günleri” hatıralarından biri olan, petek biçimindeki gevrek şekerlemeyi kastederek.

“Ah evet,” dedi Becky. “Küçükken onu çok severdim.”

Vi Hala sohbetteki bir anlık sessizliği yakalar yakalamaz araya girdi. “Ben sadece telefon edebilirdiniz diyorum,” dedi önünde sitem edercesine duran cep telefonunu işaret ederek. “Ya da mesaj atabilirdiniz.” Arkasında topuz yaptığı gümüş grisi saçları ve sade bir altın madalyon ile süslenmiş kapkara balıkçı yakalı giysisiyle tam anlamıyla demode bir görüntüsü olsa da ileri teknolojiye şaşırtıcı biçimde ayak uyduruyordu.

“Kimler bir şey içiyor?” dedi Becky ve garsona bakındı.

“Sadece on dakika geciktik, Vi Hala,” dedi Sarah sesini alçaltarak, sabırla.

Çocuklar heyecanla dedeleriyle konuşuyordu. Vi Hala kollarını göğsünde birleştirdi. “Birini bekliyorsan on dakika uzun bir süredir. Hepimizin bildiği üzere bu arada her şey olabilirdi.”

Babaları başını kaldırıp sertçe baktı. “Bu kadar yeter, Vi,” dedi nazikçe.

Vi Hala kollarını çözdü, gözlüğünün köprüsünü itti ve nihayet herkes içki ve yiyeceklerini sipariş etmeye odaklanabildi.

“Molly, demek yazdan sonra liseye başlıyorsun,” dedi Becky garson yanlarından ayrıldıktan sonra.

“Umarım şu edepsiz kızlarla aynı sınıfta değildir,” dedi Vi Hala fısıldayarak. Sarah da aynısını umuyordu. Yakın zamanlarda Molly’nin sınıfındaki bazı kızlar ona sataşmıştı.

“Bu kadar hızlı büyümene inanamıyorum,” dedi Becky. “Sonra bir bakacağız koca bir kız olmuşsun!”

Molly sandalyesinde daha da dikleşti ve gözleri parıldadı. “Annem okula her gün bisikletle gidip gelebileceğimi söylüyor.”

“Kışın bile mi?” diye sorguladı Vi Hala. “Hava karardığında?”

Sarah, Vi Hala’nın kendine hâkim olamadığını hatırlayarak dilini ısırды. Annesi öldükten kısa süre sonra onlara taşınmıştı ve o, eve gelir gelmez yeni sokağa çıkma yasakları ve gizli servis düzeyindeki gözetimler dönemi başlamıştı. Babaları büyük bir bunalım geçiriyordu ve evin yönetimini ve çocukların yetiştirilmesi sorumluluğunu büyük oranda Vi Hala’ya bırakmıştı. Sarah bunun için onu suçlayamazdı, adam elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Ayrıca neticede Vi Hala da hiç evlenmediği ve çocuğu olmadığı göz önüne alındığında oldukça iyi bir iş çıkarmıştı, Sarah bunu kesin olarak biliyordu. Şüphesiz Vi Hala, Sarah ve Becky’yi seviyor ve onlara merhamet duyuyordu, kardeşinin annesiz kalan iki kızını büyütmek için Coleraine Hastanesi’ndeki başhemşirelik işini bırakmıştı.

“Çoğu lise öğrencisi okula bisikletle gidiyor, Vi Hala,” dedi Sarah neşeyle. “Bisikletin ışıkları, kaskı ve karanlıkta kullanabilmesi için parlak floresan yeleği olacak. Hem bisikleti de çok iyi kullanıyor.”

Molly hevesle başını salladı ve kardeşinin torununa bakan Vi Hala’nın yüzünde gerçek bir korku ifadesi belirdi. Sarah ona neredeyse acıdı. “Gerçekten Vi Hala, güvenli olmadığını düşündük izin vermedik.”

Yemeklerini bitirdikten sonra dedeleri torunlarına ikişer sterlin verdi ve çocuklar **Yellow Man** almaya gittiler. Çok geçmeden

ellerinde, dokuları bakımından olmasa da görünüşleri açısından tıpkı süngere benzeyen hardal sarısı şekerleme paketleriyle koşarak geldiler.

“Babamı gördük!” diye bağırdı Lewis. “Raquel’le,” dedi Molly nefes nefese.

“Nerede?” dedi Sarah kapıya bakarak.

“Babamın arabasında,” dedi Lewis.

“El salladılar ama durmadılar,” diye ekledi Molly.

Sarah içten içe öfkelenmişti. Ian nasıl oluyordu da birkaç dakikalığına da olsa durmadan çocuklarının yanından geçip gidiyordu? Sebebi elbette Raquel’di. O, Molly ve Lewis’e vakit ayıramazdı.

“Şu kadına hiç katlanamıyorum,” dedi Vi Hala ve Sarah ona uyarırcasına baktı. Ian’ın yeni karısına çok bayılmıyordu ancak çocukların hatırına bunu hep gizlemeye çalışmıştı.

Dedeleri Yellow Man şekerlerini görmek istedi ve Molly’nin paketinden bir parça aşırıldı, bunun üzerine birbirlerine şaka yollu sataşıp gülüştüler.

“Çok bayağı bir kadın,” dedi Vi Hala, Sarah’ya gizlice dudaklarını bükerek.

Sarah masada Vi Hala’ya doğru eğildi ve “Onu sevsek de sevmesek de o artık çocukların üvey annesi. Bu yüzden durumu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz,” dedi sessizce.

Halası homurdandı. “Üvey annemmiş! Çocukların babalarıyla olduğu zamanın yarısında bile yanlarında olmuyor ki. Ian bu kadında ne buluyor, gerçekten hiç anlamıyorum, Sarah.”

Üçüncü Bölüm

“Umarım bu ATS konferansı tek seferliktir,” dedi Jessica, Sarah ve kendisinin çalıştığı VTS’i, yani Vision Telecommunications Services’ı satın almış olan Avustralya telekomünikasyon devini kastederek. “Bunu her yıl organize ettiğimizi düşünemiyorum bile.” Sarah’nın arkadaşı Jessica kızıl saçlı, beyaz tenli ve yeşil gözlüydü.

Belfast’ın eğlence merkezi olan Great Victoria Caddesi’ndeki büyüleyici Europa Otel’in yemek salonunun girişinde duruyorlardı. Dışarıda şubat soğuğu yerini martın ıslak ve rüzgârlı havasına bırakıyordu. Jessica salona göz attı, elindeki klipsli panodaki listede bir şeyleri işaretledi ve kendi kendine söylendi.

“Eğer sana bir an önce bir içki içirmezsem bir *gremline* dönüşeceksin,” dedi Sarah. “Hadi gel.”

Jessica saatine baktı, elindeki panoyu göğsüne bastırdı ve hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı. “Yapamam tatlım, görsel ekran donanımının çalışıp çalışmadığını kontrol etmem gerek,” dedi elindeki tükenmez kalemle yemek salonunu işaret ederek.

Sarah sanki sprey sıkılmış gibi tüm vücudunu saran gül kırmızısı saten kalem elbisesinin pililerine ve kat yerlerine baktı. Ardından kuşkuyla başını kaldırdı. “Sence bu olmuş mu? Geçen yıl bir düğün için almıştım ve kokteyl partileri için uygun olaca-

ğını düşünmüştüm ancak şimdi bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyorum.”

“Saçmalama!” diye haykırdı Jessica başını onaylayıcı bir tavırla sallayarak. “Muhteşem. Aksi halde çok sıkıcı olabilecek bir duruma bir parça cazibe katmış.”

Sarah minnetle gülümsedi.

“Avustralya değişim yönetimindeki adamlardan birinin dikkatini çekebilirsin. Bir saat önce geldiler,” dedi Jessica ve meydan okurcasına sağ kaşını kaldırdı. “İçlerinden birkaçı da epey çekici. Bana keşke bekâr olsaydım dedirtecek cinsten,” diye ekledi boğuk bir sesle.

Sarah güldü ve tek başına içki resepsiyonuna doğru ilerledi. Ahşap lambri kaplamalı salona girer girmez, sohbet eden insanların hafif uğultusu bir battaniye gibi etrafını sardı. Güler yüzlü bir garson kız ona, saman sarısı, köpüklü içkilerle dolu şampanya kadehlerinin dizili olduğu gümüş bir tepsi uzattı. “Prosecco alırmısınız, madam?”

Sarah bir kadeh aldı ve tanıdık yüzlerden oluşan bir grup gördü, kıymetli elbisesine içkisi sıçramasın diye kadehini yukarıda tutarak kalabalığın içinden ilerledi. “Ve işte Sarah,” dedi patronu Andy otoriter tok sesine sevecenlik katarak. “Kesinlikle muhteşem görünüyor.”

“Sen de hiç fena olmamışsın,” diye takıldı Sarah, kır saçlı Andy’yi iyi kalpli bir baba figürü olarak görürdü.

“Biz de tam ATS’in insan kaynaklarını merkezileştirip merkezileştirmeyeceği hakkında konuşuyorduk,” dedi endişeli görünen, neredeyse nefes nefese konuşan Trevor; kendisine biraz büyük gelen takım elbisesi omuzlarından sarkıyordu.

“Öyle yaparlarsa hepimizi işimizden ederler,” dedi bir yıl önce üniversiteden mezun olan Lizzy, üzerinde koyu teniyle uyumlu fakat bir parça uzun olsa daha iyi durabilecek, kraliyet mavisi, dar bir elbise vardı.

Sarah işten çıkarmaların gerçekleşme ihtimalini düşündü ve boğazına bir şey düğümlendi. Sonra Trevor ve Lizzy'nin ciddi yüzlerine baktı ve "Endişelenmemiz gereken bir durum olduğunu sanmam," dedi. "Tahminime göre bu değişim yönetimi danışmanları işlerini bitirdiğinde bize hiç olmadığı kadar ihtiyaçları olacak."

Destek için Andy'ye baktı. "Sarah haklı. İşten çıkarmalar olsa bile siz daha önce hiç olmadığınız kadar meşgul olacaksınız." Lizzy neşesiz bir tavırla ama anlayışla başını salladı ve herkes surat asarak yere baktı.

Moralleri düzeltmeye çalışan Sarah, "Bu kadar cesaretiniz kırılmasın," dedi. "Değişiklik sorunlar getirebilir ancak aynı zamanda fırsatlar da sunar."

"İşte, işte!" dedi Andy. "Dinleyin çocuklar, biz bu işte böyle bedava etkinliklere pek rastlamayız, bu yüzden artık en kötüsünü düşünmekten vazgeçin. Bedava köpüklü içkilerin ve iyi yemeğin tadını çıkarın!" Ateşten yükselen ısı gibi neşe saçan kadehini kaldırdı.

Ortaman havası hemen değişti, can sıkıntısını ortadan kaldırmaya ve iyi vakit geçirmeye kararlı olan Sarah büyük bir yudum aldı.

"Tanrım, açlıktan ölüyorum," dedi Trevor. "Bir atı bile yiyebilirim." Herkes güldü, bu adam zayıf bir bedene sahip olsa da her zaman açtı.

"Keşke bünyem seninki gibi olsaydı," dedi Andy kocaman, yuvarlak göbeğini ovuşturarak. "Kremalı pastaya bakmam bile onun direkt kiloya dönüşmesi için yeterli." Değişken mimiklerini çarpıtıp bir taklit yaparak herkesi gülmekten kırdı geçirdi.

Sarah içkisinin kalanını kafasına dikerek Lizzy ve Trevor'a o gece gevşemek ve eğlenmekte, hatta birazcık sarhoş olmakta bir sorun olmadığını gösterdi. Andy nazıkçe Sarah'nın dirseğinden tutup onu diğer ikisinden uzaklaştırdı. "Tanışmanı istediğim biri var," dedi aniden ciddiyetle.

“Sizinle masada görüşürüz çocuklar,” diye seslendi Sarah omzunun üzerinden.

“Elbisene bayıldım,” diye karşılık verdi Lizzy gözleriyle Sarah’ı süzerek.

“Ben de seninkine.”

“Şimdi,” dedi Andy, alkol tüketimi sayesinde üzerlerindeki baskılar azaldıkça daha da canlanmaya başlamış olan kalabalığı gözleriyle tarayarak. “Bu adam değişim yönetimi ekibinden sorumlu, VTS’te işleri yoluna koyması için dış danışmanlar onu Oz’dan transfer ettiler. Altı ay ya da daha uzun süre burada olacak.”

Andy, iri cüssesiyle kalabalığı bir deniz gibi yarıp ilerlerken Sarah da onun ardında bıraktığı açıklıkta ilerledi. Boş mideyle biraz hızlı içmiş, doğrudan kanına karışan alkol hafif hafif başını döndürmeye başlamıştı.

Andy, aralarına katılabilinler diye iki yana çekilen küçük grubu selamladı. Sarah da gülümseyerek boşluğa ilerledi.

Derken önündeki uzun adamı gördü ve çılgılık atmamak için kendisini zorlukla zapt etti. Başındaki ve parmaklarındaki tüm kan donuverdi, elindeki kadeh neredeyse yere düşecekti.

“Sarah, iyi misin?” diye sordu Andy. Sarah patronuna boş gözlerle baktı.

Bu imkânsızdı.

Kan kulaklarına akın etti, kafasının içini dalga sesleriyle doldurdu, Sarah konuşulanları duyamaz olmuştu. Ardından kafasının içindeki karmaşanın bir an durulmasıyla onun isminin söylendiğini duydu.

“Cahal,” dedi Andy bir sürü laf kalabalığının arasından.

Adamın koyu esmer tenli yüzü renklendi.

Sarah aldığı derin nefesi tutarak baktı. Oydu işte. *Aman Tanrım, aman Tanrım*, dedi kafasının içindeki ses; önce sağına, sonra soluna baktı, oradan hemen sıvışacaktı. Onu tekrar görmeyi hiç beklemiyordu, hele ki insanların üzerine geldiği ve yeterince

havanın bile olmadığı böylesine sıcak bir yerde. Bacakları resmen titriyordu, yine de bir şekilde ayakta kalabildi.

“Sarah, seni Cahal Mulvenna’yla tanıştırmak istiyorum,” dedi Andy, sesi sanki bir tünelin sonundan geliyordu. Anlaşılmaz birkaç mırıltının ardından, “Cahal, Sarah Aitken ile tanış, Belfast’taki insan kaynakları müdürümüz,” diye devam etti.

Cahal bir kez daha Sarah’ya baktı ve acımasızca gülümseyerek, “Aitken,” dedi. O an Sarah, onun alt çenesindeki eğri dişi gördü, âdeta kimliğini doğrular nitelikteydi. “Sarah Aitken.”

Sarah’nın dudakları konuşmak için kıpırdadı ancak sadece, “Nasıl?..” diyebildi, nutku tutulmuştu. Ardından yutkundu ve nihayet sesini toparlayabildi. “Sensin.” Boğazına, nabzına dokundu, damarlarındaki kan öyle hızlı ve şiddetli akıyordu ki kalbinin duracağını sandı. Cahal’ın yüzünde bir an için hüznü, düşünceli bir ifade belirdi. “Evet. Uzun zaman oldu, Sarah.”

Sarah tek kelime etmeden ona baktı. Karşısındaki, onun hatırladığı Cahal Mulvenna –tüm kalbiyle sevdiği o sıkı çocuk– değil, paranın satın alabileceği en iyi giysileri giyen, olgun ve görmüş geçirmiş bir adamdı. Şimdi kırklı yaşlarının ortalarında; siyah, kıvrıkcık saçlarına kırlar düşmüştü. Sarah, İrlandalı Çingene saçı, diye takılmıştı Cahal’a bir defasında, onun öğrenci yurdundaki tek kişilik yatağında sevişirlerken, elini o harika lülelerde gezdirerek...

“Tanışıyor musunuz?” dedi Andy biraz hevesi kaçmışçasına.

“Evet.” Cahal gülümseyerek elini Sarah’ya uzattı. “Merhaba, seni yeniden görmek harika, Sarah.”

Sarah onun eline bakıp kaşlarını çatı. Sesi çok farklıydı. Doğu Antrim aksanının sert ünlüleri, Avustralyalı aksanıyla bir araya gelince bir nehirdeki çakılların düzleşmesi gibi, epey yumuşamıştı. Ancak Ulster kökenli aksanı hiç şüphesiz hâlâ duruyordu.

Cahal’ın soğuk, kuru elini tereddütle sıktı ve çıplak kolunda minik bir statik elektrik akımı hissetti, ince tüyleri diken diken oldu. Adamın bembeyaz, tertemiz gömüğünün manşetindeki al-

tın kol düğmesi ışığın altında bir elmas gibi parıldadı. Çam ve baharat karışımı hafif bir parfümü vardı. Sarah elini hızla çekti.

Cahal'ı daha önce değil bir takım elbiseyle, gömlek ve kravatta bile görmemişti. Onu tanıdığı zamanlarda düzen karşıtı bir adamdı.

Siyah deri ceket ve kot pantolon giyen o pasaklı öğrenci, başarılı bir yönetim danışmanına nasıl dönüşmüştü?

Andy'nin sesi, uzayan sessizliği bozdu. "Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Cahal'ın bronzlaşmış, kırmızı yüzü bir anda soldu. "Şey... ben... Biz aynı üniversitede okuduk, değil mi Sarah? En azından üniversitede tanıştık diyebilirim..." Sarah'nın bakışları elinde kutsalmişçasına tuttuğu kadehe yönelirken Cahal'ın sesi alçaldı.

Sözleri Sarah'nın kalbini bir iğnelikteki iğneler gibi delik deşik etmişti. Onun için üniversiteden tanıdığı birinden fazlası değil miydi? Öfkesi boğazında düğümlendi, ondan nefret ediyordu.

Onun gözlerine bakamadan, "Evet, uzun zaman önceydi," diye mırıldandı. Aşkın her şeyin üstesinden gelebileceğine inandığı zamanlardı...

Morelli's kahve dükkânının içi sıcak ve buğuluydu ancak dışarıda rüzgâr uğulduyordu ve dalgalar zaman zaman siyah parmaklıklara çarparak Portstewart Kordonu'na sırıyordu. Cahal masanın üzerinden uzanıp Sarah'nın ıslak saçlarını okşadı, bakışları bir çikolatalı pasta gibi yumuşacıktı.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız, Sarah. Her açıdan mükemmel derecede uyumluyuz."

Sarah geceleri nasıl da iç içe duran iki kaşık gibi yattıklarını düşünerek gülümsedi ve sıcak, tatlı çayını dudaklarına götürdü. Tüm günü birlikte geçiriyorlardı, ders aralarında ve öğle yemeği için buluşuyor, başkalarının arkadaşlıklarından kaçınıyorlardı. Sarah elindeki fincanı yavaşça tabağının üzerine koydu. "Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim, Cahal.

İlk zamanlar ilişkimizin sürmeyeceğinden endişelenmiştim. Biliyorsun, her şey gerçek olamayacak kadar güzel, hatta mükemmel görünüyordu. Benden sıkılacağını düşünmüştüm.”

“Senden asla sıkılmayacağım, Sarah.”

Sarah gülümsedi. “Seni tanıdıkça hoşlanmayacağım şeyler keşfedeceğimi düşünmüştüm.”

Cahal’ın yüzü asıldı. “Peki keşfettin mi?”

“Seni tanıdıkça senden daha da hoşlandım,” dedi Sarah gülümseyerek.

Cahal’ın sol yanağında bir gamze belirdi. “Tırnaklarımı yediğimde bile mi?” Cahal endişeli olduğunda hep tırnaklarını yerdi.

“Özellikle de tırnaklarını yediğinde.”

Elleri birleşti ve Cahal’ın soğuk parmakları Sarah’nın kılire kenetlendi. Sarah onun eldiven taktığını hiç görmemişti.

“Bu gece eve gitmek zorunda mısınız?” diye sordu Cahal, parmaklarını sıkınca Sarah’nın içi ürperdi. “Hafta sonları seni çok özlüyorum.”

“Ben de seni çok özlüyorum.”

Cahal’ın âdemelması kıpırdadı. “Bir gün benim olacağını biliyorsun, değil mi Sarah?”

“Ben zaten seninim,” dedi Sarah nemli havayı soluyarak. “Seni ilk gördüğüm andan beri seninim.”

“Yani tamamen benim olacaksın demek istedim.” Eli Sarah’nınkini bir mengene misali sıktı. Yavaş, sabit ve şiddetli bir baskıyla. “O zaman tek bir geceyi bile ayrı geçirmek zorunda kalmayacağız.”

Andy’nin sesi Sarah’nın düşüncelerini böldü. “Ne hoş tesadüf, değil mi? Dünyanın düşündüğümüzden çok daha küçük olduğunun bir göstergesi.”

Görünüşe bakılırsa en azından Sarah ve Cahal için yeterince büyük değildi. Cahal burada olmamalı, Sarah’nın alanına bu şekilde girmemeliydi. Bir zamanlar ona güvenmişti, aptalca,

körü körüne. Ama Cahal onu terk etmiş, Sarah bir daha ondan haber alamamıştı. Ağzında kan gibi ekşi ve keskin bir tat vardı.

Birden Cahal'ın yanında duran, güneş sarısı saçları ve at gibi dişleri olan, uzun ve genç bir kadın elini uzattı ve Cahal'ın önüne geçerek, "Selam, ben Jody," dedi.

"Memnun oldum," dedi Sarah yumuşakça tokalaşarak. Kadın Cahal'a dönüp gülümsedi ve Sarah'nın boğazına bir şey düğümlendi. Gitmeliydi. Kırmızı ojeli tırnağıyla boş kadehe vurdu. "Bana bir dakika izin verir misiniz? Gidip bir içki daha alacağım." Sonra döndü ve oradan kaçarcasına uzaklaştı.

Sabırsız bir şekilde kalabalığın içinden geçip tuvalete doğru ilerledi, kalbi elbisesinin kırmızı parlak kumaşının altında deli gibi çarpıyordu. Cahal'ın görüntüsü ve kokusu tüm duyularını altüst etmişti. Gözleri, anlaşılmasız biçimde dolan yaşlarla sızladı ama Sarah büyük bir kararlılıkla mücadele ederek onları zapt etti.

Bölmelerden birinin soğuk ve sessiz mahremiyetinde klozetin üzerine oturup sakinleşmeye çalıştı. Yirmi yıl önce laboratuvar teknisyenliği işinden vazgeçerek Avustralya'ya giden o uçağa bindiğinden ve beraber bir yaşam kurma hayallerini paramparça ettiğinden bu yana Cahal hep aklımdaydı. Cahal'ın yüzü bir hayalet gibi beyaz, sımsıkı kapalı dudakları ince ve renksizdi. Sarah havalanında hiç kıpırdamadan durduğunu, hayatının aşkını taşıyan o uçak pistin üzerinde ilerleyip havalanırken şaşkın bir kuşkuyla gözlerini kırptırdığını hatırladı.

Daha sonra ondan hiç haber alamamıştı. Sonunda haklı çıkmıştı işte, aşkları gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sürdürülemeyecek kadar mükemmeldi. Gerçek hayatta var olamayacak kadar mucizeviydi. Onu unutmaya çalışsa da sonraki yıllar boyunca onu merak etmekten kendini hiç alamamıştı. Derken bir gün postanede, tam da Cahal'ın annesinin önünde kuyrukta beklerken kadının, oğlu Cahal'ın düğünü için Avustralya'ya gideceğini duymuştu. Sarah eve gidip ağlamış, o gün bir parçası ölmüştü. İki hafta sonra da Ian'ın evlilik teklifini kabul etmişti.

Ve şimdi Cahal birden hayatına girerek her şeyi altüst ediyordu. Elini patlayacakmış gibi atmakta olan kalbinin üzerine götürdü. Burada olduğu, orada öyle umursamazca ve sakince durduğu ve Sarah'ya biraz olsun aldırmadığı için ondan nefret ediyordu. Fakat en çok da herkes geçeceğini söylese de kalbini asla iyileşmeyecek şekilde kırdığı için ondan nefret ediyordu. Zaman sadece yarasının üzerine incecik bir kabuk bağlayarak hayatı biraz olsun katlanılır kılmıştı. Fakat şimdi o kabuk soyulmuştu ve yarası, Cahal'ın onu terk ettiği günkü kadar taze ve acı vericiydi.

Lavaboda, mavi damarlarının belirginleştiği bileklerine su çarptı ve aynadaki üzgün kadına baktı. Yaşma göre oldukça güzel bir kadın olsa da gençliğinin tazeliği artık uçup gitmişti ve her geçen yıl yüzünde yeni çizgiler belirliyordu. Hayatının en güzel yıllarını aşksız bir evlilikte harcamıştı ve bunun için ne kendisini ne de Cahal'ı affetmeyi başarabilmişti. Yine de geriye bakmak anlamsızdı ve pişmanlık, duyguların en yıpratıcısıydı. Bu duyguya kapılmamalıydı, buna izin veremezdi. Ellerini yıkadı, aynadaki yansımasına gülümsedi ve tuvaletten çıktı.

İçki salonuna döndüğünde gümüş tepsilerden bir kadeh aldı ve Lizzy ile Trevor'ı bıraktığı yere doğru ilerlemeye başladı, uğultuların arasından bir sis düdüğü gibi yükselen sesini duyabildiği Andy'nin yanına dönmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat odanın ortasına geldiğinde meslektaşlarının orada olmadığını fark etti. Akşam yemeğinin bir an önce anons edilmesini umarak Prosecco'sundan bir yudum almıştı ki bir baharatçı dükkânı gibi kokan Cahal yanında beliriverdi.

"Sarah," dedi Cahal, iki eli de pantolonunun ceplerindeydi. "Seninle... seninle burada –onca yer dururken burada– karşılaşmayı hiç beklemiyordum." Etrafına bakındı, sonra sabit ve keskin bakışları Sarah'ya yöneldi. Başını hafifçe eğip sesini alçalttı. "Seni yeniden gördüğüme ne kadar şaşırdım bilemezsin."

Sarah'nın omurgasında bir ürperti gezindi ve kalbi akılmaz bir şekilde atmaya başladı. Fakat sonra kaşlarını çattı ve kendisine

Cahal'ın sözüne güvenilmeyeceğini hatırlattı. "Kuzey İrlanda'nın ne kadar küçük olduğunu bilirsin."

Bakışları Sarah'yı süzdü. "Hiç değişmemişsin."

"Bir gözlüğe ihtiyacın var, Cahal." Cahal bunun üzerine güldü. "Sen çok değişmişsin," diye ekledi Sarah.

Cahal'ın eli kısa saçlarında gezindi ve yüzündeki gülümseme silindi. "İyi yönde mi kötü yönde mi?"

Bir zamanlar kendilerinin de karşılıklı söyleyeceklerine inandığı evlilik yeminini anımsatan bu sözcükler üzerine Sarah kızardı. "İkisi de değil," diye kestirip attı. "Sadece farklısın işte."

"Rahatladım." Yüzünde minik bir gülümseme belirdi ve bir zamanlar Sarah'nın çok sevdiği çarpık dişi ortaya çıktı. "Demek VTS'in insan kaynakları müdürüsün," diye devam etti. "Başarılı olmuşsun, Sarah."

Sarah bir taraftan boyu uzamış gibi hissederken diğer taraftan Cahal'ın ne düşündüğünü umursuyor olmasından nefret etti. "Başardıklarımın gurur duyuyorum," dedi evde oturan bir anneden bir iş kadınına dönüşümünü kastederek. Yedi yıl önce vasıflarını güncelleştirmiş, imajını tazelemiş ve iş hayatına geri dönmüştü. Bu sürede de üç kez terfi almış ve dönüp ardına bakmamıştı.

Cahal bir elini cebinden çıkardı ve henüz gecenin başında olmalarına karşın baş göstermekte olan sakallarının koyulaştırdığı çenesini ovuşturdu.

"Buraya gelince seninle de iletişime geçmeye niyetliydim," dedi Cahal.

"Sahi mi?" dedi Sarah hırçınca, ona inanmayarak. Sonra Andy'yle konuşmalarını hatırladı. "Neden Andy'ye sadece üniversiteden tanıştığımızı söyledin?"

Cahal elini yalvarırcasına uzattı ve yatıştırıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Ne dememi bekliyordun? Bir zamanlar sevgili olduğumuzu mu?"

Sarah utanarak başını çevirdi. Sadece sevgili değillerdi, âşıklandı da; aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks de onunla tatmıştı...

Tam neden onunla iletişime geçeceğini sormak için ağzını açmıştı ki bir haykırış onu durdurdu: “Cahal!” İkisi de sesin geldiği yöne baktılar. Jody sendeleyerek onlara yaklaşıyordu. Zaten uzun olmasına rağmen giydiği yüksek topuklularıyla salondaki tüm kadınlardan ve çoğu erkekten de uzun, karamel rengi bir ceylana benziyordu. Cahal’ın koluna girdi ve “Demek buradasın,” dedi soğuk, donuk gözlerle Sarah’ya bakarak. Ardından tüm dikkatini Cahal’a yönlendirdi. “Ben de nereye gittiğini merak ediyordum.” Küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büktü, başını öne eğdi ve işaret parmağını Cahal’ın göğsüne bastırdı. “Herkes seni arıyor.”

Sarah sözünün kesilmesinden rahatsız olmuştu ve Jody’nin Cahal’la fiziksel temasından biraz mahcubiyet duyarak başını çevirdi. Beraberler miydi? Bu, son derece yakışıksızdı çünkü Jody neredeyse onun kızı olabilecek yaşıydı.

Cahal hafif düşük gözlerinin altından Jody’ye bakarak, “Seni duyan da beni aranan bir adam sanır,” dedi şakacı bir tavırla.

Sarah’nın yanakları alev alev yanıyordu. Cahal, Jody’ye açık açık kur yapıyordu!

Jody hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. “Ah, öylesin zaten.” Sarah bunun tüm olası anlamlarının zihninde yer etmesine izin verirken uzun bir sessizlik oldu ve duyguları, kadının cesaretine duyduğu hayranlık ile nefret arasında gidip geldi. Dengesini bulur bulmaz, “Üzgünüm, gitmeliyim,” dedi ve bilerek kalabalığın arasına karıştı.

Nihayet iş arkadaşlarını buldu. Lizzy on santimlik topukların üzerinde sendeliyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve bitkindi. Trevor’ın da ondan geri kalır yanı yoktu, kravatını gevşetmişti ve yüzünde aptal bir gülümseme vardı. “Hadi gel,” dedi Lizzy. “Yemek için çağırdılar. Açlıktan ölüyorum.” Elini karnına götürdü ve düşmek için diğer eliyle Sarah’nın kolunu yakaladı. Sarah anlayışla gülümsedi ve elleri Cahal’ın üzerinden ayrılmayan Jody’nin gö-rüntüsünü aklından çıkarmaya çalıştı.

Dördüncü Bölüm

Ian işten eve dönerken, annesinin son iki yıldır kaldığı Greenbank Yolu'ndaki bakımevine gitmek için Lough View'e saptı. Bu yeri iç karartıcı buluyor ve annesinin son evinde ona daha sağlıklı bir ortam sağlayamadığı için suçluluk duyuyordu. Nedeni bunun için uğraşmaması ya da parasızlık değildi. Polis teşkilatında baş-komiserliğe kadar yükselmiş olan babası, ardında Evelyn'i rahat ettirecek kadarını bırakmıştı. Fakat ikinci inmenin sonucunda annesinin sağ tarafı kısmi felç olduktan sonra Ian, uygun bir bakımevi arayışına koyulduğunda, mevcut evler arasında bunun en iyisi olduğunda karar kılmıştı. Kapının açılmasıyla kendisini, sıcak havanın taşıdığı kokulara –aşırı pişmiş sebzenin ve ekşi, keskin sidik kokusunu gizlemek için başvurulmuş bir hile olan ucuz dezenfektanın nahoş kokusuna– hazırladı. Her ne kadar inatçı bir akciğer enfeksiyonu yüzünden yatağa hapsolmuş durumda olsa da annesi şimdilik idrarını tutabiliyordu ve Ian bunun için şükrediyor, annesinin bu onur kırıcı duruma düşmemesi için dua ediyordu. “Bugün annem nasıl, Jolanta?”

Bakıcı bir an için düşündü ve başını iki yana salladı. “Bugün pek iyi değil, Bay Aitken.”

Bu haber Ian'ı çok fazla rahatsız etmedi. Hatta son iki yıldır her ziyaretinde Jolanta aynı şeyi söylediği için kendi kendine gülümsedi.

Ian başını salladı ve elleri pantolonunun ceplerinde kapıdan içeri girdi. Hiçbir şeye dokunmamaya özen gösteriyordu; hiçbir şeyin temiz olmadığını hissediyor, bu da onu daha fazla utanca boğuyordu. Annesinin bu korkunç yerde değil de onunla, tek oğluyla yaşıyor olması gerekirdi. Belki Raquel'den farklı türde bir kadınla evlenmiş olsaydı bu mümkün olabilirdi de. Hâlâ son derece şefkatli ve merhametli bir kadın olan Sarah'yla evli olsaydı annesinin, yanında olacağından neredeyse emindi.

Annesi yatağındaydı, başı desteklenmişti, gözlerini tavana dikmiş, kahverengi lekeli güçlü elinde beyaz bir mendil tutuyordu. Kapıda beliriveren Ian'ı görmek için başını hafifçe eğdi, yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi ve kırıksık yüzündeki gözleri neredeyse tamamen kayboldu. Ian onun tek bebeğiydi ve ona çok geç sahip olmuştu, bir mucizeydi; annesi, kırmızı saçlı küçük bir çocukken ona şaşkın şaşkın bakıp böyle derdi. Şimdi seksen bir yaşındaydı.

"Merhaba Ian," dedi biraz yavaşça. İnme yüzünden konuşması etkilenmişti, her ne kadar bazen kelimeleri bulması biraz daha fazla zaman alsa da hâlâ kusursuz biçimde zekiydi. Sadece sesi farklı çıkıyordu; çocukluğunda hatırladığı, şakıyan sesiyle tatlı ve neşeli bir anneninki gibi değil de yaşlı bir kadınıninki gibiydi.

"Merhaba anne," dedi ve yatağın sol tarafına yerleştirilmiş sandalyeye oturdu. "Uzun kalamayacağım. Raquel yakında evde olur."

"Hımm, Raquel, evet. Söylesene, hâlâ tezgâhtar olarak mı çalışıyor?"

Platin sarısı saçlı ve lise mezunu zavallı Raquel hiçbir zaman Ian'ın annesinin zorlu standartlarına ulaşamamıştı. "Hayır, anne," dedi Ian sabırla. Dudaklarına kadar gelen daha sert cevabı bastırdı, annesinin züppece tutumunu ve onu tahrik etme niyetini görmezden geldi çünkü her şeye rağmen annesinin hâlâ Raquel'le ilgili düşüncelerinin olmasından fazlasıyla memnundu. Bu düşünceler onu terk ettiği gün mücadele de bitmiş olacaktı.

“Yöneticiliğe terfi ettiğini gayet iyi biliyorsun. Son derece pahalı ve kaliteli bir butikte.”

“Ah evet, unutmuşum.” Kadın, dudağının bir köşesini kıpıratarak gülümsedi. “Aranız iyi mi? Ondan pek bahsetmiyorsun da. Hem onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlayamıyorum.”

Ian ellerini ovuşturarak yere baktı. Bir yanı annesine, Raquel ile dört yıllık evliliklerinin hiç de iyi gitmediğini söylemek istiyordu. En son ne zaman seviştiklerini bile hatırlayamıyordu, oysa bir zamanlar ilişkilerinin en önemli yanıydı seks. Raquel’i çok arzulamış olsa da Ian’ın eski moda, gelenekçi vicdanı onu evlilik dışı bir ilişkiye girmekten alıkoymuştu. Böylece evlenmişlerdi. Bunu yaparken ne düşünüyordu ki?

Annesine baktı ve kendisini zorlayarak gülümsedi. Annesi onu Raquel’le evlenmemesi için uyarmış ve onun hakkında oldukça nezaketsiz şeyler söylemişti. Ne yazık ki bunların çoğu doğru çıkmıştı ama o zamanlar Ian onun cinsel cazibesine öyle kapılmıştı ki annesini dinlememişti. Şimdiyse hata ettiğini, gözünün şehvet yüzünden kör olduğunu kabul etmek zor geliyordu. (Ne de olsa bu, insanın aşktan gözünün kör olmasından çok daha aşağılayıcı bir şeydi.) Annesinin, “Sana söylemiştim,” demesini duymaya katlanamazdı. “Her şey yolunda anne. Sadece Raquel’in işleri çok yoğun. Çoğu zaman haftanın altı günü çalışıyor. Bu yüzden pazar günleri çok yorgun oluyor ve biraz kendine zaman ayırmak istiyor.”

“Kendine zaman ayırmak ha?” dedi kadın kulak tırmalayan bir homurtuyla. “Benim zamanımda bizim kendimize ait zamanımız olmazdı.”

“Evet ama artık zaman değişti,” dedi Ian karısına bağlı bir koca gibi görünme çabasıyla Raquel’i savunarak.

Neyse ki daha sonra annesi konuya ilgisini kaybetti. Ian odaya birinin yaklaştığını duydu, gelen kişiyi görünce annesinin gözlerinin çevresi memnuniyetle kırıştı. “Ah! Sarah gelmiş!” diye haykırdı güçsüz sesiyle. “İçeri gir.”

Ian döndü ve elinde hafif hırpalanmış bir bisküvi kutusuyla kapıda duran Sarah'yı gördü. Oldukça gösterişsiz olan eski karısının bu büyüleyici halini bir anda karşısında görünce nefesini tuttu. Siyah elbisesi ve uyumlu Jackie Kennedy tarzı ceketi tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Biçimli bacaklarını saran parlak külotlu çorabı ve siyah rugan ayakkabıları onu birkaç santim uzun göstermişti. Yıllar boyunca, çocuk sahibi olduktan sonra almış olduğu kilolarla mücadele etmişti. Onu daha birkaç gün önce görmüş olsa da tüm o kiloları vermiş olduğunu ancak şimdi fark etmişti Ian. Şimdi yeniden, evlendiği Sarah gibi görünüyordu. Doğal sarı saçlarını bir kulağının arkasına atmıştı ve diğer taraftaki saçları altın bir perde gibi yüzüne dökülüyordu. Evelyn'e yönelttiği, tüm yüzüne yayılan o sıcacık gülümseyişini görmekten memnun olmasına karşın Ian içten içe Sarah'nın ona da böyle gülümsemiş olmasını diledi.

"Merhaba canım," dedi Sarah, yatağa yaklaşırken. Ian'ın annesini her iki yanağından öpmek için eğilirken etrafa bir parfüm kokusu yayıldı ve Ian'ın içini özlemle doldurdu. Evelyn kullanabildiği elindeki mendili bıraktı ve Sarah'nın elini tuttu. Ian gözlerini kırptırıp başını çevirdi, bu iki kadın arasındaki yakınlık onu hem tedirgin hem de memnun etmişti. Artık ayrı olsalar da annesine olan düşkünlüğü için her zaman Sarah'ya minnet duyacaktı.

"Merhaba Ian," diyerek gülümsedi Sarah, Evelyn elini bıraktıncaya, ardından kavisli kaşlarını hafifçe çatarak yeniden Ian'ın annesine döndü. "Bugün işten erken çıktım ve sana bir uğrayıp nasıl olduğunu göreyim dedim." Ardından sesi soru sorar gibi bir tona dönüştü. "Ama başka zaman da gelebilirim?"

"Hayır," dedi Ian ve annesi aynı anda. Ian ayağa kalktı, gülümsedi ve henüz boşalttığı sandalyeyi işaret etti. "Lütfen gel otur, Sarah." Sarah'nın varlığından memnundu; her zaman tıpkı senkronize olmayan çarkların arasındaki yağ gibi, annesiyle ilişkisini kolaylaştırıyordu o. Sarah elini Ian'ın omzuna koydu ve yumuşakça

onu yeniden sandalyesine itti. “Sen orada, annenin başında kal,” diye fısıldadı, omzuna nazikçe birkaç kez vurdu ve elini çekti. Bu dayanışma hareketi anlamlıydı, annesinin sağlığının riskli durumunun, önlerinde bekleyen amansız ve kaçınılmaz sonucun farkında olduğunu gösteriyordu. Ian bunun için minnettardı. “Ben başka bir sandalye alırım.”

Sarah yatağın diğer tarafına oturdu. “Ne hoş, değil mi?” dedi Evelyn. Öksürdü. “En sevdiğim iki kişi –tabii Molly ve Lewis’i saymıyorum– aynı anda beni görmeye gelmiş.”

Sarah gülümsedi. “Otobüsler gibi. Aynı anda vardık.”

“Çocukları da getirseydiniz,” dedi Evelyn, ağzının bir kenarından küçük bir salya damlası çenesine aktı. Bunun farkında olsa bile belli etmedi.

Ian annesinin yüzünü silip silmemesi gerektiğine karar veremezken Sarah ayağa kalktı ve komodinin üzerindeki bir kutudan aldığı mendille kadının ağzının kenarını itinayla sildi. Bunu yaparken yüzündeki gülümseme hiç silinmedi fakat arada Ian’a anlayışla baktı.

“Belki bir dahaki sefere. Sen daha iyi hissettiğinde,” dedi Sarah.

Evelyn gözlerini kırptı. “Göğsün daha iyi mi?” diye sordu Ian.

“Şimdi boş ver onu. Çocukları anlat bana, Ian,” dedi kadın elini uzatarak.

Ian annesinin soğuk ve narin elini tuttu. “Çocuklar iyi, anne. Doktor ne dedi?”

Evelyn’in sesi bir fısıltıya dönüştü. “Lewis’in bu hafta yüzme yarışması yok muydu? Onlardan haber almayı ne kadar istediğimi...” Kadını öksürük krizi tuttu ve cümlesini tamamlayamadı.

“Anne!” diye haykırdı Ian korkuyla uzanarak. Enfeksiyon geçmemişti, hatta daha da kötü görünüyordu. Bir aydır böyle öksürüyordu.

Öksürüğü yatıştı ve “Şiş!” diye buyurdu kadın, ızdırabına rağmen sesi kararlıydı. “O kutuda ne var, Sarah?”

“Bakalım,” dedi Sarah kutunun kapağını kaldırırken. Sonra Evelyn içindekileri görebilsin diye eğdi.

“Ev yapımı buğday ekmeği!” diye haykırdı kadın nefes nefese başını yastıktan kaldırmaya çalışırken. “En sevdiğimden.”

Sarah bir parça kopardı ve tereyağlı, yumuşak ekmeği ısırabilsin diye Evelyn’in dudaklarına uzattı. Kadının başı yeniden yastığa gömüldü ve dişleri yavaş yavaş kıpırdandı. “Biliyorum,” dedi Sarah.

Sarah kutuyu Ian’a uzattı. “Biraz ister misin?” Ian başıyla istemediğini işaret etti.

Evelyn çiğneyip yuttu. “Çok lezzetli. Buğday taneleri takma dişlerimi mahvedecek. Aman, kimin umurunda! İnsan dünyaya bir kez geliyor.”

Ian, Sarah ile annesinin ilişkisinin doğallığına gıpta ederek gülümsedi. Sarah ayağa kalktı, komodinden bir bardak su aldı ve Evelyn’in dudaklarına uzattı. Birbirlerinin yanında hep rahatlardı. Sarah daha küçük bir kızken bile Ian’ın annesiyle iyi geçinirdi ve onların ilişkisi her zaman evliliklerinden bağımsız olarak sürmüştü.

“Biraz daha ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim tatlım.”

“Tarifi sen vermiştin. Doğrusunu yapmam yıllarımı aldı.” Sarah şüpheyle kutuya baktı. “Hâlâ da seninki kadar iyi değil.”

“İşin sırrı unda. Morton’s marka olmalı. Ve hafif bir doku-nuşta.”

Ian’ın onu eve kız arkadaşı olarak getirdiği ilk gün Sarah ile annesi soluğu mutfakta almış, Evelyn ona meşhur buğday ekmeğinin gizli tarifini vermişti. Ian annesinin, ilişkilerini ne kadar onayladığını o zaman anlamıştı. Sarah’nın, onun karısı olmasını istiyordu, Ian bunun hep farkındaydı ancak o gün resmen onaylanmıştı bu. Sarah evlilik teklifini kabul ettiğinde Ian çok heyecanlanmış olsa da dürüst olmak gerekirse kabul etmesini gerçekten beklemiyordu.

Boğazını temizleyip odaya bakındı. “Raquel sana birkaç gün önce çiçek gönderdiğini söylemişti.”

Annesi gözünü kaçırdı, yatak örtüsünün üzerindeki mendili aldı ve parmaklarının arasında sıkıştırdı. Ian bir an için Raquel’in ona yalan söylemiş olabileceğini düşündü.

“Ah evet,” dedi Evelyn yeniden oğluna bakarak. “Gerçi insan birisi evleniyor sanır. Bir kiliseyi dolduracak kadar çiçek vardı.”

Ian gergin biçimde güldü. Annesinin hoşuna gitmemişti demek. Neden sevmemişti ki?

Evelyn mendili düşürdü, sonra yeniden tuttu. “Peki şimdi neredeler?” diye sordu Ian.

Annesi ona boş gözlerle baktı.

“Çiçekler, anne. Neredeler?”

Kadın, gözlerini tekrar kaçırdı ve sahte bir edayla, “Ah, kızlara onları gündüz odasındaki vazolara koymalarını söylemiştim. Herkes görebilsin diye,” dedi.

“Ama o çiçekler senin içindi, anne. Raquel’e bir servete mal oldu.”

Annesi gözlerini oğluna dikti ve yüz hatları bir anda sertleşti. “Zambak göndermiş, Ian. En az iki düzine vardı.”

Ian’ın yüzü kızardı ve ayaklarına baktı. “Unutmuş olmalı,” diye mırıldandı. Raquel nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi ki? Beş yıl önce babasının cenazesinde o da vardı, tüm kilise beyaz zambaklarla süslenmişti ve içerideki zambak kokusu, en az acıları kadar yoğundu. O zamandan beri annesi zambaklardan nefret ettiğini kim bilir kaç kere söylemişti. Onlara bakarken, o baygın kokularını duyarken nasıl olmuştu da Raquel’in aklına Ian’ın babasının cenazesi gelmemişti?

“Niyetinin iyi olduğundan eminim,” dedi Sarah.

“Hımm.” Evelyn mendilini burnunun ucuna bastırdı. “Çiçekler çok güzel fakat neden beni görmeye gelmiyor?”

“Şey, o çok... çok yoğun,” dedi Ian. Bakışlarını kucağına indirmiş olan Sarah’ya baktı. Raquel en son dört hafta önce ziyarete

gelmişti. Gündüz odasında yaşlı bir adamın yanında oturmuş, personelin Evelyn'i getirmesini beklerken yanındaki adam altını pisletmişti. Raquel, akli fonksiyonları hâlâ yerinde olmasına karşın vücut kontrolünü kaybetmiş olan zavallı ihtiyar kadar korkmuştu, o günden sonra da bir daha gelmemişti.

Sarah ayağa kalktı ve "Artık gitsem iyi olacak," dedi. "Çocukları alacağım, geç kalmak istemiyorum."

"Onları benim için mutlaka öp," dedi Evelyn. "Onları çok sevdiğimi söyle."

"Tabii ki," dedi Sarah gözleri ıslıl ıslıl ve cam gibi parıldayarak. "Yakında seni ziyarete getireceğiz onları, değil mi Ian?"

Ian başını salladı ve göğsünün tam ortasında sert bir yumrunun düğümlendiğini hissederek yutkundu. Sarah eğilip Evelyn'e sarıldı ve kadının kırışık yüzünün bir yanını avucuyla sardı.

"Görüşürüz," dedi. Uzanıp Ian'ın koluna hafifçe dokundu ve Ian'da tuhaf bir yoksunluk hissi bırakarak odadan çıktı.

"Kusura bakmazsan tuvalete gitmem gerek, Ian." Evelyn üzerindeki örtüyü açtı ve yavaşça ayağını yatağın kenarından sarkıttı. Çıplak ayakları yere değdi.

"Yardım ister misin anne?" dedi Ian ayağa kalkarak.

"Hayır, iyiyim."

Fakat iyi değildi. Ayağa kalkar kalkmaz Evelyn'in bacakları büküldü ve kadın yere düştü.

Ian küfrederek duvardaki acil durum düğmesine bastı ve annesine yardım etmek için atıldı. Kadın bacakları çarpık halde yerde yanlamasına yatıyordu. "Geldim, izin ver de yardım edeyim. Canın acıdı mı?"

Kadının boğazından bir hırıltı duyuldu ve başını iki yana salladı, bir eli göğsünün üzerindeydi.

Jolanta koşarak odaya girdi ve ne olduğunu görür görmez –her ne kadar Evelyn çok hafif olduğu için Ian'ın yardıma pek ihtiyacı olmasa da– onun, annesini kaldırıp yatağa yerleştirmesine yardım etti.

“Bir yerine bir şey oldu mu, anne?” dedi Ian gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını bastırırken.

“Hayır. Ne oldu bilmiyorum, Ian,” dedi Evelyn şaşkın şaşkın. “Bacaklarım bir an tutmadı.”

“Sorun değil, anne. Her şey yolunda.”

“Tuvalete gitmeye çalışıyordu, Jolanta,” dedi Ian. “Daha önce böyle düşünmemişti, değil mi?”

Jolanta başını iki yana salladı ve Ian’ın koluna dolundu. “Tammam, Bay Aitken. Bana bırakın. Siz dışarı çıkıp bekleyin.”

Bakımevinden ayrıldığında hava kararmıştı. Ian otoparkta durdu, huzursuz ve endişeliydi. Çiselemekte olan yağmur damlaları parlak ve şeffaf inciler gibi başına ve omuzlarına düşüyordu. Annesi hakkında güvenilebileceği, yüreğindeki korkuyu ve onu yiyip bitiren zayıflık hissini anlayabilecek birileriyle konuşması gerekiyordu. Saatine baktı, cep telefonunu çıkardı ve evi aradı. Açan olmadı. Raquel’in akşam kız arkadaşlarıyla alışverişe çıkacağını ve sonrasında bir şeyler içeceğini hatırladı. Eve geç geleceğini bildiren bir mesaj bıraktı. Arabaya döndü ve acısını anlayabilecek birinin yanma gitmek için yola çıktı.

Arabasını evin önündeki yapraklı sokağa park edip motoru kapattı. Evin arka tarafındaki mutfakta, çam masanın etrafında yemek yiyorlardı muhtemelen, camlar buğuluydu ve evde pişen güzel bir yemeğin kokusunu alabiliyordu. Raquel eve geldiğinde yemek hazırlamak için en fazla, Marks & Spencer’den alınmış bir hazır yemeğin paketini açardı.

Sarah, Molly ve Lewis. Şu koca dünyada en çok sevdiği üç kişi. Neden onları bırakmıştı ki? Başını araba koltuğunun başlığına dayayıp gözlerini kapattı. Buraya gelmemeliydi. Rengi solmuş halıların ve salondaki masanın üstünde duran bir vazoya doldurulmuş aptal deve kuşu tüylerinin bulunduğu boş evine gitmesi gerekiyordu.

Eşikte gergince beklerken cam kapıdaki yansımasını gördü. Kızıla çalan sarı saçları seyrelemişti, bu da her geçen gün baba-

sına daha çok benzemesine neden oluyordu. Saçlarının dökülmemesini beklemiyordu elbette –babası henüz kırk yaşında kel kalmıştı– ancak şimdi kendi başına gelince bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Ondan on yaş küçük ve dış görünüşüne son derece düşkün olan Raquel’le arasında, olduğundan da fazla görünen, büyük bir uçurum yaratıyordu bu. Saç ektirmeyi bile düşünmüştü, ta ki sağduyusu onu engelleyene dek.

İçeride bir lamba yandı, yansıması kayboldu ve kapı açıldı.

Sarah’nın üzerinde eşofman ve kapüşonlu sweatshirt vardı, saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve ayakları çıplaktı. “İan,” dedi arkasındaki karanlığa bir suç ortağı ararmışçasına bakarak. “Burada ne arıyorsun?”

Ian geldiğine pişman halde sendeleyerek eşiğe doğru bir adım attı ve ellerini ceplerine soktu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Sarah, gözleri telaşla kocaman açılmıştı. “Yoksa Evelyn’e bir şey mi oldu?”

Ian burnunun ucunu ovuşturdu. “Hayır. Yani evet... Tuvalete giderken düştü ama şimdi iyi.”

“Bir yerine bir şey oldu mu?” dedi Sarah nefesini tutarak.

“Hayır, gerçekten iyi. Jolanta bundan sonra tuvalete giderken birinin ona eşlik edeceğine söz verdi. Ben... ben sadece kısa bir konuşma için bana zaman ayırabilir misin diye merak ediyordum. Annemin bakımı hakkında.”

Sarah hemen kenara çekildi ve Ian’ı içeri davet etti. “Tabii ki.”

“Kötü bir zamanda gelmedim, değil mi?” dedi Ian, neredeyse okul çantaları, ayakkabılar ve paltolardan oluşan yığının üzerine düşüyordu. Sarah’nın kedi barınağından aldığı, kahverengi beyaz kedi Bisto gelip Ian’ın bacaklarına süründü. Ian eğilip kedinin sırtını sevdi fakat kedi hemen sonra merdivenleri çıkmaya başladı.

“Hayır, hiç de değil,” dedi Sarah sweatshirt’ünün üzerindeki kırıntıları silkeleyerek. “Biz de yeni yemek yemiştik. Çocuklar seni gördüklerine çok sevinecek.”

Sesleri duyan Molly ve Lewis koridorun ucunda göründü. Molly babasını görür görmez yüzünde bir gülümseme belirdi ve koridorda uzun bacaklı bir ceylan gibi koşarak Ian'ın kollarına atıldı. Lewis de olanca hızıyla koridoru aştı, babasına çarptı ve adamın beline sarıldı. Ian tüm dertlerine rağmen güldü. Lewis başını kaldırıp babasının yüzüne baktı ve arsızca sırıttı. Ian eğilip onun domates sosuna bulanmış yanağını öptü. “Dur tahmin edeyim? Yemekte bolonez soslu spagetti vardı.”

“Nereden bildin?” dedi Lewis şüpheyle. Ian sonra saçlarının rengi ve yapısı tıpkı annesininkine benzeyen Molly'yi de alnından öptü. Ian'ın hayatında doğru dürüst yapmış olduğu pek bir şey yoktu fakat çocukları göğsünü sonsuz bir gururla kabartıyordu.

“Kuşlar söyledi,” dedi Ian.

“Büyükanнем nasıl?” diye sordu Molly.

“İyi,” dedi Ian tereddüt etmeden. “Lewis, pazar günü yüzme madalyonunu büyükanne göstermek ister misin? Görmek çok hoşuna gidecektir.”

“Hadi çocuklar,” dedi Sarah. “Babanızla biraz konuşmamız gerek. Siz gidip salondaki televizyonu açın.” Saatine baktı. “*The Simpsons* başlamak üzere. Ben de sonra size dondurma getiririm.”

“Çarşamba günü dondurma mı?” dedi Molly yüzünde son derece şaşkın bir ifadeyle. “Neyin var anne?”

Sağlıklı beslenme konusuna takmış olan Sarah, Molly'ye susturucu bir bakış attı. Ian, çocuklar ona geldiğinde onları biraz şımarttığını kabul ederek utandı. Raquel çocuklara tatlı ve şekerli şeyler dayayarak onların sevgisini kazanabileceğini sanmıştı ama bu, pek de işe yaramamıştı.

“Babanız burada olduğuna göre yiyebilirsiniz,” dedi Sarah, Ian'a gizlice göz kırparak. “Şimdi fikrimi değiştirmeden gidin.” Bu, onların salona koşup kapıyı kapatmalarına yetmişti.

Tava ve tencerelerin ortalıkta olduğu mutfığa girince Ian gülümsedi. Sarah her zaman yemek yaparken ortalığı dağıtırdı ve

pişirme esnasında mutfağı toplamazdı. “Sen dinlen,” dedi Sarah. “Hemen geliyorum.”

Ian masaya oturdu, bir tabağı kenara çekti ve kullanılmış bir peçeteyle masaya dökülenleri beceriksiz bir şekilde sildi. Aile yaşamının dağınıklığını özlemişti.

“Seni bilmem ama sanırım ben bir içki alacağım,” dedi Sarah, mutfağa döndüğünde ve dolaptan yarısı dolu bir beyaz şarap şişesi çıkardı. “İster misin?”

Ian başını iki yana salladı. “Hayır teşekkürler. Arabayla geldim. Biraz portakal suyu iyi olur.” Sarah karton kutudaki meyve suyunu bardağa dökerken Ian onu izliyordu, Sarah kartonu buruşturup çöp kutusuna fırlattı ve ıskaladı. Ardından omuz silkip gülümsedi, Ian o gün ilk defa biraz rahatladığını hissetti. Sarah’nın karmaşık mutfağındaki sadelik ona mutlu olduğu zamanları hatırlatmıştı.

Sarah meyve suyu bardağını Ian’a uzattı ve kalın saplı kadehin yarısına kadar kendisi için şarap doldurdu. Raquel’i soluk soluğa bırakabilecek olan mutfağın durumuna aldırmadan Ian’ın tam karşısına oturdu. Şarap şişesi, çok geçmeden takviye etmesi gerekecekmiş gibi yakınında duruyordu.

“Ne oldu?”

“Sadece... senin tavsiyeni almak istedim.”

Sarah parlak gri gözlerini kırpmadan ona baktı. “Evelyn hakkında mı?”

“Evet, çıkmadan personelle konuştum. İki gün önce antibiyotiklerinin bittiğini söylüyorlar ancak bugün düşmüş olması, annemin ne kadar zayıf düştüğünü anlamamı sağladı. Son dört haftadaki ikinci antibiyotigiydi bu. Fakat görünüşe bakılırsa enfeksiyonu geçmemiş.”

“Linda’yla konuştun mu?” Linda bakımevinin müdürü ve eğitimli bir hemşireydi.

“Hayır, orada değildi.”

“Hımm,” dedi Sarah, ardından şarabından bir yudum alıp ekledi. “Peki personel bunun için ne yapmış?”

“Anladığım kadarıyla hiçbir şey. Yorgun olduğunu, dinlenmesi gerektiğini söylediler.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sarah iki elinin arasında duran kadehe baktı. “Bana kalırsa yarın onu görmesi için tekrar Dr. Glover’ı götürmelisin. Akciğer enfeksiyonu geçmediyse daha güçlü antibiyotiklere ihtiyacı olabilir. Tedavi edilmezse zatürreye çevirebilir.”

Ian üzgün üzgün başını salladı ve bardağı kafasına dikti. Açık açık bir şey söylemese de Sarah ona katılmıştı ve Ian sezgilerinde haklıydı, bunu duymak onu rahatlatmıştı. Yutkundu ve içinde –öfkeye benzer ama ondan biraz daha farklı– bir duygunun büyüdüğünü hissetti. “Aslında oradaki personelin, ne yaptığından emin olduğunu pek düşünmüyorum,” dedi, gözleri çocukları klorlu havuza götürdüğü zamanlardaki gibi kanlanmıştı.

Ian bardağı istediğinden daha da sert bir şekilde masaya koydu ve vinil masa örtüsündeki bolonez sosu lekesinin üzerine biraz da meyve suyu sıçradı. “Nasıl olur da antibiyotikleri hakkında beni bilgilendirmezler? Bu zamana kadar nasıl doktor çağırılmazlar? Orada onu saatlerce yatağında bir başına bırakıyorlar.”

Sarah iç geçirdi. “Çok üzgünüm, Ian. Onu orada bu şekilde görmek nasıl canını yakıyor biliyorum. Benimkini de yakıyor.”

Ian ellerini yüzüne kapadı ve omuzları sarsıldı. “Onu orada görmekten nefret ediyorum.”

“Kendine yine böyle yüklenme, Ian. Başka seçeneğin yoktu. Annenin uzman bakımına ihtiyacı var ve mevcut bakım evlerinin en iyisinde.”

Ian ellerini yüzünden çekti ve Sarah’nın anlayışlı gözlerine baktı. “Fakat orada onun İncil’ini bile çalmışlar.”

“Biliyorum,” dedi Sarah ve durdu, sonra nazıkçe ekledi. “Ancak bunu yapanın bir personel mi, oranın sakini mi, yoksa ziyaretçi mi olduğunu bilemeyiz. Hem benim gördüğüm kadarıyla ona karşı iyiler. Ayrıca alanlarında uzmanlar.”

Ian burnundan gürültüyle soluk verdi. “Uzman ha! Şaka yapıyor olmalısın. Personelin yarısı okulu yeni bırakmış gibi görünüyor, diğer yarısı da tek kelime İngilizce konuşmıyor.”

Sarah gözlerini kırptı ve “Üzgün olduğunu biliyorum, Ian,” dedi nazikçe. “Fakat bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ellerinden geleni yapıyorlar.”

Ian’ın omuzları çöktü ve birden kendisini berbat derecede bitkin hissetti. Avucunun içiyle alnını ovuşturdu. “Onu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum.”

“Bırakmadın,” dedi Sarah usulca. “Onun gelip seninle yaşaması pek de mantıklı değil, öyle değil mi? Sen ve Raquel tüm gün isteyken olmaz.”

Bu nazik sözler karşısında Ian gülümsemeye çalışsa da suçluluk duygusunun hafiflediği söylenemezdi. Eli başının üzerinde gezindi ve uzun bir süre boyunca düşündü. “Doğru, bir plana ihtiyacımız var.” Neler olduğunu bir düzene oturtabilirse belki işleri kontrol altına alıp annesini iyileştirebilirdi. “Bence bu kriz geçene kadar birileri gidip onu en az günde bir defa görmeli,” dedi, tüm akşamüzeri boyunca beyninde gezinip duran kelimeler dudaklarından ardı ardına dökülüyordu. “Personelden haberdar olmak için. Bunu salı günleri dışında çoğu gün yapabilirim. Belki de çocukları çok sık götürmemek daha iyi olur, onu kötü görüp de endişelensinler istemeyiz.” Düşüncelerini yavaşlatmaya çalışarak muşambadaki girdap desenine odaklandı. “Belki de hafta sonları çocukları götürürüm, sen de birkaç dakika sonra onları gelip alırsın. Anneme onları görmek iyi gelir diye düşünüyorum, ne dersin? Ve birimiz çocukları götürürken ziyaretleri de nöbetleşe yaparız. Ayrıca...”

“Ian,” dedi Sarah nazikçe. Ian kafasını kaldırdığında yanakları kırmızıydı. “Evelyn’i ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, onun için her şeyi yapacağımı da.” Durdu, masaya baktı, sonra kadehin sapını başparmağı ile işaret parmağının arasında çevirerek devam

etti. “Ben ne gerekiyorsa yaparım. Fakat sence de bu konuşmayı Raquel’le yapman gerekmez mi?”

Elbette haklıydı. Ian midesinde soğuk bir ürperti hissetti. Orada olmaya, bunu ondan istemeye hakkı yoktu. Fakat başka kimden isteyebilirdi ki? Arayabileceği kardeşleri yoktu. Raquel ise... Tamam, belki Ian istese onu ziyaret ederdi ancak bunu sevgiden değil de görev olarak gördüğünden yapardı ve bu ziyaretler pek de sevgi dolu geçmezdi.

Ian boğazını temizledi ve “Ama Raquel ile annemin arasında ne bir bağ ne de ilişki var,” dedi haince, yanakları daha da kızararak. “Aralarında... sevgi yok. Hiç uyuşamadılar. Oysa siz ikiniz anne kız gibisiniz. En azından bana hep öyle geldi.” Annesi onaylamasaydı da Sarah’yla evlenirdi ama anne babasının Sarah’ı ne kadar sevdiklerini bilmek onu hep mutlu etmişti.

Sarah bakışlarını kaldırdı ve “Haklısın,” dedi ciddiyetle. “Gerçekten öyle. Anneni kendi annem gibi severim. Bu yüzden onun mümkün olduğunca mutlu ve rahat olması için ne gerekiyorsa yaparım.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum, Sarah,” dedi Ian rahatlatarak, içi minnetle dolmuştu. “Teşekkür ederim.” İçgüdüsel olarak onun, masanın üzerinde duran ellerine uzandı fakat Sarah’ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce hemen geri çekti.

“Bunu Evelyn için yapıyorum, Ian,” dedi Sarah sessizce ve ellerini masadan çekip kucağına koydu.

“Evet, elbette. Bunu asla unutmayacağım. Meşgul olmana rağmen onu ziyaret etmek için zaman ayırdığını asla unutmayacağım.”

Sarah başını iki yana salladı. “Onun benim için... çocuklar için yaptıklarının yanında benimki hiç kalır. Hem boşanmamız onunla aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmede ki. Bana hep aynı şekilde davrandı. Ben işe dönebileyim diye çocukların bakıcı masraflarını karşıladığını biliyor musun?”

Ian başını iki yana salladı. “Bilmiyordum. Ama buna şaşırmadım.”

Birden Sarah elini ağzına götürdü ve gözleri yaşla doldu. “Bana karşı hep çok iyi oldu,” dedi kendini zapt ederek. “Hepimize karşı.”

Ian bu açıklamanın, yere süzülerek inen bir kuş tüyü gibi aralarına yerleşmesine izin verdi. Aralarındaki sessizlik, ortak acılarını saran bir battaniye gibi teskin ediciydi.

Son zamanlarda aklında olanları anlatmanın tam zamanıymış gibi görünüyordu. Ian derin bir nefes aldı. “Sarah, daha önce de söylediğimi biliyorum fakat seni ve çocukları terk ettiğim için üzgünüm. Seni incittiğim için çok üzgünüm.”

Sarah ağzının üzerindeki elini indirdi fakat birkaç dakika hiçbir şey demedi. Şarabından bir yudum aldı, yanakları renklendi. “Bana bunu söylediğin için minnettarım, Ian, gerçekten.”

“Sadece bilmeni istedim. Bazen kendimi tam bir aşâğılık gibi hissediyorum. Sadece... ben...” Beyaz ve pürüzsüz avuçlarına baktı ve cümlesini bitirmedi. Kalsaydı evlilikleri kurtulur muydu merak ediyordu.

“Seni suçlamıyorum,” dedi Sarah ve Ian bir anda başını kaldırdı. Sarah konuşmakta zorlandığında yaptığı gibi başını bir yana eğdi.

Lewis daha yürüyemiyorken ve Molly’nin altı bezliyken gitmişti Ian. Bunun için kendinden hep nefret etmişti. Ancak kalamazdı. Sevdığı Sarah yok olmuş, annelik onu tamamen tüketmişti. En azından Ian öyle olduğunu düşünmüştü. Lewis’in doğumundan sonrasına kadar Ian, Sarah’nın onu kendisinin Sarah’ı sevdiği gibi sevmediğini anlamamıştı.

Sarah’nın ona olan sevgisi hep anlaşılması güçtü, nadiren dile getirilirdi. Sarah kelimelerin bayağı olduğunu ve sevgisini dile getirmek yerine göstermenin daha önemli olduğunu savunurdu. Yeni bir gelin olarak iyi ve özenliydi fakat yıllar geçtikçe, evliliklerinin sonuna doğru ilgisi giderek azalmıştı. Ian, Sarah’dan, bir ateşin saçtığı ısı gibi sadece nefret yayıldığını hissediyordu.

“Mutlu olsaydın asla gitmezdin,” diye devam etti Sarah. “Ve bu mutsuzluğun sorumlusu büyük oranda da bendim.”

Söylediği doğru olsa da Ian nedense başını inkâr edercesine iki yana salladı.

“Hayır, iyi bir eş değildim. Seni uzaklaştırdım. Aramıza duvarlar ördüm ve o duvarları yıkacak gibi de görünmüyordum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Sarah başını çevirdi ve Ian, evli olduklarında da sıklıkla hissettiği gibi Sarah’nın ona karşı dürüst olmadığını sezdi.

“Molly doğduktan sonra bana olan ilgini kaybettiğini hissettim, Sarah. Lewis doğduktan sonraysa durum daha da kötüleşti. Bizim için bir gelecek göremedim. Tekrar nasıl mutlu olabileceğimizi bilemiyordum. Sana çok şey verdim ve karşılığında çok azını aldım.”

“Belki de geçmiş hakkında konuşmamalıyız, Ian,” dedi Sarah ensesini ovuşturarak. “İkimizin de hataları oldu ve bunlar, bugün bulunduğumuz durumu değiştirmiyor.”

“Evet, geleceğe bakalım.” Ian gülümsedi. Sarah’nın yüzüne düşmüş saç tutamına uzanıp dokunma isteği duysa da kendini zapt etti. “Kendimize de bu kadar yüklenmeyelim. Ne de olsa oturup birbiriyle bu şekilde konuşabilen boşanmış çift sayısı çok fazla değildir.”

Sarah belli belirsiz gülümsedi. “Sanırım haklısın. Her şeye rağmen arkadaş kaldığımız için mutluyum.”

Ian onun gümüş gözlerine baktı, genişlemiş gözbebekleri gece kadar siyahtı. İçinde yükselen umut ve cesaretle Ian bir anda, “Seni görür görmez sana âşık olmuştum,” dedi. “Yıllar önce kilise okulunda.”

Sarah’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudakları hafifçe aralandı. Bir anda benzi atmıştı.

Ian kızarıp gülümsedi. Konuyu ona olan hislerine getirmişti bir defa ve artık buradan lafı çeviremezdi. Bunu yapmayı da is-

temiyordu. “Boşandığımız için gerçekten çok pişmanım, Sarah. Keşke evliliğimizi kurtarmak için daha çok mücadele etseydim.”

Sarah yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını yavaşça iki yana salladı. “Bu sadece senin elinde olan bir şey değildi...”

“Çocukları da etkiledi, değil mi?”

“Eh, doğal olarak. Fakat çocuklar iyi, gerçekten. Evde yaşamasan da seninle büyüdüler. Tek bildikleri bu, en azından Lewis için durum böyle. Diğer boşanmış ebeveynlerin çocuklarından çok daha şanslılar bu bakımdan.”

“Yine de anne babaları bir arada olsaydı onlar için daha iyi olmaz mıydı?” dedi Ian, son zamanlarda zihnini kurcalayan o konuya onu nazikçe yönlendirmişti.

Sarah omuzlarını dikleştirip bakışlarını çevirdi. “Belki öyle, en azından teoride herkesin, çocukları için istediği budur.” Sonra omuzları düştü ve dudak büktü. “Ancak hayat her zaman insanın hayallerini gerçekleştiriyor.”

“Neden tekrar evlenmedin?”

Sarah’ın bir kez daha yanakları kızardı ve Ian’ın kalbi sanki yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bunu çok düşünmüş, Sarah’ın hâlâ kendisine karşı hisleri olması gerektiği sonucuna varmıştı. “Beni önemsiyorsun, Sarah, değil mi?”

Sarah’ın kaşları çatıldı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Elbette önemsiyorum, Ian ama sen Raquel’le evlisin.”

Ian gözlerini kaçırıp yere baktı. Raquel. Başının belası. Sonra sanki bir işaretmiş gibi telefon çaldı ve Sarah ayağa fırladı.

“Açsam iyi olur. Bakımevinden arıyor olabilirler.”

Ian ayağa kalkıp cep telefonunu çıkardı. Şarjı bitmişti. Kahretsin! Ya bakımevi personeli ona ulaşmaya çalıştıysa? O ayrılırken annesi uyuyordu fakat ya sonra durumu kötüleştiyse?

Sarah telefonu açtı, kaşlarını çatarak bir süre dinledi. “Evet, burada,” dedi oldukça sakın bir şekilde, sonra ahizeyi Ian’a uzattı.

Ian içinde büyük bir korkuyla telefonu onun elinden aldı.

“Orada ne yapıyorsun?” dedi tiz, hırçın bir kadın sesi ve o anda Ian’ın korkusu uçup gitti, kalbi yatıştı. Raquel neden tam da Sarah ve o son sekiz yılın en önemli konuşmasını yaparken aramak zorundaydı ki?

“Raquel,” dedi ve en yakındaki sandalyeye çöktü. “Tanrı’ya şükür sensin. Bakımeviden arıyorlar sandım.”

“Yarım saattir evdeyim ve sana cebinden ulaşmaya çalışıyorum.”

“Mesajımı aldın mı?” dedi ocağın arkasındaki krem rengi fayanslara sıçramış domates sosunu silen Sarah’yı izlerken. O fayansları döşemek Ian’ın tam bir hafta sonunu almıştı. Öyle harika bir iş çıkarmıştı ki Sarah çok heyecanlanmıştı.

“Evet ama nereye gittiğini söylememişsin. Sarah’nın evinde ne yapıyorsun?”

“Eve gelince açıklarım.”

“Açıklasan iyi olur,” dedi Raquel huysuzca ve telefonu kapattı.

Ian iç geçirdi. “Bunun için üzgünüm,” dedi özür dilercesine. Ian ahizeyi yuvasına koyarken Sarah esnedi.

“Yorgun musun?”

Sarah başını salladı. “Dün gece geç yattım. İşle ilgili bir durum yüzünden.”

“Pekâlâ,” dedi Ian arabasının anahtarlarını bulmak için ceplerini yoklarken. “Artık gitsem iyi olacak. Salona uğrayıp çocuklarla vedalaşacağım. Beş dakika sürer.”

Kanepede çocukların arasına oturdu ve ne kadar büyümüş olduklarına, iki ümitsiz yaşam kalıntısının ömründe gördüğü en güzel çocuklara nasıl dönüştüğüne hayret ederek ikisine de sarıldı. Molly başını babasının omzuna koydu ve Lewis koluna girdi. Ah, her gece o kanepede, çocuklarına sarılabilmek için neler vermezdi.

Eli ön kapının koluna uzanmıştı ki Sarah ona seslendi. Ian döndü ve sessizce koridoru geçti, Sarah artık boşalmış olan şarap kadehini göğsüne bastırıyordu, atkuyruğu gevşemiş ve saç

dağılmıştı. “Ona iyi bakacağız, Ian. Her şey yoluna girecek. Endişelenmemeye çalış.”

Sarah’nın sarı saçları, arkasında duran antre lambasının ışığı yüzünden bir hale gibi duruyordu. Saf ve aydınlık bir iyilik saçıyordu. Ian evliliğini kurtarmak için neden daha fazla mücadele etmemişti ki?

Beşinci Bölüm

Çocuklar yattığında ve sonunda gece ev sessizleştğinde Sarah sert cin ile buzdolabının dibinde bulduğu son kullanma tarihi geçmiş toniği karıştırdı. Mutfak lavabosunun başında dururken keder içkisini bir seferde içti, yüzünü buruşturdu ve alkolün hızla atan nabzını yavaşlatması ve kafasında dönüp duran düşünceleri yatıştırması için bekledi. Bisto bacağına sürtünüp miyavladı.

“Ah, üzgünüm Bisto. Seni beslemeyi unuttum, değil mi?” Kedi, anlamış gibi yeniden miyavladı. Konserve mamanın yarısını bir kaşıkla çıkarıp kedinin mama kabına koydu ve kedi mamayı silip süpürdü.

Önceki gece Europa Otel’den geç dönmüş, Cahal’la karşılaşmasını yeniden defalarca kafasında canlandırarak yatağında uyuyamadan dönüp durmuştu.

Değişen dış görünümü hakkında çok az şey hatırlıyordu; sadece koyu renkli favorilerinde kırılaşan saçlarını, alnındaki zikzak biçimli derin kırışıklıkları, bronz ellerinin üzerindeki derinin hafif gevşekliğini. Elmacık kemiğinde yer alan, bir hokey maçı mücadelesinden kalma, hilal biçimindeki yara izi gibi değişmemiş şeyleri de fark etmişti. Dakikalar ve saatler ilerlerken karanlıkta uzanıp dijital saatin göstergesini izlemiş, acı ile öfke iki iblis gibi içinde şiddetlenmişti. Neler olabileceği üzerine senaryolarla kendine işkence etmişti. Sahip olabilecekleri hayat nasıl olurdu?

Eski pişmanlıkların hepsi, beraberinde öfkeyi de getirerek geri dönmüştü. Ona inanarak aptallık etmişti. Tüm o aşk sözleri, vaatleri boştu. Cahal geri dönmemeliydi. Burada olmamalıydı, onun hayatını işgal etmemeli ve son derece dikkatle inşa ettiği yaşamını sorgulamasına neden olmamalıydı.

Uykusuz bir gecenin ardından tüm gün işte bitkin düşmüştü ve Cahal kapıdan girecek diye akşama kadar gerilmişti. Esneyerek bardakları yıkadı ve erken yatmaya karar verdi.

Yukarıda yer alan, son sekiz yıldır yalnız uyuduğu yatak odasında pijamalarını giydi ve eski yaşamını bir deri gibi değiştirme telaşı içindeki Ian'ın, ardında bıraktığı pek çok eşyadan biri olan maun sandığın ağır alt çekmecesini açtı. Boşandıktan sonra aldığı fakat hiç giymediği likra bir jimnastik giysisinin altında, özel eşyalarını sakladığı eski bir ayakkabı kutusunu buldu. Yatağın üzerine bağdaş kurup oturdu ve kutunun kapağını açtı.

Siyah beyaz fotoğrafların altında el oyması, yeşil ve mavi vernikli küçük bir kutu vardı, bu kutuya o kadar uzun süredir sahipti ki eline nasıl geçtiğini bile çoktan unutmuştu.

Tam oturmayan menteşeli kapağı açtı. İçi gençliğinde oradan buradan topladığı ve daha sonra atmaya kıyamadığı, çeşit çeşit, lekeli, eski püskü ıvır zıvırla doluydu. Eski erkek arkadaşlarından imitasyon takılar, kuafördeki ilk cumartesi işinin maaşıyla aldığı ince bir gümüş bilezik, anneannesine ait, klipsi kırılmış gümüş-markazit alaşımı bir bilezik.

Sonunda aradığı şeyi buldu. Parmakları, yıllar içinde sararmış ve sertleşmiş ince bir paketin kıvrımlarında gezindi. Paketi açmasıyla birlikte kumru grisi saten yatak örtüsünün üzerine, bakımsızlıktan kirlenmiş zarif bir kolye ile bir yüzük düştü. Kolyeyi aldı ve zincirinde sallanan, kahve damlaları bulaşmışçasına koyu lekelerle kaplı pandantife baktı.

Cahal bunu ona on dokuzuncu doğum gününde vermişti, hilal biçimindeki bir yayın içinde asılı duran gümüş bir disk. O zamanlar bu gümüş, umutları gibi ıslıl ıslıl parılıyordu. Pandanti-

fin üzerinde, ilk bakışta anlamsızmış gibi görünen, hiyerogliflere benzer birçok işaret vardı.

“Dur göstereyim,” demişti Cahal. Tırnağıyla vurarak küçük diski döndürmüştü ve birden “Seni Seviyorum” yazısı belirmişti. Sarah nefesini tutmuş ve aralarındaki boşlukta beliren sözcükleri izlemişti. Ancak kolye ucuna dokunur dokunmaz yazılar yok olmuştu.

Kolyeyi sol avucuna koydu, parmaklarını kapattı ve iç geçirdi. Altı ay boyunca bu kolyeyi göğsünün üzerinde taşımış, ne düş alırken ne de kuvette çıkarmıştı.

“Anne,” dedi bir ses. Sarah gözlerini kırptırıp gözyaşlarını zapt ederek başını kaldırdı ve üzerinde onu mart gecesinin soğuğundan koruyan, leopar desenli yün pijaması olan ince ve narin kızını gördü.

“Neden...” derken sesi çatladı, boğazını temizledi ve yeniden konuştu. “Neden ayaktasın, Molly?”

“Uyuyamadım. Yattığımda genzim gıcıklanıyor ve öksürüp duruyorum.” Söylediğini kanıtlamak istercesine bedenini sarsarak öksürdü. Yüzü, dışarıdaki kuzeye dönük kaldırımlarda yer alan hâlâ çözülmemiş inatçı buz kütleleri kadar beyazdı. Annesinin yanma oturdu ve yataktaki şeylere baktı.

“Sabaha düzelmezsen doktora gitmen gerekecek.”

Molly, Sarah’ninkiler gibi ince telli ama daha da açık sarı olan saçlarını savurdu ve yatağın üzerindeki fotoğraflardan birini aldı. “Bunlar kim?” dedi, arka planında sahilin olduğu tırabzanlara yaslanmış, elliler tarzı etek ve düğmeli hırka giymiş iki kadının olduğu bir fotoğrafı tutuyordu.

Sarah daha iyi görebilmek için boynunu uzattı ve gülümsedi. “Ah, büyükannen ve Vi Hala.”

Molly’nin kaşları çatıldı. “Vi Hala’ya hiç benzemiyor.”

“Çünkü çok uzun zaman önce çekilmiş.” Fotoğrafı Molly’nin elinden alıp dikkatle baktı. Kadınların elbiseleri rüzgârda dalgalanıyor, onlar da iffetlerini koruyabilmek için eteklerini tutmaya

çalışıyordu. Belki de bu yüzden öyle gülüyorlardı. Sarah gülümsemi, zihninde annesinin sıcacık hatıraları canlandı. “Baksana, ikisi de ne kadar gençler. Sanırım büyükannen ve büyükbaban çıkıyorlarken çekilmiş, henüz evlenmeden. Fotoğrafi da büyükbaban çekmiş olmalı.”

“Vi Hala gerçekten çok güzelmış,” dedi Molly, diğeri fotoğraflara da bakarken.

“Evet, evet, öyleydi gerçekten,” dedi Sarah, fotoğraftaki ince belli ve düzgün bacaklı o tasasız kızın nasıl bu kadar kaygılı bir kadına dönüştüğünü ve neden hiç evlenmediğini merak etti.

Fotoğraflara ilgisini kaybeden Molly yatak örtüsünün üzerindeki yüzüğü aldı ve başparmağı ile işaret parmağının arasında tutarak inceledi. “Bu gerçekten de çok kirli.”

“Evet,” dedi Sarah elindeki fotoğrafı bırakarak. “Çok uzun zamandır kutudaydı. Yine de biraz altın cilasıyla düzelir.”

“Ne ki bu?”

Sarah yutkundu. Otuz yıldır bu yüzüğü kimseye göstermemiştii. Fakat kendine artık ondan bahsetmenin bir zararı dokunmayacağını söyledi. Eski bir hikâyeden kalma bir şeydi ve hepsi buydu. Yine de, “O bir Claddagh yüzüğü,” derken sesi çatladı.

“Cla-da yüzüğü de ne?” dedi Molly tanıdık olmayan heceleri söylerken dili sürçerek.

“Bir arkadaşlık yüzüğü. İnsanlar zaman zaman onu bir evlilik alyansı olarak da kullanmış. Adı bir Galway köyünden geliyor. Bak sana göstereyim.” Elini uzattı ve Molly, balçık kadar soğuk yüzüğü annesinin avucuna bıraktı.

“Ortadaki kalp aşkı temsil ediyor,” dedi yüzüğü ışığa tutarak, yüzüğün hikâyesi yumuşak metalin yuvarlak kenarlarındaki ve yüzeyindeki tüm girintilerde anlatılıyordu. “Kalbi tutan iki el arkadaşlık demek, kalbin üzerindeki bu taç da sadakat anlamına geliyor.” Durdu. “En azından anlatılana göre öyle,” diye ekledi.

“Sadakat mi?” dedi Molly kaşlarını çatıp yüzüğe bakarak.

“Biliyorsun, sadık olmak. Birinin hep yanında olmak. Tıpkı seninle Nicola’nın olduğu gibi.”

En yakın arkadaşının adının geçmesiyle Molly’nin kaşları gevşedi. “Bunu sana babam mı verdi?”

“Hayır tatlım. Bir arkadaşım.” Yüzüğü Molly’nin açık avucuna koydu.

“Madem babam vermedi, neden takmıyorsun?”

Sarah bir an şaşırды. Çocuğunun, alyansını, nişan yüzüğünü ve Ian’ın aldığı diğer takıları artık takmadığını fark edemeyeceğini düşünmüştü. Fakat tabii ki Molly bunu gözlemlemişti çünkü çocukların gözünden hiçbir şey kaçmazdı. “Çok uzun zaman önceydi ve artık onu veren kişiyle arkadaş değiliz.” Kızının avucundaki yüzüğü aldı, ona baktı ve Cahal onu parmağına takarken nasıl da heyecanlandığını hatırladı. Bir akşam çay içtikten sonra yüzüğü ilk gördüklerinde babasının ve halasının yüzündeki dehşet ifadesini de...

“Onu nereden buldun?” demişti babası, mutfak masasının karşısındaki halasına sert bir bakış atarak.

Sarah yüzüğü sağ elinin parmağında gergince döndürmüştü ve nabızı hızlanmıştı. “Ah, görüştüğüm bir çocuk verdi,” demişti mümkün olduğunca kaçamak bir cevap vererek.

“Kim?”

Sarah, Cahal’a verdiği sözü düşünmüş, kendisine artık on dokuz yaşında, kendi kararlarını verme ve kendi seçimlerini yapma özgürlüğüne sahip bir yetişkin olduğunu hatırlatmıştı. Peki neden yanlış bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu? Babasının ve halasının Cahal’ı onaylamayacağını biliyordu ama bununla er ya da geç yüzleşmesi gerekiyordu. O ve Cahal yakında nişanlanacak ve yaz bitmeden evleneceklerdi. Bu düşüncelerden güç alarak derin bir nefes almıştı ve “Cahal Mulvenna,” demişti.

“Mulvenna mı?” demişti Vi Hala, fal taşı gibi açtığı gözlerle Sarah’nın babasına bakarak. “Nereden?”

“Ballyfergus. Ailesi Drumalis konutlarında yaşıyor ama ben onlarla henüz tanışmadım.”

Ortama uzun ve ağır bir sessizlik çökmüştü.

Tabii ki Drumalis sosyal konutlarından bir çocukla çıktığı haberini verdiğinde babasının ve halasının bunu neşeyle karşılamasını beklemiyordu. Hem Sarah söylemese de Ballyfergus’taki herkesi tanıyan babası, Cahal’ın Katolik olduğunu da muhakkak anlamıştı ve bu gerçek de işleri kolaylaştıracak değildi elbette. Fakat tepkileri Sarah’nın beklediğinden de kötüydü. Vi Hala’nın beti benzi atmıştı ve babası daha önce hiç görmediği kadar korkunç bir yüz ifadesiyle, “Onunla bir daha görüşmeni istemiyorum,” demişti.

“Ne?” demişti Sarah inanamayarak.

“Ne dediğimi duydun.” Babası çay kaşığının sapıyla masaya hafifçe vurmuştu. Konuşmamaya pek de alışkın olmayan Vi Hala’nın ağzı hafif aralık duruyor, kadın tek kelime etmeden masaya bakıyordu.

“Bu çok saçma.” Sarah’nın yanakları öfkeden alev alev yanmaya başlamıştı. “Babanın ne dediğini duydun,” demişti Vi Hala.

“Yeterince iyi olmadığından mı?” diye sormuştu Sarah halasına bakarak, sonra yeniden babasına odaklanmıştı.

“Evet,” demişti adam.

“Yoksa Katolik diye mi?”

“Bu da bir neden,” demişti Sarah’ya değil de Vi Hala’ya manidar bir bakış atarak.

O zaman daha on bir yaşında olan Becky, “İyi de bu, Sarah’nın bileceği iş değil mi?” diye sormuştu.

“Hiç de değil,” diye çıkmıştı Vi Hala kilisede şarkı söylerkenki gibi tiz ve yüksek perdeden sesiyle. “Tanrı aşkına, babası hapis yattı.”

Sarah titreyen elleriyle bluzunun yakasını kavrayarak, “Ne olmuş?” demişti kızgınlıkla. “Bu, Cahal’ın suçu değil ki! Sizin

ne kadar önyargılı olduğunuzu biliyordum ama bu kadar bağınaz olmanızı beklemiyordum.”

“Biz bağınaz değiliz,” demişti babası sakince, kaşığı masaya bırakarak. “Diğer insanların görüşlerine ve inançlarına saygı duyarız.”

Sarah, bunun doğru olduğunu bildiğinden kızarmıştı. Babası, bir Katolik olan Dr. Flynn’le golf oynardı. Halası ise Sarah ne zaman bir tabak yemekle kapısından girse ona “kutsal” su serpiştiren, yalnız yaşayan kapı komşuları ihtiyar Bayan Riley’ye evde pişen yemeklerden göndermeyi hiç aksatmazdı.

Öfke Sarah’ya cesaret vermişti. “O zaman sorun ne? İşçi sınıfından olması mı?” demişti kaba bir tavırla.

Babasının yüzü daha da sertleşmiş, çenesindeki kaslar seğirmişti. “Bu Ca... ya da adı her neyse...”

“Ca-hal,” diye araya girmişti Sarah, babasının, sevgilisinin adını bile telaffuz edemeyişine alınarak ismi heceleyerek söylemişti.

Babası ona bir bakış atmıştı. “Bu çocuğun düzgün biri olduğuna eminim fakat ben seni böyle insanlarla kaynaşasın diye yetiştirmedim.”

“Nasıl insanlar?”

“Kendin gibilerle görüş, Sarah!” diye bağırmıştı daha önce Sarah’ya hiç sesini yükseltmemiş olan Vi Hala. “Babanın demek istediği bu. Seni yetiştirdiğimiz gibi yetiştirilen ve aynı inançları paylaşan insanlarla. Aynı standartlara sahip olanlarla.”

“Siz basbayağı züppesiniz!” diye bağırmıştı Sarah iki avucunu da masaya vurarak. Sonra yerinden fırlayıp odasına koşmuştu.

“Bunu alabilir miyim?” Molly’nin, yatak örtüsüyle aynı renk kumru grisi gözleri beklentiyle açıldı.

“Ne?”

Molly, Sarah’nın elindeki yüzüğü işaret etti.

“Ah, hayır tatlım. Hiç sanmıyorum,” dedi Sarah yumuşakça; eli kucağına düştü, parmakları yüzüğü kavramıştı.

“Ödünç olarak?”

Sarah başını iki yana salladı ve parmaklarını sıktı.

“Lütfen?”

“Senin için çok büyük.”

“Onu bir zincire takabilirim,” dedi Molly boynuna, solgun ve hassas cildine dokunarak.

Bu yüzüğün Molly’nin boynunda olmasını babasına ve Vi Hala’ya nasıl açıklayabilirdi? Onu görür görmez tanırlardı. Sarah nazikçe Molly’nin kolunu tuttu. “Bu defa olmaz, hayatım. Ama bu gümüş bileziği alabilirsin. Onu ilk maaşımla almıştım.”

Bu öneriyi duymazdan gelen kız ısrar etti. “Onu takmıyorsan neden saklıyorsun ki?”

Sarah’nın eli Molly’nin kolundan kaydı. “Çünkü bu... bu bir hatıra, Molly. Bazen insanlar onlara mutlu zamanları hatırlatan şeyleri saklarlar.”

“Ama seni mutlu etmiyor ki. Üzüyor.”

Sarah kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. “Bazen mutlu hatıralar insanı birazcık üzebilir.”

Molly burnunu havaya kaldırdı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını inatla iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

Sarah iç geçirdi. “Bunu açıklamak biraz zor,” diye başladı ama bocaladı. Ona hatıraların acı-tatlılığını nasıl anlatabilirdi ki? Hem bunca zamandır bastırdığı bu anıları hatırlama arzusunun sırf önceki gece Cahal Mulvenna’yı gördü diye ortaya çıktığını nasıl açıklardı? Onu görmenin ona sadece acı vermediğini, aynı zamanda aptal bir umudu ateşlediğini değil Molly’ye, kendisine nasıl itiraf edebilirdi?

“Sanırım bunu, bana veren kişiye vermem gerek,” diye açıkladı kararını, söylerken bunun yapılacak en doğru şey olduğunun farkına varmıştı. O yüzük asla onun olmamıştı, ona ödünç verilmişti. O, Cahal’a aitti.

“Kim o?”

“Hadi artık, uyku zamanı,” dedi Sarah sertçe, yüzüğü ve bileziği kutuya koyarken, sonra kapağını kapattığı kutuyu çekmeceye koydu ve çekmeceyi sertçe iterek kapattı.

“Sana öksürük şurubu bulabilecek miyiz bir bakalım, küçük hanım.” Gülümsedi ve isteksiz, açıkgöz kızını elinden tutup odasına yönlendirdi.

Altıncı Bölüm

Cahal klavyeyle “Ballyfergus” yazdı, ardından geri tuşuna bastı ve öylece bilgisayar ekranına baktı, kırmızı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla Sarah’yı aklından çıkaramıyordu. Demek Ian Aitken ile evlenmişti. Nasıl yapabilmişti bunu? O iğrenç herifin ona âşık olduğu ortadaydı ancak Sarah üniversitede Ian’a doğru dürüst zaman ayırmazdı bile. Peki ne değişmişti? Yoksa sırf ailesini memnun etmek için mi onunla evlenmişti? Bu düşünceden tiksindi.

Sarah onu öyle derinden incitmişti ki bu acı, gerçek anlamda hiç yok olmamıştı. Sadece onu görmek bile eski yaraların açılmasına yetmişti. Onunla Avustralya’ya gitmeyi reddetmişti ve Cahal’ın ona gönderdiği düzinelerce mektubun birine bile cevap vermemiş, telefonlarına çıkmamıştı. Açıklama nezaketi bile göstermeden ilişkilerini kesin biçimde bitirmişti; Cahal, gittikten sonra neler olmuş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Ian onu yemeğe çıkarmak ve acısını paylaşmak için pusuda bekliyor olmalıydı.

Belki de Sarah düşündüğü gibi biri değildi. Belki de gerçek Sarah’yı hiç tanımamıştı. Belki de Cahal’ın Avustralya’ya gitmesi zaten onun beklediği bir fırsattı. Korkaklığından yüz yüze bitirmeyi beceremediği ilişkiyi sonlandırması için bir fırsat.

Sıkıtığı yumruğunu sessizce masaya vurdu. Oradaydı, bu binanın, Laganside Tower’ın bir yerlerinde, diğer bin iki yüz per-

sonel gibi işini yapıyordu. Aklındaki sorular ise Cahal'ı deliye döndürüyordu.

Sarah'nın VTS için çalıştığını biliyordu ve iki gün önce Europa Otel'de kahverengi takım elbiseli adamların ve sıkıcı konuşmaların arasından bir yıldız gibi parladığında Cahal başta gözlerine inanamamıştı.

Yirmi yıl önce onu son gördüğünden bu yana görünüşünün hemen hemen hiç değişmemiş olmasını beklemiyordu. Evet, cildinde ince çizgiler vardı belki ama şimdi üniversitedekine göre daha kısa ve daha derli toplu görünen sarı saçları aynı güzel yüzü çevreliyordu. Aynı büyük, gri, ceylan gözleri ve üniversite çamaşırhanesinde onu giysilerini katlarken gördüğü andan itibaren aklını alan o çocuksu vücudu... Yutkundu ve başını iki yana sallayarak bu görüntüyü aklından atmaya çalıştı.

Sarah'nın önünde Jody'yle flörtleştigi için kendinden biraz utanıyordu fakat Aitken soyadını duyduğunda çok öfkelenmişti ve Sarah'nın tepkisi onu bir bakıma tatmin etmişti. Sanki umurundaymış gibi kızarmış ve huysuzca ayaklarını vura vura gitmişti. Bu küçük intikamının onu kıskandırmış, hatta incitmiş olabileceği fikri Cahal'ı memnun etmişti. Sarah ona insanların söylediklerinin değil, yaptıklarının önemli olduğunu öğretmişti. Sarah durmadan ona olan sevgisinden bahsederdi fakat en sonunda yaptıkları, söylediği tüm o aşk sözlerinin sesini bastırmaya yetmişti. Sarah'nın cesaretsizliği Cahal'ın kalbini kırdığı kadar onu hayal kırıklığına da uğratmıştı. Oysa hep Sarah'nın bundan çok daha fazlası olduğunu düşünmüştü.

Şimdi bile aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ sinirliydi. Kuzey İrlanda'ya iş için gelmişti, gerçekten öyleydi fakat bazı cevaplar aramıyor da değildi. Sıkıttığı yumruğunu dudaklarına götürdü ve on ikinci katın penceresinden şehir manzarasına baktı; sadece tersanenin devasa sarı vinçleri ve ardında akşam güneşinin batmakta olduğu, şehri üç taraftan saran Belfast Tepeleri –Cavehill, Divis, Black Dağı ve diğerleri– sayesinde tanıyabildiği manzaraya.

Dikkatle bakınca bu canlı, iyimser yerde bulunan, gri ve setlerle çevrili, gençliğinin Belfast'ını zar zor tanıdı. Her tarafa güneşe doğru uzanan fidanlar gibi yepyeni binalar yapılmıştı ve gittiği her yerde enerji dolu, genç ve hareketli insanlarla karşılaşmıştı.

Bir sarı saç tutamı görüş alanına girdi, Cahal dönüp baktı.

"Hey, ne yapıyorsun, gün ışığım?" dedi Jody sağ kulağına, tiksindirici parfümü burun deliklerini doldurdu. Ardından Jody masasının kenarına oturup ince çoraplarının sardığı bronz bacaklarını ortaya çıkararak bacak bacak üstüne attı ve bilgisayar ekranına baktı. "Ah, demek kiralık ev bakıyorsun..." Daha yakından baktı. "Bally-ne?"

"Ballyfergus," dedi Cahal gitmesini umarak. Kişisel bir şey değildi bu, kendinden on beş yaş küçük olan Jody'yle son iki yıldır çalışıyordu ve hep iyi geçinmişlerdi. Ancak şimdi kendi düşünceleriyle baş başa kalsa daha iyi olacaktı. "Küçük bir kasaba, aslında Belfast'ın yirmi beş mil kuzeyindeki bir liman." Jody anlamaz bakışlarla baktı ve Cahal onun metrik sistemli Avustralya'da büyümüş olduğunu hatırlayarak ekledi: "Yaklaşık kırk kilometre."

Jody eğildi, bilgisayar ekranındaki birbirinin aynısı olan sıra evlere daha yakından baktı ve kaşlarını çattı. "Neden orada bir ev tutmak istiyorsun ki? Altı ay boyunca hepimizin Belfast'ta kalacağını sanmıştım."

Cahal omuz silkti. "Orada büyüdüm."

"Ah, anladım, demek ailene yakın olmak istiyorsun. Onlarla tanışmayı çok isterim," dedi Jody, "isterim" sözcüğünü özellikle vurgulayarak ve ekrana daha da yaklaşarak.

Cahal boğazını temizledi. Ekibinden birini ailesiyle tanıştırmasının imkânı yoktu. İsteki hiç kimseye geçmişinden bahsetmemişti. Bir tuşa bastı ve ekrandaki ev yok oldu.

"Yönetimdeki kızlardan biri bana kendi evinde bir oda vermeyi önerdi," dedi Jody, Cahal'ın sessizliği karşısında.

"Kabul et. Bir otel odasına kapanmaktan çok daha iyidir. Bu şekilde burayı da tanırsın. Hatta Belfastlı olur çıkarsın." Cahal

göz kırptı, Jody dudağını büktü ve “İnsan burada nasıl yaşayabilir hiç bilmiyorum,” dedi ince bedenini saran ceketini giyerken. “Bu soğuğa nasıl dayanıyorlar? Mevsimin ilkbahar olması gerekmiyor muydu?”

Cahal gülümsedi. “Günlerce sürecektir sağanaklara kadar bekle. İşte o zaman şikâyet etmene değer.”

Jody, Cahal’ın bu esprisine gereğinden fazla güldü ve kendine has neşeli edasıyla mavi gözlerini fal taşı gibi açarak, “Buranın sakinlerinden birkaçı işten sonra bizi Cayenne diye bir yerde bir şeyler yiyip içmeye davet etti,” dedi. “Meşhur bir şefin yeriymiş ve yemeklerin muhteşem olduğunu söylüyorlar. Ne dersin?”

Cahal başını iki yana salladı. “Bu akşam için başka planlarım var.”

“Öyle mi?” Jody eline bir kalem aldı ve minyatür bir amigo çubuğuymuş gibi parmaklarının üzerinde çevirdi.

“Ballyfergus’a gidiyorum.”

“Aileni görmeye mi?”

Cahal belli belirsiz bir şekilde omuz silkti. Kadının gözlerindeki parıltıda ve kalemi tutuş biçiminde Cahal’ı normalden daha da ihtiyatlı olmaya yönelten bir şeyler vardı.

“Biriyle çıkmıyorsun değil mi, yoksa çıkıyor da bana söylemiyor musun?” Dudağının kenarı seğirse de Jody’nin yüzündeki kocaman gülümseme aynı kaldı.

Cahal sahte sahte güldü. “Hayır. Bunu neden sordun ki?”

Jody başını geriye atarak güldü ve boynundaki kaslar belirginleşti, sarı saçları yeleye benziyordu. Fotokopi makinesine doğru gitmekte olan bir adam Jody’yi izlemeye öylesine dalmıştı ki kendini dosya dolabına çarpmaktan son anda kurtarmıştı. Cahal, Jody’yi güzel buluyor ve hâlâ biriyle beraber olmamasına şaşıyordu. Kadının bakışları yeniden Cahal’a döndü. “Ah, sadece bir hisse kapıldım.”

“Ne hissine?” dedi Cahal klavyenin tuşlarına basarak, ilgisizce.

“Sen ve Sarah Aitken. Sanki aranızda bir tür... gerilim varmış gibi hissettim.” Kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

Cahal heyecanlandığını hissediyordu. Boynundan yukarıya doğru ateş basıyordu. “O, eski bir arkadaş.”

“O kadar mı?”

Cahal boğazını temizledi.

“Birlikteydik. Fakat çok uzun zaman önceydi bu. Tarih oldu.”

Jody elindeki kalemi çevirmeyi bıraktı ve gözlerini sinsi bir anlayışla kıstı. “Bana bunu söylememiş olsaydın bile ortada yarım kalmış bir iş olduğunu anlayabilirdim. Çok gergin bir hava vardı.” Gözlerine kadar ulaşmayan zoraki bir gülümseme belirdi yüzünde. “Fakat ben ne bilirim ki? Akşama iyi eğlenceler.”

Cahal, *keşke gıcır gıcır bir Vauxhall Insignia’dan daha az gösterişli bir araba kiralasaydım*, diye düşünerek kasvetli blokların önüne park etti. Araba sahibi olmanın bile istisna sayıldığı Drumalis konutlarında arabası fena halde göze batıyordu.

Arabadan indi, İrlanda Denizi’nden esen soğuk mart rüzgârından ürpererek paltosunun yakasını birleştirdi. Şık takımının, yakası açık gömleğinin ve paltosunun içindeyken o da arabası gibi buraya ait görünmüyordu. Parlak sokak lambaları havada bir sis gibi asılı duran çaresizliği dağıtmaya yetmiyordu. Binayı çevreleyen tel örgüler paslıydı ve ardındaki sözde bahçe olan yeşil alan yabancı otlarla çevriliydi. Sarah’nın nerede yaşadığını merak etti, en fazla birkaç mil uzakta olabilirdi, Ballyfergus büyük bir kasaba değildi ancak onun yaşadığı yerin burayla alakası olmadığından emindi.

Sol tarafında caddenin köşesindeki bir sokak lambasının altına kapüşonlu gençlerden oluşan bir grup toplanmıştı. En büyükleri, sağ kulağında taşlı iki küpe olan, kanca burnuyla ve ince çenesiyle tanıdık görünen on altı on yedi yaşındaki kaslı delikanlı gözlerini Cahal’a dikti. Cahal da ona duygusuzca baktı, çocuk sonunda ayağını kibirle kaldırıma sürttü ve gözlerini kaçırdı. Cahal’ın

gözü bu kadar kolay korkmazdı. İnsan bir kez Drumalis çocuğu olunca hep Drumalis çocuğu kalıyordu.

Binanın ön kapısına uzanan merdivenleri ağır ağır çıktı. Göz ucuyla sol tarafında bir hareketlenme olduğunu gördü. Büyük olanın yönlendirdiği çocuklar elleri ceplerinde, doğa olayları karşısındaki tek koruyucuları olan sweatshirtlerinin kapüşonlarını kafalarına geçirip kırık dökük kaldırımında yavaş yavaş dolanmaya başladılar. Buradaki çocuklar erken yaşta tek başlarına idare etmeyi öğrenirdi. Ancak gözleri şimdi Cahal'ın üzerinde değil de arabadaydı. Cahal döndü, merdivenleri gerisin geri indi ve kaldırımdaki gruba yaklaştı. Büyük olan, kırmızı eklemli ellerini ceplerinden çıkarıp yumruk yaptı. Diğerleriye bir kurdunkiler gibi sabit gözlerle liderlerini izliyordu.

"N'aber?" dedi Cahal, karşılık gelmedi, zaten beklemiyordu da. Sol elini arka cebine uzattı ve çocuk gerildi. Cahal durdu, sağ elini havaya kaldırdı ve "Sakin ol," dedi. Sonra cüzdanını çıkardı, açtı ve içinden gıcır gıcır bir onluk çıkardı. Cüzdanını yeniden cebine koydu ve banknotu yavaşça ve dikkatle katlarken ilerledi.

"Arabama göz kulak olmaya ne dersin?" dedi en vurgulu Ballyfergus aksanıyla, gözleri parayı tutan ellerine kilitlendi. "Döndüğümde aynen bıraktığım gibi bulursam harika olur."

Çocuk alaycı bir edayla homurdandı ve "Sen o cüzdanı bana vermeye ne dersin?" diyerek Cahal'a kafa tuttu, cümlesinin sonuna itinayla seçilmiş okkalı bir küfür de ekledi.

Cahal başını çevirip ıssız sokağa baktı. İkinci katın penceresinde perdeler dışarıya bir ışık hüzmeleri sızdırarak kıpırdadı, sonra durdu. Kimsenin yardımına gelmeyeceği açıktı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi sakince ve risk alarak, doğrudan çocuğun gözlerinin içine bakarak şansını denedi. "Baban okuldaki en iyi arkadaşına sataştığını duyunca bundan hiç hoşlanmayacak."

Çocuğun yüzü seğirdi ve kalın kahverengi kaşları hafifçe çatıldı. Fırsattan istifade Cahal sekize katladığı banknotu çocuğun

sweatshirt'ünün ön cebine koydu. "Babana Cahal Mulvenna'nın halini hatırlını sorduğunu söyle." Sonra arkasını dönüp binaya doğru yürüdü.

Ortak koridor neredeyse karanlıktı ve sigara kokusu tüm o kokular içinde en güzeli sayılabilirdi. En üst katta, çocukluğunda yaşadığı evin kırmızı kapısının önünde durdu ve daha araba kullanırken ortaya çıkmaya başlayan korkunun doruğa ulaştığını hissetti. Kapı çerçevesindeki zilin kopmuş telleri açıkta duruyordu. Drumalis, artık evi olan Melbourne'un yeşil, orta sınıf banliyölerinden bir milyon kilometre uzaktaydı. Derin bir nefes alıp parmak eklemleriyle kapıya üç defa hafifçe vurdu.

"Ah, sen misin oğlum? İçeri gir, soğukta kalma," dedi annesi Bridget. Üzerinde, bir bıçakla kesilmiş gibi pili çizgileri olan kahverengi, polyester bir pantolon ve bej, naylon bir kazak vardı. Annesi siyah kadife terliklerini sürüyerek arka tarafa doğru ilerlerken Cahal evin tam ortasında yer alan ve beş küçük odaya açılan dar koridorda onu takip etti. "Çayı demlemiştim. İstersen akşam yemeği de hazır. Biraz yahni yaptım."

"Bir fincan çay iyi olur, anne."

İçerisi çok sıcaktı ve hava sigara dumanıyla doluydu. Omzunun üzerinden gördüğü kadarıyla koridor ve mutfak yirmi yılda hiç değişmemişti. Oturma odasının açık kapısından bangır bangır televizyon sesi geliyordu. Ön kapıyı kapattı, paltosunu çıkardı ve onu kapının arkasındaki bir askının kancasına astı.

Bridget, Cahal'ın yüzünü soğuk avuçlarının arasına aldı ve kızarmış gözlerine yaşlar dolarken gözlerini kırptıştırarak ona baktı. "İyi görünüyorsun, oğlum, demek iyisin." Sonra oğlunun yüzünü bıraktı, onun merinos yününden ceketinin kolunu düzeltti ve bir adım geri gidip ona hayranlıkla baktı. "Kendine bir bak. Oğlum bir yönetici olmuş demek."

Cahal, annesinin gri saçlarının artık tamamen beyaza dönüştüğünü, yüzünün daha da çökük görüldüğünü fark ederek ve biraz da utanarak gülümsedi. Daha ellisindeyken bile yaşlı bir

kadın gibi görünürdü, şimdi yetmişindeyken ise seksenin üzerinde görünüyordu.

“Sen nasılsın, anne?” diye sordu zorlukla yutkunarak.

“Ah, nasıldır bilirsin. Burada değişen hiçbir şey yok. Baban oturma odasında. Grainne de.”

Bunun üzerine Cahal’ın biraz cesareti kırıldı. Annesi başını çevirdi ve “Malachy!” diye seslendi. “Cahal geldi.” Sonra oğluna döndü. “Çayını getireyim, hâlâ sütlü ve şekersiz mi içiyorsun, oğlum?”

“Evet, anne,” dedi Cahal ve şefkatle gülümsedi. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda Bridget iyi bir anne olmak için elinden geleni yapmıştı.

Annesi mutfaka gidince Cahal da babasının, bir elinde yanan bir sigara, diğerinde kalemle, büyük, kırmızı deri televizyon koltuğunda uzanmış olduğu oturma odasına gitti.

Babasını görür görmez Cahal’ın midesindeki kaslar kasıldı. Kucağında bulmaca sayfası açık duran bir gazete vardı ve gri metal bastonu koltuğun kenarına dayanmıştı. Grainne kanepeden kalkıp sarı dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Mavi kot pantolonu ve beyaz spor ayakkabılarının içinde son derece cılız görünüyordu. Yağlı saçları kırışmış, başının arkasında sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, solgun yüzü makyajsızdı. Ondan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu.

“N’aber Cahal?” dedi ve Cahal ona sarılarak karşılık verdi. Ekşimiş ter ve sigara kokuyordu. Kucaklaşırken Grainne kaskatıydı, Cahal bir adım geri çekildi.

“Oğlanlar nasıl?” Biri on beş yaşında, biri on üç yaşında ve biri de yetişkin üç oğlu vardı. Her biri de çocuklarının okula başladığını görmeyi bekleyecek kadar kalmamış farklı adamlardandı.

Grainne yere baktı. “Baş belaları. Oğlanlar nasıldır bilirsin.” Ellerini kot pantolonunun arka cebine soktu ve yanağının içini ısırdı, stresli ya da endişeli olduğunda yaptığı, çocukluktan kalma bir alışkanlığıydı bu. Cahal bu bezgin yaratık ile bir zamanlar

çok sevdiği sarı saçlı ablasını bağdaştıramayarak başını çevirdi. Neden burada sıkışıp kalmıştı ki? Kaçmak için hiç parası yok muydu? Cahal, artık onu sevmekten çok ona acıdığını fark edip dehşete düştü.

“Bak, gitmem gerek.”

“Ama daha yeni geldim,” dedi Cahal.

“Biliyorum, üzgünüm. Sonra görüşürüz, olur mu?” Babasına baktı, ardından, “Koridorda biraz konuşalım mı?” dedi sessizce.

Cahal dar koridorda ablasını takip etti, kadın kapının yanındaki askıdan dirseklerinde parlak yamalar olan siyah ceketini alıp giyerken onu izledi. Ablasının elleri öyle çok titriyordu ki zorlukla fermuarını çekebilmişti. Ancak sinirsel değildi bu. Cahal onu daha önce de böyle görmüştü. Midesindeki kaslar kasıldı. Bir berduş gibi görünüyordu. Sefil durumdaydı. “Annem her ay gönderdiğim parayı sana veriyor mu?” dedi Cahal.

“Evet fakat...” Cahal’a baktı, sonra başını çevirdi. “Her şey çok pahalı. Büyüme çağında iki çocuk. Gerçekten çok çabaladım ama...”

“Ama ne?”

“Başımı belaya soktum, Cahal.” Şimdi yalvarırcasına doğrudan Cahal’a bakıyordu. Başka bir şey daha vardı gözlerinde: korku. “Biraz borç aldım. Baksana, bana beş yüz sterlin verebilir misin, olur mu? Şu borç aldığım adam...” Sesi kısıldı, başını iki yana salladı.

“Beş yüz sterlin mi?” Nasıl bu kadar borç alabilmişti? O ve erkek arkadaşı sosyal yardım paralarıyla geçiniyordu. Cahal’ın boğazına bir yumru düğümlendi, yutkundu, cebindeki para tomarı onu huzursuz etti. Ablasına parayı vermek elbette kolay olurdu ama söylediği gibi borcunu mu ödeyecekti? Yoksa içki ve uyuşturucu için mi harcayacaktı?

Cahal başını iki yana salladı ve kadın hemen, “Peki, yüz?” diye sordu.

Cahal dudak büktü.

“Elli,” dedi ablası ve cılız, sıska elini kardeşinin koluna koydu. “Elli ver.”

“Tamam.” Cahal’ın kırıştırdığı gözleri sızlıyordu, cebinden parayı çıkardı, kadın para tomarına açgözlülükle bakarken o, elli sterlin ayırıp ona uzattı.

“Teşekkürler kardeşim,” dedi ablası aklı başka yerdeymiş gibi. Sonra kapıyı açıp gözden kayboldu.

Cahal oturma odasına döndüğünde Malachy yerinden kalkmaya bile yeltenmedi, bunun üzerine Cahal yaklaşıp ona elini uzattı. Babasının yüzü fazla içmekten ve sigaradan kırış kırış ve kıpkırmızı olmuştu. Sıkmadan önce oğlunun eline baktı ve “Demek bizi görmeye geldin,” dedi. Sonra yeniden televizyona döndü. Alnından seyrelmeye başlayan saçları cılızdı ve pembe başının ön yarısı neredeyse kelleşmişti. Başında kalan saçları yağlı saç kremiyle taranmıştı ve Cahal’ın son gördüğünden bu yana birkaç kilo almıştı. Malachy kendisini hep yakışıklı bulmuştu ve bu yaşında bile hâlâ kibirliydi.

“Evet,” dedi Cahal reklam sesini bastırarak ve babasının karşısındaki kanepeye oturdu.

Malachy mekanik bir hareketle sigarasını dudaklarına götürüp bir fırt çekti. Dumanı ince bir çizgi halinde üflerken gözlerini neredeyse kapanana kadar kıstı. “Altı yıl oldu.”

Cahal gerildi, babasının yanında ortaya çıkmak için hazırda bekleyen öfke içten içe kaynamaya başlamıştı bile. “Hemen ertesi yıl Avustralya’ya gelmenizi teklif etmedim mi? Ama siz sadece bir kez geldiniz, o da düğünüm.”

Bridget üzerinde üç fincan ile bir tabak kremalı bisküvi bulunan melamin bir tepsiyle kapıdan girdi. Odadaki gergin havayı fark eder fark etmez yüzündeki gülümseme silindi. Önce Malachy’ye, sonra Cahal’a çay dolu fincanları uzattı.

“Ah, daha kapıdan yeni girdin ve kavga etmeye başlamışsınız,” dedi sahte bir neşeyle, bisküvileri Malachy’ye bir barış teklifi gibi

ikram ederken. Adam, karısı çay ve bisküvi servisi yaparken ona ne başını kaldırıp baktı ne de tek kelime etti. Kadın, elinde kenarı çatlak kahverengi fincanla Cahal'ın yanına, kanepeye oturdu. "Malachy, şu televizyonu kapatacak mısın?"

Adam homurdansa da sesini kısarak kısmen boyun eğdi.

"Ben de babama hiç Avustralya'ya gelmediğinizi söylüyordum, anne," dedi Cahal, fazla demlenmiş çayından bir yudum aldı ve duman gözlerini yaktı. Cahal Avustralya'ya gider gitmez, sigaradan nefret eden hippie ev arkadaşının ısrarları sonucu sigarayı bırakmıştı. "Sorun paraysa bunu halledeceğimi biliyorsunuz. Daha önce defalarca teklif etmedim mi?"

Bridget cevap vermek yerine Malachy'ye baktı ve sonra kendi boynundaki gümüş haçı kavradı. Bir bardan aşırılmış cam bir kül tablasına sigarasının külünü silkelerken, "Bizim senin parana ihtiyacımız yok," dedi babası.

Bridget başını öne eğdi, Malachy sigarasından bir nefes daha çekti. "Hem ne diye Avustralya'ya gitmek isteyelim ki? Berbat bir sıcak var orada."

Cahal içten içe öfkelense de yanında gergin ve sessiz bir halde oturan annesinin hatırına kendisine hâkim oldu. "Torunlarını görmek için? En son geldiğinizde yazdı, kışın gelmelisiniz. O zaman hava İrlanda'da olduğundan çok farklı olmaz."

"Bu bacakla hiçbir yere gelemem." Malachy, Cahal'a buz gibi bir bakış attı ve aralarına mavi bir duman bulutu üfledi. Cahal'ın mide kasları daha da kasıldı ve dilinde metal tadı duydu. Babasından ne kadar nefret ettiğini unutmuştu.

Babasının sözüm ona sakat ayağına bakıp başını iki yana salladı. Otuz yıl önce rıhtımda geri geri giden bir kamyon ona çarpmıştı ve bunun ardından bir daha çalışmak zorunda kalmamıştı. Ne var ki sosyal yardım parasını –artık emeklilik maaşıydı– çekmek ya da her fırsatta bahis oynamaya ya da bara gitmek söz konusu olduğunda yeterince hareketli olabiliyordu.

Cahal annesine döndü ve onunla göz göze gelmeye çalıştı fakat kadının gözleri golyan balıkları gibi bir o yana bir bu yana oynayıp duruyordu. “Peki sen yalnız gelmeye ne dersin, anne? Mayıs’ta Jed’in doğum günü için benimle gelebilirsin. Sadece iki haftalığına gideceğim, sonra birlikte dönebiliriz. Tüm masraflar benden.”

Kadının gözleri umutla parıldadı ama oğluna değil, kocasına bakıyordu.

“Annen hiçbir yere gitmiyor.”

“Neden?”

“Birinin burada kalıp evi çekip çevirmesi gerek.”

Cahal annesine döndü ama o da başını reddedercesine sallıyordu, Cahal’ın daha önce yüzlerce defa gördüğü o çaresizlik ifadesi vardı gözlerinde. Elini her zamanki gibi uzlaştırıcı bir tavırla oğlunun bacağına koydu ve Cahal dilinin ucuna kadar gelen şeyleri, o evde yaşarken yaptığı gibi annesini koruma içgüdüleriyle geri yuttu.

“Neyse,” dedi kadın, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle elini çekti. “Ufaklıklar nasıl?” Fincanını dudaklarına götürüp çayından bir yudum aldı.

“Artık o kadar ufak değiller.” Cahal cüzdanını çıkarıp annesine bir fotoğraf uzattı, kadın fincanını yere bıraktı. “Bu ben gelmeden hemen önce çekildi.”

“Nasıl da büyümüşler,” dedi Bridget fotoğrafı iki eliyle, kol mesafesinde tutarak. “Özellikle de Jed.” İç çekip fotoğrafı geri uzattı. “Onları sık görebiliyor musun?”

“Haftada bir gün geliyorlar, on beş günde bir de hafta sonları. Bu birkaç ay tabii ki zor olacak... Onları görmemek. Fotoğraf sende kalsın, anne.”

Kadın gülümseyerek fotoğrafı göğsüne bastırdı ve Cahal, bu küçücük hareket bile çok şey ifade ettiğinden suçluluk duydu.

“Malachy, baksana,” dedi annesi fakat kadın yerinden kalkmadan babası, “Sonra bakarım,” dedi gözünü televizyondan ayırmadan.

“Peki, şu Adele’in... adı neydi adamın?” dedi Bridget; fotoğrafı tekrar bakarken yüzü aydınlandı.

“Brady,” diye tamamladı Cahal.

“Evlendiler, öyle mi?”

“Evet.” Cahal kullanılmaktan aşınmış halıdaki bir yamaya baktı ve hâlâ parasını ödediği evdeki yabancı konusunda sinirlenmemeye çalıştı. Orada olmasının bir nedeni de buydu. Brady taşındığında kendisini fazlalık, bir şekilde daha az erkekmiş gibi hissetmişti. Kendi kendine modern dünyada bu ilkel duygulara yer olmadığını ve annelerinin mutlu olmasının çocuklar için daha iyi olacağını söylemişti. Fakat yine de boğazında koca bir yumrunun düğümlendiğini hissediyordu. Bunun Adele’e olan hisleriyle alakası yoktu –artık ona âşık değildi– ama çocuklarına başka bir erkeğin babalık etmesine katlanamıyordu.

“Adam senin eski evine mi taşındı?” diye sordu Malachy, Cahal’ın bam teline basarak. Sonra sustu, Cahal’a sanki az önce geçen konuşmadan hiçbir şey anlamamış gibi sorgulayan gözlerle baktı. “*Senin çocuklarınla?*”

“Tabii ki öyle, sana önceki gün anlatmıştım zaten,” diye tersledi Bridget.

Babası, kadını duymazdan gelerek, artık neredeyse izmarite dönüşmüş sigarasından bir nefes daha çekti ve başını iki yana salladı. “Ben böyle bir şeye hayatta izin vermezdim.”

“Elbette izin vermezdin,” diye çıkıştı Cahal. “Çünkü çocuklarının ihtiyaçlarını ön planda tutmayı beceremezdin.”

Cahal eve geldiğinden beri babası ilk defa gülümsedi ve bu, onun iliklerine kadar ürpermesine yetti.

“Demek burada bir telefon şirketinde çalışıyorsun,” dedi Bridget ince kaşlarını kaldırarak Cahal’a bakarken.

Malachy öksürdü ve sigarasını kül tablasında söndürdü. Ardından yumruğuyla göğsüne vurdu. “Sana bu ucuz sigaraları almamanı söylemiştim, kadın. Bana sadece Benson & Hedges’in yaradığını biliyorsun.”

“Bir dahakine onlardan alırım, Malachy,” dedi Bridget.

Cahal derin bir nefes aldı ve kendine bu işe karışmamasını telkin etti. Yıllarca annesi babasını terk etsin diye çabalamamış mıydı? “Telekomünikasyon. Bir Avustralya şirketinin, ATS’in değişim yönetimi programını yürütüyorum. VTS’i devralıyorlar.”

“VTS’i duymuştum,” dedi Bridget, yüzü aydınlanmıştı.

Malachy dilinin ucundan bir şey alıp ona baktı. Değişim yönetiminin ne demek olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu fakat hayatında bir defa oğlunun başarısını kabul etseydi güzel olurdu. “Ve sen de seni dinlerler sanıyorsun, öyle mi?”

O anda Cahal yeniden küçük bir çocuk olmuştu, okuldan eve dönmüş, babasının yeni incittiği ve bir ayak iskemlesine uzattığı bacağıyla ilgilendiği oturma odasına dalarak üçüncü sınıflar İngilizce ödülünü kazandığını söylemişti. Babası ise gülerek, “Bir hata yapmış olmasınlar?” demişti. “Kendini çok önemseme, Cahal. On altıncı yaşına geldiğinde tıpkı kardeşin Sean gibi okulu bırakacaksın.” Bastonuyla Cahal’ın bacağına hafifçe vurmuştu. “Ekmeğini kazanmaya başlamanın zamanı geldi.” Sonra gazeteyi almış ve nefret dolu yüzünü tamamen gizleyecek şekilde açıp okumaya başlamıştı.

Fakat Cahal birçok korkunç hatırasının olduğu, çocukluğunun geçtiği eve bakarak öfkeyle, tüm bunların doğru olmadığını kanıtladığını düşündü. Herkesin –özellikle de babasının– bir bal-taya sap olamayacağını düşündüğü Cahal Mulvenna, başarmıştı.

“Ah, saat kaç olmuş,” dedi Bridget duvardaki güneş biçimli saate bakarak. “Kulübe geciktik.” Kanepeden fırladı ve Malachy’nin yere bıraktığı boş fincanı aldı.

Cahal’ın yüzü asıldı. “Bana telefonda kulübe gideceğinizden bahsetmemiştin. Bilseydim daha erken gelirdim.”

“Fakat her cuma gideriz,” dedi annesi haliya bakarak.

“Bu defalık gitmeyin o zaman, olmaz mı?” Daha eve geleli yirmi dakika olmuştu.

“Annen bingo oyununu kaçırmaktan hoşlanmıyor,” dedi Malachy. “Barda emekli indirimi de var.”

Cahal’a göre gitmelerinin asıl nedeni ucuz içkiydi çünkü babası Bridget’in isteklerini asla kendininkilerin önünde tutmazdı.

“Sen de gelip babanla bira içebilirsin,” dedi Bridget geçiştirerek.

Cahal babasına baktı. “Hayır, sanmıyorum. Araba kullanacağım.”

“Gece kalabilirsin,” dedi Bridget ve bu fikre zihninde alışmaya başlayarak devam etti. “Arka oda ıvır zıvırla dolu ancak kanepede uyuyabilirsin. Bir yerlerde battaniye de olacaktı. Belki tavan arasındadır. Azıcık havalandırmak gerekebilir, orada biraz nemlenmiş olabilirler...” Umutla Malachy’ye baktı ama adam başını televizyondan çevirmedi.

Sigara dumanıyla dolu, rutubetli battaniyelerin altında uyuma fikri Cahal’ı dehşete düşürdü. Daha yarım saattir orada olmasına rağmen çoktan duman yüzünden kendini hasta hissediyordu.

“Teşekkürler, anne,” dedi kadının hayal kırıklığına şahit olmak istemediği için yüzüne bile bakmadan. “Fakat sabah erkenden işe gitmem gerek. Temiz giysilere ihtiyacım olacak.”

“Ah, tamam o zaman, başka sefere,” dedi annesi hüsranın üstesinden gelmeye alışkın bir kadının boyun eğişiyle. Ardından, “O çayı içecek misin?” dedi yukarıdan oğlunun iki eliyle tuttuğu çay fincanına bakarak.

Cahal başını iki yana salladı, ayağa kalktı ve fincanı annesine uzattı. Sigara dumanı başını döndürmüştü, yoksa nedeni içindeki karmakarışık duygular mıydı?

“Bizi tekrar görmeye geleceksin, değil mi?” dedi Bridget; oturma odasının ortasında öyle küçük ve bezgin görünüyordu ki Cahal’ın kalbi, ikisine de kızgın olmasına rağmen ona karşı şefkatle doldu.

“Elbette geleceğim, anne.”

Ön kapıda paltosunu silkeledi ve annesinin avucuna yirmi sterlinlik banknotlardan oluşan bir para destesi uzattı. Kadın bir

gözü parada, diğer gözü Malachy'nin hâlâ televizyonun karşısında yayılmakta olduğu oturma odasının kapısında, isteksizce başını iki yana salladı.

"Al," diye fısıldadı Cahal annesinin soğuk parmaklarına dokunarak. "Burada beş yüz sterlin var."

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Grainne birilerinden beş yüz sterlin borç aldığını söyledi," dedi Cahal.

Annesinin kaşları çatıldı. "Beaky'dir," dedi. "Burada her iş ondan sorulur."

"Adama üç yüz sterlin vermeni istiyorum. Ama dikkat et, adama diyorum, Grainne'ye değil. Kalanının da haftaya elinde olacağını söyle. Paranın kalanı sen ve oğlanlar için. Neye ihtiyaçları varsa alırsın. Sakın Grainne'ye para vereyim deme. Kendine de bir şeyler almayı ihmal etme," dedi yapmayacağını bilse de. Babası mutlu olsun diye paranın bir kısmı sigaraya, bir kısmı da viskiye gidecekti, kalanlar ise yeğenlerine.

"Sen iyi bir kardeş ve yaşlı annene iyi bir evlatsın," dedi annesi boğumlu, kireçlenmiş parmaklarıyla parayı kavrayarak. Cahal'ın boğazı ızdırapla gerildi. Eski püskü koridora baktı ve "Onu terk etseydin sana ben bakardım," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi anne?"

Bridget elini oğlunun koluna koydu ve gözlerini kırıştırdı. "Senin iyi ve mutlu olduğunu bilmek bana yeter, Cahal. Bunu anlamaya çalış."

Anlamıyordu, hiç anlamamıştı, yine de onu memnun etmek için gülümsedi ve annesini kırıksık alnından öptü.

Caddedeki büyük çocuk arabaya dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, halinden memnun bir tavırla onu bekliyordu. Cahal başıyla selam verdi.

"Bu kız gayet iyi," dedi çocuk, avucuyla arabanın boyasını ovuşturarak. "Kimseye dokundurtmadım."

Cahal takdirle başını salladı ve cebinden anahtarlarını çıkardı. Çocuk kıpırdamadı ve başını bir o yana, bir diğer yana

eğdi. “Babam senin Avustralya’da bir kodaman olduğunu söyledi. Doğru mu?”

Cahal omuz silkti. “Ben olsam her duyduğuma inanmazdım,” dedi ve arabasına binip oradan uzaklaştı.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün Sarah'yı iş yerindeki kafeteryada bir fincan kahveyle yalnız otururken gördüğünde Cahal donakaldı. Sarah başını Black-Berry'sinin ekranına doğru eğmişti ve kafasının tepesinde bir parça solgun, hassas saç derisi ortaya çıkmıştı. Birden burnu, bir zamanlar Cahal'a sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi bükülerek kıvrıştı, Cahal içinde bir şeylerin eridiğini hissetti.

Ailesi hakkında güvendiği tek kişi o olmuştu. Adele onları bizzat görmüş olsa da Cahal derinlerdeki hislerinden hiç bahsetmemişti ona. Ömrünü nasıl da bir başkası olmayı dileyerek geçirdiğinden.

Sarah birden nedense başını kaldırdı ve gözleri birbirine kenetlendi. Dudakları neredeyse bir gülümseme gibi görünebilecek şekilde bir anlığına gerildi. Gözlerini kaçırdı, fincanını dudaklarına götürdü. Cahal hiç düşünmeden yanına gitti. "Oturabilir miyim?"

Sarah masanın etrafındaki boş sandalyelere bakıp omuz silkti.

Cahal onun karşısına oturdu, çay fincanını masaya bıraktı ve ellerini bacaklarına koydu. "Seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Ben de," dedi Sarah ve gözlerini kaçırdı. Takip eden sessizlikte Cahal onun ince parmaklarının ucundaki pembe ojelerini inceledi.

"Demek Ian'la evlendin?" dedi sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak.

“O iyi bir adam,” dedi Sarah soğuk bir tavırla.

Cahal’ın yüzü asıldı. Neden bu kadar saldırgandı ki? Sinirli olmayı hak eden biri varsa bu, Sarah değil kendisiydi.

Sarah BlackBerry’sini önüne koydu. “Sen ondan hiç hoşlanmazdın.”

Bam teline basmak tam da Sarah’ya göre bir şeydi. Havadan sudan konuşmayı çok da beceremezdi. Ancak yine de boş muhabbet edemeyecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini. “Evet. O da benden hiç hoşlanmazdı,” dedi Cahal tarafsızca. “Hatta benden nefret ettiğini söyleyebilirim.”

“Senden nefret etmezdi,” dedi Sarah sessizce. “Senin olduğunu düşündüğü kişiden nefret ederdi. Temsil ettiğin şeyden. Tıpkı senin onun temsil ettiği şeyden nefret etmen gibi.”

Cahal bunu reddederek başını iki yana salladı. “Benden nefret etme nedeni sendin, Sarah. Sen benimle çıkarken onun seni sevdiği ortadaydı.” Sarah gözlerini kırpıştırdı, yanakları al al oldu. “Fakat başka koşullar altında, başka bir yerde arkadaş bile olabileceğimizi düşünmek istiyorum,” diye devam etti Cahal.

Sarah ona şüpheyle baktı.

“O zamanlar çok önyargılıydım. Dar fikirliydim,” diye açıkladı Cahal. “Artık öyle olmadığımı umuyorum.”

Sarah somurtarak kahvesinden bir yudum daha aldı. Sonra kahvesini masaya koyup, “Şu evlilik meselesi yürümedi,” dedi. “Yine de iyi bir boşanmaydı. Yani böyle bir şey mümkünse...”

Bu haber üzerine Cahal’ın nutku tutuldu ve gözleri Sarah’nın çıplak yüzük parmağına indi. Artık başka bir adamın değildi. Düşündüğü gibi her gece başka bir adamla yatmıyordu. Kalbinde bir şeyler aralandı.

“Yani kastettiğim, bazı insanlar gibi birbirimizin gırtlığına sarılıp durmuyoruz,” diye ekledi Sarah. “Önceliğimiz her zaman çocuklar.”

“Çocuklar?”

“Evet, Molly on bir, Lewis ise dokuz yaşında,” dedi Sarah gururla çenesini kaldırarak.

Çocukların Ian’ın değil kendisinin olabileceğini düşündü Cahal pişmanlıkla. Sarah’nın bir ailesinin olması onun için şaşırtıcı değildi. Yine de bu bilgi onu aynı zamanda rahatsız etmişti. “Benim de üç oğlum var.”

Sarah’nın suratında beliren içten bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı. “Onları özlüyor olmalısın.”

“Sanki kocaman bir parçamı koparmışlar gibi, tam şuramdan,” dedi Cahal elini gövdesinin yan kısmına koyarak. “Korkunç bir acı. Daha ayrılalı bir hafta oldu ve her gün onlarla telefonda konuşuyorum. Yine de orada olmak gibi değil.”

Sarah başını iki yana salladı. “Çocuklarımı asla bırakamazdım.”

“İşim sebebiyle yapmak zorunda kaldım,” dedi Cahal sert bir tavırla kendini savunarak, sonra sesi yumuşadı. “Şimdiyse bunu yaptığım için pişmanım.”

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu, Sarah başını çevirdi.

“Baban ve halan iyiler mi?” diye sordu Cahal.

Sarah şaşkınlıkla ona baktı. “İkisi de iyi, evet, teşekkürler.” Yüzü asıldı ve parmaklarının arasındaki fincanı döndürdü. “En son bana onlardan bahsettiğinde ikisinden de nefret ettiğini söylemiştin.”

“Haklı nedenlerim vardı, değil mi?” Sesi, istediğinden çok daha sert ve gücenmiş çıkmıştı ama aynı zamanda içtendi de. Sarah’ya baktı, Sarah da ona.

Derken Sarah’nın gözleri, masada aralarında duran ve kavanoza kapatılmış bir yaban arısı gibi vızıldayan BlackBerry’sine çevrildi. Ekranı bakmadan telefonu aldı ve “Gitmem gerek,” dedi. “Beş dakikaya bir toplantım var.” Ayğa kalkıp siyah deri bir çantayı omzuna geçirdi. Cahal da ayğa kalktı ve küçük masanın iki yanında yüz yüze durdular.

“Sarah?”

Sarah bir eli sandalyesinin sırtında, yüzünde temkinli bir ifadeyle öylece durdu. “Evet?”

“Bence konuşmamız gerek.”

Sarah başını çevirdi.

Cahal masanın etrafını dolaştı ve uzansa ona dokunabileceği kadar yakınına geldi. Hâlâ beklediği cevapları alamamıştı. Ve şimdi hâlâ ona sinirliiyken ve onu bu kadar suçluyorken bile ateşe doğru çekilen bir pervane gibi onun cazibesine kapılıyordu. “Yemek yiyelim.”

Sarah’nın güzel yüz hatlarında kederli bir ifade belirdi, sonra başını öne eğdi. “Bunun iyi bir fikir olduğundan pek...”

“Lütfen,” dedi Cahal onun sözünü keserek, bir ricadan çok bir gereksinimdi bu sanki, hafifçe onun eline dokundu. Sarah, Cahal’ın dokunduğu yerde bir sızı duydu.

Eline baktı, sonra onun yüzüne. Gözkapakları titredi. “Tamam.”

“Siz ikiniz sakın olun bakalım,” diye seslendi Becky, bir ayağı en alt basamakta, eli tırabzanlara dayalıydı, Sarah’nın evinin merdivenlerinin dibinde duruyordu. “Yoksa oraya gelir... ve... icabınıza bakarım.”

Yukarıda bağırtı ve çığlıklar daha da yükseldi, Becky gözlerini devirdi. “Beni hiç dinlemiyorlar.”

Sarah siyah, şık yün mantosunu giydi. “Çünkü senin kolay lokma olduğunu biliyorlar. Ama bu kötü bir şey değil,” dedi ve aceleyle ekledi. “Seni olduğun gibi seviyorlar.”

Becky’nin yüzüne bir gülümseme yayıldı, sonra ciddileşti. “Baksana, Cahal Mulvenna’yla buluşmak istediğine emin misin? Bana sorarsan bunca zaman sonra geri dönüp senin onun emrine amade olmanı bekleme küstahlığında bulunuyor.”

Sarah mantosunun düğmelerini ilikledi. “Onun emrine amade olduğum yok. Sadece yemek yiyeceğiz.” Fakat o an bundan şüpheliydi. Her nedense midesi tek lokma dahi yiyemeyecekmiş gibi düğüm düğüm olmuştu.

Becky'nin alnında derin bir çizgi belirdi. "Ve seninle neden buluşmak istediğini söylemedi, öyle mi?"

Sarah eldivenlerini çekmeceye geri koydu. Onlara ihtiyacı yoktu. Avuçları terliyordu. "Sadece konuşmamız gerektiğini söyledi, o kadar."

"Onu affetmeni istiyor. Anladın, değil mi? Böylece Avustralya'ya gönül rahatlığıyla dönebilecek."

Sarah çantasını omzuna astı. "Belki de." Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da özür dilemesi bile bir şeydi. Bir tür avuntu.

"Bu yüzden mi kabul ettin?"

Sarah yün mantosunun önünü terli elleriyle düzeltti. Neden kabul ettiğini kendisi de bilmiyordu. Sadece hayır diyememişti. "Sanırım meraklandım."

"Ne derler bilirsin: Merak kediyi öldürür."

Sarah belli belirsiz gülümsedi ve Becky uzanıp onun koluna dokundu. "Sadece dikkatli ol, Sarah. Üzülmeni istemem." Durdu, sonra ekledi. "Son seferki gibi."

"Öyle bir şey olmayacak." Sarah derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Nasıl görünüyorum?"

Becky'nin kolları iki yanına düştü. "Enfes. Seni gördüğünde seni elinden kaçırdığına çok üzülecek."

"Teşekkürler." Sarah dudağını ısırıldı. "Bana şans dile."

Becky gülümsedi ama Sarah bunun sahte bir gülümseme olduğunu anlayabiliyordu, kardeşi ona sınımsıkı sarıldı, sonra geri çekildi. "Muhteşem olacaksın. Döndüğünde bana her şeyi anlatabilirsin. Ayakta olurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum. Her neyse. Çocuklar yattıktan sonra Efes hakkında izleyeceğim harika bir belgesel var zaten."

"Efes de kim?"

"Orada kimse var mı?" dedi Becky parmak eklemleriyle ablasının alnına hafifçe vurarak. "Doğu Akdeniz'de çok iyi korunmuş antik bir şehir. Türkiye'de."

“Seni arsız inek,” dedi Sarah, Becky’nin eline hafifçe vurmaya yeltenerek. Fakat Becky çevik bir hareketle çoktan merdivenlere, onun uzanamayacağı mesafeye sıçramıştı bile. Sırtarak saatine baktı. “Artık gitsen mi?”

*

Cahal, Ballyfergus’un lezzetli yemek yapan tek restoranı Carnegie’s’te iki kişilik bir masada oturmuş bekliyordu. Yeni sahipleri, eskiden dışarıda motorcuların takıldığı Peggy’s Kitchen’i epey düzelterek iyi iş çıkarmışlardı.

Yolun karşısında, küçük bir çocukken tozlu ahşap zemininde bağdaş kurarak birçok saatini sessizce geçirdiği Carnegie Kütüphanesi vardı. Çıplak dizlerinin üzerindeki bir kitap ve uzun pencerelerden içeri sızan güneş ışınları sayesinde, dünyasından –eski hükümlülerin, kömür siyahı Aborjinlerin ve kanguruların yaşadığı egzotik bir diyar– çok da farklı olmayan bir dünyaya gitmişti. Restoranın içi müsrifçe tüylü halılar, zengin brokerlar ve bordo kadifelerle, duvarlar altın varaklı aynalarla ve her taraf mumlarla süslenmiş, havayı mum dumanı ve iyi yemek kokusu doldurmuştu. Ortam kesinlikle etkileyiciydi ama artık mekânı değiştirmek için çok geçti ve Cahal bunun fazla romantik olmasından endişe ediyordu.

Bu bir randevu değil, diye hatırlattı kendine, yine de kapı ne zaman açılrsa midesinde bir şeyler pır pır ediyordu. Bu buluşmanın amacı sorularına cevap bulmaktı. O, Avustralya’ya gittikten sonra ne olmuştu? Neden mektuplarına ve telefonlarına yanıt vermemişti? Sarah onu gerçekten sevmiş miydi? Yoksa Cahal ona inandığı için aptallık mı etmişti? İçkisini bitirdi, boş bardağı keten masa örtüsünün üzerine koyduğunda baştan aşağı siyahlar içinde olan genç bir garson yanında bitiverdi. “Bir bira daha alırmısınız, efendim?”

Cahal başını iki yana salladı.

“Başka bir şey?”

Boğazını temizledi. “Hayır, teşekkür ederim.”

Garson uzaklaştıktan sonra Cahal gergin bir şekilde cebinden telefonunu çıkardı. Sarah on beş dakika gecikmişti ve nedenini bildiren bir mesaj bile atmamıştı. Telefonunu masaya koydu ve sol yanındaki küçük pencereden neredeyse bomboş olan park yerine baktı. *Birkaç dakika gecikmişse ne olmuş? Ne fark eder?* Çocukları yatırmakta zorlanmış olabilirdi, belki de bakıcıları gecikmişti. Uzun, duyulabilir bir şekilde iç geçirdi ve kendine endişelenmeyi bırakmasını tembihledi. Sonra gözlerini yumdu, hafta başında anne babasına yaptığı ziyaret yüzünden hâlâ çok gergin olan omuzlarını kımıldattı ve gevşemeye çalıştı. Midesi, çamaşır makinesinde dönüp duran ıslak bir çarşaf gibiydi, karman çormandı, her şey birbirine girmişti ve bu sadece ailesiyle ilişkilendirdiği bir histi. *Sevgi, nefret ve suçluluk birbirine karıştığında insana böyle hissettiriyor olmalı*, diye düşündü.

Cahal saatine baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Saatinin camına vurdu ama vakit değişmedi. Aklında yer etmeye başlayan Sarah’ın gelmeme ihtimali karşısında kalbi küt küt attı. Belki de telefonu çekmiyordu. Tekrar morali düzelmmişti ki birden ona ulaşmak istese tek yapması gerekenin restoranı aramak olduğunu fark ederek yeniden çöktü. Dudaklarını kemirdi ve telesekreterini aradı ancak Sarah’dan bir mesaj yoktu. Sonunda ona mesaj attı. *Neredesin? C.*

Telefonu dikkatle masaya, parıldayan bıçağın yanına koydu ve yeniden derin bir nefes aldı. Sıktığı yumruklarını kucağında, keten masa örtüsünün altına gizlerken, *beş dakika daha ver*, dedi kendine. Yıllar önce ihaneti karşısında duyduğu o öfke yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı.

Dakikalar ve saniyeler aktı, o gece için özel olarak Belfast’ın en iyi mağazası Victoria Square’den aldığı beyaz gömleği kışındırmaya başlamıştı. Yan masadaki çift ona baktı ve hemen başlarını çevirdi. Mutfak kapısının yanında duran garson saatine

bakıp başka bir garsonla sessizce bir şeyler konuştu. Elinde çatal bıçak olan yaşlı hanımlardan biri yanındakini dirseğiyle dürttü ve anlayışla başını salladı. Cahal onunla göz göze geldi fakat kadın bakışlarını kaçırdı. Cahal mahcup oldu.

Ona sekiz buçuğa kadar izin verecekti.

İki dakika sonra garson elinde bir sipariş defteri ve kalemle geldi. “Bilginiz olsun diye söylüyorum, efendim,” dedi, neredeyse Cahal’ın hissettiği kadar mahcup görünüyordu. “Mutfak dokuzdan sonra yeni sipariş alamıyor.”

Cahal ona acı acı gülümseyip telefonunu eline aldı.

Saat 20.39’du.

Gelmiyordu.

“Bu gece yemek yiyeceğimi sanmıyorum,” dedi ve telefonunu iç cebine koydu. “Üzgünüm.”

“Tabii ki efendim.”

Cahal cebinden bir yirmilik çıkarıp garsonun avucuna sıkıktırdı. “Bira için,” dedi sessizce. “Ve zahmetin.”

“Çok teşekkür ederim, efendim,” dedi garson ve parayı hızlı bir hareketle hiç bakmadan cebine koydu.

Cahal yavaşça ayağa kalktı; ceketinin ikinci düğmesini, birden şişmiş ve sakarlaşmış parmaklarıyla ilikledi. Ardından içindeki koşma isteğine direnerek ve sıradan görünmeye çalışarak kapıya yürüdü. Dönüp arkasına baksa herkesi kendisine bakıyor bula-cağından emindi.

Park yerine vardığında yağmur yağıyordu, sefil bir gün için muhteşem bir sondu. Başı önde, yumruklarını sıkarak hızla arabasına yürüdü. İçinden bir öfke yükseliyor, aşağılanmış olmaktan nefret ediyordu. Şaşırmamalıydı. Neticede bu, Sarah’nın sözünü ilk tutmayışı değildi. Onu ilk defa hayal kırıklığına uğratmıyordu. Cahal’a ona güvenebileceğini, onun değişmiş olabileceğini düşündüren neydi ki?

Yağmurla beraber gözleri doldu ve öfkesi acıya dönüşürken boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Bu gece cevaplar

dışında aradığı şeyler de vardı. Onun için –az da olsa– bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmek istiyordu. Jody'yle flörtleşmesine tepkisi Cahal'a umut vermişti. Ama artık biliyordu.

Gözlerini kırıştırdı, çene kasları seğirdi. Sonra arabayı birinci vitese aldı ve ilk arabasını kullanan bir ergen gibi arabayı bağırtarak yola çıktı.

Carnegie's'in dışında, gölgelerin arasında gizlenen Sarah pencereden içerinin sıcak ve konforlu manzarasını izliyordu. Restorandaki masaların yarısı yaşlı insanlarla ve çiftlerle doluydu; Cahal ise iki kişilik bir masada kapıya dönük oturuyor, altın rengi mum ışıkları yüzüne yansıyor.

Hem şık hem de gündelik bir şeyler giymişti, üzerinde lacivert bir spor ceket ile yakası esmer tenini ve siyah göğüs kıllarını ortaya çıkaracak kadar açık olan jilet gibi beyaz bir gömlek vardı. Çenesindeki siyah karartı onu hem hırpani hem de yadsınamaz biçimde çekici kılıyordu. Sarah'nın midesi arzuyla kasıldı ve bir elini karnına götürdü.

Bu gece için özenle giyinmişti, yatağı elbiselerle dolana kadar durmadan üzerini değiştirip durmuş ve en sonunda kırmızı bir krep elbise ile yüksek topuklu çizmelerde karar kılmıştı. Fakat şimdi parlak rügan çizmelerinin fazla seksi, elbisesinin de çok dar olduğunu düşünüyordu. Orada ne halt ediyordu ki? Cahal evli ve çocuklu bir adamdı. Bunca yıl sonra ondan ne istiyordu? Midesi kasıldı ve yün mantosuna daha da sıkı sarındı. Restoranın içinde bir hareketlenme oldu. Bir garson gelip Cahal'a bir şeyler söyledi, sonra elinde boş bir bardakla oradan uzaklaştı. Cahal cebinden telefonunu çıkardı, kaşlarını çatarak önce ekrana, sonra da camdan dışarıya baktı. Cahal'ın camda kendi yansıması dışında bir şey göremeyeceğini bilse de Sarah kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak geriye sıçradı. Şimdiden on dakika gecikmişti ve onu daha fazla bekletmek gerçekten büyük kabalık olacaktı. Artık içeri girmesi gerekiyordu. Fakat olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Duvara yaslandı ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzüne esen soğuk rüzgârla yanakları kızardı. Konuşmaları gerektiğini söylemişti Cahal. Fakat geçmiş ve ilişkilerinin neden bittiği dışında konuşulacak ne vardı ki? Acılı anıları hatırlamaktan nefret ediyordu, üstelik güzel olanları hatırlamak daha da betardı. Tatdığı ve kaybettiği aşkı ve mutluluğu acımasızca anımsatmak dışında bir işe yaramıyordu. Zalim bir yanı onu kendi silahıyla vurmaya da istiyordu: birini beklemenin ne demek olduğunu tatmasını. Artık daha akıllı ve daha ihtiyatlıydı ve bir daha kimsenin kalbini kırmasına izin vermeyecekti.

*

Cahal havaalanının girişinde, yanından geçip giden insan kalabalığına aldırmadan bir kaya gibi sakin ve sert duruyordu. Başının üzerindeki panolarda uçuş bilgileri geçiyordu. Sarah gözleri ağlamaktan kızarmış halde, bacakları titreyerek karşısında duruyordu. Sonunda mücadele edemeyeceği kadar güçlü olduğu ortaya çıkacak olan bir akıntıya, bir gelgite karşı yüzüyormuş gibi hissediyordu.

“Lütfen Cahal,” dedi Sarah o sabah belki de yüzüncü defa. “Gitme.”

Sarah onun hırpalanmış ceketinin kolunu yakaladı ve kızarmış gözlerine baktı. Fakat bir yumuşama ifadesi yoktu; tek gördüğü kaya gibi sert, donuk bir inattı. “Lütfen.”

“Mecburum.” Cahal başını eğdi ve elini nazikçe kolundan çekti. Sarah’nın eli, cansızmış gibi yanına düştü. “Bunu binlerce kez yaşadık, Sarah. Ne istediğimi biliyorsun.”

Sarah hıçkırığını zapt etti. Yeniden ağlamaya başlarsa duramayacağını biliyordu. “Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Bunun ne anlama geleceğini biliyorsun.”

Cahal’ın dudağının kenarı gerildi ve Sarah’ya bıkkın bir ifadeyle baktı.

“Bunu söyleyip duruyorsun.”

“Bana sadece iki ay ver. Tek istediğim bu.”

“Hayır.”

“Senden ne zaman haber alırım?”

“Sana yazacağım,” dedi Cahal yüzünde acı bir ifadeyle. “Söz veriyorum.” Sonra dönüp gitti.

Sarah bir yumruğu ağzında öylece durarak onun ensesinin ve geniş omuzlarının kalabalığının içinde yok oluşunu izledi; her an arkasını dönebilir, koşup yanma gelebilir diye düşünüyordu. Cahal onu terk etmezdi. Sarah onsuz yaşayamazdı.

Fakat Cahal hiç tereddüt etmeden ilerlemeye devam etti ve kontrol noktasına ulaştı. Pasaportunu ve biletini güvenlik görevlisine uzattı. Sarah, dudaklarından sessizce sözcükler dökülerek ve inanmayan gözlerini kocaman açarak ona doğru ilerlemeye başladı. Cahal bunu yapmazdı, onu terk etmezdi. Fakat birden gitmişti işte.

Sarah gözünün kenarında beliren gözyaşını sildi ve yağmur damlalarının sıcak kıvılcımlar gibi yanağına çiselediğini hissetti. Cahal söz vermesine rağmen ona hiç yazmamıştı. Bir kere bile. Sarah çaresizce onunla iletişim kurmaya çalışmıştı. Cahal’ın Avustralya’daki adresini bilmiyordu, sonunda anne babasıyla gönderilmek üzere ona bir mektup yollamıştı. Bir gün de Cahal’ın ailesinin evine gitmiş, mektubu kapının altından atmış ve koşarak oradan uzaklaşmıştı. Ne var ki beklediği yanıt hiç gelmemişti.

Gözlerini yumdu. Becky haklıydı. Cahal’ın tek istediği özür dilemek için bir şans, suçluluk duygusunu yatıştırmak için bir fırsattı. Boğazı gerildi. Dişlerini öyle çok sıkıyordu ki çenesi acıdı. Cahal affedilmek istiyor, kalbini kırdığı için onu bağışladığını söylemesini bekliyordu.

Gözlerini açtı. Restoranın camından telefonunu alıp ekranına bakan ve tekrar masaya koyan Cahal’ı izledi. Becky’ye merak ettiğini söylerken dürüsttü ama onunla buluşmaya karar vermesinin asıl nedeni çok daha aptalcaydı. Yaşadıkları aşkı bir

kez daha tatmayı, hayatının en mutlu anlarını yeniden yaşamayı istemişti. Hâlâ Cahal'ı sevdiği için canı çok yanıyordu.

Fakat Cahal uzun zaman önce gitmişti. Camın diğer tarafındaki kibar ve ince adamın da bir karısı ve ailesi vardı. Onunsa bir eski kocası ve iki çocuğu. Zamanı geri almak için artık çok geçti.

Park yerine bir araba girdi ve bir an için farları Sarah'yı aydınlattı. Yüzünü koluyla gizledi ve ağaçların arasında saklanmaya çalışırken ne kadar gülünç görünüyor olabileceğini fark etti. Araba park etti, içinden bir çift indi, bir şemsiye açtılar ve Sarah'ya dönüp bakmadan yol boyunca ilerlediler. Artık gerçekten çok gecikmişti. Ne var ki yerinden kıpırdıyamıyordu.

Cahal'a güvenemezdi.

Sarah'yı dinlemiş, ona biraz daha zaman vermiş olsaydı keşke. Ancak yapmamıştı. İlle de onun dediği olacaktı.

Sarah her şeyin tam olarak ne zaman mahvolmaya başladığını saptayabiliyordu.

Pazar akşamıydı ve Ballyfergus'ta ailesiyle geçirdikleri uzun Paskalya tatilinden dönüyordu. Cahal Paskalya süresince –her bayramda olduğu gibi– Portstewart'ta kalmıştı. Coleraine İstasyonu'nun peronunda Cahal daha onu görmeden Sarah onu gördü, elleri yazın sıcak havasına aldırmadan giydiği kahverengi deri ceketinin ceplerindeydi. Biraz endişeli görünüyordu. Yaz okulu için dönen, gevezelik eden öğrenci kalabalığına odaklanmış bakarken kaşları çatıktı. Sarah'nın kalbi deli gibi atmaya başladı ve kalabalığın arasından kendine yol açarak adımlarını hızlandırdı. Sarah'yı görünce diğer her şeyi silen gülümseyişiyle yüzü aydınlandı. Kocaman çantası bacaklarına çarparak ona doğru koştu ve boynuna sarıldı. Cahal, Sarah'nın dudaklarını ateşli ve sertçe öptü. Sarah da gözlerini kapatıp zevkle onun öpücüğüne karşılık verdi.

"Tanrım, seni çok özlemişim," dedi Cahal başını ellerinin arasına alarak. Parmak uçlarını, onu rahatlatıp arzusunu alevlendirecek şekilde kafa derisine bastırdı. Cahal'ın bakışları sanki onun yüz

hatlarını zihnine kaydetmeye çalışıyormuş gibi yüzünde gezindi. Sarah'nın iki gözkapığını da öptü, sonra kızın başını bıraktı.

Sarah yanağını Cahal'ın sert, hafif uzamış sakallarına dayadı. Sigara ve ter kokuyordu. "Ben de seni çok özledim," dedi biraz geri çekilip elini onun siyah, gür, kıvrıkcık saçlarında gezdirirken. Sarah vücudundaki her sinirin ürperdiğini hissetti.

Cahal'ın gözbebekleri genişledi. "Sana mı gidelim, bana mı?"

"Bana," dedi Sarah hemen. "Ev boş. Yarına kadar gelen olmayacak."

Cahal, Sarah'nın çantasını aldı ve sanki hiç ağır değilmiş gibi omzuna atıverdi. Sonra elinden tutup peronda onu yönlendirdi.

Dışarıda sakin ve güzel bir gün alacakaranlığa dönüyordu. Diğer insanlardan uzakta durarak otobüs beklediler. Sarah, Cahal'ın göz altlarının grileşmiş olduğunu fark etti. "Çok mu çalışıyorsun?"

Cahal derin bir iç geçirdi. "Evet. Tüm gün bardaydım. Havalaların sıcak olması işlere yarıyor."

Son üç yıldır okul dönemi, Paskalya ve yaz tatilleri boyunca hep öğrencilerin uğrak yeri olan Portstewart'taki The Anchor Bar'da çalışmıştı. Fakat sınavlar birkaç hafta sonraydı ve bu kadar çalışması adil değildi. "Hiç sınavlara çalışabildin mi?"

Cahal omuz silkti. "İstedğim kadar değil ama şikâyet etmiyorum. Paraya ihtiyacım var, Sarah."

Sarah dudağını ısırды, babasının verdiği ve onu rahatsız eden çeki hissetti. "Sana yardım edebilirim. Bu kadar çalışmana gerek yok."

Cahal'ın sağ gözkapığı seğirdi. "Bu konuyu bir daha açma. Senden para almayacağım. Kendime bakabilirim."

Otobüs geldi ve konu kapandı. Otobüse binip yan yana oturdular. "Peki nasıl gitti?"

Sarah'nın midesi kasıldı fakat bu seferki, arzudan değildi. "İyi," dedi çabucak, sonra bulantısını bastırmak için derin bir nefes aldı. "Çok çalıştım ama burada seninle olabilmeyi istedim."

Cahal, Sarah'nın elini tutan elini gevşetti. "Kastettiğim bu değildi." Sarah camdan kızıl gökyüzüne baktı ve kalp atışları hızlanırken yüzünün de aynı renk olduğunu hissetti. Ona söz vermiş ama bu sözü tutamamıştı.

Sarah elini kurtardı ve sanki istenmeyen bir şeymiş gibi çekip kucağına koydu.

"Onlara söylemedin, değil mi?"

Sarah ufuk çizgisinde turuncu bir küre olarak batan güneşe doğru göz kırptırdı, sonra sol elinin yüzük parmağındaki Claddagh yüzüğüne baktı. Yüzük son iki haftayı ceketinin göğüs cebinde geçirmişti, onu ancak o akşamüzeri tren Ballyfergus İstasyonu'ndan ayrılırken parmağına takabilmişti.

Denedim," dedi içtenlikle. Her sabah kararlılıkla uyanmış fakat her seferinde cesareti kırılmıştı. "Nasıl olduklarını anlamıyorsun, Cahal."

Sessizlik.

"Halamın düşüncelerini çok umursamıyorum. Ama babam..." Sarah gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Sadece o ve Becky var. Bana öyle geliyor ki babam seni tanıdığında..."

"Tanıdığında mı?" diye homurdandı Cahal burun delikleri titreyerek. "Benimle daha tanışmadan beni nasıl tanıyabilir ki? Benim ailem de seninle çıktığımı öğrenince benim adıma çok heyecanlanmadılar ama en azından seninle tanışmayı reddedecek kadar bağnaz da davranmadılar."

Sarah utançla kızardı, babasının itirazlarında mezhep meselesinin çok da rol oynamadığını, Cahal'ın alt sınıftan olmasının ve babasının eski bir hükümlü olmasının çok daha önemli olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Daha önce hiç gitmediği Drumalis konutlarına varır varmaz yabancılik hissetmişti. Küçük daire sigara dumanıyla doluydu ve Sarah'ya sanki kraliyet ailesindenmiş gibi davranan ve kenarı kırık fincanlardan kırık bisküvilere kadar her şey için özür dileyip duran Cahal'ın annesi kendisini çok rahatsız hissetmesine neden

olmuştı. Babası ise ona soluk mavi sigara dumanının arasından bakarak bir köşede sessizce oturmuştu.

Sarah, sanki içinden bu ikilemi çözebilecek bir cin çıkarabilecekmış gibi Claddagh yüzüğünü parmaklarının arasında ovuşturdu.

“Peki yüzüğü nasıl fark etmediler?”

Sarah sağ omzunu silkeledi ve ona ilk defa yalan söyledi. “Sanırım dikkat etmediler.”

Cahal yüzüğe soğuk bir tavırla baktı. “Sen onlara söylemeden kimseye söyleyemeyiz. Bu olmadan da nişanlı sayılmayız.”

“Ama nişanlıyız,” diye itiraz etti Sarah, Cahal’ın sözleri mutluluğunda oyuklar açıyordu.

“Hayır, değiliz. Nişan, evlenme niyetinin herkese duyurulmasıdır.” Cahal’ın alt dudağı titredi ve Sarah ona acı çektiirdiği için kendinden nefret etti. Cahal’ın ismi geçince babasının yüzünde beliren hayal kırıklığından da aynı şekilde nefret etmişti.

“Senin beni sevdiğini sanmıştım, Sarah.”

“Seviyorum.”

“O zaman bunu göster.”

Cebinde titreyen telefon Sarah’ı şimdiki zamana geri döndürdü. Cahal hâlâ restorandaki masada oturuyordu. Elleri titreyerek telefonunu çıkardı. Cahal’dı. Sarah yüzüne dokununca yanaklarından soğuk yaşların süzöldüğünü fark ederek çok şaşırdı.

Cahal yanılıyordu. Onu tüm kalbiyle sevmekle kalmamış, onun ailesini de sevmişti. Cahal onlara olan düşkünlüğünü hiç anlayamamıştı. Bunu çok basite indirgemişti ama öyle değildi. Hem Cahal ilişkilerini kurtarmak için ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. İşler zor bir hal almaya başlayınca hemen dünyanın diğer ucuna kaçmıştı.

Camın diğer tarafında Cahal yine garsonla konuşuyordu ancak bu defa yüzü hiç gülmüyordu. Sarah, Cahal’ın hiç dönmemiş olmasını yeğlerdi. Varlığı ona unutmaya yüz tuttuğu geçmişini

hatırlatmış ve bugününü sorgulamasına –onu yeterli bulmamasına– neden olmuştu. O restorana hiç gelmemeliydi.

Mantosunun yakasına damlayan yağmur Sarah'nın sıcak tenini donduruyordu. Cahal garsona bir şey uzatıp ayağa kalktı. Sarah'nın kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki kulaklarında sesini duyabiliyordu. Mantosunun yakasını iyice kaldırdı, aydınlık pencereye arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu.

Sekizinci Bölüm

“Ne oldu?” dedi Becky, Sarah sırlıslıkla halde içeri girer girmez. “Neden erken döndün?”

Sarah çantasını yere koydu ve arabanın anahtarlarını antre-deki sehpanın üzerine attı. Üst kattan sesler geldi.

Becky parmağını dudaklarına götürdü ve Sarah’ı oturma odasına çekip arkasından kapıyı kapattı. Televizyonun kumandasını alıp bir tuşa bastı. Ekrandaki sıcak Akdeniz güneşinde yıkanan harabelerin görüntüsü kayboldu. “Çocuklar yatalı çok olmadı,” dedi Becky. “Lewis muhtemelen uyumuştur ama Molly kitap okuyor. Yukarı çıkıp onu görmek ister misin?”

Sarah perişan bir halde başını iki yana salladı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu.

“O kadar mı kötüydü?” dedi Becky. “Mantonu bana ver. Sana bir havlu getireyim.”

Becky mantıyla odadan çıktı, döndüğünde havluyu Sarah’ya uzattı ve ablası saçlarını kurularken onu izledi. “Nasıl bu kadar ıslanabildin?”

Sarah havluyu Becky’ye uzatıp onun endişeli gözlerine baktı ve alt dudağı titredi. “Ah, Becky,” dedi ve birden gözyaşlarına boğuldu.

Gözyaşları dinene kadar Becky ona sarıldı. Sonra ablasını gazlı şöminenin yanındaki büyük koltuğa yönlendirdi. “Gel, otur ve bana neler olduğunu anlat.”

Omuzlarında yün bir battaniyeyle ve elinde kocaman bir bardak sıcak viskiyle şöminenin karşısına oturduktan sonra Sarah daha iyi hissetmeye başladı. Becky elinde, içinde bir dilim limonun yüzdüğü ve buhar çıkan kehribar rengi bir sıvı olan büyük bir bardakla gelmişti.

Sarah viskisinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Çok sertti ve yutarken boğazını yakmıştı. Isınmaya başladığında Becky'ye belli belirsiz gülümsedi. "Korktum."

"Korktum derken ne demek istiyorsun? Dur bir dakika, sigara içmem lazım. Rahatsız olur musun?"

Sarah başını iki yana salladı, Becky'nin içerde içmesine itiraz edemeyecek kadar üzgündü.

Becky sigarasını yakıp birkaç nefes aldıktan sonra, "Tamam," dedi.

Sarah içkisine baktı. "Dışarıda, yağmurda durup onu öylece izledim, sonra... sonra eve geldim."

Becky kaşlarını kaldırdı. "Peki neden?"

Sarah omuz silkti. "Biraz karmaşık."

Becky sigarasından bir nefes daha aldı ve yüzü sertleşti. "Belki de iyi yapmışsındır, Sarah. Hatta ileride de ondan kaçınman gerekiyordur belki. Onun Avustralya'ya gittiği o yaz nasıl perişan olmuştu, hatırlasana."

Cahal haziranda, finallerinin hemen ardından gitmişti. Sarah temmuz ortalarında artık ondan haber alacağından umudu kesmişti ve yataklara düşmüştü. "Nasıl unuturum?"

Becky eğildi ve koltuğun yanında, yerde duran bir kupanın içine sigarasının külünü silkti. "Ondan aylarca mektup beklemiştin ama gelmemişti. Senin için çok endişelenmiştik. Bunalıma girdiğini sanmıştık."

"Sanırım girmiştim de."

Bu yorumun etkisi sürerken, "Beni neşlendirebilmek için bana bir demet kasımpatı aldığında babamın ne kadar endişelendiğini anlamıştım," dedi Sarah. "Daha önce bana hiç çiçek almamıştı,

o günden sonra da almadı zaten.” Presbiteryen babası genellikle gösterişten ve yersiz masraflardan hoşlanmazdı, ev için çiçeklerin koparılması da –tabii kendi bahçelerinden gelmiyorsa– kesinlikle bu kategoriye giriyordu. “Yatağın kenarına oturmuştu, perişan haldeydi ve bana, ‘İyi olman için her şeyi yaparım, Sarah, yeniden mutlu olman için, ne istersen söyle yeter, ne olursa,’ demişti. Ona tek istediğimin Cahal olduğunu söyledim ve...” dedi fakat devam edemedi. “Sonrasını sen de biliyorsun.”

“Çok endişelenmişti,” diye onayladı Becky. “Vi Hala da.”

“Çiçekler işe yaramıştı,” dedi Sarah üzüntüsünü bir ilaç gibi yutmaya ve gülmeye çalışarak. “Haftalardır ilk defa kendim dışında bir şeye, babamın kaygılı oluşuna takılmıştı aklım.” Birkaç dakika boşluğa baktı. “Biliyorsun, en zor kısmı babamın ve Vi Hala’nın en başından beri Cahal’la ilgili haklı olduklarını kabullenmekti. Ona inanmıştım ama o beni hayal kırıklığına uğrattı, tıpkı onların beni uyardıkları gibi. Her neyse, sonunda onun unutabildim,” dedi burnunu çekerek.

“Gerçekten unutabildin mi dersin?” Becky içkisinin kalanını içti ve Sarah yanaklarının kızardığını hissetti.

Becky bardağı yere koydu ve sigarasının ucuna baktı. “Söylediklerine bakılırsa bunun için daha katedecek epey yolun var.”

Sarah’nın yanakları yanıyordu.

“Onunla neden buluşmadın?” diye sordu Becky.

Sarah iç geçirdi. “Bunca yılın ardından ona hâlâ kızgınım. Onu affetmemi isteyeceğini söylemiştin, bunun doğru olabileceğini düşündüm. Ona bu tatmini yaşatmak istemedim. Ya da dürüst olmak gerekirse karısını ve çocuklarıyla ilgili anlattıklarını dinlemeyi. Kendi hayatım bir felaketken.”

“Böyle söyleme!” diye bağırdı Becky. Sigarasının ucundaki kül kupağına düştü. “Tamam, evliliğin yürümedi ama aranız bozulmadan önce Ian’la onca yıl mutluydun. Hem çocukların da var.”

Sarah gülümsedi. “Çocuklar başıma gelen en iyi şey. Fakat Ian’la geçen o yıllar, Becky...” Sarah yutkundu ve mahcup mahcup baktı. “Hiç de öyle mutlu yıllar değildi. Gerçekten.”

Becky, Noel Baba’nın gerçek olmadığını yeni öğrenmiş bir çocuk gibi baktı.

Hakikat, Sarah’nın boğazına bir kılçık gibi takıldı. Öksürdü. “Ben... ben Ian’ı hiç sevmedim.”

Becky gözlerini kırpıttı. Ian’ı severdi –onun için hep bir ağabey gibi olmuştu– ve onu hâlâ önemserdi.

“Bu doğru olamaz. Bana onu sevdiğini söylemiştin.”

Sarah kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Sevdiğimi sanmıştım. Onu sevmeyi öyle çok istedim ki sevdiğime kendimi bile inandırdım. Onunla ilgili her şeyin onu sevmemi sağlayacak kadar iyi, hoş ve doğru olduğunu düşündüm. Fakat öyle olmadı. Onunla hiç evlenmemeliydim. Ona saygı duydum ama onu hiç sevmem gerektiği gibi sevmedim. O şekilde sevmedim...” Sesi, kısılarak kesildi.

“Cahal Mulvenna’yı sevdin mi?” diye sordu Becky. Sigarasından bir nefes daha aldı, odada sadece sigarayı saran dudaklarından çıkan yumuşak “pah” sesi duyuldu. Sarah daha önce hiç kimseye Ian’ı sevmediğini itiraf etmemişti. “Evet,” dedi sonunda zorlukla.

Becky’nin dudakları büküldü. “Çok şaşırdım. Bunu bana neden daha önce söylemedin ki?”

“Benim hakkımda kötü düşünürsün diye utandım.” Durdu, nefes almadan bekledi. “Öyle düşünüyor musun?”

“Hayır... ben... sadece çok üzgünüm, hepsi bu.” Sarah tuttuğu nefesini rahatlayarak bıraktı ve Becky devam etti. “Zavallı Ian. Evliliğinizin zaten hiç şansı yokmuş, değil mi?”

“Sanırım öyle.”

Uzun bir sessizliğin ardından Becky devam etti. “Peki şimdi ne olacak? Yani sizinle Cahal Mulvenna arasında?”

“Bilmem.” Sarah omuzlarındaki battaniyeye daha sıkı sarındı. “Öyle kaçmamalıydım, değil mi?”

Becky sigarasını kupanın kenarına hafifçe vurdu. "Sanırım ondan kaçtığın kadar duygularından da kaçtın."

"Biliyorum," dedi Sarah battaniyesine bakarak.

"Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Bu gecedен sonra beni görmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Becky sesli olarak iç geçirdi ve izmaritini kupanın içine attı. "Sadece... dikkatli ol, Sarah. Tek istediğim bu."

"Olacağım," dedi Sarah cesaretle gülümseyerek ve şömine rafındaki saate baktı. "Eğer sakıncası yoksa erken yatacağım. Çok yorgunum. Sen programının kalanını izle. Yatmadan kapıyı kilitlemeyi unutma yeter."

Becky esnedi ve kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. "Sanırım eve, kendi yatağıma gitsem de olur."

"Kafanı şişirdiğim için üzgünüm."

"Şişirmedin. Gerçekten."

Sarah boş bardağını sehpa koydu.

"Benim de yeni havadislerim var," dedi Becky üst üste attığı bacaklarını yere indirirken.

"Gerçekten mi?" dedi Sarah. Battaniyeyi koltuğun sırtına yayıp yeniden oturdu.

"Ofise gelmeye başlayan bir adamdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Ah, evet," dedi Sarah bardağını alırken. "Onunla birkaç kez bir şeyler içmeye çıkmıştın. Senden epey büyüktü sanırım, değil mi?"

"Tony kırk iki yaşında."

Cahal'la aynı yaşıydı. Sarah dişlerinin arasından havayı içine çekti. "Zengin ve yaşlı hovardalardan o zaman?"

Becky kıkırdadı. "Hayır, hiç de öyle değil. Yaşlı bile görünmüyor. Daha çok nazik ve centilmen."

Sarah güldü ve biraz da ileri giderek, "Senin genç sevgililerinden epey farklı desene!" dedi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Becky, yine de gülümsüyordu.

“Tamam,” dedi Sarah ve gülmemek için kendisini tutmaya çalışarak biraz soluklandı. “Ama ondan son bahsedişinde bu kadar hevesli görünmüyordun.”

“Bu sürede onu biraz tanımış olamaz mıyım?” dedi Becky ayak parmağıyla halıyı ovuştururken.

“Benden sakladığın bir şeyler mi var?” diye takıldı Sarah. Becky’nin yüzü kızardı. “Saklamaya niyetim yoktu. Sadece her şey çok hızlı gelişti. Bir şeyler içmeye çıktığımızda genelde yanı-mızda başkaları da olurdu ama geçen gece sadece ikimiz çıktık.” Sarah’ya manalı bir bakış attı.

“Ah Tanrım, bana onunla yattığını söylemeyeceksin, değil mi?” Becky sırttı. “Elbette yattım.”

Sarah cık cıkladı ve başını umutsuzca iki yana salladı. “Söy-lediğim tek kelimeyi bile dinlemiyorsun, değil mi Becky?” Becky onu dinlemezse annesine verdiği sözü tutup onu nasıl koruya-bilirdi ki? Sonra Becky’nin suratındaki bezmiş ifadeyi fark edip gülümsedi ve “Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum,” dedi tatlı tatlı.

Becky sırtıp kaşlarını oynattı. “Ama Tony iyi biliyordu. Muhteşemdi...”

Sarah elini kaldırdı. “Tamam, yeter! Detayları bilmek istemiyorum.” Sonra sesini yumuşatarak ekledi. “Yani ondan hoş-landın, öyle mi?”

Becky’nin yüzündeki sert ifade Sarah’nın yüreğini parçalayan bir içtenliğe dönüştü. “Hoşlandım. Çok iyi anlaştık. Sanki birbi-rimizi hep tanıyorduk. Beni... beni gerçekten anlıyor. Sanırım bu adam mükemmel!”

Sarah endişesini gizlemek için gülümsedi ve içinden bu ada-mın Becky’ye düzgün davranması için dua etti. Çok koruyucu görünmemeye çalışarak, “Hiç kimse mükemmel değildir, Becky,” dedi ihtiyatla. “Ama yine de onunla tanışmak isterim.”

“O da ailemle tanışmak istiyor,” dedi Becky ve Sarah’nın kötümserliği biraz olsun dağıldı. Belki de adam gerçekten ciddiydi.

“Bu işin gerçekten yürümesini umuyorum,” dedi Sarah. Ardından bardağı bıraktı ve Becky’ye yaklaşp ona sarıldı. “Ve beni dinlediğin için teşekkür ederim, tatlım.”

Becky de karşılığında ona sımsıkı sarıldı. “Kardeşler bunun içindir, şapşal.”

Pazartesi sabahı saat dokuzda Cahal ofisinde Jed’le telefonda konuşuyordu. Dışarıda, şehir merkezinin üzerindeki gökyüzü açıktı fakat Belfast Tepeleri’nin üzerinde, yağmurun daha da yağacağını gösteren kömür karası bulutlar toplanıyordu. Daha on gündür Kuzey İrlanda’daydı ve Jody’ye söylediği tahminleri doğru çıkmış, bir gün hariç her gün yağmur yağmıştı. “Oğlum, şimdi çok rahat konuşmıyorum,” dedi elinde bir kâğıt bardakla içeri giren Jody’ye başıyla selam vererek. “İşteyim.”

“Ne zaman arasam böyle diyorsun.”

“Üzgünüm, oğlum,” dedi canı sıkılarak. “Son zamanlarda biraz dikkatim dağınık, o kadar.” Sarah’ya sinirlendi diye acısını Jed’den çıkarmaması gerekirdi. Zaten fiziksel olarak oğlunun yanında olamaması yeterince kötüydü. En azından duygusal olarak onun yanında olmalıydı. Yanındaki masaya oturup bilgisayarını açan Jody’ye arkasını döndü.

“Ne zaman eve geliyorsun, baba? Seni özledim.”

Midesine bir bıçak saplandığını hissetti. Aniden büyük bir burna sahip, dudağının üzerinde tüyler biten ve yüzünün geri kalanının da arayı kapatmasını bekleyen Jed’i görme ihtiyacı hissetti. Yakında tıraş olması gerekecekti. Bu, Jed’in hayatının en kritik dönemiydi, çocukluktan erkeklığe geçiş. Oğlan çocuklarının babalarına en çok ihtiyacı olduğu dönem. Yutkundü. “Mayıs sonunda, doğum gününde orada olacağım. Birkaç haftalığına. Göle gideriz.” Boğazını temizledi. “Peki bana söylemek istediğin şey neydi?”

Jed derin bir nefes aldı ve kuvvetle üfledi. “Rory cumartesi gecesi pijama partisi veriyor ama annem gidemeyeceğimi söyledi.”

Cahal'ın kaşları çatıldı. "Annenin söyleyeceği bir şeye benzemiyor bu. Daha önce Rorylerde defalarca kaldın."

"Biliyorum," dedi Jed içlermiş gibi. "O zaman ona gidip senin izin verdiğini söyleyebilir miyim?"

"Cezalı değilsin, değil mi?" dedi Cahal şüpheyle. Jed telefona üfleyerek iç geçirdi. "Hayır. Öyle olsaydım haber verirdim, değil mi? Şimdi gidip ona söyleyebilir miyim?"

Cahal düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. İkisi arasında Adele hep kolay ve rahat ebeveyn, Cahal ise disiplinli taraf olmuştu. Peki şimdi değişen neydi? Bunun nedeni Brady olmalıydı. Bir anda kan beynine sıçradı ve kalp atışları hızlandı. Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştı. "Annen şimdi nerede, oğlum?"

"Hımm... Mutfakta, sanırım temizlik yapıyor."

"Telefonu ona verir misin?"

"Şey, şu an biraz meşgul baba."

"Telefonu ona ver," dedi sertçe.

"Tamam. Bekle biraz, baba." Ardından boğuk sesler gelmeye başladı, metal takırtıları duyuldu ve Adele telefona geldi.

"Merhaba Cahal, nasılsın?" dedi, sesi sakin ve mutluydu. Sarah'nın iyi bir boşanma geçirdiğini söylediğini hatırladı. Onunkiyse son derece üzücü olmuştu –Sarah'ı kaybettikten sonraki en büyük hayal kırıklığıydı– ama aynı zamanda dostça bir boşanmaydı. Adele artık mutluydu, en azından içlerinden biri mutluydu.

"İyiyim. Gerçi burası çok soğuk," dedi tatsızca, ardında bırakmış olduğu güneşli Melbourne'e karşı ani bir sevgi duyarak. Adele'in alaycı bir tavırla güldüğünü duydu. "Bir de benim orayı neden sadece bir kez ziyaret ettiğimi merak edersin. Burada gökyüzü hep mavi ve güneşli."

Brady'yi bir zamanlar kendisinin olan bahçeyle ilgilenirken ve verandadaki şezlongda uzanıp soğuk bir kutu Vic Bitter birası içerek dinlenirken hayal etti. Kollarındaki kaslar gerildi. "Baksana, Jed'in Rorylerde kalması ne zamandır problem oldu?"

"Sana ne dedi?.." diye lafa başladı Adele.

“Bu Brady’nin işi mi?” diye araya girdi Cahal, öfkesi öyle alevlenmişti ki kelimeler ağzından düşünmeden çıkıverdi. “Çocuklarla aynı çatı altında yaşayabilir ama onların babası değil.”

“Bir dakika, Cahal,” dedi Adele sertçe. “Şimdi sana üç şey söyleyeceğim: Birincisi, bunun Brady’yle hiçbir ilgisi yok. İkincisi, dünyanın öbür ucuna gitmeyi seçen sensin ve oradan telefon açıp benim ebeveynliğimi eleştirebileceğini mi sanıyorsun? Hiç sanmıyorum, dostum.”

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi Cahal.

“Her zaman başka seçenekler vardır,” diye çıkıştı Adele.

“Evet, işimi kaybetmek gibi mi?” dedi Cahal biraz abartarak. Belki işini kaybetmezdi ama bu yine de kariyerine zarar verebilir, gelmeyi reddetmesi isteksizlik olarak yorumlanırdı. Şimdiyse geldiğine pişmandı. Oğullarını özlemişti ve bir şekilde aklından geçmiş olan Sarah’yla yeniden bir araya gelebilme umudu da fena halde suya düşmüştü. Cuma gecesi ekildikten sonra ondan hiç haber almamıştı ve Sarah’ya hâlâ sinirliydi.

“Ve üçüncüsü,” diye devam etti Adele. “Yakama yapışmadan önce tüm gerçekleri öğrenmen gerekir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Jed sana Rory’nin anne babasının o gece evde olmayacağından bahsetti mi?”

Cahal’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Bu önemli gerçek her şeyi değiştirirdi. “Hayır, bahsetmedi.”

“Peki o halde, şimdi ne demen gerekiyor?”

Cahal yutkundu. “Üzgünüm, Adele.”

“Bence de üzgün olmalısın. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, Brady’nin çocuklarla arası iyi. Gayet iyi geçiniyorlar ama kendisinin değil de benim –ve senin– onların ebeveyni olduğumuz gerçeğine de saygı gösteriyor.”

Cahal elini saçlarında gezdirdi, kıskançlık midesini asit gibi yakıyordu. Bunun ona kendisini daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Oğlanlar, özellikle de disipline etmek ve sınır çizmek

gibi nahoş görevlerden de muaf olan bu iri ve kafa dengi adamı ondan daha çok mu seviyorlardı? İç çekti. “Üzgünüm,” dedi tekrar.

“Bazen çok gıcık oluyorsun, bunun farkındasın, değil mi?” dedi Adele fakat sesi yumuşak ve sevecendi.

“Evet, biliyorum,” dedi Cahal elini yüzünde gezdirerek. “Üzgünüm, sanırım telefonu tekrar Jed’e versen iyi olacak.”

Cahal sonunda telefonu kapattıktan sonra Jody başını ekranından kaldırarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Cahal soğuk bir tavırla. “Saat daha dokuz buçuk olmadan oğlunu kendinden soğutmak ve eski karını sinirlendirmek bir başarı olarak nitelendirilebilirse, evet.”

Jody sanki Cahal bir espri yapmış gibi güldü. “Sorun her neyse eminim geçer gider.”

Geçmesini nasıl da isterdi. Fakat Brady hiçbir yere gitmiyordu ve Adele hiç olmadığı kadar mutluydu. Cahal’ın Brady’den hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu, yine de spor eğitmeni, bira düşkünü ve eski profesyonel futbolcu olan bu adama ısınmamıştı. Hiçbir ortak noktaları yoktu. “Sonra görüşürüz. Gidip kahve alacağım.”

Telefon konuşmasına ve cuma gecesi ekilmesine kederlenerek sekiz kat aşağıya indi.

Kafeteryaya girerken Sarah’yı gördü ve olduğu yerde kalakaldı.

Kaşları dikkatle çatılmıştı ve hafif eğilmiş halde soğuk su sebilinin musluğunun altında plastik bir bardak tutuyordu. Dar siyah eteğinden gösterişli kalçalarının hatları belli oluyordu, üzerindeyse ince belini ortaya çıkaran ve yuvarlak göğüslerini saran beyaz, dar bir gömlek vardı. Arzusu ve içten içe kaynayan öfkesi birbirine karıştı.

Terlemeye başladı, dudağının üzerinde boncuk boncuk ter damlaları belirdi. Artan öfkesi yerini yavaş yavaş arzuya bıraktı, sonra kararlılığı arttı. Sarah onu ekmekle çok ayıp etmişti. Cahal dişlerini gıcırdatarak ona doğru yürüdü. “Ne zaman rastlaşırsınız diye merak ediyordum.”

Sarah irkildiğini belli eden bir ses çıkardı ve iki elinde de suyla dolu bardaklarla doğruldu. Cahal'la göz göze geldi ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ben... şey... ben de bugün seni arayacaktım." Bir kaçma yolu bulmaya çalışarak kapıya baktı ve sonra elindeki bardakları kaldırdı. "Bizim kattaki sebilde su kalmamış da."

Tırnakları, bir deniz kabuğunun iç kısmı kadar açık ve hoş bir kayısı rengine boyanmıştı. Cahal bakışlarını onun tırnaklarından ayırdı ve öfkeyle Sarah'nın gözlerine baktı. "Lanet sebil umurumda değil," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Cuma akşamı beni neden ektiğini bilmek istiyorum."

"Ben... böyle olsun istemezdim," dedi Sarah tereddütle. "Aslında oradaydım, Carnegie's'in dışında. Camdan seni de gördüm fakat..." Sesi bir anda kesildi ve elleri titredi. Fazla dolan bardağındaki su ikisinin arasındaki boşluğa, yere döküldü. Artık yüzü kızarmıyordu. Bembeyaz kesilmişti.

"Fakat ne?" dedi Cahal nazikçe, endişesi sinirini hafifletmişti.

"İçeri giremedim."

"İçeri giremedim de ne demek?"

Sarah sanki bu soru üzerine kafası karışmış gibi başını yavaşça iki yana salladı ve dudakları hafifçe aralandı. "Seninle buluşmayı istemiştım..." dedi sonunda. "Buna niyetliydim."

"Peki seni durduran neydi?"

Sarah yere baktı ve Cahal'ın içine derin bir üzüntü çöktü.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu Cahal.

"Hayır," dedi Sarah vurgulayarak, sonra başını çevirdi ve birden ekledi. "Gitmem gerek, toplantıya geciktim." Sonra yanından hızla geçip gitti ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Cahal sabahın geri kalanını üst yönetim ekibiyle bir toplantı odasına tıklararak geçirdi ve nihayet saat birde öğle yemeği molası verdiklerine sevindi.

"Sanırım kafeteryaya iniyorsun, değil mi?" dedi Jody beraber ofise girdiklerinde.

Cahal bir yığın kâğıdı masasına attı ve camdan dışarı baktı. Kara bulutlar mucizevi bir şekilde yüklerini şehre boşaltmadan üzerlerinden geçip gitmişti. Şimdi gökyüzünde dağılmakta olan solgun gri bulutların arasından güneş ışınları süzülüyordu.

“Sanırım biraz temiz hava almam gerek.”

Jody pencereden baktı. “Ne iyi fikir. Ben de sana katılabilirim.”

“Hayır,” dedi Cahal ve Jody ona sert bir bakış attı, sonra neredeyse hemen yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi.

“Alınma ama kafamı toparlamam için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Alınmadım,” dedi Jody neşeyle. “Sonra görüşürüz.”

Mart güneşi dışarıyı şaşırtıcı derecede ısıtıyordu ve Cahal yüzünde yumuşak bir esinti duyuyordu. Şehrin tarihi deniz zenginliklerinin ve ticaretinin kaynağı ve aynı zamanda artık şehrin turizm merkezi olan Lagan Nehri’ne yöneldi. Bir elinde sandviç, diğerinde bir şişe suyla, kalbi küt küt atarak nehir kıyısındaki patika boyunca kuzeye doğru yürüdü. Solunda, Donegall Rıhtımı’nda trafik gürültüyle akıyor; sağ tarafında ise yüzeyi küçük halkalar ve girdaplarla dalgalanan Lagan’ın koyu mavi suları uzanıyordu. Onu manipüle etmeye çalıştığı için Jed’e ve orada olamadığı için kendisine kızgındı. Sarah’ya gelince, ona olan duyguları tam anlamıyla karman çormandı.

Hayal kırıklığına uğradığına şüphe yoktu. Fakat her ne kadar Sarah’nın kafeteryada söyledikleri anlamsız olsa da verdiği tepki Cahal’ı umutlandırmıştı. Carnegie’s’in hemen dışında durup onu izlemişti ve içeride ona katılmaya da niyetliydi. Ama Cahal’ın onu neyin durdurduğunu bilmesi gerekiyordu.

Lagan Bendi’ne ulaştığında öfkesi yerini umutsuzluğa bıraktı ve adımları yavaşladı. Laganside Tower’dan oraya kadar onu neredeyse yarım mil yürümeye sevk eden adrenalinin sağladığı enerji neredeyse tükenmişti. Omuzları düştü, belindeki kaslar ağrıdı, bacaklarına inanılmaz bir ağrı çöktü.

Bendin hemen arkasında yer alan hafif yüksek bir platformda ürkütücü bir manzarayla –en az on metre uzunluğunda bir mavi balık heykeliyle– karşılaştı. Şaşkına dönmüş halde siyah banklardan birine kendini bıraktı ve nehre baktı.

“Sanırım benimle aynı fikirdesin,” dedi bir kadın sesi. Cahal başını kaldırdı; karşılaştığı gözler, kasvetli bir Belfast gününde suları çekilmiş Lagan Nehri kadar sakın ve griydi.

Ayağa kalkıp, “Sarah,” dedi, sesi neredeyse bir fısıltıdan farksız çıkmıştı ve ne diyeceğini bilemiyordu. Cenaze törenlerine uygun, boynuna kadar iliklediği siyah mantosunun üzerindeki yüzü bir porselen kadar beyaz ve kusursuzdu.

“Sana eşlik edebilir miyim?” Sarah’nın yüzü kızardı ve Cahal o anda bu yakınlaşmanın onun için neye mal olduğunu fark etti.

“Tabii ki,” dedi kayıtsızca ve yeniden oturdu. Kalbi o kadar gürültüyle atıyordu ki Cahal onun sesini duyabiliyordu.

Sarah yanma oturdu ve elindeki kese kâğıdını kucağına koydu. “Yakında sular alçalır.”

“Ne?”

Sarah dudaklarını nemlendirdi ve nehri işaret etti. “Bendin iki tarafındaki suların yüksekliği arasındaki farka bak.” Bendin dibinde kabarcıklar çıkaran suya baktılar ve Sarah devam etti. “Sular alçaldığında nehrin yukarısında ortaya çıkan çamur tabakasını engellemek için inşa ettiler bunu. Özellikle de yazları çok kötü kokardı. Bütün Laganside’in yenilenmesinin anahtarıdır bu.” Durdu. “Bir bakıma güzel de sayılır.”

“Sarah.” Cahal iç geçirdi, başını iki yana salladı ve akıntıya baktı. Tersanelerin üzerinde dünyanın en meşhur gemisi RMS *Titanic*’i inşa etmekte olan Harland and Wolfe’un sarı vinçleri görünüyordu.

“Seni ektiğim için özür dilerim,” dedi Sarah. Cahal aniden başını çevirdi ve Sarah onun gözlerinin içine baktı, yüzü hem güzel hem de kederliydi. Sonra bakışları kucağına indi. “Bunu yapmamalıydım.”

Cahal bekledi. Yalnız bir martı çılgılık atarak ve öterek başlarının üzerinde döndü, sonra nehrin üzerinden Queen's Rıhtımı'na doğru uçup gitti.

"En başta seninle buluşmayı kabul etmemem gerekirdi."

"Neden? Bir zamanlar çok yakındık," dedi Cahal dikkatle. "Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Sarah sanki nehrin diğer tarafında belirli bir şeye odaklanıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bu doğru. Yaşadıklarımızı katlanılmaz kılan da bu işte. Şimdi bile."

Cahal'ın ağzı kurumuştur, dudaklarını yaladı. "Sana bir şekilde huzursuzluk verdiğem özür dilerim. Sana hiçbir şey için baskı yapmaya niyetim yoktu."

Sarah burnunun kenarını kaşıdı. "Baskı yapmadın."

"O halde anlamıyorum."

Sarah, Cahal'a baktı, sonra gözlerini kocaman açıp kaşlarını kaldırarak, "Seninle görüşmek istiyorum... istiyordum. Fakat geçmişini hatırlamanın... geçmiş üzerinde durmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi.

"Hiç birlikte olmamışız gibi de davranamayız, Sarah. Seninle beraber olduğumuz zamanlar hayatımın en mutlu anlarıydı."

Sarah gözlerini kaçırdı.

Cahal'ın çenesi gerildi. Elinde çok fazla sebep olmasına karşın ona sinirlenmek istemiyordu. Neden ona karşı bu kadar mesafeliydi ki? "Benden nefret mi ediyorsun, Sarah?"

"Elbette hayır."

Sarah bir kez daha suya baktı ve sessizce oturdular. Güneş Cahal'ın bacaklarını ısıtıyor, trafiğin sesi kulaklarını dolduruyordu. Sarah yanında kıpırdandı, ayak bileklerini çaprazladı, sonra tekrar çözdü ve kucağındaki kese kâğıdı hışırdadı. "Peki, o halde geçmişten konuşmayalım. Yeni tanışmış iki insan gibi davranalım," dedi Cahal sonunda.

Sarah ona temkinli bir ifadeyle baktı.

"Buralarda bir arkadaş fena olmazdı," dedi Cahal.

Sarah'nın yüzünde ihtiyatlı bir gülümseyiş belirdi. "Neden öyle söylüyorsun?"

Cahal'ın göğsündeki daralma geçti ve Sarah'ya gülümseyerek karşılık verdi. "Herkes bizi düşman bellemiş gibi. Yönetim ekibi değişim programına pek hevesli değil."

"Üzerine alınma, Cahal. Sadece ekibinizin onlara zarar verecek öneriler ileri sürmesinden endişeleniyorlar. İşten çıkarmalar gibi."

"Bu, durumu kolaylaştırmıyor."

"Anlıyorum," dedi Sarah somurtan bir ifadeyle suyun karşısına bakarak.

Cahal, Sarah'yı neşelendirmek için bir baş hareketiyle arkalarındaki heykeli işaret etti. "Peki şu Moby Dick de neyin nesi?"

Sarah başını çevirip güldü, Cahal tıpkı hatırladığı o tok ve boğuk sesi işitti, sonra Sarah bankta arkasını dönüp heykele baktı. "O bir balina değil, seni ahmak! Balık. Aslında bir Atlantik somonu. Heykelin adı Bilgi Somonu olsa da herkes ona Büyük Balık der."

"Burada ne arıyor?" dedi Cahal bir kaşını sahte bir alayla kaldırarak. Sarah'yı neşelendirmeyi ve mutlu etmeyi severdi. "Akıntıya karşı yüzerken karaya mı oturmuş?"

Gözlerinde bir parıltı belirse de Sarah cık cıkladı ve açıklamaya devam etti. "Yenilenmenin bir parçası bu. Governor's Bridge'teki Stranmillis Bendi'nden bu bende kadar, heykellerin yer aldığı üç sanat yolu var."

"Peki neden balık?" dedi Cahal tek kaşını kaldırarak.

"Nehir temizlendikten sonra balıklar döndüğü için. Diğer pek çok bakımdan da sembolik."

Cahal sağ kaşını biraz daha kaldırdı.

"Gel de sana göstereyim." Elindeki kese kâğıdıyla yerinden sıçradı ve heykele doğru ilerlemeye başladı.

"Bak," dedi Sarah bir tekerlek göbeği kadar büyük ve parıltılı bakır rengi gözleri ve kıvrık dudakları olan balığın başının etrafında dolanırken. "Pulları, üzerinde Tudor dönemine dayanan

Belfast görüntülerinin ya da Belfast'la ilgili şeylerin basılı olduğu seramik fayanslardan yapılmış.”

Cahal su şişesini kolunun altına sıkıştırıp fayansın soğuk ve parlak yüzeyine dokundu. Elinin altında, uzun süre önce kapanmış bir içki fabrikasını onurlandıran, eski Cowan's Celebrated Whiskies'in bir reklamı vardı. “İlginç,” dedi Cahal resimleri –The Summary Jurisdiction Act adlı eski bir yasanın özetini, kumlu bir fotoğraftan bakan genç bir kızı, bir çocuğun *Titanic* çizimini, bir askerin *Titanic* çizimini, The Dub çay salonunun bir fotoğrafını– incelerken. “Belfast tarihinin görsel bir özeti gibi.”

Sarah yaklaştı, Cahal onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. “Evet, aynen öyle,” dedi. Sonra Lagan'ın öbür tarafına baktı ve güneş yüzünden gözlerini kıstı. “Yıllar önce ne Belfast yakınlarına ne de Lagan'a turist gelirdi fakat bu artık değişti.”

Cahal güldü. “Evet, bu civarda açılan yeni *Titanic* merkezi hakkında bir şeyler okumuştum.”

Sarah nehrin aşağısını işaret etti. “Orada, Queen's Rıhtımı'nda.”

“Bu tam da İrlanda'ya özgü bir iş, değil mi?”

“Ne?”

“Tartışmasız barış döneminin en büyük felaketini bir ziyaretçi merkeziyle kutlamak.”

Sarah güldü ve gri gözlerinin kenarında ince çizgiler belirdi. Cahal bundan cesaret alarak devam etti. “Yani neden *Titanic*'i inşa edip onunla böbürlenmek isteyesin ki?”

Sarah kıkırdadı. “Aslında dürüst olmak gerekirse inşası değil, tasarımı kusurluydu. Tabii batmasında daha bir sürü başka etmen de rol oynadı. Yine de onu görmek için insanların akın edeceğine bahse girerim.”

Cahal bir sonraki hamlesini tasarlarlarken birkaç dakika sessiz kaldılar. Sarah'yı güldürmüştü. O hassas an ve Sarah'nın kahkahaları sonsuza dek sürsün istiyordu. “O sandviçi öğle boyunca taşıyacak mısın, yoksa yemeyi düşünüyor musun?”

Sarah gülümsedi. “Gel de yiyecek sessiz bir yer bulalım.”

“Yani benimle mi yiyeceksin?”

Sarah bir an tereddüt ettikten sonra, “Evet,” dedi.

Nehrin karşısına geçtiler, Odyssey Complex’e kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler ve beton benden üzerine inşa edilmiş bir banka oturup Lagan’ı izleyerek sandviçlerini yediler. Kocaman beyaz bir yolcu feribotu karşı kıyıdaki rıhtıma yavaş yavaş yanaşıyordu.

“Bana karını anlatsana,” dedi Sarah ve sandviçinden bir ısırık aldı. Kolu hafifçe Cahal’ın koluna değiyordu ve meltem, parfümünün kokusunu taşıyordu.

“Adele. İki yıl önce boşandık.”

Sarah gözlerini feribota dikip sandviçini yavaş yavaş çiğnedi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

“Yarra Nehri’ne bakan bir dairede tek başıma oturuyorum,” diye ekledi Cahal. Sarah yutkundu ve feribota bakmaya devam etti.

“Ve oradayken, senin mutluluğu yakaladığını, işleri batıranın yalnızca kendim olduğunu düşünürdüm.”

Sarah gözlerini Cahal’a çevirdi. “Bir de baktın ki meğer ikimiz de batırmışız, değil mi?” dedi yumuşak ve kederli bir ses tonuyla.

Dokuzuncu Bölüm

Ian, Ballyfergus Golf Kulübü'nün önüne park etti ve düşüncelerini toplamak için birkaç dakika arabada oturdu. Sıcak nisan güneşi yeşil çimlerin ve birinci delikten oyuna başlayan dört golfçünün esmer yüzlerine ve kollarına vuruyordu. Uzakta, koyu mavi sular davetkâr beyaz köpükler halinde Antrim kıyısıyla birleşiyordu. Fakat Ian'ın aklında dalgalarda eğlenmekten ya da golften çok daha önemli şeyler vardı. Arabasından indi, anahtarları ceketinin cebine koydu ve içeri girdi.

"Ian," dedi Isabelle âdeta cıvıldayarak ve dökümlü mavi elbisesi ve tombul memeleriyle kendine yol açarak etkinlik odasında ilerledi. Ian'ın yanına geldiğinde Ian sanki yedi yaşında bir çocukmuşçasına, kâğıt gibi kuru ve soğuk elleriyle uzanıp adamın yanaklarını sıktı. "Gelmene çok sevindim."

"Yetmişinci yaş gününü hayatta kaçıramazdım," dedi Ian şefkatle gülerek ve Isabelle'i bu kadar sevmesinin nedeninin onu hayatı boyunca tanınması değil, ona annesini anımsatması olduğunu fark etti.

"Bu, aynı zamanda Natal'daki görev için bağış toplama etkinliği," dedi kadın ellerini Ian'ın yüzünden çekip ciddileşerek. "Umarım çek defterini de getirmişsindir."

"Ah, evet, tabii," dedi Ian ve kadının yüzünde kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. "Şaka yapıyorum,

oğlum.” Ian’ın elini aldı ve avucunda sıkı sıkı tuttu. Mavi gözlerine yaşlar doldu. “Evelyn burada olamadığı için çok üzgünüm.”

Ian yutkundu, Isabelle’in merhameti boğazında bir şeylerin düğümlenmesine sebep oluyor, gözlerini sızlatıyordu. “O da çok üzgün. Sevgilerini ilettili.”

“O nasıl?”

“Hemen hemen aynı.”

“Ona yarın bir parça doğum günü pastası götüreceğim.” Ian’ın sırtını sıvazlayıp ellerini çekti. Sonra yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve yaşlar dolan gözlerini kırptırdı. “Fakat bu bir parti! Üzülmeyelim. Evelyn bunu istemezdi.” Yemeklerle dolu masayı işaret etti. “Bir sürü yiyecek var ve daha sonra çocuklar için parti oyunları oynayacağız. Eric bir görev videosu gösterecek. Molly ve Lewis de buralarda bir yerlerdedir.” Ian hemen etrafına bakındı ve gözleri Sarah’yı aradı.

Fakat önce çocukları gördü. Molly, siyah dar pantolonunun ve parıltılı pembe tuniğinin içinde çok büyümüş görünüyordu; Ian onun yavaş yavaş yok olan çocukluğuna özlem duyarak göğsünün sızladığını hissetti.

Çok geçmeden kafası oğlanlarla, modayla ve pop müzikle dolacaktı. Uzun kollu gömleğini giymiş Lewis de orada, diğer küçük oğlanlarla açık büfenin örtüsünün altında saklambaç oynuyordu. Ellerin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek çıkıp ayağa kalktı.

“Baba!” diye bağırdı ve odayı koşarak geçti.

Ian, Lewis ona koşarken kendisini hazırladı, onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı, başının yanını öptü ve onu tekrar yere bıraktı. Çok daha yumuşak başlı olan Molly de ona yaklaştı ve babasına çabucak sarıldı. “Merhaba baba, cuma günü okul kermesine gelecek misin?”

Kızının omuzlarını sıkan Ian, “Tabii ki geleceğim, tatlım,” dedi. “Ajandama ekledim bile. Anneniz nerede?”

“Orada,” dedi Molly onu göstererek. “Vi Hala ve dedemle konuşuyor.”

Sarah onları yüzünde kararsız bir gülümseyişle izliyordu. Üzerinde elliler tarzı sarı uzun bir eteği ve dar bir korsesi olan bir elbise ve elbisenin çiçekleriyle aynı renkte, camgöbeği, dar bir hırka vardı, zarafetiyle ışık saçıyordu. Ian ona gülümseyerek karşılık verdi ve avuç içleri terlemeye başladı. Sarah ona göz kırpıp başını çevirdi. Sarah'nın yanında duran, saçlarını sıkı bir topuzla arkasında toplamış ve her zamanki gibi siyah bir elbise giymiş olan Vi Hala bir karadul gibi görünüyordu.

Ian bardan kendisine bir kola alıp Isabelle'in kocası Eric'le sohbet etmeye başladı. Sarah'nın evindeki o günden, hâlâ Sarah'ya karşı hislerinin olduğunu kabul ettiğinden beri onunla tekrar bir araya gelmek dışında bir şey düşünemiyordu. Bunu düşündükçe de kendini Sarah'nın da bunu istediğine fakat henüz bundan kendisi kadar emin olmadığına inandırıyorlardı. Artık evlendikleri zamanda olduğundan daha iyi anlaşıyorlardı. Hem onun tekrar evlenmemiş olmasından belli değil miydi bu? Bir zamanlar aralarında kıvılcımlanan o büyüğü yeniden alevlendirebileceklerinden emindi. Eric'ten izin isteyerek açık büfenin yanında halasıyla konuşan Sarah'nın yanına doğru ilerledi. Elindeki tabağı görmezden gelip lokmaları doğrudan ağzına tıktırarak Sarah'nın babası açık büfenin başındaydı. Ian pembe ve kıvrık jambonlarla ilgileniyormuş gibi yaparak onlara yaklaştı ve Vi Hala'yla göz göze gelmeyi bekledi.

Çok geçmeden kadın, "Ah, demek geldin, Ian," diye seslenerek Ian'a küçük gruplarına katılması için beklediği fırsatı verdi. Ian'ı yanaklarından öptü ve "David," diye seslendi kardeşine. "Bak kim burada!" David ağzına tıktırdığı sosisli sandviçini bitirince geldi, Ian'ın elini hararetle sıkarken dudaklarındaki hamur işi kırıntıları yere döküldü.

"Merhaba, Ian," dedi Sarah, Ian onunla göz teması kurmaya çalıştı fakat Sarah güzel ayaklarına giymiş olduğu gümüş rengi sandaletlerine bakarak onu hüsrana uğrattı.

Vi, "Golf Kulübü epey yayılmış," diye yorum yaparak Ian'ın dikkatini Sarah'dan çekti.

“Ve hepsi iyi bir amaç için,” diye ekledi David, ardından midesini ovuşturdu. “Soğumadan şu sosislilerin tadına bakmalısın, Ian. Çok lezzetli.”

“Peki sen nasılsın, Ian’cığım?” dedi Vi. “Sanki yıllardır görüşmemiş gibiyiz. Evelyn nasıl?”

Annesinin adı geçer geçmez Sarah’nın başı aniden kalktı ve sonunda Ian’a baktı. Evelyn’in bozulan sağlığı hakkında bir süre konuştular ve daha sonra Ian, Sarah’ya döndü.

“Peki cuma okul kermesine geliyor musun, Sarah? Molly bana oje sürme standında olacağını söyledi.” Bunun kesinlikle riskli bir girişim olduğunu düşündüğünü gösteren gülünç bir yüz ifadesi takındı.

Raquel fuşya pembesi ojesiyle halının tam ortasını lekelediği için Molly’yi hâlâ affetmiş değildi.

“Hımm... Gitmeyi düşünüyorum,” dedi Sarah ve saatine baktı, sonra boynunu uzatıp Ian’ın arkasına baktı. “Becky nerede kaldı?”

“Birini getiriyor, biliyorsun,” dedi Vi, büyük bir sırrı onun da bilmesine izin verircesine Ian’a doğru eğilerek.

“Öyle mi?” dedi Ian memnuniyetle, Sarah’yla baş başa kalabilmeyi umarak.

“Adam Queen’s’te biyoloji dersi veriyormuş,” diye belirtti Vi etkilenmişçesine.

David gırtlığından homurtulu bir ses çıkardı ve “Terbiyeli bir adam olduğunu ve nasıl giyineceğini bile bilmeyen uzun saçlı tuhaf bir tip olmadığını umalım,” dedi.

Sarah güldü. “Ah baba, bunu gerçekten kastetmiyorsun, değil mi? Birinin takım elbise giymemesi ya da kravat takmaması onu kötü bir insan yapmaz.”

“Sen de kabul etmelisin ki Sarah, Becky’nin eski erkek arkadaşlarından bazıları pek istenen türden tipler değildi,” dedi Ian, sevimli ama birazcık şımarık kız kardeş gibi gördüğü Becky hakkında rahat rahat konuşarak.

“İan haklı. Belli davranış kuralları vardır ve o delikanlılar kesinlikle yol yordam bilmiyordu,” dedi David sertçe, elindeki tabağı masanın kenarında sabitleyerek.

“Harry hep güzel giyinirdi,” diye ona katıldı Vi, Ian’ın babasını kastederek. “Onu bir kez bile ceketsiz gördüğümü hatırlamıyorum. Değil mi, David?”

David başını salladı, mavi gözlerindeki hırçınlık yerini dalgın bakışlara bıraktı. “Teşkilattayken hep kusursuz giyindiği için ona *Muntazam* lakabını takmıştık.”

Ian çok sevdiği babası hakkında konuşma fırsatı bulmaktan memnun olarak gülümsedi. David’in, Harry’nin ölümüne kadar sürecektir bir dostluğun temeli olan teşkilattaki zamanları hakkında anlattığı hikâyelerle onları eğlendirdiğini dinledi. Sonra daha yakın zamanlardan bahsetmeye başladılar.

“Molly doğduğunda nasıl da sevinmişti,” diyerek gülümsedi Vi. “Hep bir torun istemişti.”

Ian, Sarah’ya baktı. “İlk doğum günü için Molly’ye yaptığı ahşap tabureyi hatırlıyor musun?”

“Ah evet, hep ona oturarak televizyon izlerdi,” dedi Sarah içtenlikle, Ian’la yeniden göz göze gelerek. Ian, Sarah’nın bakışlarının, ağzından çıkan her bir sözcüğün tadını çıkardı. “Hâlâ tavan arasında. Molly büyüyene kadar onun için saklayacağım.”

“Küçük haylaz doğum günü mumlarıyla elini nasıl yakmıştı, hatırlıyor musunuz? Sıcak olduklarını fark etmemişti,” diye güldü David ve Ian gözlerini Sarah’ninkilerden ayırmak zorunda kaldı.

“Zavallı ufaklık,” dedi Vi Hala. “Dikkatli olmanız konusunda sizi uyarmıştım da.” Bu yorumu kimse dikkate almadı ve Vi Hala daha sonra etrafına mutlulukla bakıp tatminkâr bir edayla iç geçirdi. Lewis yakalamaca oynadığı bir oğlanı kovalayarak yanlarından geçip giderken yanlarındaki Molly, parti elbisesi giymiş pembe yanaklı bir bebeği kucağında hoplatıyordu. “Tıpkı eski günlerdeki gibi dördümüz ve çocuklar bir aradayız, değil mi?”

Sarah yine ayaklarına baktı ve Ian'ın kalbi hızlandı. Vi haklıydı. Tıpkı Sarah'yla karı koca oldukları eski zamanlardaki gibiydi. O günün ikisinin de boşanarak ne kaybetmiş olduklarını Sarah'ya anımsatmasını umuyordu.

Sarah tekrar saatine baktı. "Becky iki buçukta geleceğini söylemişti ama saat üçü geçti."

"Becky'yi bilirsin," dedi Ian sesindeki kızgınlığı gizlemek için büyük çaba harcayarak. "Her yere geç kalır." Keşke Sarah, Becky'yi görebilmek için kafasını uzatıp durmak yerine Ian'a baksaydı...

Sonra bebeği bırakmış olan Molly birden yanında belirdi ve "Raquel nerede?" diyerek bir sözüyle onu hayal âleminde alıp gerçek dünyaya getirdi.

Herkes dönüp baktı ve Ian'ın tüm neşesi kaçtı. Dilini dudaklarında gezdirdi. Tam evden çıkmadan Raquel'in kendisine söylediklerini onlara nasıl anlatabilirdi ki? "Akıllı başında biri hiç gün ortasında parti yapar mı? Hem biliyorsun ki kilise cemaatini andıran o insanlara dayanamıyorum. Çok sıkıcılar."

Ian gibi insanları kastetmişti. Yüzü asıldı. Aslında durumlar hep böyle değildi. Başlarda pazar günleri onunla beraber kiliseye gitmekten mutlu olurdu; onu sahiplenircesine sıkı sıkı koluna girer, daracık eteği ve başındaki tüllü ve gösterişli minicik şapkasıyla dikkat çekerdi. Yanında kılıksız eşleri olan erkeklerin ona nasıl baktığını görünce Ian'ın göğsü gururla kabarırdı.

Fakat Raquel artık onunla kiliseye gitmiyordu, üstelik yeniden içmeye başlamıştı ve Ian da onu tekrar Hristiyanlığa döndürme fikrinden çoktan vazgeçmişti. Raquel evlilik öncesi cinsel yankınlığa karşı olduğunu söylerken aslında Ian'm inançlarını mı yansıtıyordu, merak ediyordu. Bakire değildi. Raquel en baştan beri onun için cinsellik ve arzudan ibaretti fakat Ian tüm bu hazların geçici olduğunu keşfetmişti. Cinsel tutkusu azaldıkça, ne kadar uyumsuz oldukları daha da acı biçimde belirginleşmişti. Hayatının geri kalanını onunla geçirme fikri akıllalmazdı.

“Bugün çalışıyor mu?” dedi Vi onun düşüncelerini bölerek. Onu evde tırnaklarını neon pembesine boyarken ve *Coronation Street*’in yeniden gösterimini izlerken bırakmış olmasına rağmen, “Şey, evet,” dedi.

“Ah, çok yazık,” dedi Sarah, Ian bunu kimin için söylediğini merak ederek tuhaf tuhaf baktı ona. Sarah, Raquel’e karşı hep kayıtsız, hatta birazcık düşmanca görünmüştü.

“Bana öyle söylememiştin,” dedi Molly. Ian yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti ama neyse ki herkes Molly’ye bakıyordu. “Bana Isabelle’den hoşlanmadığını söylemişti.”

Vi birkaç saniye Molly’ye baktı ve kaşlarını kaldırarak, “David, rica etsem tabakları dağıtır mısınız?” dedi.

“Yanlış duymuş olmalısın, Molly,” dedi Ian gerektiğinden yüksek sesle.

“Hayır, yanlış duymadım. O...”

“Tamam, konuyu kapat,” diye fısıldadı Vi, Molly’nin kolunu tutarak. Sonra normal sesiyle devam etti. “Gel de pastaya bak, Molly. Hindistan biçiminde.”

“Neden Hindistan?”

“Çünkü Natal orada hayatım,” diye cevap verdi Vi, Molly’yi dirseğinden tutup kalabalıkta yönlendirirken.

David daha fazla yemek aramak için dolanmaya başladı. Sonunda Ian, Sarah’yla baş başa kalmıştı.

Ian ile açık büfe arasında sıkışan Sarah sandviçlerle, mini kişilerle ve bir parça patates salatasıyla dolu tabağını aralarındaki bir barikat gibi göğsünün önünde tuttu. Diğer eliyle çatalını bir mızrak gibi tutuyordu. Son birkaç aydır Ian kesinlikle tuhaf davranıyordu ve bugün de Sarah’nın onunla konuşmak istememesine rağmen o, Sarah’yla sohbet etmeye kararlı görünüyordu. Onunla son özel sohbetleri o gece evindeyken olmuştu ve bu sohbet yüzünden kendisini çok rahatsız hissetmişti.

“Peki, sence tırnaklarımı boyamasına izin vermeli miyim?” diye mırıldandı Ian, ağzındaki ezilmiş yumurtalı sandviçi Sarah’ya göstererek.

“Hı?” dedi Sarah başını çevirerek. Ağzı doluyken konuşma huyu Sarah’yı hep rahatsız etmişti.

Kolasından içerek ağzındaki sandviçi bitirdi. “Molly’yi diyorum. Sence tırnaklarımı boyamasına izin vermeli miyim?”

“Nasıl istersen,” dedi Sarah kayıtsızca, parmak uçlarında durup Ian’ın omzunun üzerinden Becky’ye bakınıyordu. Cahal hakkında ona anlatacağı çok şey vardı. Cahal’ı ofisten çıkarken nasıl takip ettiğini, Büyük Balık’a varıp sonunda bir banka oturana kadar onu nasıl da gözden kaybetmemeye çalıştığını. Ona yaklaşma cesaretini kendinde nasıl bulduğunu bilmiyordu fakat bunu yapmış olmaktan memnundu.

Cahal’ın da evliliğinin sürmediğini bilmek kendisini daha az başarısız hissetmesini sağlamıştı. Hatta içten içe hoşuna bile gitmişti bu.

Dostça ayrılmışlardı ve Sarah artık işteki her anını onunla karşılaşma korkusuyla gerilerek geçirmiyordu. Ona karşı medeni olabileceğini, üzerinde yarattığı tedirginliği –en azından dış dünyadan– gizleyebileceğini kendisine kanıtlamıştı. Artık tek yapması gereken bu altı ayı atlatmaktı.

“Sarah? Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın, değil mi?” dedi Ian.

“Üzgünüm, ne dedin?” Somonlu ve krem peynirli sandviçinden bir ısırık aldı ve ilgili görünmeye çalıştı.

“Sana Molly’nin bu hafta okulunun nasıl geçtiğini sormuştum. Daha fazla sataşan olmuş mu?”

Sarah ağzındakileri çiğneyip yuttu. “Bildiğim kadarıyla olmamış. Öğretmeniyle görüştüğümden bu yana ortalık sakinleşmişe benziyor.”

“Bir dahaki sefere okula seninle gelsem sanırım daha etkili olur.”

Sarah minnetle gülümsedi. “Teşekkürler, Ian. Fakat şimdilik her şey yolunda. Okul yönetimi sataşan kızlarla ve aileleriyle konuştu. Başka bir tatsızlık olsaydı hemen duyardık.”

“Güzel.”

Sarah parçalanmış sandviçi tabağına koydu ve odadaki yüzlere göz attı ancak tek görebildiği, Cahal’ın, onun elbisesindeki çiçeklerle aynı renkteki gözleri ve güldüğünde yanağında beliren gamzesi oldu.

“Düşünüyordum da...” dedi Ian, Sarah çocuklardan birinin gelip onu Ian’dan kurtarmasını umarak etrafına bakınırken. İhtiyacı olduğunda nereye kaybolurlardı ki? Gergince sandviçinden bir ısırık aldı.

“Düzenli olarak yemeğe çıkmalıyız.”

Sarah’nın gözleri büyüdü ve sandviçi yutmaya çalışarak çılgın gibi çiğnemeye başladı.

“Bu bize çocuklar hakkında düzenli konuşma fırsatı verir,” diye devam etti Ian.

Sarah’nın sandviçi ağzında kuru bir lokmaya dönüşmüş, krem peynir dişine yapışmıştı. Çatalını tabağına koydu ve ağzındaki yutmaya gayret ederek elini boğazına götürdü.

Ian uzun zamandır olmadığı kadar neşeli görünüyor, elindeki kola bardağını, kahverengi sıvı neredeyse dökülecek kadar şevkle sallıyordu. “Hem çocuklar için de iyi olur, anlarsın ya, bizi bir arada, iyi geçinirken görmeleri. Ne dersin?”

Sonunda Sarah neredeyse duyulabilir bir yutkunma sesiyle ağzındakini yuttu ve ona çıkıştı: “İyi de biz birlikte değiliz ki, Ian. Öyleymişiz gibi gösteri yapmak olur bu.”

Ian’ın yüzü asıldı, dudakları gerildi ve açık renkli kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. Fakat Sarah aceleyle, onun bu mutlu aile oyunu hayalini daha filizlenmeden kestirip atmaya kararlı bir tavırla devam etti: “Hem işleri gayet iyi yönetiyoruz, konuşulması gereken bir şey olduğunda da çocukları birbirimize getirip götürürken konuşuyoruz.”

Ian'ın yüzündeki aksi ifade acı bir hayal kırıklığına dönüştü, bardağında kalan gazlı içeceğini kafasına dikti. Sarah'nın sesi yumuşadı. "Biliyorsun, seni rahatsız eden bir şey olduğunda, çocukları bırakırken konuşmak istersen kapımız her zaman sana açık." Sonra gülümseyerek Ian'a zeytin dalı uzattı. "Hem telefonlar ne güne duruyor?"

Ian'ın gözleri aydınlandı ve Sarah'nın çok iyi bildiği ve birazcık korktuğu o inatçı kararlılık ifadesi yüzünde belirdi. Nezaketle gülümsedi ve boş bardağını Sarah'nın yanından eğilerek arkasındaki masaya bıraktı. Sarah tabağını çenesinin altında tutuyordu.

"Madem işler yolunda, o zaman neden Molly'nin okulundaki sorunlarını tartışıyoruz? Hem de bir partide," dedi, sesi kısık ve netti, elini tüm odayı ve odadaki herkesi kapsayacak şekilde salladı.

Sarah bir anlık şaşkınlıkla bir şey söylemedi.

"Kabul etmelisin ki bu çok da uygun değil," diye devam etti Ian ellerini pantolonunun ceplerine sokarken.

"Konuyu sen açtın," dedi Sarah onu ayıplarcasına. "Bu meseleyi burada konuşmamız gerekmiyor."

"Hadi ama Sarah," dedi Ian nezaketle ve gülümsedi. "Tartışmayalım lütfen."

Sarah ona olan öfkesini bastırarak başını salladı. "Tamam."

"Fakat ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Sarah iç geçirdi ve kızgınlıkla başını iki yana salladı. Hayır cevabını asla kabul etmezdi. Fakat Ian haklıydı, burası aile meselelerini tartışacak yer değildi. Sarah kalabalıkta biriyle göz göze gelebilmek için çaresizce etrafına bakındı.

Ian daha da yaklaştı ve Sarah onun alnındaki boncuk boncuk terleri fark etti. Oda serin olmasa da sıcak da değildi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, evet, iyiyim," dedi Ian biraz ilgisizce ve Sarah kalçası masanın kenarına dayanana kadar geriye çekildi.

"Önümüzdeki hafta neden çocukları da alıp bir şeyler yemeye çıkmıyoruz? Sadece dördümüz. Bu, hoşlarına gider."

“Şey... Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Ian. Yani Raquel ne der?”

Ian bir adım geriledi, solgun gözleri kadının gözlerine kilitlendi, sanki Sarah'nın ruhunu görebiliyordu, dili dudaklarında dolandı ve “Bu konuda sana –ve hiç kimseye– dürüst olmadım,” dedi sessizce. “Muhtemelen hata yaptığımı itiraf etmek zor geldiğinden. Büyük bir hata.”

Sarah, bu özel bilgiyi öğrenmenin mahcubiyetiyle ve aynı zamanda merakla Ian'a baktı. Her zaman onun Raquel'de –gençlik ve seksapeli dışında– ne bulduğunu merak etmişti. Evliliklerini yıkan Raquel olmasa da –Ian ve o ayrıldıktan sonra ortaya çıkmıştı– ne Sarah ne de çocuklar bu kadına ısınabilmişti.

Ian ayaklarına bakıp boğazını temizledi. “Raquel ve ben... şey, sanırım bugünlerde pek de iyi geçinemediğimizi söylemek yeterli olacaktır,” dedi ve sesini toparlayarak ekledi. “Aslında tam olarak dürüst olmak gerekirse hiç anlaşılmadık da. Uzun zamandır mutlu değilim.”

Sarah yanaklarının yandığını hissetti ve “Ian, bunu benimle konuşmaman gerektiğini düşünüyorum,” dedi zorlanarak. “Bunları benimle değil, evde Raquel'le konuşmalısın.”

Ian sesli biçimde iç geçirdi. “Konuşmaktan bıktım. Ona boşanmak istediğimi söylemeyi düşünüyorum.”

“Ah.” Sarah'nın ilk düşüncesi çocuklar olmuştu. Babalarının evliliğinin bitmesi onlar için sarsıcı olacaktı. Peki evi satması gerekecek miydi? Bunalıma girer miydi acaba? Sarah onun tek başına mutlu olabilecek türden bir adam olduğunu düşünmüyordu. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Ian,” dedi içten bir merhametle.

Ian'ın omuzları düştü ve “Bu evliliğin de boşanmayla sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim,” dedi.

Sarah sertçe başını salladı, Ian'ın evliliğin kutsallığına inandığını ve içten içe bunu nasıl da büyük bir başarısızlık olarak göreceğini biliyordu.

Ian yanağındaki bir şeyi silkeledi. “Birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz, en azından anlamlı biçimde. Önceden seninle –ilk zamanlarımızda– konuştuğumuz şekilde değil.” Durup ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Raquel ile benim aramdaki asıl sorun, hiçbir ortak yanımızın olmaması. Ve bir evliliği iyi yapan şey de farklılıklardan ziyade değerler ve inançlar gibi paylaşımlardır. Ve çocuklar...” Bir süre durdu ve söylediğinin iyice anlaşılmasını bekledi, sonra devam etti. “Beni yanlış anlama, Raquel’i suçladığım yok. O... o sadece olduğu gibi işte. Onun için üzülüyorum çünkü onu mutlu edemediğime inanıyorum. Kendimi suçluyorum.”

“Ah Ian, böyle yapmamalısın,” dedi Sarah. “Evlilikler biter ve bazen bu kimsenin hatası değildir.”

“Hayır,” dedi Ian kararlılıkla. “Benim asıl hatam onu öncesinde iyi tanımamamdı. Bizim birbirimizi tanıdığımız gibi. Biz çocukluktan bu yana birbirimiz tanıyoruz.”

“Birini iyi tanımak başarılı bir evliliği garanti edemez,” dedi Sarah hemen. “Seninle ben bunu açık biçimde kanıtladık.”

“Doğru. Ama çok güzel zamanlarımız oldu.”

“Evet, oldu,” diye kabul etti Sarah, uzun zaman önce evliliğinin başarısızlığından dolayı kendisini suçlamaktan vazgeçip iyi yanlarına odaklanmayı seçmişti.

“Çocukları Florida’ya götürdüğümüz zamanı hatırlıyor musun?” Bu, bir aile olarak son tatilleriydi.

“Evet, Molly üç yaşındaydı, Lewis ise daha bebekti.” Şimdi dönüp baktığında, çocuklar aslında tatil için çok küçüktü. Molly, Disney World’ü zar zor hatırlıyor, Lewis ise hiç hatırlamıyordu. Fakat Sarah şimdi bunun aslında Ian’ın, evliliklerini kurtarmak –ve ailesini kaybetmemek– için son bir girişimi olduğunu anlıyabiliyordu. “İlk gün aldığımız o dondurmaları hatırlıyor musun? Kocamanlardı. Sen bile bitirememiştin.”

Ian güldü, Sarah rahatladı; sohbeti başarılı bir şekilde çocuklara yönlendirebildiği için mutluydu. “Sonra her şeyden birer tane alıp çocuklara paylaştırmıştık.”

Sarah yolculuğun diğer önemli anlarını hatırlamaya çalıştı ve açığa çıktıkça daha sancılı bir hal alan, Ian’la aralarındaki o muazzam mesafeyi unutmaya çalıştı.

“Bazen çok kolay vazgeçtiğimizi düşünüyorum,” dedi Ian ve Sarah ona şaşkın şaşkın baktı. Aksine Sarah aileyi bir arada tutmak için olması gerektiğinden de uzun süre çabalamıştı. İtiraz etmek için dudakları aralandı.

Fakat odada kendinden emin tavırlarla gezinen bir adam dikkatini çekti. Onu daha saniyesinde tanıdı, tanıır tanımaz da kalbi âdeta dondu ve sert cevabı dilinin ucundan siliniverdi. Bu, Cahal’ın üniversiteden yakın bir arkadaşı olan –ve Sarah’nın bir daha asla görmemeyi umduğu– Anthony McLoughlin’di.

Onu son gördüğünden beri pek değişmemiş olan sarı kıvrıcık saçlarına, çekici gülümseyişine ve kemerli burnuna baktı. Burada ne arıyordu ki? Isabelle’in bir akrabası olmadığına emindi.

Ian bir şeyler söyledi ama Sarah onu duymadı bile. Kalbi yeniden kaburgasının içinde çılgınca kan pompalayarak atmaya başladı. Masanın yanında âdeta büzüştü ve acil çıkış kapısını bulmak için etrafına bakındı. Şansı yaver giderse onunla karşılaşmaktan kaçınabilir, bir mazeret sunarak erkenden ayrılabilirdi. Ian’a bir adım yaklaşarak adamın geniş gövdesinin arkasına saklandı ve omuzlarının üzerinden odayı gözetledi.

“Katılıyor musun?” dedi Ian.

“Hı?” dedi Sarah düşünmeden. Sonra diz boyunda, mütevazı bir siyah jarse elbise giymiş olan Becky kapıdan girdi ve Sarah’nın omuzları rahatlayarak çöktü. Becky’nin dikkatini çekebilirse ve kaçması için yardımını alabilirse...

“Sarah?” dedi Ian.

Fakat o da neydi? Anthony dönüp Becky'nin elini tuttu ve birbirlerine gülümsediler. Gözleri, iki âşğın gizli gülümseyişıyle birbirine kenetlenmişti.

Sarah titredi. Tüyleri, yolunmuş bir tavuk gibi diken diken oldu. Anthony ve Becky mi? Nasıl olabilirdi bu?

Sonra hatırladı. Anthony tanıştıkları gece okulda kalıp biyoloji üzerine doktora yapmak istediğini söylemişti. Becky'nin Tony'si de biyoloji dersi veriyordu. Bağlantıyı nasıl kuramamıştı ki? Akı, Becky'nin yeni sevgilisine dikkatini veremeyecek kadar Cahal'la meşgul olmuştu. Sarah'nın midesi, sanki buz kalıpları yutmuşçasına buz kesildi.

"Ne oldu?" dedi Ian. Sarah'nın baktığı yöne dönüp mutlu çifti gördü. Isabelle ve Ron'la konuşurlarken Tony, Becky'nin tuttuğu elini sallıyordu.

"Ah, demek gizemli adam buymuş," dedi Ian ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle Sarah'ya döndü. "Hayalet görmüş gibisin."

Sarah canı acıyana kadar dudağını ısırdı. Sonra Vi Hala'nın sesiyle rahatladı.

"En azından ceket giyip kravat takmış. Bu, babanı memnun edecektir."

Sarah içinde bir yerlerden güç bularak gülümsemeyi başardı.

"Öğretmene benziyor," dedi Ian.

Üzerinde, hafif kırışmış bir dokuma pantolon ve dirseğinde deri yamalar olan kahverengi fitilli kadife bir ceket ile ince, burgonya rengi, ipek bir kravat olan Tony gerçekten de tipik bir öğretmene benziyordu. Fakat Sarah'yı endişelendiren onun giyimi değil, onun Becky'ye nasıl baktığı ve daha da kötüsü Becky'nin ona nasıl baktığıydı; kardeşinin yüzündeki o büyük aşk ifadesini Sarah daha önce hiç görmemişti ve ortalama olan yüz hatlarına göz alıcı bir güzellik katmıştı.

"Aslında o da bir tür öğretmen sanırım," dedi Vi Hala, her ne kadar bu muhafazakâr grup içinde Tony biraz göze batıyor olsa da ses tonunda ihtiyatlı bir onay hissediliyordu.

“Becky ona gerçekten düşkün görünüyor,” dedi Ian onlara bakarak. Sarah kaçması gerektiğini biliyordu. Vücudunu hareket ettirmeyi denedi ama bacakları işbirliği yapmayı reddetti, kolları da kurşun gibi ağırdı. Destek almak için tek elini masaya dayadı, elindeki tabak sallandı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, elindeki çatalın tabağın kenarından kayışını izledi. Onu yakalamaya çalıştı, yapamadı ve çatal, çevredeki herkesin dikkatini çekecek kadar gürültüyle yere düştü.

“Ah, dikkat et! O güzel elbiseni batıracaksın,” diye bağırdı Vi Hala, Ian da eğilip yerden çatalı aldı. Ian’ın arkasına saklanan Sarah başını eğmek istedi ama artık çok geçti. Becky onu görmüştü.

Ian doğruldu ve “Sana temiz bir çatal getireyim,” diyerek ortadan kayboldu.

Becky’nin mutlu sesi odadaki uğultuyu aşip onlara ulaştı. “Ah, gelip Sarah ve Vi Hala’yla tanışmalısın!”

Tokalaşırlarken Sarah masadaki yiyecek tabaklarının arasına tabağını dikkatlice koydu ve avucundaki terleri, Vi Hala’nın itirazlarını dikkate almadan elbisesinin önüne sildi. “Sarah,” dedi Becky. Sarah başını kaldırdı ve az sonra olacaklardan korkarak doğrudan kardeşinin gözlerine baktı.

Becky gülümsedi. “Seni kardeşim Sarah’yla tanıştırmak istiyorum. Sarah, bu Tony.”

Sarah konuşmadı, tek kelime etmeden, kesik kesik soluyarak öylece adama baktı. Tony’nin mavi gözleri Sarah’ninkilerle kesişti ve tüm yüzüne dostça, tereddütsüz bir gülümseyiş yayıldı. Sağ gözkapağı bir an için seğirse de daralan gözbebekleri onu tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermedi.

Sarah’nın geç olmadan ilk adımı atması gerekiyordu. Sesini toparlayarak, yüzünde aşırıya kaçan bir gülümsemeyle elini uzattı ve “Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Tony,” dedi.

Tony tüm rahatlığıyla ve çekiciliğiyle elini uzattı. “Ben de öyle. Becky senden çok bahsetti.” Tuttuğu eli birkaç defa salladı ve sonra sanki sıcak bir taşmış gibi bırakıverdi.

“Bu da Vi Halam,” dedi Becky, ardından aralarında küçük bir konuşma geçti. Sarah’ın gerginliği yerini rahatlamaya –ve ürpertici bir korkuya– bıraktı.

Tehlike anı geçmişti. Fakat bu ne kadar sürecekti? Tony bu sırrı sonsuza dek saklar mıydı, yoksa kendisini Becky’ye her şeyi anlatmak zorunda hisseder miydi? Becky birden Sarah’nın kolunu tuttu ve gizlice, “Tony üniversiteye başvurmam gerektiğini düşünüyor,” dedi.

“O ofiste harcandığını sana hep söylüyorum.”

Becky kaşlarını çatı. “Daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm.”

Sarah kendini zorlayarak gülümsedi. “Bence de harika bir fikir bu. Gerçekten.”

Becky seçmesi muhtemel derslerden bahsederken Sarah belki de durumu yanlış yorumlamış olabileceğini düşündü. Becky’nin erkeklerle ilişkileri hep biraz kötü olmuştu. Neden bu erkek arkadaşıyla ilişkisi diğerlerinden uzun sürsündü ki?

“Tony bana finansal açıdan yardımcı olacağını söylüyor,” dedi Becky, Sarah’nın umutlarını paramparça ederek.

“Gerçekten mi? Yanında uzun süre olmaya niyeti yoksa böyle vaatlerde bulunmamalı.”

“Niyetli,” dedi Becky mutlulukla ve dönüp Tony’ye gülümsedi. Tony ona göz kırptı ve Vi Hala’yla konuşmasına devam etti. Becky ardından Sarah’nın elini yakalayıp sıkıca tuttu. “Bu defa farklı, Sarah,” diye fısıldadı. “O, daha önce tanıştığım kimseye benzemiyor. Ve beni seviyor.”

“Seni seviyor mu?” dedi Sarah sesi çatlayarak.

“Evet,” diye yanıtladı Becky kendinden emin, gözleri buğulanarak. “Ben de onu seviyorum. Bunun başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçek aşkı bulabileceğim aklıma bile gelmemişti.”

Sarah somurarak kardeşine baktı ve Becky’nin de yüzü asıldı. “Benim için mutlu olmadın mı?”

“Ah tabii... tabii ki mutlu oldum. Çok heyecanlandım.” Sarah kendini zorlayarak sahte sahte güldü. “Tüm o kurbağaları öptükten sonra demek prensini buldun!”

Becky bir kakhaha patlattı ve Tony’ye bir öpücük gönderdi, Sarah kalbinin kırıldığını hissetti. Becky farkında değildi ama Sarah o an kardeşiyle ilişkisinin geri döndürülemez biçimde değiştiğini biliyordu. Ya korkunç sırrı ortaya çıkacak ya da sonsuza dek sürekli tetikte olarak ve kendisine ya da Tony’ye ihanet etme korkusuyla sürekli temkinli davranarak bu sırrı saklamak zorunda kalacaktı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Tony, Becky’ye bir şeyler söyledi, bunun üzerine o da halasıyla sohbetlerine katılırken Sarah orada öylece durup gözlerini kapattı ve ortadan yok olmayı diledi. Daha da iyisi geçmişe dönüp onu bu korkunç gerçeğe yönlendiren olayları değiştirebilmeyi.

Ian geri geldi ve Sarah onu gördüğüne daha önce hiç olmadığı kadar mutlu olarak gülümsedi.

Becky iki adamı tanıştırdı. “Tony de Coleraine’e gitti, Ian, seninle hemen hemen aynı zamanda.” Birkaç dakika üniversitede hiç rastlaşıp rastlaşmadıkları hakkında konuştular ve en sonunda hiç konuşmamış olsalar da birbirlerini tanıdıkları sonucuna vardılar.

“Sarah da aynı dönemden,” dedi Becky neşeyle. “Hiç rastlaşmadınız mı?”

“Hayır,” dedi Sarah hemen herhangi bir bağlantıyı çürütmek istercesine elini sallayarak, Tony bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Ian, Sarah’ya dönüp temiz çatalı uzattı. “Yemeyi bırakmışsın,” dedi kadının boş ellerine bakarak.

Sarah’nın eli karnına gitti ve “Üzgünüm,” dedi. “Artık pek aç hissetmiyorum.”

Ian’ın açık renkli kaşları birbirine yaklaştı. “Sen iyi misin?”

“Biraz rahatsız hissediyorum, o kadar. Midem bulanıyor. Sanırım uzanmam gerekebilir.”

“Seni biraz zayıflamış görmüştüm zaten,” dedi Vi Hala. “Umarım şu grip salgınına yakalanmamışsındır. Bayan Riley neredeyse bir haftadır yatıyor. Sadece benim tavuk çorbamı içebiliyor. Herhalde eve gitsen iyi olur, çocukları partiden sonra biz bırakırız.”

“Seni Tony’yle ben götürebiliriz,” dedi Becky. “Sonra istersen yanında kalırım.”

“Hayır!” diye atıldı Sarah ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Tüm öğleden sonranızı benim için mahvetmeyin. Burada Tony’yle tanışmayı sabırsızlıkla bekleyen bir sürü insan var.” Çaresizce Ian’a döndü. “Rica etsem beni sen bırakabilir misin?”

Ian onu ikiletmeden kabul etti. Çatalı tıngırdatarak masaya bıraktı, hemen ceketinin cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı ve Sarah’nın dirseğini tuttu. “Hadi o zaman, seni buradan çıkaralım,” dedi kadının kolunu nazikçe sıkarak.

Ve Sarah, on yıldan uzun bir süredir ilk defa, bir partiden Ian’la birlikte ayrıldığına memnundu.

Onuncu Bölüm

Sarah direksiyondaydı, yanındaki yolcu koltuğunda Vi Hala oturuyordu, çocuklar ise arkada oyun konsollarıyla meşgullerdi.

Dışarıda gökyüzü maviydi ve nisan güneşi parılıyordu. Fakat Sarah'nın kafası geçen cumartesi yaşanan korkunç olaylar yüzünden öyle doluydu ki havaya dikkat etmiyordu bile.

Ian'ın barışma girişimlerini savuştururken Cahal'a olan hislerini halletmeye çalışmak zaten hayatını yeterince karmaşık hale getiriyordu. Bir de Tony'nin ortaya çıkarak Becky'yle ilişkisini tehdit etmesi bardağı taşıran son damlaydı. İçinde her şey karman çormandı, sürekli kaygı halinde yaşayan Vi Hala'dan gerçekten bir farkı olup olmadığını merak ediyordu.

Bulutsuz gökyüzü yerine önündeki yolu seyreden halasına baktı. Aniden durmak gerekirse ya da daha kötüsü olursa diye sol elini torpido gözünün önünde tereddütle havada tutarak kendini desteklemeye hazır duruyordu.

Sarah, evde yaşadığı son sene Vi Hala'nın varlığını boğucu bulurdu ama yıllar içinde onu daha çok anlamaya başlamıştı. Bir pazar ekinde aynı fobilere sahip insanlar hakkında bir makale okumuştı. Hatta bunun bir adı bile vardı –Genel Anksiyete Bozukluğu– ve bundan muzdarip olanlar hava olaylarından tutun kiliseden eve giderken saldırıya uğramaya kadar her türden endişe yaşıyorlardı. Kişi bunu bilse bile pek bir şey fark etmiyordu.

“Sorun yok, Vi Hala,” dedi Sarah usulca. “Ben çok dikkatli bir şoförümdür. Rahatlamaya çalış.”

“Beni endişelendiren o değil,” dedi Vi Hala karamsar bir tavırla. “Şu yollardaki deliler.”

Sarah biraz yavaşladı. “Isabelle’in partisinde, görev için üç yüz sterlinin üzerinde bağış toplandığını duymuş muydun?”

“Gerçekten mi? Hediye yerine bağış toplamak iyi bir fikirdi. İtiraf etmek gerek, insanın bizim yaşımızdayken bir şeye ihtiyacı olmaz.” Önlerindeki araba kenara çekti, Sarah frene bastı ve Vi Hala aniden kapının koluna atıldı.

“Bunu yapmasaydın keşke,” dedi Sarah.

Vi Hala dudaklarını büzdü. “Sonunda Becky’nin sevgiliyle tanıştığımıza çok memnunum. Ayrıca gerçekten şaşırdığımı söylemem gerek. Düzgün bir saç kesimine ihtiyacı olması dışında bence Tony son derece iyi...” Lafını yarım bırakıp aniden bağırды. “Şu ışıklarda yavaşlaman gerekir. Birden değişiyorlar.”

Sarah vites değiştirmeye odaklanmış gibi yapsa da aslında niyeti konuyu değiştirmekti. Dikiz aynasından baktı. “Çocuklar, şu şekerlemelerden kaç tane yediniz?”

“Beş,” dedi Lewis.

“Saymadım,” dedi Molly.

“Yakışıklı denilemez,” diye devam etti Vi Hala. “Burnu biraz fazla iri. Ama sanırım yine de bir şekilde çekici.”

Halasının söylemeye çalıştığı, Antony’nin seksapelinin olduğuuydu. Sarah öfkeyle kızardı ve arabayı boşa aldı. “Bence beş şekerleme yeterli. Daha yeni kahvaltı ettiniz,” diye çıkıştı, araba neredeyse durmuş olsa da iki eliyle direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı. “Dişleriniz çürüyecek. Kalanını sonraya ayırın.”

“Yine de entelektüel bir adam,” diye devam etti Vi Hala lacivert pantolonundaki bir iplik parçasını alırken. “Becky için de iyi bir eş. Yani ne kadar maaş alıyordur bilmiyorum ama saygın bir mesleği var. Bir gün profesör bile olabilir,” diye ekledi başıyla yavaşla onaylayarak. “Düşünebiliyor musun?”

Sarah ışıklarda durdu ve Anthony'nin Katolik oluşuyla ilgili sohbete kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Halası bunu Tony'yle tanıştığı anda sezmiş olmalıydı, tabii öncesinde Becky'yi sorgudan geçirdiğinde anlamadıysa. Açıkça dile getirilmemiş olsa da Cahal'a itiraz etmelerinin başlıca nedeni de buydu. Sarah üzülmemeye kararlıydı, kendine Kuzey İrlanda'nın 1992'den bu yana çok değiştiğini hatırlattı. Hatta halası ve babası bile zaman içinde değişmişti.

"Ailede bir akademisyen olduğunu düşünsene," dedi Vi Hala ve Sarah korkuyla olduğu yere sindi. Becky ve Tony'nin evlenme ihtimalini gerçekten düşünmemişti. Bu fikir yüzünden soğuk terler dökmeye başladı.

"Başkalarının çöplerini biz ne diye topluyoruz ki?" diye sordu arka koltuktan Molly, Sarah onun huysuzca araya girmesine bu defa çok memnun olmuştu. "Hiçbir arkadaşım bunu yapmak zorunda değil."

Sarah, güzel bir vadi köyü olan Cushendall'ın kuzeyi boyunca uzanan Doğu Antrim kıyısının hemen yanında ilerleyen sahil yoluna saptı. Ballyfergus in Bloom komitesinin başkanı olan Vi Hala'nın cevap vermesine müsaade etti.

"Ballyfergus in Bloom bir toplumsal katılım faaliyeti; herkesi yerel kasabalarını desteklemek ve onu olabildiğince güzelleştirmek için dışarıya çıkarmak gerekiyor. Hem sadece ayda bir defa gerçekleşen bir etkinlik ve senin sevdiğinden de eminim!"

"Lewis'in yaşındayken severdim," dedi Molly küçümseyerek.

"İnsan her yaşta katkıda bulunabilir, Molly," dedi Vi Hala hararetle, Molly'nin alaycılığını görmezden gelerek. "Hem çok güzel bir sabah. Böylesi mavi bir gökyüzü insanı nasıl neşelendirmez? Ah, şu denize baksanıza!"

Tony'nin onu tanıması konusunda endişelenmekle meşgul olan Sarah doğuya baktı. Güneş ışınlarının, cam parçaları gibi suyun üzerinde parıldadığı İrlanda Denizi ortaya çıkmıştı. Arabadan

iner inmez denizin –tuz, balık ve kıyıda çürüyen yosunların– kokusunu duydu ve midesi düğüm düğüm olsa da gülümsedi.

Molly, dar pembe kotunun cebindeki metalik kırmızı iPod'una bağlı kulaklıklar kulağında, mızımızlanarak arabadan indi. Lewis kollarını açtı, saçlarında yumuşak bir rüzgâr gezinirken, “Tatil gibi kokuyor!” diye bağırdı.

Herkes –Molly bile– güldü, sonra bagajdan çöp toplama aparatlarını, siyah çöp torbalarını ve eldivenleri çıkardılar. Vi Hala'nın pantolon giydiği nadir anlardan biriydi bu. Üst ve alt tarafı sıksa, ortası şişkin bir topaca benziyordu.

“İyice görünür olmak için bunu giysen fena olmaz,” dedi Vi Hala, Sarah'ya pis, parlak bir ceket uzatırken. “Sen yolun şu tarafıyla ilgilen, ben burada çocuklarla kalırım, buradan onlara göz kulak olabilirim.”

Sarah ceketini aldı, onu uzağında şöyle bir tutup yüzünü buruşturdu. “Bunun beni şimdikinden daha da kötü göstereceğini sanmıyorum,” dedi altındaki iki beden büyük eski püskü kot pantolona, belindeki yıpranmış kemere ve ayaklarındaki, birbirine uymayan bağcıkları olan eski gri spor ayakkabılarına bakarak.

Vi Hala ceketinin fermuarını çekti, Lewis'e bir çöp toplama çubuğu uzattı ve Sarah'ya haşın bir bakış attı. “Bu bir güzellik yarışması değil.”

Molly gözlerini devirerek Sarah'ya baktı, bir kahkaha patlatmamak için elinden gelen tek şey buydu.

“Bahse girerim torbamı önce ben dolduracağım,” dedi Lewis, çöp toplayıcının kısılcacını Molly'nin yüzüne doğru şaklatarak.

“Kessene şunu! Çok iğrenç. Biliyorsun ki o şeyin üzerinde kaka bile olabilir. Anne, Lewis'i durdurur musun?”

Sarah iç geçirdi. “Lewis, hemen indir onu.”

“Siz ikiniz, benimle gelin bakalım,” diye emretti Vi Hala, Lewis'in elini sıkıca tutarak, böyle tedbirlerin gerekli olduğu yaşı çoktan geçmiş olmasına rağmen. Onlar uzaklaşırken Sarah birkaç dakika arkalarından baktı. Rüzgâr, durmadan itiraz eden

Molly'nin mızımlanmalarını ona ulaştırıyordu. Sarah sonunda yolun o tarafında çöplerle ve geçen arabalarla baş başa kaldığına memnundu.

Çöp toplama aparatını kullanarak çim banketteki bir bira şişesini boynundan kavradı ve poşete attı. Sonra içecek tenekeleri, sigara paketleri, kırık camlar ve şeker ambalajlarını kısıkcacın lastik dişlileriyle yakalayarak ilerlemeye devam etti. Bu iş sistematik hatta tatmin edici ve önceki günün dayanılmaz olaylarını düşünüp durmayı bırakamayan zihni için yatıştırıcıydı. Ian'ın onu o partiden götürmesine çok memnundu, gerçi o kişinin Ian yerine başka biri olmasını tercih ederdi. Onu doğruca eve götürmüş olsa da eve girmekte ısrar etmiş, ikisine de çay yapmış, Sarah'nın mutfak masasına oturup eski mutlu zamanları hakkında konuşmaya devam etmişti. Onu göndermek için Sarah'nın var gücüyle ısrar etmesi gerekmişti. Ian gittikten sonra kendisini yukarıdaki yatağına atmış ve yastığı yüzüne dayayarak maskarası bulaşana ve gözünde yaş kalmayana kadar ağlamıştı.

Büyük bir hata yaptığını çok geç anlamıştı. Tony'yi hiç tanı-mıyormuş gibi davranmamalıydı. En başta onu Cahal'ın arkadaşı olarak tanıdığını belirtmesi gerekirdi. Çünkü gerçeğe yakın bir yalan, salt bir kurgudan çok daha sürdürülebilirdi. Ama artık çok geçti. Geri dönüş yoktu.

Üzerinde hâlâ beyaz bir pipetin olduğu ezilmiş bir portakal suyu kutusunu aldı ve fazlasıyla ağırlaşmış torbasına attı. Sonra hareketsizce durup mavi okyanusu izledi.

Kırmızı yelkenleri ipek bir balon gibi pruvasında dalgalanmakta olan pupa yelken seyirdeki bir yat, kuzey yönünde ilerliyordu. Sarah o yatta olmayı, bu çözümsüz sorundan uzaklaşmayı diledi. Tony'yle konuşabilir, bunu asla kimseye söylememesi için ondan yemin etmesini isteyebilirdi. Onun görgülü bir adam olduğunu düşünüyordu, kabul etmesi muhtemeldi. Peki ya sonra? Sözüünü tutar mıydı? Tutmak istese bile yeterince dikkat etmedikleri bir anda hakikatin ortaya çıkma ihtimali olacaktı.

Emin olamazdı. Evlenirlerse bu, kardeşiyle olan ilişkisini ilelebet lekeleyecekti; Tony'nin varlığı, hayatında unutmaya yüz tuttuğu bir dönemin hatırlatıcısı olacaktı sürekli. Üstelik Becky öğrenirse bu, onun kalbini kıracaktı.

Tony'yi gördüğü o gün Sarah kardeşinin gözlerinde, kendisinin Cahal'la beraberken olduğu halinin yansımaları görmüştü. O zaman Sarah aşkın yenilmez olduğunu, karşısına bir şey çıktığında elastikmiş gibi eğilip bükülüp esneyeceğini, yine de kırılıp parçalanmayacağını düşünürdü.

Fakat artık akıllanmıştı ve aşkın kesinlikle böyle olmadığını biliyordu. Aksine aşk, o sabah araba sürerken bulduğu gök ardıc kuşu yumurtasının siyah benekli kabuk parçaları kadar kırılıyordu.

İçinde bir keder büyüyordu ancak bir boşanma atlattığı ve tek başına ebeveynlik yaparak geçirdiği sekiz uzun yıl boyunca takındığı kararlılıkla onu bastırdı. Derin bir nefes aldı, dişlerini gıcırdattı ve çöp toplama çubuğuyla otların arasından bir şeker ambalajını aldı. Fakat onu daha torbaya koyamadan bir araba motoru gürleyerek yanına yanaştı ve onu çimlerde sıkıştırdı.

Sarah kaşlarını çatarak yolcu koltuğunun camından içeri baktı ve donakaldı. Sürücü koltuğunda ona gülümsemekte olan Cahal vardı, esmer kolları çıplaktı, üzerindeki dar kırmızı tişört pazılarını ve göğsünü sarıyordu. Kırmızı kumaş düz karnının üzerinde hafifçe büzülmüştü ve onun da altında, dar kalçalarını ve uyluklarını saran mavi bir kot pantolon vardı. Onu yirmi yıldır kot pantolonla görmemişti. Formunu korumuştur ve bu kılık-tayken onun Cahal'ına daha çok benziyordu. Sarah yutkunup arabadan uzaklaştı.

Cahal bir düğmeye bastı ve cam, cılız bir vızıltıyla aşağı indi. Yolcu koltuğuna doğru eğilerek Sarah'nın yüzüne baktı, bronz alnını kırıştırdı ve sırttı. "Sarah, senmişsin!"

Sarah pis pantolonu yüzünden içi ezilerek belli belirsiz gülmüştü. "Merhaba, Cahal."

Onca mekân ve zaman içinde Sarah neden onunla Ballyfergus'ta karşılaşmıştı ki, şimdi ve orada olmak zorunda mıydı? Yağlı bir sarı saç tutamı yüzüne düştü. Sarah bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Cahal hâlâ kavrayıcının dişlilerinin arasında sıkışmış halde duran şeker ambalajına baktı. Dudaklarının kenarları seğirdi ve gözleri afacan bir edayla parıldadı. Cahal ona gülüyor muydu? Bir çöp parçasında bu kadar şaşırtıcı olan ne vardı ki? Sarah meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve Cahal'ın baktığı yöne baktı. Çubuğun ucundakini görünce yutkundu.

Kenarından yakaladığı bu şey bir şeker ambalajı değil, üzerini süsleyen mavi "Durex" yazısı gün ışığında parıldayan pembe bir kondom ambalajıydı.

"Düşündüğüm şey mi o?" dedi Cahal.

Sarah öfkeyle kızardı, utanç verici ambalaj kâğıdını poşete attı ve çöp toplama çubuğunu yere bir kılıç gibi dayayarak durdu. Sonra halası gibi konuşmaktan kendini alamayarak, "İnsanların arabanın camından dışarı neler attıklarını görsen şaşarsın," dedi.

Sarah ona somurtarak bakarken Cahal var olmayan göbeğine avucunu dayadı ve kıkır kıkır güldü. "Sarah," dedi gülmeyi kesince. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" dedi Sarah kaşlarını çatarak. "Çöp topluyorum. Her ayın ikinci cumartesi gününde bunu yaparız." Sarah yukarı tarafa baktı. Halası ve çocuklar, ahududu sırtıklarına benzeyen çitlerin dışında, elli metre kadar ötede çöp topluyordu. Kasabaya doğru giden bir araba yolun diğer tarafından geçti, hemen ardından ters istikametten başka bir tane daha.

"Ama neden?"

Sarah, Ballyfergus in Bloom'u anlatırken Cahal'ın gülümsemesi yüzünden silindi ve ona ciddiyetle bakmaya başladı. "Ne hoş," dedi ifadesiz bir yüzle. Sarah kuşkuyla somurttu, onu daha önce de böyle ifadesizce baksa da insanlarla inceden inceye alay ederken çok görmüştü; Sarah o zamanlar gülme krizine girer, yüzüne yayılan gülümseyişi bastırmak için başka yöne bakardı.

Yine de onu suçlayamazdı, gerçekten çok komik görünüyor olmalıydı. “Peki, sen aileni mi ziyarete gidiyorsun?”

“Hayır. Grace Bulvarı’nda bir bungalow kiraladım da.”

“Öyle mi?” Sarah tereddüt etti; bir yandan bu haberin onda yarattığı ilgiye şaşırmıştı, diğer yandan da Cahal’ın onun bölgesine girmesi karşısında kendisini hazırlıksız yakalanmış gibi hissediyordu. Ayağının altındaki çifte sarı çizgilere baktı. “Sanırım danışmanların Belfast’ta kaldığını söylemiştin.”

“Öyle. Benim dışındakiler.” Cahal ona baktı ve Sarah bir kez daha yanaklarının kızardığını hissetti.

Cahal istediği yerde kalabilirdi, Sarah’ı ne ilgilendirirdi ki? Hem Cahal’ın ailesi hâlâ burada yaşıyordu. “Ailenle biraz vakit geçirebilecek olman ne hoş.”

Cahal başını bir yana eğdi ve kayıtsızlığını göstererek tek omzunu hafifçe kaldırdı. “Ailemle ilişkim pek değişmedi, Sarah. Hatta çoğu hâlâ Drumalis konutlarında yaşıyor olsa da eski arkadaşlarımla da pek görüştüğüm söylenemez.” Cahal yola doğru baktı ve âdemelması hareket etti. “Aksi halde hapiste olurum.”

Sarah şaşırmış görünmemeye çalıştı. Uzun zaman önce Cahal’ın sosyal konutlarda yaşayanların hayatları hakkında ona anlattıklarını hatırladı: hiçbir zaman çalışmayan ailelerin çocukları, yaygın uyuşturucu kullanımı, genç yaşta gebelikler, aile içi şiddet, klanı sadakate ve kanunlara düşmanlığa dayanan gelenekler. O zaman Sarah bu tehlikeli dünya hakkında anlattıklarını biraz heyecan verici bulmuştu ama şimdi hepsi son derece üzücü görünüyordu. Cahal o kadar az umutla –ve Sarah’nın önüne serilen avantajlardan yoksun olarak– başladığı bu hayatta nasıl böyle başarılı olabilmişti? Sarah bunun için ona hayranlık duyuyordu.

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Sarah okulda tanıştığı kızları düşünerek. Onlarla hâlâ görüşüyor, yılda bir kere toplanıyorlardı. Fakat hepsi de kendisi gibi orta sınıftandı; saygın insanların, doktorların, avukatların, yüksek rütbeli polislerin, banka müdürlerinin kızlarıydı. Sarah birden Cahal’ın kendi ak-

rabalarına bile yabancılaşarak başarı uğruna ne kadar ağır bir bedel ödediğini fark etti.

Cahal'ın arkasından bir araba yaklaştı, geçip gitmeden önce öfkeyle birkaç defa kornaya bastı ve sese hem onlar hem de Vi Hala dönüp baktı. Vi Hala elini güneşe karşı gözlerine siper ederek onları seyreliyordu.

"Benim hatırladığım kadarıyla bu yolda bu kadar trafik olmazdı," dedi Cahal.

Sarah mavi göğe baktı. "Güneş doğar doğmaz millet sahile koşuyor." Fikrini ispatlarcasına başka bir araba yavaşlamadan geçip gitti. Yolun karşısında Molly çöp çubuğunun kısıkcıyla Lewis'in topuğunu yakaladı, rüzgârla birlikte çocuğunun çığlık sesi onlara kadar ulaştı.

"Senin çocukların mı?" diye sordu Cahal.

"Evet."

Cahal düşünceli bir tavırla başını sallayarak dudaklarında özlem dolu bir gülümseyişle birkaç dakika onları izledi. Vi Hala olduğu yerde donakalmış halde hâlâ onlara bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Sarah çöp toplama çubuğunun kısıkcını açıp kapayarak. "Artık devam etsem iyi olacak."

"Tamam, görüşürüz," dedi Cahal, arabayı vitesle takarken. Sarah araba virajı alıp gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra yüzünü güneşe dönerek ve derin bir nefes alarak taze deniz havasını içine çekti. Fakat midesindeki baş döndürücü kıpırtıları çok da yatıştıramadı. En son kuzeninin düğününde şampanyayı fazla kaçırdığında böyle hissetmişti.

Vi Hala ona doğru yürüyordu, elindeki çöp toplama çubuğunu ve torbayı ardında, kaldırımında bırakmıştı. Sarah karşıya geçti ve onunla kaldırımında karşılaştı. Vi Hala Cahal'ın arabasının gittiği yöne baktı.

"Arabadaki kimdi?" diye sordu, yüzü kaskatıydı. Sarah cevap vermeyince bakışları yeğenine yöneldi ve "Kiminle konuşuyordun, Sarah?" diye sordu tekrar, bu defa daha da ısrarcı bir şekilde.

Sarah, Cahal'ın gittiği yöne baktı, boğazında bir yalana benzer bir yumru büyüyordu. Halasının ona böyle hissettirmesinden nefret ediyordu; küçük bir kızmış gibi, yanlış bir şey yapmış gibi.

Omuzlarını dikleştirdi ve artık bir yetişkin olduğunu kendisine hatırlattı. Nasıl isterse öyle konuşabilirdi halasıyla. Gözü korkmayacaktı. Halasının gözlerinin içine baktı ve "Cahal Mulvenna," dedi.

"Ah," dedi halası, bu tek kelimelik feryadın ardından hiçbir şey söylemeden iki eliyle ağzını kapattı ve sanki Cahal'ın arabası her an virajdan çıkıp onları ezebilirmiş gibi yola baktı. Sarah'nın tüyleri diken diken oldu. Halasından bu kadar da abartılı bir tepki beklemiyordu, biraz aşırı olmamış mıydı bu? Birkaç sessiz dakikanın ardından Vi Hala yeniden Sarah'ya döndü, yüzü allak bullaktı. "Hayal gördüğümü sanmıştım. Ama... anlamıyorum. Burada ne arıyor? Onun artık Avustralya'da yaşadığını sanıyordum."

"Öyle. İş için burada."

"Onu gördüğüne şaşırılmış görünmüyorsun."

"Çünkü bu onunla ilk karşılaşmam değil." Sarah iki telekomünikasyon şirketinin birleşmesine yardımcı olmaları için gönderilen Avustralyalı danışmanları anlattı. "Cahal da başdanışman."

"Anladım," dedi Vi Hala bir elini boynuna götürerek. "Peki... ailesi de onunla gelmiş mi?"

"Hayır. İş sadece altı aylık." Vi Hala'nın yüzü rahatladı. "Çocukları eski karısıyla birlikte Avustralya'da," diye ekledi Sarah ve Vi Hala sanki gözüne bir şey kaçmış gibi hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. "Ve bunu söylemek daha önce hiç aklına gelmedi, öyle mi?"

Sarah kayıtsızca omuz silkti. "Senin özel olarak ilgileneneğini düşünmemiştim. Daha önce Cahal Mulvenna'yla pek ilgilenmezdin de." Gözlerini halasınıninkilere dikti. "Tabii bizi ayırmak dışında."

Vi Hala gözlerini kaçırıp denize baktı. "Ben sadece en doğru olanı yaptım."

Sarah yutkundu. Bu konuyu yirmi yıldır konuşmamıştı. Vi Hala ve babasının Cahal ve onun için işleri ne kadar zorlaştırdığını hatırladı. Ve nasıl büyük bir mücadele verip sonunda yenildiğini. “Kimin için doğru olanı?” dedi Sarah sessizce ama cevap gelmedi.

“Ne konuşuyorsunuz?” dedi Molly güneş yüzünden gözlerini kısarak, birden yanlarında belirivermişti.

“Ne çok çöp toplamışsın!” dedi Sarah neşeyle. “Hadi işe dönelim. Daha yapılacak çok şey var.”

On Birinci Bölüm

Vi Hala'yla aralarına bir parça soğukluk girmesine neden olan can sıkıcı konuşmanın ardından Sarah çocukları babasının evine bıraktı ve Evelyn'i görmeye gitti. Evelyn'in odasına girer girmez morali yerine geldi, onu yatağında oturmuş yüksek sesle televizyon izlerken bulmuştu. Soğuk nisan yağmuru camı dövüyordu ama bakımevinin içi dayanılmaz derecede sıcak ve havasızdı.

Mantosunu çıkaran Sarah yatağa doğru ilerleyip gülümsedi. "Merhaba Evelyn. İyi görünüyorsun. Seni uzun zamandır televizyon izlerken görmemiştim." Elindeki mantoyu sandalyenin üzerine koydu ve Evelyn'in elini okşadı. Cildi kuru ve sertti, sarı bir battaniyeye sarınıyor olmasına karşın eli buz gibiydi.

"Sarah, seni görmek ne hoş hayatım. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum." Evelyn televizyona baktı ve titreyen ellerle tel çerçeveli gözlüğünü çıkardı. Gözleri kızarmış ve sulanmıştı.

"Şunu kapatabilir misin?"

Sarah'nın televizyona hafifçe dokunmasıyla oda sessizleşti, bir tek koridorun diğer ucundan birinin acı bağırması duyuluyordu. Bu muhtemelen, akli dengesi çok da yerinde olmayan bir bakımevi sakini olan Nancy Magill'di. Her gün gürültülü bir şekilde yanındakileri –personeli, bakımevi sakinlerini ya da ziyaretçileri– el çantasını çalmakla suçlardı, çanta kucagında duruyor olsa bile. Sarah ses gelmemesi için kapıyı kapattı.

“Teşekkür ederim, hayatım,” dedi Evelyn gülümseyerek. “Çocuklar nerede?”

“Babamın yanındalar.”

“Onları da getirseydin.”

“Ian pazar günü getirecek.” Çocukların ziyaretleri artık hafta sonlarıyla sınırlandırılıyor ve Evelyn’in daha iyi olduğu sabahın ilerleyen saatlerine denk getirilecek şekilde ayarlanıyordu. Evelyn çok çabuk yoruluyor, çocuklar da bu ziyaretlerden sıkılıyor ve bir zamanlar çok hareketli olan yatalak büyükannelelerindeki değişimden tedirgin oluyorlardı.

Sarah pencere pervazında bir fotoğraf fark etti, ipek bir gece elbisesi giymiş olan Evelyn’in, takım elbise giyip kravat takmış olan kel ve iri yarı kocası Harry’ye neşe içinde gülümsediği siyah beyaz bir fotoğraftı bu. Sarah fotoğrafı aldı. “Bunu daha önce görmemiştim. Çok güzel.”

Sarah düz gümüş çerçeveyi Evelyn’in narin ellerine bırakıp yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, oda o kadar sıcaktı ki terlemeye başlamıştı. “Bunu Ian getirdi,” dedi Evelyn ve fotoğrafı iki eliyle kavradı. “Eski bir fotoğraf kutusunda bulmuş. Her yıl düzenlenen polis balosunda çekilmişti. Sanırım 1973’tü. O zamanlar pek gösterişli bir olaydı bu. Elbise zümrüt yeşili, ipek. Boynumdaki kolyeyi gördün mü?” diyerek eliyle işaret etti. “O da oval bir zümrüt. Harry onu bana birinci evlilik yıl dönümümüzde almıştı. Yakışıklı görünüyor, değil mi?”

Sarah boğazının kasıldığını hissetti. “Evet.” O olmadan Evelyn’in her bir günün üstesinden gelmesi çok zor olmalıydı.

Evelyn, sanki fotoğrafa temas etmek Harry’ye temas etmesini sağlayabilirmişçesine parmak uçlarıyla çerçevenin camına dokundu. “Onu çok sevdim. Tanıştığımızda on sekizimdeydim, bir daha da hiç ayrılmadık. Evlendikten sonra tek bir geceyi bile ayrı geçirmedik. O benim hayatımın aşkıydı. Beraber çok mutluyduk.”

Sarah hemen Cahal’ı düşündü, kaybettiği ilk ve tek aşkını. Gözleri bu haksızlık karşısında yaşla dolarak sızladı.

“İyi ve mutlu bir yaşamım oldu,” diye devam etti Evelyn. “Birkaç çocuğumuz daha olsa daha güzel olabilirdi, ne var ki olmadı işte... Fakat gerçekten yaşadığım hayat için minnettarım. Benim için üzülme, Sarah.”

Sarah burnunu çekerek gözyaşlarını bastırdı. “Ondan değil...”
“Peki ne o zaman?”

“Sanırım kendim için ağlıyorum,” dedi Sarah sol yanağından tek bir damla süzülürken. Sonra aceleyle yüzünü sildi ve duygularını kontrol altına almaya çalıştı. “Üzgünüm, sıkıntılarımı buraya taşımamam gerekirdi.”

Evelyn fotoğrafı yatak örtüsünün üzerine koyup bekledi. Dertlerini her zaman Evelyn’le paylaşabilmiş olan ve onun tavsiyelerine Becky’ninkilerden bile fazla değer veren Sarah içini dökme arzusuna karşı koyamıyordu. “Ian’ın sana... Cahal Mulvenna diye birinden bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Evelyn’in kaşları çatıldı ve ince dudakları kıvrıldı.

“Ballyferguslu. Ailesi Drumalis sosyal konutlarında yaşıyor.”

Evelyn dudaklarını yaladı. “Mulvenna. Bu ismi hatırlıyorum.”

“O benim hayatımın aşkıydı.” Sarah, Evelyn’e baktı ve sıcak, terli ellerini kucağında birleştirdi. “Üniversitede, birinci sınıfta tanışmıştık. Ama... yürümedi.”

“Peki bunca yıl sonra neden hâlâ onu düşünüyorsun?”

Sarah başını kaldırıp ona baktı. “Çünkü yeniden Ballyfergus’ta, Evelyn. Grace Bulvarı’nda bir ev tutmuş.” Evelyn yavaşça başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Sarah camdan dışarı baktı. Yağmur durmuş olsa da gökyüzü hâlâ gri bulutlarla kaplıydı. Evelyn’e Cahal’la hikâyesini, ailesinin onu istemeyişini, Cahal’ın Avustralya’ya gidişini ve bir daha ondan haber alamayışını anlattı.

“Ve şimdi döndü demek,” dedi Evelyn.

“Evet. Ve asıl mesele... ona karşı hâlâ hislerimin olduğunu fark ettim. Sadece bu hislere göre hareket etmenin akıllıca olup olmadığını bilmiyorum.”

“Bu işlerin pek de akılla alakalı olduğunu sanmıyorum, Sarah. Bence kalbinin sesini dinlemelisin.”

“Fakat ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Ayrıca şu mesafe sorunu da var. Eski karısı ve üç oğlu Avustralya’da. Bense burada yaşıyorum.” Sarah sandalyesinde öne doğru eğildi ve elini yatağa dayadı. “Çocukları babalarından asla ayırmayacağımı biliyorsun.”

“Senin Ian’ı asla kasten incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum,” dedi Evelyn onun elinin üzerini okşayarak. Kısa bir sessizlik oldu ve devam etti. “Engelleri aşabilmek için önce onlarla karşılaşman gerekir.” Fotoğrafa bir kez daha baktı. “Üstelik gelecek de tuhaf bir şekilde başının çaresine bakar. Harold’la ikimiz hakkında sana daha önce hiç anlatmadığım bir şey var.” Yastıklara yaslanıp dışarı baktı. “Benim ailem katı Baptist’ti ve kiliseden bir çocukla evlenmemi bekliyorlardı. Harold’ı öğrendiklerinde onu görmemi yasakladılar. Israr edersem beni reddedeceklerini söylediler. Hem ailem hem de kilise tarafından dışlanacaktım.”

Sarah şaşkınlıkla, “Ne yaptın?” diye sordu.

“Kaçtık. Antrim evlendirme dairesinde evlendik. Daha yeni on dokuzuma basmıştım. Onun kız kardeşi ve erkek kardeşi şahidimiz oldu. Başka kimse yoktu.”

Sarah, Evelyn’i bir gece valizini hazırlayıp gizlice kaçarak tüm güvenini ve geleceğini kendisinden yalnızca iki yaş büyük bir adamın ellerine teslim eden bir genç kız olarak hayal etmeye çalışarak ona baktı. “Çok cesurcaymış bu.”

“Onu sevdim, hepsi bu,” deyip gülümsedi Evelyn. “Onun için her şeyi yapardım.”

Sarah kızardı. Cahal’ı yeterince sevmiş miydi? Onun istediği gibi onunla kaçabilir miydi? Fakat düşünmesi gereken sadece babası ve halası değildi. Becky de vardı.

“Sonunda her şey halloldu. Ailem yıllarca benimle konuşmadı ama sonunda işler çözüldü. Bunu yaptığıma bir saniye bile pişman olmadım.”

Sarah yutkundu, Evelyn'e hayranlığı daha da artıyordu. "Çok cesurmuşsun."

Evelyn gülümsedi. "Orasını bilmem. Fakat bu bana, bazen insanın hayatta riske girmek zorunda olduğunu öğretti. Aksi halde hayatta en çok sevdiğin şeyi riske edersin."

Düşünceli bir sessizlik çöktü aralarına. Sonra Evelyn, "Becky nasıl?" diye sordu.

"Ah, iyi. Bir adamla tanışmış. Ona çok âşık görünüyor."

"Ne güzel."

Sarah, Evelyn'e Becky'nin yeni sevgilisi hakkındaki gerçekleri anlatabilmeyi dileyerek iç geçirdi. "Onun için endişeleniyorum. Erkekler konusunda şans pek yaver gitmez. Ona çok çabuk kapılmışa benziyor, adamın Becky'yi hayal kırıklığına uğratmasından korkuyorum."

"Onun için çok fazla endişeleniyorsun, Sarah."

Sarah ellerine baktı ve "Ama kendimi sorumlu hissediyorum," dedi sessizce.

"Biliyorum," dedi Evelyn usulca. "Ama o artık yetişkin bir kadın. Kendi seçimlerini yapması gerekir, senin de ona bunun için izin vermen. Tek yapabileceğin, işler yürümezse onun yanında olmak."

"Fakat onun mutluluğunu garantilemek benim görevimmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Hiç kimse bir başkasını mutlu edemez. Ve bana kalırsa annen senden ona göz kulak olmanı istediğinde sadece Becky'nin çocuk olduğu zamanları kastediyordu."

Sarah kalbinin çevresindeki kasların gerildiğini hissetti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette, Sarah." Evelyn uzanıp Sarah'nın elinin üzerini okşadı. "Artık izin verme zamanı, Sarah. Becky'nin kendi hayatını yaşamasına izin vermenin zamanı geldi."

"Ama..."

Evelyn parmağını dudağına götürüp nazikçe gülümsedi. “Aması yok. Onun kendine bakabileceğini sen de biliyorsun.”

Babasının evine döndüğünde Molly ve Lewis oturma odasında Becky’yle beraber kanepeye kıvrılmış, *Mr. Bean* DVD’si izliyordu. Sarah babasıyla beraber bulaşık makinesine bakarken koridordan gelen kahkahalar kaygısını geçici olarak yatıştırarak onu gülümsetti.

“Evelyn’in yanında o kadar kalmamam gerekirdi. Sanırım onu fazla yordum.”

“Seni gördüğüne çok mutlu olduğundan eminim,” dedi babası, bulaşık makinesinden bir kupa çıkarırken.

Sarah bıçaklığı çıkardı. “Doktorlar sorunun kalbinde olduğunu söylüyor. Kalbi yavaş yavaş duruyor ve ellerinden hiçbir şey gelmiyor. Sürekli üşümesinin nedeni de bu, kan dolaşımı yetersiz.”

“Tanrı onu korusun,” dedi babası ve bir an için bir elinde kupa, diğerinde kurulama havlusuyla öylece durdu. Bardakların ya da kupaların altlarındaki oyuklarda biriken su dışında kupakuru olmalarına karşın babası makinede yıkanan bulaşıkları da kurulama alışkanlığından hiç vazgeçememişti. “Hepimiz zamanı gelince gideceğiz. Ama Ian için çok zor bir durum. Sahip olduğu tek şey o.”

“Evet, buna dayanabileceğini sanmıyorum,” dedi Sarah ve babasının ve Becky’nin gözünden kaçmış olan, ocağın arkasındaki yağ damlalarını silmek için bir bez aldı, dönmüş olsaydı Vi Hala bunları kaçırmazdı. “En azından Raquel var,” diye ekledi Sarah cılız bir sesle. Yine de Ian’la son konuşmalarına dayanarak o zaman geldiğinde Raquel’in onu teselli edebileceğinden şüpheliydi.

Bir süre beraber sessizce çalıştılar. Bulaşıkların hepsi kurulanıp kaldırıldığında babası koridora açılan kapıyı yumuşakça kapattı ve nemli kurulama bezini elinden bırakmadan, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Sarah,” dedi, Sarah’da her zaman kaygı yaratan, o çok iyi bildiği ciddi ses tonuyla. Sarah midesinin kasıldığını hissetti.

“Vi bana Cahal Mulvenna’nın kasabaya döndüğünü söyledi.”

Sarah lavaboyu silerek kendini oyaladı. “Evet, doğru.”

Kurulama bezini dikkatlice dörde katlayıp mutfak tezgâhına koydu. “Ve seninle beraber çalışıyor, öyle mi?” diye sordu adam, kızı katlanmış bezi avucunun içiyle düzleştirirken. Sarah siyah mutfak camındaki yansımasına baktı, camın arkasındaki bahçe zifiri karanlıktı. Orada, büyüdüğü evde, hayatında en baskın etkiye sahip adamla dururken kendisini yeniden bir çocuk gibi hissediyordu. “Aynı binada çalışıyoruz.”

Sarah dikkatle tezgâhı sildi ve bezi bulaşık damlalığına koydu.

“Anladım,” dedi babası sakince.

Sarah bezi sıkıp lavabonun yanına koydu.

Babası burnunu çekti. “Artık ona karşı... şey... ona karşı bir şey hissetmiyorsun, değil mi?”

Sarah kızardı. “Baba, aslında bana kalırsa bu sizi hiç ilgilen-dirmiyor. Ben otuz sekiz yaşındayım.”

“Sen benim kızsımsın, Sarah,” dedi babası. “Kaç yaşında olursan ol senin mutluluğun beni ilgilendirir. O adamın tekrar seni incitmesini istemiyorum.”

Babasının koluna dokundu. “Endişelenme, baba. Buna izin vermem.”

Babası kolunu kıvrıp tezgâha eğildi. “Yani ona hâlâ ilgi duyuyorsun, öyle mi?”

Sarah omuz silkti. Bunu açıkça reddetmeyecekti.

Babasının dudağının kenarı seğirdi. “Onun ailesiyle tanışmıştın, değil mi?”

Sarah ne kendisine ne de babasına o ortamda rahat hissediyormuş gibi yapabiliyordu. “Öyle bir ailede doğmuş olmak Cahal’ın hatası değil. Hem dürüst olmak gerekirse bir insanı geçmişine göre yargılamak kesinlikle çok demode. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, baba, on dokuzuncu değil.” Ona gülümseyerek zeytin dalı uzattı. “Yukarı hareketlilik diye bir şey duymadın mı?”

“Kendi adına iyi iş çıkarmış,” dedi babası surat asarak. “Ve bunun için tebrik edilmeli de. Geldiği aileye bakılırsa.”

“Evet, iyi iş çıkarmış. Ve bunun için onu çok takdir ediyorum.”

“Pekâlâ,” dedi babası ve ona kaşlarının altından bakabilmek için başını biraz eğdi. “Benim ve halanın onun hakkındaki hislerimizin yirmi yıl öncekinden farklı olmadığını bilmelisin.”

“Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek teselli edici.”

Birden Becky kıkırdarak kapıdan içeri daldı; üzerinde gri eşofmanları, ayağında da ezik büzük pandufları vardı. Sarah’ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi, yüzü kızardı. Son zamanlarda aklında Tony’nin görüntüsü belirmeden kız kardeşine bakamıyordu. Duyduklarına göre ilişkileri yolunda gidiyor, hatta beraber yaşamaktan bahsediliyordu. Bu düşünce Sarah’yı hasta etmeye yetiyordu.

“Film daha bitmedi,” diye belirtti Becky büyük göğüslerine kocaman, kırmızı bir plastik kâseyi bastırarak. “Mr. Bean şu anda paha biçilmez tabloyu mahvediyor. Çok eğlenceli.” Bir dolabı açıp içine baktı. “Atıştırmalık bulmak için gönderildim. Başka peynirli ve soğanlı cips kaldı mı, baba?” Durdu ve Sarah’ın kırmızı, babasının ise asık yüzüne baktı. “Sizin neyiniz var? Biri ölmüş gibi görünüyorsunuz.”

“Önemli bir şey yok,” dedi Sarah canlılıkla ve her zaman olduğu gibi tatsız şeylerden onu koruma içgüdüsüyle.

“Sanırım şu dolapta biraz patates cipsi olacak,” dedi babası işaret ederek. “En azından Vi normalde oraya koyar.”

“Becky,” diye seslenen Lewis’in sesi geldi koridordan. “Bir dakika sürer demiştin.”

“Geliyorum,” diye seslendi Becky dolaptan cipsleri alırken, ardından, “Gelip filmin sonunu izlemeyecek misiniz yoksa?” dedi ikisine de.

“Tabii, geliyoruz,” dedi babası ve koridorda ilerledi.

“Ben filmi bu gece kaçırabilirim,” dedi Sarah ve çantasından telefonunu çıkarıp ekrana odaklandı. “Birkaç e-postayı yanıtlamam lazım.” Ayrıca yalnız kalıp düşünmeliydi de.

Becky üç cips paketini açıp kâseye boşalttı. “Ah, hadi ama Sarah, cuma akşamı mı? Biraz mola ver.”

Sarah başını iki yana salladı ve telefonunun ekranına hafifçe vurdu. “Olmaz, hadi git sen.”

Becky tuhaf tuhaf ona baktı. “Sarah, neyin var?”

“Hiçbir şey.”

“Emin misin? Bir süredir, hatta Isabelle’in partisinden beri çok garip davranıyorsun.”

Sarah’nın kalbi hızlandı. “Sadece şu sıra işte çok yoğunum, o kadar,” diye çıkıştı. “Beni biraz rahat bırakamaz mısınız?”

Becky kâseyi aldı. “Sorduğum için üzgünüm.” Ardından mutfaktan çıkıp arkasından kapıyı gürültüyle çarptı.

Ian mutfak masasında duran notu aldı ve Raquel’in kötü el yazısını okurken kravatını gevşetti.

Geç saate kadar çalışacağım. Dışarıda yerim. Beni bekleme. Raquel.

Kâğıdı çevirdi. Special K, az yağlı yoğurt, Ryvita. Demek aralarındaki iletişim bu raddeye varmıştı! Artık mesajlar hızla alışveriş listelerinin arkasına karalanıyordu. Telefonunu kontrol etti, aramaya ya da mesaj yazmaya kalkışmamıştı bile. İç çekti, notu çöpe fırlattı ve telefonunu yeniden cebine koydu.

Yukarı çıktı, bembeyaz yatak odasının ışıklarını yaktı, cebindekileri Raquel’in bu amaç için almış olduğu vernikli beyaz tepsiye boşalttı ve ayakkabılarını çıkardı.

Sonra yatağa oturdu, parmaklarını birleştirip bunaltıcı, ölümcül sessizliği dinledi. Oda Raquel gibi kokuyordu: pahalı parfüm, saç spreyi, sahte bronzlaştırıcı ve vücut losyonu.

Varlığını her yerde hissediyor ve tuhaf biçimde yokluğunda ona kendini daha yakın hissediyordu. Çünkü o buradayken nere-

deyse hiç konuşmuyorlardı. Aylardır sevişmiyorlardı bile. Raquel ona en son yaklaştığında Ian başı ağrıyor gibi yapmış, Raquel'e değil de Sarah'ya karşı sadakatsizlik ettiği düşüncesiyle suçluluk duymuştu. Çünkü düşüncelerini dolduran Raquel değil, Sarah'ydı.

Elbette kabahat ondaydı. Eski karısına yeniden âşık olmuştu. Hayır, aslında bu da doğru değildi, onu sevmeyi hiç bırakmamıştı. Sesli olarak iç geçirdi, kalbi pişmanlıkla dolup taşıyordu. Raquel'le hiç evlenmemeliydi, hatta onunla neden evlendiğini merak ediyordu. Neyse ki çocukları olmamıştı. Dağılmış bir yuvada büyüyen bir çocuğunun daha babası olmanın yarattığı suçluluk duygusu olmadan da Raquel'in kalbini kırma ihtimali ona kendini yeterince kötü hissettiriyordu.

Bu bakımdan en azından ikisi için de temiz bir ayrılık olacaktı. Sarah'yla yeniden bir araya geldiklerinde de kaybettiğini düşündüğü o bütünlüğe yeniden kavuşacaktı. Çocuklar babalarıyla olacaktı, Ian olması gerektiği yerde –yuvasında– yaşayacak ve Sarah'yla tekrar beraber olacaktlardı.

Bu düşünceyle neşelenerek üzerini değiştirdi, siyah bir kot pantolon ve kırmızı bir polo tişört giydi. Partiyi ve güzel sarı bir elbise giymiş olan Sarah'yı düşünerek kendi kendine gülümsedi. Parti düşündüğünden de iyi bitmişti. Sarah kendini iyi hissetmeyince kimden yardım istemişti? Hatta Sarah'nın onunla baş başa kalmak için hasta numarası yaptığını bile düşünmüştü. Eve dönerlerken Sarah biraz sessiz, hatta çekingendi ama Ian bunu iyiye yormuştu. Onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Onun yanındayken Ian'ın da gerginlikten ensesindeki tüyler ürperiyor, avuçları yapış yapış oluyordu.

Eve döndüklerinde Sarah'ya bir fincan çay hazırlarken bu çok doğal gelmişti. İlişkilerinin bir dönüm noktasına ulaşmış olduğundan son derece emin olarak ayrılmıştı oradan. Çıkarken Ian damlayan mutfak musluğunu tamir etmeyi önermişti ve Sarah kabul etmişti. Artık bir ayağı eşikteydi ve Ian'ın oradan geri dönmeye niyeti yoktu.

Tiz kapı zili düşüncelerini böldü. Saatine baktı, kaşları çatıldı. Kimseyi beklemiyordu, aynada kendisine bir baktıktan sonra aşağı indi.

Elinde selofan ambalajından koyu kırmızı süslü çiçekleri gören bir saksı bitkisiyle Vi kapıda, yağmur altında duruyordu. Ian kapıyı sonuna kadar açıp onu hemen içeri davet etti, gerçi daha Ian sözünü bitirmeden kadın eşiği geçmişti bile.

“Dışarıda hava korkunç,” diye sızlandı Vi telaşla onun yanından geçerken.

Bu evi ancak birkaç kez ziyaret etmiş olmasına rağmen onun teklif beklemeden istediği gibi hareket etmesi Ian’ı rahatsız etmemişti, hatta aksine Vi’nin ona aileden biriymiş gibi davranması hoşuna gidiyordu.

“Bitki senin için değil, oğlum,” dedi Vi ve saksıyı antredeki cam sehpaye koyup ellerinin tozunu silkeledi. “Evelyn için. Bu akşam onu görmeye yetişemeyeceğim, bu yüzden sen yarın benim için götürebilir misin diyecektim.”

“Ah, tabii, elbette,” dedi Ian karanlığa, Vi’nin garaj yolunda duran ve burnu neredeyse Ian’ın arabasının arka tamponuna değen küçük gri arabasına bakarak. “Buradan bakımevine götürmek kolay olacaktır.” Kapıyı kapattı.

Vi eldivenini çıkardı ve kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi. “O nasıl?”

Bir saat önce annesini nasıl da dayandığı yastıklar gibi bembeyaz halde bıraktığını anımsadı. İki haftadır iyiydi ama dün gece durumu kötüleşmişti. Akşam yemeğini yedirmek bile çok uzun sürmüştü. Ian yemek zamanı gittiğine sevinmişti çünkü personelin ona yemek yedirmek konusunda kendisi kadar sabırlı ve ısrarcı olacağını düşünmüyordu. Elleri birden terledi, midesi korkuyla kasıldı. “Hemen hemen aynı. Doktor ciğerindeki enfeksiyonun geçtiğini söylüyor ama hiç kendinde değil. Sürekli yorgun.” Mutfaktaki çöp kutusundaki çöpleri sıkıştırır gibi bastırdı korkusunu.

Vi ciddiyetle başını salladı. “Çarşamba günü gidip onu göreceğim,” dedi, sonra etrafına bakındı ve “Pekâlâ!” diye ekledi. Açıkça kalmak için davet bekliyordu ve böyle bir bahane bulup habersizce gelmesi Ian’a bu ziyaretin özel bir nedeni olduğunu düşündürüyordu. Bu, Sarah’yla ilgili olabilirdi.

“Bir fincan çay ister misin?”

“Zahmet vermek istemem,” dedi kadın ama çoktan eldivenlerini çıkarıp koyu yeşil yün mantosunun üst düğmesini çözmüştü.

“Ne zahmeti, Vi.”

Vi oturma odasının aralık kapısına, sonra da üst kata baktı. “Raquel yine dışarıda mı?” Vi’nin sağ kaşı kalktı, Ian kızardı.

“Şey, evet. Henüz işten dönmedi.”

“Çok geç saatlere kadar çalışıyor,” dedi Vi. “Ancak sanırım bu zamanda işler böyle yürüyor.”

Ian cevap vermeden ona koridorda yol gösterdi. Mutfağa girdiklerinde Vi mantosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine koydu, oturdu ve düzgünce kesilmiş ojesiz tırnaklarıyla masayı tıkırdattı.

Bir tabak diyet bisküvi eşliğinde biraz sohbet ettiler. Vi sonunda, çayını bitirdikten sonra fincanını tabağına dikkatlice koydu ve boğazını temizledi. Ian kendini zorlayarak gülümsedi, belirsizlik onu sabırsızlandırıyordu.

“Isabelle’in partisinde Sarah’yla aranızın iyi olduğunu gördüm,” dedi.

Ian sandalyesinde kıpırdandı ve utangaç bir şekilde gülümsedi, içindeki endişe azaldı. “Öyleydi. Dönünce çay içip uzun uzun sohbet ettik. Eski günlerden bahsettik.”

Vi yavaşça başını salladı ama asık suratı Ian’ı rahatsız etti. Yüzündeki gülümseme silindi. “Sorun ne?”

“Cahal Mulvenna, Ballyfergus’ta.”

Ian donakaldı. Bu olamazdı. Cahal Mulvenna yıllar önce Avustralya’ya gitmişti, o zamandan beri de en azından Ian’ın tanıdıkları arasında ondan haber alan olmamıştı. Yüzünde limon

yalamış gibi bir ifadeyle oturmakta olan Vi'ye baktı. "Ama bu... bu olamaz."

"Korkarım ki olmuş. Cumartesi sabahı kendi gözlerimle Sarah'yı onunla konuşurken gördüm." Cahal'ın Grace Bulvarı'nda ev tuttuğunu, iş için geldiğini ve Sarah'yla aynı şirkette çalıştığını anlattı.

"Tesadüf mü?"

"Ne malum?" dedi Vi ve çayından bir yudum aldı.

Cahal, Sarah'dan ne istiyordu? Aklına tek bir şey geliyordu ve bu da içini kıskanç bir öfkeyle doldurmaya yetiyordu. Cahal'ın buraya gelip karı koca arasına girmeye hakkı yoktu. Çünkü Ian, Sarah'yla hâlâ evlilermiş gibi hissediyordu.

Acaba Sarah ne düşünüyordu? Cahal Mulvenna gibi bir adama ne diye zaman ayırıyordu ki? O adam onun kalbini kırmamış mıydı, Becky öyle anlatmamış mıydı? Ian, Cahal Mulvenna'yı hiç-bir zaman hafife almamıştı, şimdi de almıyordu. Hatta Sarah'nın Cahal'ı, kendisini sevdiğinden daha çok sevmiş olduğunu kabul edebilirdi.

"Boşanmış," dedi Vi imalı bir tavırla ve Ian içinden küfretti. Midesi endişeyle çalkalandı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Ian bunun tişörtünün altından bile görüldüğüne emindi.

Boğazına bir şey düğümlenmişti, yutkundu ve duygularını kontrol etmeye çalıştı. "Sarah... onunla görüşmüyor, değil mi?"

Vi kollarını çözüp masaya doğru eğildi. "Bildiğimiz kadarıyla görüşmüyor. Fakat Sarah üzerinde etkisi olduğunu anlaman gerekir. Hep bunu söylemişimdir."

Ian umutlarının kayıp gittiğini hissetti. "Ben... ben Sarah'yla... ikimiz yeniden bir araya gelebiliriz sanmıştım. Son zamanlarda aramız çok iyiydi."

"Biliyorum, Ian. David ve ben de bunu umuyorduk," dedi Vi, Ian'ın zaten bildiği bir şeyi dile getirerek.

Vi'nin güvenine karşılık Ian, "Raquel'e boşanmak istediğimi söyleyecektim," dedi perişan bir halde.

Vi, Ian'a birkaç dakika dikkatle baktı, sonra yüz hatları sertleşti. "Umudunu kaybetme, Ian. Daha hiçbir şey olmuş değil. Belki hiçbir şey olmayacak da. Fakat bilmek isteyebileceğini düşündüm." Sonra ayağa kalktı, Ian'ın omzunu hafifçe sıvazladı ve mantosunu giydi. "Ben kendim giderim."

O evden çıktıktan sonra Ian bir süre mutfak masasında, sıkıdığı yumruklarını gözlerine dayayarak oturdu. Sarah'nın Cahal'da ne bulduğunu biliyordu ya da en azından tüm o geçmiş yıllarda ne bulduğunu. Eski bir deri ceket ve dar bir kot pantolon giyen, otoriteyi hor gören, kuzguni saçlı James Dean kadar çekici ve son derece yakışıklı bir adamdı. Etrafına sürekli sigara dumanı ve önceki gecenin bira kokusunu yayan, çılgınca yaşayan bir ser-seriydi. Kısacası o, Ian'ın tam zıddıydı.

Şimdiyse dönmüştü ve Ian'ın son haftalarda ve hatta aylarda dikkatle üzerinde çalıştığı her şey için tehdit oluşturunuyordu. Sarah'yla arasında yavaş yavaş ve zahmetlice, adım adım, yeniden birleşeceklerinden emin olana kadar bir güven ortamı inşa etmişti. Oysa şimdi Cahal'ın sahneye çıkmasıyla tüm planları tehlikeye düşmüştü. Onunla nasıl rekabet edebilirdi ki?

Aptal değildi. Sarah evlenme teklifini kabul ettiği gün Ian'ın kalbi her ne kadar mutlulukla dolup taşmış olsa da Cahal'ın ortalıkta olması durumunda Sarah'nın bu teklifi kesinlikle kabul etmeyeceğini biliyordu.

Ayağa kalktı. İçinde büyük bir adrenalin dalgası dolaşıyordu. Cahal daha önce neredeyse Sarah'yı onun elinden alıyordu. Fakat Ian sırasının gelmesini beklemiş, sonunda kazanmıştı. Bu defa da Cahal'ın kazanmasına izin vermeyecekti. Savaşacaktı. Sarah ve çocukları için.

Hiç düşünmeden elleri az önce Vi'nin oturmakta olduğu ferforje sandalyeye uzandı ve onu kaldırıp odanın diğer tarafına fırlattı. Sandalye gürültüyle duvara çarptı, ayaklarından biri alçı paneli deldi ve kireç taşı karolarda tiz bir sesle öterek durdu. Ian

hayretler içinde ellerine baktı, odaya sessizlik çökmüştü ki yüksek topukluların alçı döşemelerde çıkardığı ağır tıkırtıları duydu.

Ian başını kaldırdı, üzerinde lacivert bir pantolon ile bal rengi tenini ve pembe sütyenini belli edecek kadar açık bir beyaz ipek gömlek olan Raquel koridorun kapısında duruyordu. Normalde hep derli toplu olan sarı saçları sanki eli saçlarında gezinmiş gibi dağınık görünüyor, özenle yaptığı makyajının da gözlerinin altına hafifçe bulaşması onu yaşlı ve bezgin gösteriyordu.

Sandalyeye baktı. Bu yaptığını, daha kendisi bile anlayamıyorken Raquel'e nasıl açıklayabilirdi ki?

"Her şeyi duydum," dedi buz gibi bir sesle, Ian ona dehşetle baktı. Kalbi boşanma korkusuyla titredi. Ne zaman gelmişti? Ne kadarını duymuştu?

Raquel başını hafifçe yana eğdi. "Boşanmak istediğini bana tam olarak ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Ian'ın öfkesi bir anda dağıldı. Kısa bir an için gözlerini yumdu fakat tekrar açtığında kadının yüzünde beklediği gibi acı değil, öfke gördü. "Üzgünüm, Raquel. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Raquel burnundan soluyarak odada ilerledi, topukları taş karoların üzerinde at nalı gibi çınılıyordu. "Duyduğuma sevindim. En azından artık nerede durduğumu biliyorum."

Ian başını eğdi. "Seni incitmeyi hiç istemezdim, Raquel."

"İncitmek mi?" dedi ve uzun, kırmızı tırnaklarından birini, saplarcasına kendi göğsüne vurdu. "Ah, beni incitmiş falan değilsin. Sadece kızgıyım." Ian cevap vermedi. Tüm bunların doğru olmadığını biliyordu. Elbette incinmişti ve Ian'ın da canını acıtma hakkı vardı. Bunu hak etmişti.

Ian'ın etrafında bir kurt gibi dolandı ve sonunda karşısında durup buz gibi mavi gözleriyle ona baktı. Nefesi şarap kokuyordu. "Hep Sarah'yı unutamadığından şüpheleniyordum. Kalbinde sadece tek bir kadın oldu ve o ben değildim, Ian, değil mi? Bu evliliğin hiç şansı yoktu zaten."

“Dur bir dakika. Bu hiç adil değil, Raquel. Ben seni sevdim, en azından başlangıçta. Bunun yürümesi için uğraştım. Evet, ben... ben Sarah’yı önemsiyorum ama tüm kabahati bana yüklemen hiç adil değil. Sen de benimle hiç ilgilenmiyordun ki. Tek istediğin arkadaşlarınla eğlenmekti.”

Raquel başını öne eğip iki yana salladı. Ian yumuşadı. “Raquel, üzgünüm. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Kadın başını kaldırdı ve yüzünde ürkütücü, zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben gerçekten mutluyum. En azından kendimi suçlu hissetmememe gerek yok.”

“Kendini suçlu hissedebileceğin hiçbir şey yok, Raquel. Sen hiçbir şeyi yanlış yapmadın.”

Raquel başını geriye savurup bir kahkaha attı, dehşet ve korku verici bir kahkahaydı bu. Kimyasal beyazlatma eseri olan bembeyaz dişleri onu uyarırcasına parıltıyordu. “Farkında bile değilsin, değil mi?”

Ian sorgulayarak baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Sarah’yla yeniden bir araya gelme hayallerine öyle dalmışsın ki burnunun dibinde olup biteni göremeyecek kadar kör olmuşsun.”

Ian şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. Bunu fazlasıyla iyi karşılıyordu Raquel. Umduğundan da iyiydi fakat kadının sesindeki imadan hiç hoşlanmamıştı.

Raquel iç geçirdi ve Ian’a acırcasına baktı. “Gidip toplanacağım.”

Ian elini uzattı, onun koluna dokundu ama Raquel sanki adamın eli zehirliymiş gibi hemen kolunu çekti. “Senin gitmene gerek yok, Raquel. Ben giderim.”

“Hayır,” dedi Raquel buz gibi bir tavırla. “Burada bir dakika bile kalmayacağım.”

“Peki nereye gideceksin? Bak, ben giderim... Bir otel falan, bir şeyler bulurum işte.”

Raquel onu dinlemeyerek cık cıklandı, cep telefonunu çıkardı ve işaret parmağıyla ekranına dokunmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Jim’e gelip beni alması için mesaj yazıyorum.”

“Jim?”

“Jim Proudfoot,” dedi duygusuzca. Jim, Ian’ın daha önce Raquel’i sık sık götürdüğü golf kulübünün sekreteriydi. Ian’ın yakın arkadaşı olmasa da birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı. Geçen sene Jim’in evliliği bittiğinde Ian onu teselli etmişti.

“Sen ve Jim ha?” dedi saf bir tavırla, şüphesi yavaş yavaş duygusuz bir idrake dönüşüyordu.

“Saklamaya bile çalışmadım ki Ian. Önceleri seni kıskandırmaya çalıştığımdan yaptım, benim farkıma varman için. Sonra senin hiç takmadığını fark ettim. Eve geç geldiğim tüm o geceler boyunca nerede olduğumu bir kez bile sormadın.” Sonra arkasını dönüp kararlı adımlarla odadan çıktı.

Ian sandalyesine çöktü, Raquel’in onu aldattığını itiraf etmesiyle sersemlemişti; kadının yukarıya çıkışını, çekmeceleri ve gardırop kapaklarını açıp kapayışını dinledi. Yine de onu suçlayamıyordu. Ian da –gerçekte olmasa bile– düşüncelerinde Sarah’ı arzularak aynısını yapmamış mıydı? Hayır, onu suçlayamazdı, onun iyi olmasını istiyordu. Belki de kendisinin veremediği mutluluğu ona Jim verebilirdi.

Fırlattığı sandalyeyi kaldırıp yerine koydu, kalbinin olması gerektiği kadar sızlamadığını fark ederek şaşırdı. Aslında üzgün bile değildi. Evliliği paramparça olmuş olsa da büyük bir rahatlama dışında bir şey hissetmiyordu.

On İkinci Bölüm

Sarah bir elinde sandviçi, kalbinde karmaşık duygularla nehir kıyısına vardığında Cahal orada, Büyük Balık'ın önündeki bankta oturuyordu. Orada olmasaydı hayal kırıklığına uğrardı. Yine de onun Sarah'nın içini büyük bir endişeyle doldurduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Evelyn sahip olduğu her şeyi bilinmez bir gelecek için riske attığında daha gencecik bir kızdı. Sarah, Cahal'a bir şans tanıyacak kadar, kalbinin ikinci defa kırılması riskini göze alacak kadar cesur muydu?

Yaklaştığında kulağına bir telefon dayamış olduğunu fark etti. "Kusura bakma, bölüyor muyum?" diye sordu.

Cahal başını iki yana salladı ve kulağındaki telefonu çekip gülümsedi. "Sadece oğlanların gönderdiği sesli mesajları dinliyordum." Telefonun bir tuşuna bastı ve yüzündeki gülümseme silindi. "Harry, en küçüğü, ağlıyordu."

Sarah bankta onun yanına oturdu. "Ah, ne korkunç!"

"Ne söylediğini bile anlayamadım. Okuldaki bir çocuk hakkında bir şeylerdi." Telefonu göğsüne bastırdı ve açık, gri gökyüzünün altındaki nehre baktı. Etrafı trafik sesleri ve martı çığlıkları dolduruyordu. "Burada ne yaptığımı hiç bilmiyorum, Sarah. Onlardan ayrı olmaktan nefret ediyorum. Bu gece, yani Melbourne'de sabah olana kadar Harry'yle konuşamayacağım bile. Onları yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum." Sustu ve başını iki yana salladı.

“Başka şansının olmadığını anladıklarına eminim.” Cahal’ın, kucagında duran elinin üzerindeki, üniversitedeki Ryan Cup finallerinde bir hokey sopasının çatlattığı yerdeki yumruyu fark etti. Sargılı elini şefkatle öpmüştü o zaman, yaralanan kendisiymiş gibi Cahal’ın acısını hissederek.

Cahal başını eğdi. “Adele ve Brady ile arama mümkün olduğunca mesafe koymak istemiştin.”

“Brady?”

Başını kaldırıp baktı. “Adele’in yeni kocası. Eski evimize taşındı. Buraya gelme nedenlerimden biri de bu. Bununla baş edemedim. Adele’i hâlâ sevdiğimden falan değil,” diye ekledi telaşla. “Hayır, onu mutlu görmekten memnunum. Sorun Brady.” Sustu, nehre uzun uzun baktı, sonra bakışları yeniden Sarah’ya döndü. “O adamın hayatta en sevdiği şey bira ve spor, ayrıca benden çok daha kafa dengi. Bundan daha önce kimseye bahsetmemiştim ama... şey... aslında çocukların onu benden daha çok sevmesinden endişe ediyorum.”

“Böyle bir şey yalnızca sen izin verirsen olur, Cahal. Sen her zaman onların babası olacaksın. Sadece altı aylığına uzaktasın.” Altı kısıcak ayın ardından yine gidecekti. “Belki de babaları kadar iyi bir üvey babayla beraber olarak her ikinizden de yararlanabilirler.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Brady’nin senden farklı olması onu kötü biri yapmaz. Belki de çocuklar hayatlarındaki iki erkek rol modelinden de yararlanırlar.”

“Daha önce hiç böyle düşünmemiştim,” dedi Cahal kaşlarını çatarak. Yüzünde katı ve kararlı bir ifadeyle Sarah’ya baktı. “Bir daha onları bu şekilde terk etmeyeceğim, asla. Buraya gelmek hataydı.”

Sarah’nın içi cız etti. Hâlâ kendisiyle ilgilendiğini düşünmüştü. İşaretleri yanlış mı yorumlamıştı?

“Seninle yeniden karşılaşmak dışında tabii,” diye ekledi Cahal yumuşak bir tonla.

Sarah onun gözlerinin içine baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Cahal’ın siyah gözbebekleri küçüldü. Geldiği zamana göre daha da uzamış olan saçları ceketinin yakasına sürtünüyordu. “Evet.”

Sarah yutkundu. Gözlerini kaçıramadı. “Geçmiş konuşmayacağımızı söylemiştik, Cahal, biliyorum ama sana sormam gereken bir şey var.”

“Benim de sana sormak istediğim bir şey var.”

Sarah yan gözle ona baktı. “Önce sen sor,” dedi Cahal.

“Tamam.” Sarah derin bir nefes aldı. Kalp atışları hızlanmaya başladı.

Cahal ne cevap verirse versin onu affedebilmeyi umuyordu. “Bana neden hiç yazmadın?”

Cahal dirseği dışarıda kalacak şekilde elini bacağına dayadı ve “Sen neden bahsediyorsun?” dedi aksi bir tavırla. “Sana onlarca mektup yazdım.”

Sarah, sorduğuna pişman olarak başını çevirdi. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Dürüst bir itiraf, küstah bir inkârdan çok daha saygınca olurdu.

“Böyle söyleme, Cahal,” dedi sessizce ellerine bakarak. “Bana mektup falan gelmedi.”

“Yüzüme bak.” Sarah isteksizce adamla göz göze geldi. Bakışları çok ciddiye, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Sana bir sürü mektup yazdım, hatta ilk zamanlar her gün Avustralya’ya yanıma gelmen için yalvardım. Fakat tek bir cevap bile yazmadın. Ben de sana bunu soracaktım. Neden bana hiç yazmadığını. Aylarca bekledim ama tek bir mektup bile gelmedi.”

Sarah’nın dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey diyemedi. Cahal’ın söyledikleri çok anlamsızdı. Hiç kırpmadığı deniz yeşili gözlerine baktı ve sanki kış gününde, dondurucu soğukta hiç kıpırdamadan duruyormuş gibi, ürpertici bir uyuşukluğun tüm bedenine yayıldığını hissetti. Ona inanmayı öyle çok istiyordu ki.

Söyledikleri doğruysa Cahal onu terk etmemişti. Sarah o mektupları almış olsaydı bunlar onun arkasından gitmek için ona cesaret verirdi. Gözünün önünde alternatif bir yaşamdan görüntüler belirdi. Onunla evlenmiş, onun çocuklarını doğurmuş ve tüm yaşamı çok daha başka, çok mutlu olabilirdi çünkü Sarah'nın tek istediği Cahal'dı. O gittikten sonra onsuz hiç mutlu olamayacağını anlamıştı fakat artık çok geçti. Boşa geçen yıllara dönüp baktı ve korkunç bir adaletsizlik duygusu –ve kafa karışıklığı– hissetti. “Ama anlamıyorum. Ben o mektupları nasıl oldu da almadım?”

Aralarına sessizlik çöktü. Cahal yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu. “Belki de yanlış adrese göndermişsindir ya da yanlış posta ücreti yatırmışsındır veya başka bir sorun çıkmıştır...” dedi Sarah.

Cahal sertçe başını iki yana salladı. “Bir iki tanesinin hedefine ulaşamamasını anlarım ama her biri için durum bu olamaz. Yirmiden fazla mektup yazdım, Sarah. Hayır, onları başka biri almış olmalı.”

Sarah birden o uzun, perişan tatile geri döndü. Babası sabah akşam çalışıyordu. Becky zamanının çoğunu Sarah'nın yanından ayrılmak istemeyerek evde geçiriyordu. Sarah hep yatıyordu, fiziksel olarak hastaydı ama doktorlar neyi olduğunu teşhis edememişti, Vi Hala ise hep evdeydi, Sarah'yı evde yalnız başına bırakmaktan korkuyormuş gibi neredeyse hiç dışarı çıkmıyordu.

“Biri onları almış,” dedi Cahal.

Vi Hala! Sarah tek kelime etmese de elleriyle ağzını kapattı.

“Ayrıca bir şey daha var. Evini aradım ve telefonu bir adam açtı, ona not bıraktım. Pek bir şey söylemedi ama baban olduğunu tahmin ettim.”

Sarah omurgasında bir ürpertinin gezindiğini hissetti. “Ben hiç mesaj almadım.”

“Ama bana, aradığımı ve Avustralya'daki numaramı sana iletceğini söyledi.”

Sarah'nın nefesi daralıyor, ne düşüneceğini bilmiyordu. Babasının kasten bu bilgiyi ondan gizlemiş olduğuna inanamıyordu.

"Sen aramayınca bir hafta sonra tekrar aradım," diye devam etti Cahal. "Bu defa da numara kullanım dışıydı."

Zihni hızla çalışmaya başladı. Derken tozlu bir tavan arasında, unutulmuş her şeyi aydınlatan bir ışık yanıverdi ve Sarah küçük bir ayrıntıyı hatırladı. "Babamın numarayı değiştirmesi gerekmişti," dedi, hatırladıkça sesi de canlanıyordu. "Cevapsız telefonlar alıyorduk. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm çünkü numaramız rehberde yoktu, babam RUC'deydi ya, ondan. O yaz boyunca neredeyse hiç odamdan çıkmadım." O zamanları hatırlamanın acısıyla başını eğdi. Cahal hızla gözlerini kırıştırdı, esmer yanakları renklendi. "Numaranızın değişme nedeni o cevapsız aramalar değil, bendim, Sarah. Baban benimle konuşmanı istemediğinden numarayı değiştirdi."

"Hayır," dedi Sarah kendinden emin biçimde başını iki yana sallayarak. "Böyle bir şey... böyle bir şey yapmazdı..." Sesi kısıldı.

"Peki ya mektuplar?" dedi Cahal.

Sarah başını iki yana salladı. Halasının böyle bir hileye başvurabileceği aklının ucundan bile geçmezdi ama gerçekler karşısında yalnızca tek bir mantıklı açıklama varmış gibi görünüyordu. Nasıl böyle zalimce bir şey yapabilmişti? "O zamanlar cep telefonlarımız, Twitter ya da Facebook hesaplarımız olsaydı keşke. O zaman bunların hiçbir olmazdı."

"Keşke." Cahal çenesini ovuşturarak Sarah'ya baktı. "Mektuplarımı almış olsaydın ne yapardın, Sarah?"

Aklını kemirip duran şüpheleri bir yana bırakarak, "Tek bir mektubunu bile almış olsaydım her şey çok farklı olurdu. Peşinden Avustralya'ya gelirdim," dedi.

"Bunu... bunu duymak çok acı."

"Sen gittikten kısa bir süre sonra sana bir mektup yazmıştım," dedi Sarah. "Onu hiç aldın mı?" Cahal'a mektubu anne

babasının evinin kapısının altından nasıl attığını anlattı. “Sana ulaştırdıklarını düşünmüştüm.”

Alaylı bir tavırla homurdandı Cahal. “Postaneye gidip pul satın alma zahmetine hiç girmemişlerdir. Çöpü boylamıştır.”

Sarah boğazına bir yumrunun düğümlendiğini hissedip yutkundu. “Mektuplarına ne olduğunu bilmiyorum, Cahal ama senin beni terk ettiğini sanmıştım,” diye fısıldadı. “Beni hiç umursamadığını.”

“Ben de aynısını düşünüyordum.” Sustu, gözleri doldu ve öfkeyle devam etti. “Bir arada kalsaydık hayatlarımız çok farklı olurdu. Şimdiyse kendi ailelerimiz, kendi yüklerimiz var ve...”

Sesi kısıldı ve cümlesini onun yerine Sarah tamamladı. “Ve her şey karmakarışık, değil mi? Önceden bir bakıma çok daha kolaydı.” Önceden olsa sadece Cahal ile ailesi arasında bir seçim yapması gerekirdi. Oysa şimdi düşünülmesi gereken çocuklar, eski eşler ve binlerce kilometrelik mesafeler vardı.

Uzun bir sessizlik oldu. Gri, güneşsiz gökyüzünde bir martı belirdi ve sonra suya daldı. Gelgitin yön değiştirmek üzere olduğu nehir de hâlâ cam gibi durgundu. Tüm bu olanların adaletsizliği Sarah’ı çok zorluyordu, burnunu çekerek gözyaşlarını zapt etti. “Son yirmi yılın her günü seni düşündüm, Cahal.”

“Ah, Sarah.” Ellerini ellerine aldı. “Bizim için çok mu geç? Yoksa sence yeniden başlayabilir miyiz?”

Sarah hayatı boyunca sadece Cahal’ı istemişti. Fakat ona nasıl güvenebilirdi ki? “Belki.”

Cahal’ın gülümseyişi gözlerine kadar yayıldı.

Sarah bir geleceklere olacağına inanmayı çok istiyordu. Evelyn ne demişti? *Gelecek tuhaf bir şekilde başının çaresine bakar.* Bu bilgece söze tutunmaya çalıştı ama çok az teselli buldu. Onu ve Cahal’ı bekleyen engelleri nasıl aşabileceklerini gerçekten hiç bilmiyordu. Yine de umudunu tümünden kaybetmeye hazır değildi.

“Ama acele etmeyelim,” dedi Sarah. “Adım adım ilerleyelim.”

Sarah, halasının kollarındaki devasa çiçek buketine dehşetle baktı.

“Ah! Kesinlikle muhteşemler,” dedi Vi Hala abartılı bir hayranlıkla, yüzü kısmen eflatun lalelerin, beyaz papatyaların ve sarı gonca güllerin ardına gizlenmişti. “Doğum günüm olduğunu nereden biliyordun, Tony?”

Tony, David’in evinin küçük antresinde yanında duran Becky’ye göz kırptı. “Küçük bir kuş söyledi.”

Becky, Tony’nin koluna girip mutlulukla sırıttı. Tony, David’e bir şişe şarap uzatınca, “Ne hoş,” dedi adam.

Sarah ellerini önlüğüne sildi. “Herkes merhaba. Yemeğe bir baksam iyi olacak,” dedi ve hemen mutfığa sıvıştı.

Fazla ısınmış mutfakta düşünceleriyle baş başa kalınca fırın eldivenlerini giydi ve kızarmış tavuğu fırından çıkarıp ocağın üzerine koydu. Ardından metal bir şişi şiddetle butlara sapladı. Tony orada olmamalıydı. Bu bir aile kutlamasıydı. Fakat Vi Hala ısrar etmişti. Her an Tony’nin yanlarında olması, bir gün mutlaka geleceğini ve her şeyi mahvedeceğini bildiği o anı beklemek Sarah için tam bir işkenceydi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Becky ve mutfığa girip musluktan bir bardak su doldurdu. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, teşekkürler. Sanırım her şey kontrol altında.”

Aralarında sessizlik oldu.

“Sarah?”

“Efendim?” dedi Sarah bir folyo yaprağı koparıırken, sonra onunla tavuğun üzerini kapattı ve tepsiyi yeniden fırına koydu.

“Her şey yolunda mı?”

“Elbette,” dedi Sarah yüzünde katı bir gülümsemeyle. “Neden olmasın ki?”

Becky bir yudum su içip kaşlarını çattı. “Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım?”

“Saçmalama. Sana bunu düşündüren de ne?”

“Sadece... Tony’yi sevdin, değil mi?”

Sarah yutkundu. “Evet, elbette. Yalnızca... sanki işler biraz hızlı ilerliyor gibi, o kadar. Onu daha çok kısa süredir tanımana rağmen burada, Vi Hala’nın doğum günü yemeğinde.”

“Ah, iyi de onu Vi Hala davet etti,” dedi dehşete düşen Becky. Bardağı suyla doldurdu ve Sarah’ya birkaç uzun dakika boyunca soğuk soğuk baktı. “Senden daha fazlasını beklerdim, Sarah. Vi Hala ve babam Tony’yi aileye kabul ediyorken sen neden edemiyorsun? Neyin var senin?”

“Benim hiçbir şeyim yok. Sadece diyorum ki...”

“Açıklamanı kendine sakla,” dedi Becky ve kapıyı çarparak çıktı.

Sarah’nın eli saçlarında gezindi. Tony, Becky’yle arasına giriyordu ve Sarah bu konuda ne yapacağını hiç bilmiyordu. Becky’nin yanında daha önce hiç olmadığı kadar geriliyor, sürekli sırtını ağzından kaçırmaktan endişe ediyordu.

Becky’yi aklından çıkarmaya çalışarak Cahal’ı ve şu kayıp mektuplar meselesini düşünmeye başladı. Cahal’ın ona mektup gönderip onu aradığına öyle çok inanmak istiyordu ki... Bu, Cahal’ın onu terk etmediği anlamına gelirdi. Fakat tüm söylenenlere ve olanlara rağmen ona gerçekten güvenebilir miydi? Mektupları gerçekten göndermişse ne olmuştu onlara? Onun için onca şey yapmış olan halasının ve babasının, mektupları ve gelen telefonu ondan gizlemiş olması inanılır gibi değildi. Tabii ki en kolayı bunu onlara sormaktı ama buna cesaret edemiyordu. Tüm bunları inkâr ederlerse bu durumda o ve Cahal ne yapardı? Yoksa hiç bilmemesi, Evelyn’in bir gece Harry’yle kaçarken yaptığı gibi Cahal’a güvenerek risk alması mı daha iyiydi? Bu riski almayı istiyor muydu peki?

Vi Hala elinde çiçeklerle mutfığa daldı, onları masaya bıraktı ve bir vazo çıkardı. “Tavuk ne âlemde?”

“Neredeyse pişti.” Sarah fırından bir tepsi patates çıkarıp yan gözle halasına baktı. Bu kadın gerçekten de Cahal’ın iddia ettiği gibi onu kandırmış olabilir miydi? Sarah fırın eldivenlerini

çıkardı ve Vi Hala patateslere kuşkuyla baktı. “Yardım gerekmediğine emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi Sarah, bir maşayla patatesleri çevirirken. “Sen biraz gevşe ve bir kere de başkalarının senin için yemek pişirmesinin tadını çıkar.”

“Teşekkürler tatlım. Çiçekler muhteşem, değil mi?” dedi Vi Hala baygın baygın, Sarah’nın dikkatini yeniden çiçeklere çekerek.

“Hı hı,” dedi Sarah yeniden fırın eldivenlerini takarken.

“Çok ince düşünmüş.”

Sarah patates tepsisini o kadar şiddetle salladı ki her yere yağ sıçradı, neredeyse çıplak kolları bile yanacaktı.

“Sence de Becky için biraz yaşlı değil mi?”

“Ah, bunun çok da önemli olduğunu düşünmüyorum,” dedi Vi Hala ve makas bulabilmek için bir çekmeceyi kurcaladı. “Sadece on iki yaş fark var, değil mi?”

Sarah fırının kapağını gürültüyle kapattı. “Becky bana onun daha önce evlendiğini söyledi. İki defa.”

“Eh, kırklarındaki bir adamın elbette geçmişi biraz kalabalık olur,” dedi Vi Hala vazoya su doldururken. Sonra antrenin açık kapısına baktı, gidip kapattı. “Hiç evlenmemiş olsaydı daha çok endişelenirdim.”

“Fakat iki farklı kadından tam dört çocuğu var,” diye devam etti Sarah eldivenleri çıkarıp tezgâha fırlatırken.

Vi Hala, Sarah’ya ters bir bakış attı, bir papatyanın sapını kesti ve çiçeği su dolu vazoya koydu. “Onun mükemmel olmadığını farkındayım, Sarah. Ancak bu konuya pragmatik yaklaşmalıyız.” Sarı bir gülü aldı ve yapraklarını soydu. “O, Becky’nin eve getirdiği erkekler arasında gerçekten hoşuma giden tek adam ve Becky’ye de çok düşkün. Bırakalım ne olacaksa olsun, Becky gün geçtikçe gençleşmiyor. Eğer bir eş ve bir aile istiyorsa bu, onun son şansı olabilir.”

Sarah yutkundü. Sanki durdurmaya gücünün yetmediği bir kamyon üzerine geliyordu. Kapı çaldı. Sarah, “Gelen, çocuklarla

Ian olmalı,” dedi bir kaşık alarak. Çocukların, babalarıyla geçirdikleri hafta sonuydu ve Ian, büyük halalarının doğum gününü kutlayabilsinler diye çocukları bırakmayı kabul etmişti.

Vi Hala antrenin kapısını açtı ve “Kapıya Sarah bakıyor. Çocuklar gelmiştir,” diye seslendi. Sonra makası ve bir laleyi eline alıp, “Hadi kapıya bak o zaman,” dedi.

“Bakamam, sen bak. Ben yemeği kontrol ediyorum.” Kanıtlamak için bir kaşıkla tatlı mısırları karıştırdı.

“Tamam, onu ben de yapabilirim,” dedi Vi Hala sinirle ve tahta kaşığı almak için uzandı.

“Hayır,” dedi Sarah ayak direterek. “Sen bak.”

Vi Hala kalçasıyla Sarah’nın kalçasına vurdu. “Saçmalama. Onlar senin çocukların.”

“Anne?” Antreden Molly’nin sesi ve ayak tıkırtıları duyuldu.

“Adamı orada eşikte öylece bırakamazsın,” diye çıkıştı Vi Hala.

Sarah iç çekerek pes etti ve ellerini önlüğüne sildi. “Tamam.”

Vi Hala, Sarah’nın elinden kaşığı bir ganimetmişçesine kaptı ve zaferiyle övünürcesine gülümsedi.

Kapıda Lewis’in montunu uzatırken Ian biraz hırpani görünüyordu. Göz altlarında torbalar belirmiş, başında kalan saçları da sağa sola dikilmişti. Sarah iyi olup olmadığını sormak istedi ama ona daha fazla cesaret vermekten korkarak kendini engelledi. “Vi Hala’nın doğum günü yemeğine gelmelerine izin verdiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil, Sarah. Elbette bunu kaçıramazlardı.”

“Dokuzdan önce geri getiririm çocukları. Güle güle.”

Sarah kapıyı kapatıyordu ki Ian, “Sarah?” dedi.

“Evet?”

“Musluğu unutmadım,” dedi gülümseyerek.

“Şey... teşekkürler.”

Sarah kapının aralığını daha da daralttı.

“Sarah?”

“Ne var?”

“Neyse boş ver. Bana kalsın.”

Sarah kapattığı kapıya yaslandı ve sesli olarak uzun bir iç çekti.

Yemekten sonra sıkışık yemek odasında herkes masanın etrafında otururken Vi Hala, “Ian gelmek istemedi mi?” diye sordu.

“Sormadım ki,” dedi Sarah somurarak, Tony’yle göz göze gelmekten kaçınıp masaya baktı. “Sadece çocukları bırakmaya gelmişti. Yemeğe davetli değildi.”

“O iyi bir adam,” dedi babası, Molly ve Lewis’in asılan yüzlerine bakarak. “Ona karşı daha kibar olmalısın, Sarah.”

Sarah itiraz etmek için ağzını açacak oldu ama sonra vazgeçti. Onu bu karmaşanın içine atan zaten Ian’a karşı kibar olmasıydı. Onu Isabelle’in partisinden alıp eve bıraktıktan sonra ondan kurtulamamıştı. Sırf gitmesini sağlamak için musluğu tamir etmesini kabul etmişti. O günden beri de ondan kaçıyor, çocukları bırakırken ya da Evelyn’in yanında karşılaştıklarında bahaneler uydurup onu başından savıyordu.

“Kes şunu,” dedi Molly, Lewis’e tıslarcasına, sonra da, “Bana masanın altından tekme atıyor,” dedi ortaya.

“Atmıyorum,” dedi Lewis. “Sen ayağını, benim ayağımı koymak istediğim yerde tutuyorsun.”

“Öhö öhö,” dedi Becky. Tony’nin koluna dokunup sırtıttı. “Bizim bazı haberlerimiz var.” Sarah’nın kalbi yerinden hopladı. Bir sessizlik oldu. Becky, Sarah’ya yüzünü buruşturarak baktı, sonra darbesini indirdi. “Tony yanıma taşınıyor.”

Tükenmekte olan bir ilişki için bu çok fazla, diye düşündü Sarah somurarak. İlişkileri giderek güçleniyor gibi görünüyordu. Sarah’nın bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Ah,” dedi Vi Hala ve peçetesiyle dudaklarını nazikçe sildi. “Öhö öhö...” dedi babası önce, sonra gerçekten öksürmeye başladı.

“Siz bir şey demeden...” dedi Tony, Vi Hala’ya ve David’e. “Bunu onaylamadığınızı biliyorum ancak bu şekilde beraber bir ev alabilmek için para biriktirebileceğiz. Ayrıca ayrı kalmaktan bıktık, değil mi sevgilim?” Becky’nin burnuna küçük bir öpücük

kondururken Sarah başını çevirdi. Morali çok bozulmuştu. İşler daha da kötüye gidebilir miydi?

“Fakat gerçekten evlenmelisiniz,” dedi Vi Hala. “Ya da en azından nişanlanın.”

“Evleniyor musun, Becky Teyze?” dedi Molly yüzü sabırsızlıkla aydınlanarak.

Sarah yutkundu, düşüncesi bile onu dehşete düşürmeye yetmişti. “Hayır tatlım,” dedi Becky.

“Ah,” dedi Molly. Yüzü asıldı, sonra, “Şunu yapmayı keser misin artık, Lewis?” diye homurdandı.

Tony sandalyesini geri itti. “Baksana, Lewis, çıkıp biraz futbol oynayalım mı, ne dersin? Sana Linfield’da bir sezon orta sahada oynadığımı söylemiş miydim?”

“Sahi mi?” dedi Lewis gözleri kocaman açılarak, sonra hemen sandalyesinden inip kapıya yöneldi. Molly televizyon izlemeye gitti ve o gider gitmez David, Becky’ye dönüp, “Halan haklı,” dedi. “Parmağında yüzük olmadan beraber yaşayamazsınız.”

Becky cevap veremedi Vi Hala savunmaya geçti. “Baban doğru söylüyor, hayatım. Ama David, diğer yandan da bu zamanda tüm gençler birlikte yaşıyor.”

Sarah şaşkınlıkla halasına bakarken babası, “Birdenbire nasıl bu kadar açık görüşlü oluverdin?” diye sordu.

“Nihayetinde hepimiz zamana ayak uydurmalıyız,” dedi Vi Hala, Becky’ye gülümseyerek. “Hem Tony de iyi bir adama benziyor.”

“Evet, evet, öyle,” dedi David düşünceli bir tavırla, Tony ve Lewis’in, mayıs güneşinin altında top sürdükleri bahçeye bakarak.

“Peki ya yürümezse?” diye lafa karıştı Sarah.

Becky buz gibi bir ifadeyle ona baktı. “Benim adıma mutlu olursun sanmıştım, Sarah.”

Sarah boğazını temizledi ve yüzünün kızardığını hissetti. “Senin adına mutluyum. Sadece incinmeni istemiyorum. Ya da kullanılmanı.”

“Tony beni kullanmıyor,” dedi Becky sertçe. “En azından Cahal Mulvenna’nın seni kullandığı kadar değil.”

“Ne?” dedi babası ve Vi Hala aynı anda. İkisinin de dehşete düşmüş gözleri Sarah’ya çevrildi.

“Büyük bir sır değil bu,” dedi Sarah, Becky’nin hamlesine karşılık. “Onunla sadece birkaç defa öğle yemeği yedim. Arkadaşça.”

Vi Hala elleriyle yüzünü kapattı. “Hayır, Sarah,” diye fısıldadı.

David, Vi Hala’ya bir uyarı bakışı attıktan sonra Sarah’ya döndü. “Fakat senin onunla işinin bittiğini düşünmüştüm. Güvenilir bir adam değil o.”

Sarah kucağındaki peçeteyi düzeltti. “Buna ben karar vereceğim.”

“Ona ikinci bir şans tanıman aptallık olur,” dedi Vi Hala, tatlı kaşığıyla oynarken. “Yaptıklarından sonra.”

“Bence de,” dedi Becky kollarını kavuşturarak.

Sarah yüzünün yandığını hissediyordu. “Pekâlâ, karar benim, öyle değil mi?” Kirli tabakları toplamaya başladı ve kendini zorlayarak gülümsedi. “Neden masayı toplayıp da biraz doğum günü pastasından yemiyoruz?”

Ian’ın evine vardığında akşam karanlığı çöküyordu ve garaj yolunda sadece Ian’ın arabası duruyordu. Sarah arabadan inmeden çocukları bırakmaya niyetleniyordu ki ön kapı açıldı ve önceki gibi yine hırpani görünen Ian dışarı çıktı. Arka kapıları açık bırakarak arabadan inen çocukları görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Molly’yi başından öptü ve Lewis’i kucağına aldı, yere indirmeden önce de çocuğu tepetaklak etti. Lewis neşeyle “Tekrar yapı!” diye bağırdı.

Ian oğlanın sırtını sıvazladı, güldü ve ona sarıldı. “Belki sonra oğlum. Yaşlı bir adam için fazla ağırsın.”

Çocuklar eve girdi ve Sarah arka kapıları kapatmak için arabadan indi.

“Parti nasıldı?” dedi Ian arabaya yaklaşıarak. “Güzel,” diye yanıtladı Sarah bir kapıyı çarparken. “Baksana, çarşamba günü işten biraz geç çıkabilirim. Çocukları bu hafta okul kulübünden senin alman mümkün mü? Altıya kadar dönmüş olurum.”

“Tabii ki.”

“Tamam, teşekkürler.”

Sarah yeniden şoför koltuğuna geçti, bir ayağı henüz asfalt-tayken, “Sarah,” dedi Ian. “Lütfen bir dakikalığına içeri gir.”

Sarah içinden lanet okuyarak donakaldı. Ian arabanın etrafını dolaşarak yaklaştı ve ona baktı.

“Bu gece gerçekten hiç zamanım yok,” dedi Sarah doğrudan. “Sabah erken kalkmam lazım. Ayrıca çocukların da gerçekten artık yatması gerekiyor.”

“Seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

Sarah gösterge panelindeki saate baktı. İsteddiği son şey Ian’la konuşmaktı. Ama önemli olduğunu söylemişti. Muhtemelen Evelyn’le ilgiliydi. Ya da belki de çocuklarla. İkisine de hayır demesi mümkün değildi. Her ay yemek yeme teklifini reddedebilmek için, istediğinde çocuklar hakkında onunla konuşacağına söz vermişti. Üstelik Ian’ın sesinin tonu ve alışkın olmadığı dağınık görünümü onu endişelendirmişti de.

“Tamam.”

Eve girer girmez bir sorun olduğunu anlamıştı. Açılmamış zarflar antredeki yarım ay biçimindeki sehpa düzensizce birikmişti. Halının üstü, çocukların ayakkabılarıyla üzerinde yürümelerine izin vermiş gibi çamur lekeleriyle kaplıydı. Raquel eve dönüp de krem rengi halısında ayak izlerini görünce deliye dönecekti.

Ian, Sarah’yı mutfığa yönlendirdi, bir sandalyeye oturdu ve dua eder gibi birleştirdiği ellerini masanın üzerine koydu. Önceki gecenin yıkanmamış bulaşıkları mutfak tezgâhında duruyordu. Çöp kovası taşmak üzereydi. Bir sorun vardı. Ian için daha da endişelenmeye başladı. “Raquel nerede?”

“Şey, dışarıda... Şimdi onun hakkında konuşmayalım.”

Sarah, Ian'ın karşısındaki sandalyeye oturdu, arabanın anah-tarlarını masaya koydu ve bekledi.

“Bu hafta musluğu tamir etmek için uğrayayım diyordum. Fakat son geldiğimde mutfak camının üzerindeki kornişin du-vardan sarktığını fark ettim. Onu da tamir ederim. Ne zaman uygun olur?”

Sarah sandalyesinde kıpırdandı. “Ian,” dedi dikkatle. “Nan-kör görünmek istemem ama şu musluk meselesini düşündüm, bana kalırsa tamir etmesi için birini getirtsem gerçekten daha iyi olacak.”

Ian güldü. “Birini getirtmene gerek yok. Ben varım.”

“Yine de...” dedi ve Ian'ın sert bakışlarıyla karşılaştı.

Adamın yüzündeki gülümseme silinmişti. Sarah'nın elleri terlemeye başladı. “Benimle konuşmak istediğin buysa gerçeksen gitsem daha iyi olacak.” Ayağa kalktı.

“Lütfen gitme,” dedi Ian.

O kadar perişan görünüyordu ki Sarah yeniden oturdu ve ellerini masaya koydu. “Sorun ne, Ian?”

Ian başını ellerinin arasına aldı. “Raquel beni terk etti.”

“Ne?”

Ian başını kaldırdı, “Taşındı,” dedi açıkça. “Tüm giysilerini ve kişisel eşyalarını alıp gitti. Parasını kendi ödediği mobilyalar için geri döneceğini söyledi.” Sarah kapının yanındaki duvarda küçük bir göçük ve önceden lekesiz olan süpürgeliklerde aşınma izleri olduğunu fark etti. Bunlar bir kavganın izleri miydi?

“Hepsini alabilir, umurumda değil,” diye devam etti Ian ve ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı.

Sarah elini düğüm düğüm olduğunu hissettiği karnına koydu. Her bakımdan çok kötü bir haberdir bu. “Ah Ian. Çok üzgünüm. Ne oldu?”

Fakat Ian ona cevap vermek yerine birden oturup, “Seninle hiç boşanmamalıydık, Sarah,” dedi. Gözleri sulanmıştı, öyle gergin

bir enerjisi vardı ki Sarah'nın cesareti kırılıyordu. Ian'ın eli seyrek kızıl saçlarında gezindi. "Ne düşünüyordum ki? Daha fazla aile terapisi almalıydık. Ya da başka bir şeyler denemeliydik."

"Tam dokuz ay evlilik terapisine gittik, Ian, olmadı işte."

Ian, Sarah'ya gülümsedi. "Sorun şu ki Sarah, ben seni hâlâ seviyorum. Tekrar bir arada olmamızı istiyorum."

Sarah ağzı açık, dehşet içinde Ian'a baktı. Derin bir nefes alıp nazik olmaya çalıştı. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Ian. Boşansak da senin çok iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Sen harika bir baba, Evelyn'e de çok iyi bir evlatsın. Senin terbiyene ve bütünlüğüne hep hayran oldum. Fakat ben seni sevmiyorum."

"Böyle söyleme, Sarah. Bir zamanlar beni sevmiştin." Masanın üzerinden elini uzattı ve Sarah kendi ellerini kaçırdı. Ian'ın yüzü asıldı. "Beni yeniden sevmeyi öğrenebilirsin, değil mi? Benim seni sevdiğim gibi."

Sarah ona gerçeği nasıl anlatabilirdi ki? Tüm o iyi vasıflara sahip olması bile Sarah'nın Ian'ı Cahal'ı sevdiği gibi sevebilmesi için yeterli olmamıştı. Geçmişte de sonrasında da hiçbir şey Cahal'a olan aşkına yaklaşmamıştı bile. Ve bu aşkın daha azıyla mutlu olamayacağını artık biliyordu. "Hayır, Ian."

Ian yüzünü ekşitti. "Böyle söyleme, Sarah. Bana... bize bir şans vermek zorundasın."

"Yapamam."

"Fakat son birkaç ay çok iyi geçiniyorduk. Ben sanmıştım ki..."

Sarah ayağa kalktı. "Eğer sana bir araya gelmeyi istediğimi düşündürecek bir şey söylediysem ya da yaptıysam gerçekten çok üzgünüm."

Ian'ın yüzü sertleşti ve Sarah'ya baktı, mavi gözleri soğuk ve suçlayıcıydı. "Cahal Mulvenna yüzünden, değil mi?"

Cahal'ın döndüğünü ona Vi söylemiş olmalıydı. İkisi can ciğerdi, hep de öyle olmuşlardı. "Sana karşı hislerimin onunla hiçbir ilgisi yok."

Âdemelması kıpırdadı. “Sana gerçekten çok değer veriyorum, Sarah. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sarah gönülsüzce başını salladı.

“Senin incindiğini görmek istemiyorum. Ya da ailenin isteklerine karşı geldiğini.” Sustu ve imalı imalı baktı. Sarah dudaklarını ısırdı, içinden ona kadar saydı ve avucu acıyana kadar arabasının anahtarlarını sertçe sıktı. “Benim aile meselelerim seni ilgilendirmez, Ian. Artık ilgilendirmez.”

Ian arkasına yaslandı ve sıkıdığı yumruğu ağzının üzerinde, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre Sarah’ya baktı. Sonunda elini ağzından çekti ve “Şu Malachy Mulvenna denen adamın, Cahal’ın babasının hapis yattığını biliyor muydun?” diye sordu.

Sarah kayıtsızca omzunu silkti. “Ne olmuş yani? Herkes hata yapabilir, değil mi? Muhtemelen sadece çok gençti ve aklı başında değildi.”

Ian, Sarah’yı hep kızdırdığını bildiği bilgiç tavrıyla, burnundan soluyarak başını iki yana salladı. “Ağır suçlardan mahkûm edilmiş, Sarah. Küçük şeylerden değil. Epey uzun süre ceza almış.”

Sarah şaşkın görünmemeye çalışarak yeniden oturdu. Cahal babasının suç geçmişi hakkında kesin şeyler anlatmamıştı ama ne olduğunu kendisi de tam bilmesede önemsiz şeyler olduğunu söylemişti. Ağır suçlar birçok anlama gelebilirdi. Uyuşturucu. Saldırı ya da soygun. Terörist faaliyetler. Hatta cinayet. Sarah istemeden ürperdi ve “Tam olarak ne gibi suçlar?” diye sordu.

Ian gözlerini kaçırarak sol yana baktı. “Kesin olarak bilmiyorum.”

“Kim biliyor peki?”

Ian gözlerini hafifçe kısarak ona baktı. Sarah tüm bunları anlatırken Ian’ın kindarca bir zevk aldığını hissetmekten kendini alamıyordu. “Bir defasında babam babanla konuşurken kulak misafiri olmuştum.”

“Belki de yanlış duymuşsundur. Belki de başka birinden bahsediyorlardı.”

“Ne duyduğumu biliyorum.”

Sarah başını çevirdi. Bu, babasının ve Vi Hala’nın neden Cahal’dan bu kadar nefret ettiğini açıklardı. Babasının, kanuna karşı gelirken yakalanmış kimseye ayıracak zamanı yoktu ve ceza sisteminin ıslah edici gücüne de inanmıyordu. Bir kere suçlu olunca insan hep suçlu kalırdı. Düşününce, eski bir polis dedektifi için gülünç bir tutumdu bu.

“Yıllar önceydi,” diye devam etti Ian. “Babanın senin Cahal’la kırıştırdığını öğrendiği zamanlar.”

Sarah, Cahal’la paylaştığı şeyi bu şekilde aşağılamaya çalışmasından nefret ederek Ian’a baktı. “Babaların günahını çocuklar çekmemeli, değil mi? Babasının yaptığı bir şeyden dolayı kimse Cahal’ı suçlayamaz.”

Ian iç geçirdi. “Neye bulaştığının farkında değilsin, Sarah. O adamla görüşmeye devam edersen ailene vereceğin zararın ve yaşatacağın acının farkında değilsin.”

Sarah güldü. Bu durum çok saçmaydı, eski kocası ona kiminle görüşüp görüşmeyeceğini söylüyordu. “Ian, sana haberlerim var. Ben yetişkin bir kadını ve sanırım kendi kararlarımı verebilecek yaştayım.”

“Önce tüm gerçekleri bilip bilmediğinden emin olmalısın.”

Sarah içinde bir öfkenin büyüdüğünü hissediyordu. Daha önce Cahal’la arasına başka insanların girmesine izin vermişti ve bunu ikinci defa yapmaya hiç niyeti yoktu. “İşte sana gerçekler, Ian. Babam ve Vi Hala Cahal’ı işçi sınıfından ve Katolik olduğu için sevmiyor. Eğer Cahal’ın onları incittiğine şahit olursam bunun nedeni onların kendi züppelikleri ve önyargılarıdır.”

“Lütfen Sarah,” dedi Ian sesi boğazında tıkanarak. “Sana son kez söylüyorum. Lütfen Cahal Mulvenna’yı unut ve bize bir şans tanı.”

“Hayır. Anlamıyor musun, Ian? Biz diye bir şey yok. Sen ve ben çoktan bitirdik. Bitti.”

Ian’ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gezindi, sonra yüz hatları buruştu. Sarah ona daha fazla bakmaya katlanamıyordu. Ayağa kalktı, kapıya doğru bir adım attı ama boğuk bir hıçkırık onu durdurdu. Ian bir kolunu yüzünün altına koyarak başını masaya gömmüştü.

Sarah içi merhamet duygusuyla dolarak döndü, yanında durdu ve elini nazikçe adamın geniş omuzlarına koydu. “Üzgünüm.” Sarah, Ian kendini toparlayana kadar, uzun saniyeler boyunca öylece durdu.

“Sanırım gitsen iyi olur, Sarah.”

“Çocukları almamı ister misin?”

“Hayır,” diyerek burnunu çekti. Omzunu silkeleyerek Sarah’nın elinden kurtuldu ve ayağa kalktı. Sarah’nın sağ yanındaki boşluğa bakarak, “Ben toparlanırım,” dedi. “Artık git, Sarah. Lütfen. Git.”

On Üçüncü Bölüm

Sarah, loşlukta ışıkları yanıp sönen bar kapısının hemen iç tarafında durdu. Sonra iki kişilik bir masada oturmakta olan Cahal'ı gördü, gri bir tişörtün üzerine kahverengi bir deri ceket giymişti; bu, onun her zaman tercih ettiği, aynı abartısız tarzı. Üzerine tam oturan mavi kot pantolonu, öğrenciyken giydiği kirli kotlardan daha koyu renkli ve şıktı, bronzlaşmış teni de biraz açılmıştı, bu da onu eski Cahal'a daha çok benzetiyordu. Birbirlerine baktılar, bakışmaları birkaç dakika sürmüş olmasına rağmen Sarah'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

İlerledi ve onun karşısına oturdu. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Cahal.

Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak, "Sanırım bu bizim ilk randevumuz, değil mi?" dedi Sarah.

"Evet. Eğer öyle olmasını istiyorsan." Dudağının bir kenarı gerildi ve yüzünde yarım bir gülümseme belirirken mavi-yeşil gözleri muzipçe ışıldadı.

Sarah onun gözlerine bakıp gülümsedi. "Ne dediğimi unutma. Adım adım."

"Evet. Bu da ilk adım, değil mi?"

"Sanırım," dedi Sarah ve sonra gözlerini kaçırarak ekledi. "Peki eşyalarını topladın mı?"

"Evet. Önce gece uçuşuyla Londra'ya, oradan da Melbourne'e gideceğim."

“Dünyanın diğer ucunda olduğunu bilmek tuhaf olacak. Ben yatarken sen kalkıyor olacaksın.”

“Sadece iki haftalığına. Sonra döneceğim.” Boğazını temizledi. “Ne içmek istersin?”

“Beyaz şarap lütfen.”

Cahal ayağa kalkıp bara doğru ilerledi, yumuşak ve kaygan deri ceketini dar kalçalarına sürtünüyordu. Sarah onun eski ceketine ne olduğunu merak etti. Seviştikten sonra yatakta otururken onun ceketini omuzlarına alır, ceketin tıpkı Cahal gibi kokuyor olmasına bayılırdı... Elini saçlarında gezdirdi ve bu görüntüyü aklından çıkardı.

Cahal, Sarah için bir kadeh şarap ve kendisi için bir bardak Guinness’le masaya döndü.

“Sigarayı bırakmış olabilirsin ama bira zevkinin değişmediğini görüyorum,” dedi Sarah biraya bakıp başını sallayarak.

“Seninki değişmiş,” dedi Cahal otururken. “Eskiden şaraptan nefret ederdin. En sevdiğin içki Babycham’di.”

Sarah güldü. “Doğru. Neden bilmiyorum. Artık hiç içemiyorum. Çok tatlı geliyor ve midemi bulandırıyor.”

Cahal bardağı kaldırdı ve kalın, kaymaksı köpüğüne hayranlıkla baktı. “Tahmin et, önceki gün Belfast’ta kiminle karşılaştım?”

“Hımm,” dedi Sarah şarabından büyük bir yudum almadan önce.

Cahal üst dudağını sildi. “Üniversiteden Anthony.”

Sarah öyle şaşırmıştı ki neredeyse şarabı Cahal’ın üzerine püskürtecekti. Sarah ağzındakini, boğazı tamamen tıkalıymış gibi hissederek zar zor yuttu. İçkisi göğsünü yakarak ilerledi. “Kim?” diye sordu tiz bir sesle.

“Anthony’yi hatırlıyorsun, değil mi? Beraber takılırdık.”

Sarah başını iki yana salladı.

“Onu hatırlamıyor musun? Kıvrıcık sarı saçlı, büyük burunlu bir tipti.”

Sarah loş ışıktaki kızaran yanaklarının fark edilmediğini umarak tek kelime etmeden başını iki yana salladı. Cahal ile Tony'nin karşılaşması ne şanssızlıktı.

"Bu çok tuhaf. Sizi tanıştırdığıma yemin edebilirim."

"Belki tanıştırmışsındır," dedi Sarah ve tekrar başını iki yana salladı. "Ama onu hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi."

Cahal omuz silkti. "Bu, onun Becky'yle çıktığını neden söylemediğini açıklıyor."

Sarah gülümsemeye çalıştı ama yüzü lastik gibi gerildi, bu yüzden elini kalbine götürüp gözlerini kocaman açarak şaşırmış numarası yaptı. "Bağlantıyı kuramamıştım."

"Ne tesadüf ama."

Tehlikenin geçmesiyle Sarah rahatlayarak gülümsedi.

Cahal, Sarah'nın huzursuzluğunu fark etmeyerek devam etti. "Ona çok düşkün görünüyor. Beraber yaşayacaklarını söyledi."

Sarah kayıtsız görünmeye çalıştı. "Evet, öyle."

"Hiç değişmemiş." Cahal hayranlıkla güldü. Birasından bir yudum aldı ve dudaklarındaki kaymaksı köpüğü elinin tersiyle sildi. "Kadınların gözdesi."

Sarah ızdırabını gizlemek için içkisinden bir yudum aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona, dil dökerek her kadının yatağına girebileceğini söyleyerek takılırdık. İki kere evlendi."

"Biliyorum." Sarah şarabından büyük bir yudum daha aldı.

"Ah, üzgünüm, Sarah. Çok duyarsız davrandım. Becky hakkında çok ciddi olduğu izlenimine kapıldım zaten. İnsan gerçekten âşık olduğunda nasıl olur bilirsin. O da bana öyle göründü. Korkütük âşık. Becky'nin onun sonsuza dek durulmasını sağlayacağından eminim."

"Becky onu gerçekten seviyor."

"Üzgünüm," dedi Cahal tekrar ve uzanıp eline dokundu. Sıcak parmaklarının altında teninin sızladığını hissetti Sarah. "Öyle söylememeliydim."

Sarah hafifçe gülümsedi. "Sorun değil, gerçekten." Sıkıntılı bir sessizliğin ardından, "Düşünüyordum da..." dedi.

Cahal elini çekti. "Ne hakkında?"

"Önceki gün Ian'ın babanla ilgili söylediği bir şey." Cahal arkasına yaslanıp avucunu düz karnına koydu. Gözleri kısıldı. "Ian'la konuşurken konu nasıl benim babama geldi ki?"

Sarah elindeki kadehi parmaklarının arasında döndürdü. "Onu da birazdan söylerim. Fakat benim düşündüğüm... babamla Vi Hala'nın seninle ilişkiye karşı çıktığını biliyorsun, değil mi?"

"Nasıl unutabilirim?"

Sarah başını eğdi. "Bunun babanın hapis cezasıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Belki de o ve babam atışmışlardır."

Cahal kollarını kavuşturup omuz silkti. "Belki. Ama babam neredeyse yarım yüzyıl önce hapisteymiş. Babanın tüm bu zaman boyunca kin tuttuğunu düşünemiyorum."

"Onu tanıyorsun," dedi Sarah. "Baban tam olarak ne için hüküm giymişti?"

"Alkollü saldırı sanırım, o zamanlar içmeyi çok severdi, sinirli bir adamdı. Hâlâ da öyle. Sanırım hırsızlık da yapmış. Ciddi bir şey değil, aptalca şeyler." Pembe dudaklarını ve güçlü, beyaz dişlerini ortaya çıkararak güldü. "Bir seferinde bir sürü televizyon çalmış. Başka bir seferinde ise bir inşaattan seramik karo teslimatını çalmış ve onları satmaya çalışırken de yakalanmış. Tabii bu karoların Hollanda'dan özel ithal edildiklerini ve Kuzey İrlanda'da bunları ithal eden başka biri olmadığını bilmiyormuş. Zavallı aptal."

Sarah hafifçe gülümsedi. Bunlardan hiçbiri o kadar da ciddi görünmüyordu. "O zaman paramiliterle alakalı bir şeyler değil, öyle mi?"

"Ah, Tanrım, hayır. Babam sadece kendi çıkarlarını düşünür."

"Sen de herhangi bir şey yüzünden tutuklanmadın, değil mi?"

Cahal bunun üzerine güldü. "Park cezasından fazlası yok. Belki de beni Katolik olduğum için sevmiyorlardır. Yani o za-

manlar öyleydim demeliyim. Yirmi yıldır herhangi bir kiliseden içeri adım atmadım.”

Sarah başını iki yana salladı. “Hayır, o olamaz. Ian seninle görüşerek ailemi inciteceğimi söyledi.”

“Belki de sebebi sadece eski kafalılık ve züppeliktir,” dedi Cahal acı acı. “Eski bir hükümlünün oğlu ve işçi sınıfından biri olmamdır sorun.”

“Üzgünüm,” dedi Sarah ellerine bakarak. Yine de ortada bundan daha fazlasının olabileceğini düşünmeden edemiyordu...

Cahal birasından büyük bir yudum aldı. “Yani Ian benimle görüşüyor olman hakkında seninle konuşmaya çalıştı, öyle mi?”

Sarah başını salladı. “Evet. Yeniden bir araya gelmek istiyor.”

Cahal’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Peki sen... öyle bir ihtimal var mı?”

“Tanrım, hayır,” dedi Sarah hemen, bu konudaki herhangi bir yanlış anlaşılmayı gidermeye çalışarak. “Sadece onu sevmediğimi ve asla sevmeyeceğimi kabul etmiyor.” Bir yudum şarap aldı ve bundan cesaret alarak Cahal’ın gözlerinin içine baktı.

“Fakat bir zamanlar sevmiş olmalısın,” dedi Cahal usulca, sözleri bir bıçak gibi saplanıyordu. “Onunla evlendin. Onun çocuklarını doğurdun.”

Sarah utançla gözlerini kapattı. Ona gerçeği anlatmak istiyordu ama kendisi için bile bu kadar kötüyken ona nasıl söyledi? Yine de anlamasını sağlamalıydı. Gözlerini açtı ve duvardaki siyah beyaz bir fotoğrafa baktı. “Onu hiç sevmedim, gerektiği gibi. Ama onu önemsedim ve bunun yeterli olacağına inandım. Saygı duyarak ve ona değer vererek başarılı bir evlilik yapabileceğimi düşündüm. Tabii sadece kendi duygularımdan bahsediyorum.” Cesaretini toplayıp ona baktı. Cahal başını yavaşça sallıyordu, gözlerini dikkatle kısmıştı. “Ian beni sevdi. Hâlâ da seviyor. Dürüst olmak gerekirse nedenini bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Cahal yanakları kızararak.

Sarah da kızardı, bir an için ne diyeceğini bilemedi, sonra gülümsedi. “Onun sevgisini hak etmiyorum. Onunla hiç evlenmemeliydim. Bunu yapma nedenim bencilceydi. Bir aile kurmak istiyordum ve yalnız olmaktan korkuyordum, onu perişan ettiğimi kabul etmekten utanıyorum. Evliliğimizin sonunu getiren de bu oldu.”

Cahal hafifçe iç geçirdi ve masanın üzerinden elini uzattı. Sarah çekinerek uzandı ve Cahal iki eliyle onun elini tuttu. Esmer başparmağıyla Sarah’nın beyaz parmaklarını okşadı. “Hepimiz hata yaparız, Sarah. Bence kendine karşı çok katınsın.”

“Bunu söylediğin için teşekkürler.” Sustu ve Cahal’ın elinin üzerine baktı. Başparmağının ritmik hareketleri yüzünden omurgasında bir ürperti hissediyordu. “Avustralya’ya gittiğinde seni özleyeceğim, Cahal.”

“Biliyorum.”

Sarah, Cahal’ın gözlerine baktı. Genişleyen gözbebekleri derin, karanlık kuyulara benziyordu. Sarah damağının kuruduğunu hissetti.

Cahal elini sıktı, Sarah’nın hissettiği ürperti bacaklarına kadar indi. “Senin yanına dönene kadar saatleri sayacağım, Sarah.” Masanın üzerine eğildi, yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Bira kokan sıcak nefesini yüzünde hissetti. “Her bir saati.”

Cahal, Edward dönemi tarzı ahşap evin önüne, krem rengi bir alçı duvarın ardına kısmen gizlenerek arabayı park etti. Melbourne’de sonbahardı ve bahçedeki ağacın sarı yaprakları kaldırımda birikmişti. Sıcaklık son günlerde düşmüştü ve herkes soğuktan şikâyet ediyordu, gerçi Cahal’ın ardında bıraktığı İrlanda havası da hemen hemen aynıydı ama oranın sakinleri buna yaz diyor, yarı giyinik halde etrafta geziniyordu.

Büyük, paralı komşularınıninkine kıyasla evi mütevazıydı ama aynı zamanda ilginç ve güzeldi ve Cahal, ailesini Melbourne’ün en ragbet gören semtinde yaşatabildiği için gurur duyuyordu. Fakat

orası artık onun değil, Adele ve Brady'nindi. Buna içermemeye çalıştı ve Sarah'yla bunu konuşabilmeyi diledi. Telefonunu çıkarıp saate baktı. Şimdi uyuyor olmalıydı, yeni bir güne uyanmasına çok vakit kalmamıştı.

Telefonunu geri koydu ve yolcu koltuğundaki parlak kâğıda sarılı paketi ve naylon torbayı alarak arabadan indi.

"Baba! Baba!" diye bağırdı bir çocuk, Cahal'ın içi cız etti. Üzerinde okul forması olan, uzun ve sıska Harry babasına doğru koşup üzerine atıldı. Cahal elindeki paketi ve poşeti düşürmemeye çalışarak çocuğa sarıldı. Sonra elindekileri kaldırıma bıraktı ve kör bir adamın yapabileceği şekilde elini dokuz yaşındaki çocuğun omuzlarında ve sıska kollarında gezdirerek onu hissetti.

"Seni özledim, evlat," dedi, gözlerine yaşlar dolmuştu. O ana kadar onları ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Çocuk, sanki çok uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi iç geçirdi ve kollarını babasının beline doladı. "Ben de seni çok özledim, baba. Keşke eve dönebilsem."

Midesine bir bıçak saplanıp onu âdeta parçaladı. "Döneceğim, oğlum. Şu iş biter bitmez. Bir daha da gitmeyeceğim."

Harry, Cahal'ı elinden tutup evin arkasındaki açık mutfak ve oturma odasından oluşan yaşam alanına soktu. Yedi yaşındaki oğlu Tom babasını görür görmez kollarını boynuna ve bacaklarını da beline dolayarak Cahal'ın kucağına atladı. "Baba! Baba!" diye bağırdı başını geriye atıp kıkırdarken. Cahal onu sıkıca tuttu ve çocuk elinden kurtulmak için kıpırdayana kadar, yumuşak yanaklarını tekrar tekrar öptü.

Çocuğu bıraktığında karşısında elleri ceplerinde duran, esmer saçları jöleli –yeni bir gelişmeydi bu– Jed'i buldu. Kolları kaslanmaya başlamıştı, kocaman ayaklı, sırık gibi bir oğlandı. Cahal'ın kalbi pişmanlıkla sızladı. Jed'in çocukluğu yavaş yavaş sonlanıyordu. Yakında babasından ziyade akranlarının ne düşündüğünü önemseyecekti. Çok geçmeden de kadınların baştan çıkarıcı cazibesine kapılırdı.

“Mutlu yıllar, evlat,” dedi Jed’i hızla kendisine çekip başının üzerine öperken. Jed ellerini ceplerinden çıkarmadı ama zor fark edilir özlem dolu bir jestle babasına doğru eğildi ve Cahal’ın kalbini sızlattı. Seni özledim, baba,” dedi, sesi küçük kardeşlerinin ince sesi ile erkekliğin kalın tonu arasında dalgalanıyordu.

“Merhaba, yemeğe kalmak ister misin?” dedi Adele. Ocağın önünde yalınayak durmuş, tencerede bir şeyler karıştırıyordu, çıplak kolları güneşten iyice esmerleşmişti, uzun, lüle lüle siyah saçları açık duruyordu. Cahal’a yaklaştı, birbirlerini arkadaşça olsa da biraz soğuk bir tavırla yanaktan öptüler.

On dört yıl önce bir resim sergisinde tanışmışlardı. Cahal, çalıştığı şirket sergiye sponsor olduğu için gitmişti; yine de bu, çatı katındaki boş evinde oturup Yarra Nehri’ni izlemekten kat kat iyiydi onun için. Modern sanat konusunda uzman değildi ama onun, büyük tuvallere cesur renklerle çizilmiş resimleri Cahal’da merak uyandırmıştı. Ayrıca sağlam görüşleri, açık sözlülüğü ve sekizde bir Aborjin olmasının verdiği egzotik mirası da. “Teşekkürler Adele. Çok isterim.”

Kanepede Down Kontluğu’ndaki Tangra Dee’den aldığı İrlanda ragbi formalarını, Yellow Man şekerlemelerini ve Tayto marka peynir ve soğan cipslerini uzattı. Adele onları izlemek için yaklaştı ve Cahal, “Senin için de bir şey aldım, Adele,” dedi. Büyük, katı bir zarfı ona uzattı. Barış teklifiydi bu.

“Benim için mi?” dedi kadın şaşırarak.

Cahal başını salladı ve Adele zarfı aldı. Kendi kendine, o andan itibaren onun –ve Brady– için çok çabalayacağını söyledi. Ona artık gücenmeyecekti. O galeride tanıştıktan sonra her şey çok hızlı ilerlemişti. Çıkmışlar, beraber yaşamaya başlamışlardı ve ardından Adele hamile kalmıştı, tüm bunlar altı ay içinde olup bitmişti. Cahal doğru olanı yapmış ve bunu yaparak da kendisini tamamen ve bütünüyle sevmediği bir kadınla bir yaşama mahkûm etmişti.

Adele zarftan çıkan, yumuşak renk tonlarıyla resmedilmiş Carnlough Körfezi'nin küçük suluboya resmine balkı. "Bir arkadaşım tavsiye etti: Sarah. Ballyferguslu bir sanatçınınmış."

Adele gülümsedi. "Teşekkürler. Çok güzel," dedi.

Oğlanlar ragbi formlarını denerken Cahal oturup cips ve şekerlemelerin tadına baktı. Adele ocağın başına gitti, bir süre sonra da Cahal kalkıp kadının yanına doğru ilerledi. "Benim uzakta olmam ve çocukların hep senin başında olması zor olmuştur, biliyorum," dedi.

Adele omuz silkti, tencereye bir kaşık soktu ve yemeğin tadına baktı. "Brady çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Yardım ediyor."

Cahal boğazında bir yumrunun düğümlendiğini hissederek yutkundu. "Evet, bunu hafife almıyorum. Sadece bilmeni istedim."

Adele başını salladı ve "Peki İrlanda nasıldı?" dedi tatlılıkla. "Evini ziyaret etmek güzel olmalı."

Cahal, bunu düşünmek için duraksadı. Orayı evi olarak görmüyordu. Dünyanın hiçbir yerinde olmadığı kadar yeşil tarlalar görmek, Guinness birası yudumlamak ve Ulster kızartmaları yemek güzeldi. Ve elbette Sarah vardı. Fakat evi, çocuklarının olduğu yeri.

"Şu bahsettiğin Sarah yoksa o Sarah mı?" Tanıştıklarında Adele'e Sarah'yı anlatmıştı. Sonra hiç anlatmamış olmayı dilemişti çünkü evliliklerinin çalkantılı zamanlarında Adele bunun bir hayaletle rekabet etmeye benzediğini söylemişti.

Cahal başını salladı. "Ta kendisi."

Adele'in kaşları birkaç santimetre kalktı, elindeki kaşık tencerenin kenarına çarptı, sonra kaşığı kenara koydu. "Yeniden birlikte misiniz?"

"Tam olarak değil. Sadece görüşüyoruz. Ama..."

"Aması ne?"

"Ah, bilmiyorum. Mektuplarımı hiç almadığını söyledi."

"Bu çok tuhaf. Bir sürü yazmıştın, değil mi?"

Cahal başını salladı.

“Ve sen ona inanmıyorsun, öyle mi?” diye sordu Adele.

“Sorun o değil. Sadece ailesini bana tercih etmiş olmasını bir türlü affedemedim. Benimle Avustralya’ya gelmemesini. Ona nasıl güvenebilirim ki?”

Adele’in kaşları çatıldı, kollarını kavuşturdu. “Biz ne zamandır ayırıyoruz, Cahal?”

“Neredeyse beş yıl oldu.”

“Bu süre içinde bir sürü kadınla görüştün, değil mi?”

“Eh... Birkaç randevum oldu. Birkaç taneden fazla da tek gecelik ilişkiler.”

“Onlar sayılmaz,” dedi Adele önemsemeyerek. “Ama bunun nedenini biliyorsun, değil mi? Düzenli bir ilişkinin olmamasının?”

Cahal başını boş bir ifadeyle iki yana salladı.

“Sarah’yı hiç unutamadın, Cahal,” dedi Adele biraz üzülererek. “O senin hayatının aşkıydı... Hayatının aşkı, öyle değil mi?”

Cahal dudağını ısırды, Adele gülümsedi. “Herkesin ikinci şansı olmaz, Cahal. Ama seninle Sarah ikinci şansı yakalamışsınız gibi görünüyor. Hepimiz hata yaparız. Yirmi yıl önce o sadece genç bir kızdı.”

Cahal teşekkür edercesine gülümsedi, boğazına düğümlenen yumru yüzünden konuşamıyordu.

“Bu benim için mi baba?” diye bağırdı Jed, Cahal’ın ona aldığı hediyeği uzatarak.

Cahal yutkundu. “Evet, evlat. Mutlu yıllar. Hadi, açsana.” Çocuğun hediyeği elinde evirip çevirişini izlerken Cahal’ın gözleri açıklanamayacak şekilde yaşlarla doldu. Evliliği sürmemiş olsa da çocukları hayatının en büyük başarısıydı. Derken Cahal’ın korktuğu başına geldi, kapı açıldı ve Brady hantal hantal içeri girerek o anı mahvetti.

“Selam Cahal,” dedi dostça, odayı iri bedeniyle ve testosteronla doldurarak.

Kapı arkasından çarptı. Eski ragbi oyuncusu artık bir lise antrenörüydü; sarı saçlı, esmer tenli ve 1.97 boyundaydı. O sıkı

kaslarıyla 115 kilo falan olmalıydı. Koca eliyle gömleğinin üst düğmesini çekiştirerek –spor giysiler dışında hiçbir şeyin içinde rahat hissetmezdi– evrak çantasını bir zarfmışçasına sandalyeye attı. Cahal’ın elini kuvvetlice sıktı ve Jed’in elindeki pakete baktı. “O da ne öyle?”

Adele, Brady’nin yanına gitti, elini sahiplenircesine onun göğsüne dayadı ve adamı dudaklarından öptü. “Cahal’ın Jed’e doğum günü hediyesi. İş nasıldı?”

“Okul sonrası şu lanet ragbi antrenmanını yine iptal etmek zorunda kaldım. Yeterli katılım olmadı. Şu zamane çocuklarını anlayamıyorum, Cahal,” dedi Brady kravatını gevşetip iç geçirerek.

Jed hediyesinin ambalajını yırttı ve nefesini tuttu.

“Ben onların yaşındayken tek istediğim spor yapmaktı,” dedi Brady.

“Bir iPad!” diye bağırdı Jed inanamayarak, bir dergi kadar ince olan gri metali ve siyah camı göstererek. Sırıttı, bir tuşuna bastı ve ekran canlandı. “Bana bir iPad aldığına inanamıyorum, baba.”

“Yenisinden. Sınıfının en iyisi, oğlum,” dedi Cahal yüzü sevinçle parlayarak.

Brady ıslık çaldı. “Bu sana pahalıya patlayacak.”

“Ödevlerin için kullanabileceğini düşündüm,” dedi Cahal. “İnternette gezmek için. Tabii oyun da oynarsın,” diye ekledi onun keyfini kaçırmamak için.

Brady burnundan soluyarak kendini koltuğa attı ve dikkatini Cahal’a verdi. “Birkaç bira gömelim mi?”

Cahal’ın tüyleri diken diken oldu. Çocukların önünde böyle kaba konuşmasından nefret ediyordu, aile ortamına yakışmayan sokak ağzıyla konuşuyordu. “Hayır, teşekkür ederim.”

Brady istifini bozmadan iri omzunu silkti. “Nasıl istersen. Demek yalnız içeceğim.”

“Araba kullanacağım,” dedi Cahal kestirip atmasının özü olarak. İyi geçinmenin herkesin, özellikle de çocukların yararına olduğunu hatırlattı kendine.

Brady dudaklarını şapırdattı. “Bize bir kutu atsana, Adele. Dilim damağım rahibe kukusu gibi kurudu.”

Jed’in kıs kıs gülmesi ve gülümseyen Brady’yle bakışması, Cahal’ın kalbine kıskançlık okları sapladı.

“Brady!” dedi Adele aynı anda hem itiraz eden hem de hoş-görülü bir ses tonuyla. Yeniden mutfığa döndü ve Jed’in omzundan iPad ekranına bakmakta olan Tom başını kaldırıp, “Rahibe kukusu ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Cahal soğuk bir tonla. Neyse ki parlak iPad ekranı çok geçmeden yeniden Tom’un dikkatini çekti.

“Okul nasıl gidiyor, Harry?” diye sordu Cahal çabucak konuyu değiştirerek.

“İyi.”

“Hâlâ her şeyde birinci misin?”

Harry’nin omuzları düştü ve babasına kısa bir bakış attı. “Yazım dışında her şeyde. Onda ikinciyim.”

Cahal kaşlarını çatı ve Brady, “Harry sana okulun yüzme takımına girdiğini söyledi mi?” dedi gülümseyerek.

Birden Harry’nin beden dili değişti. Kanepede ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak dikleşti ve Cahal’a gülümsedi.

“Harry, bu harika! Çak bakalım.” Avuçları çarpıştı ve Cahal, Harry’nin yazım notunun düşmesi konusuna yeniden dönme isteğine direndi. “Anlatsana.”

Harry detayları anlatmaya başladı ve Cahal onun ertesi gün bir yarışta yüzeceğini öğrendi. “Kesinlikle kaçırmayacağım,” dedi Cahal.

“Eve geldiğinde benim basket maçlarımı da izleyecek misin?” diye sordu Jed.

“Elbette evlat.” Cahal başını eğdi, yere düşen ambalaj kâğıdını aldı ve eliyle buruşturarak göğsü kadar sert bir top haline getirdi. Çocukların ona çok ihtiyacı vardı. Onun ilgisine ve onayına duydukları istek neredeyse çaresizceydi.

Gerçekler yüzüne bir tokat gibi çarpıyordu. Sarah'yla ilişkisi yürüse bile dünyanın iki ucundaki iki ülkede yaşayan aileleriyle nasıl bir araya gelebileceklerdi ki? Kalbi onlar için sevgiyle dolup taşarak çocuklarına baktı, onları asla terk edemeyeceğini biliyordu. Peki Sarah'dan Avustralya'ya gelmesini nasıl isteyebilirdi? Bu, çocuklarını bildikleri her şeyden ve çok sevdikleri babalarından ayırmak demektir. Kendisini Ian'ın yerine koymaya çalıştı, Adele bir adamla tanıştığını ve çocuklarını binlerce kilometre öteye götürmek istediğini söyleseydi ne hissederdi? Buna asla izin vermezdi.

Adele küçük bir bira şişesiyle geri geldi ve onu Brady'ye uzattı. Adam ise Jed'in elindeki iPad'e hayran hayran bakarak hemen yarısını kafasına dikti. "Onunla ragbi ligini de izleyebilirsin, Jed. Tüm gün maçlara bakabilirsin," dedi ve büyük mutlu bir ayı gibi neşeyle kıkırdadı.

Tom gelip Cahal'ın dizine oturdu, gri şortunun altından esmer teni ve kemikli dizleri görünüyordu. Cahal elini çocuğun sırtına koydu ve ince pamuklu tişörtünün altındaki sıcaklığını hissetti. Yaşamının böyle değişmesini istemiyordu. Çocukları için istediği bu değildi. Ve içinde bir şeyler paramparça oldu.

"Beni şımartıyorsun," dedi Becky, Belfast'taki Katedral Bölgesi'nde bulunan Merchant Otel'in şampanya rengi salonunun süslü, hafif demode ortamına bakarken. Damasko perdeler pencereleri çerçeliyordu ve kristal şamdandan yayılan ışık yaldızlı aynalardan krema sarısı duvarlara yansıyor. Halı siyah ve altın rengi girdap desenliydi; siyah kadife oturaklar alçak ve genişti.

En iyi gündelik elbisesini giymiş olan Sarah kardeşinin karşısına oturdu. Aralarındaki kare masada, beyaz porselenlerde servis edilen akşamüstü çayı, gümüş bir çaydanlık ve iki kadın arasındaki atmosfer kadar sert olan peçeteler vardı.

"Birlikte vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Tam anlamıyla. Bunu özlemişim," dedi Sarah.

“Ben de,” dedi Becky hafifçe gülümseyerek. “Aramızın iyi olmamasından hoşlanmıyorum.”

“Ben de.”

Becky, aralarındaki masadaki üç sıralı çay standına, nefis sandviçlere, yağlı çöreklerle ve parlak pembe Paris makaronlarına bakarak inledi. Bu olayın şerefine siyah mini bir etek ve kızıl saçlarıyla son derece çatışan mor, ipek bir gömlek giymişti. “Bugüne kadar hiçbir yerde kendimi bu kadar önemli hissetmemiştim.”

“Bunu hak ediyorsun!” Onun neşesini yerine getirip aralarındaki uyumu yeniden yakalamaya kararlı olan Sarah şampanya kadehini kaldırıp gülümsedi. “İyi ki doğdun!” dedi ve sonra annelerinin yokluğunu fiziksel bir ağrıymışçasına keskin bir biçimde hissetti. Onları yukarıdan bir melek gibi şefkatle izlediğinden emin, yukarı baktı.

“Teşekkür ederim!” Becky şampanyasından bir yudum aldı ve parmak sandviçlerden birini alıp inceledi. “Peki Cahal’la nasıl gidiyor?”

“Ağır ilerliyoruz. Onu özledim.”

“Yakında dönecek,” dedi Becky ve sandviçinden bir ısırık aldı. “Tony’yle birbirlerini tanıyor olmaları ne hoş, değil mi? Bir gece hep beraber bir şeyler yapalım.”

Sarah yumurta beyazı ve tereli bir sandviç seçti ve önündeki altın çerçeveli tabağına koydu. Konuyu değiştirerek, “Sadece şu mektuplara ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Bana birçok mektup yolladığını söylüyor ama ona inanıp inanamayacağımı bilemiyorum. Ya da onlara ne olduğunu.”

“Şunları unutup temiz bir sayfa açamaz mısınız?” dedi Becky omuz silkerek.

“Hayır, olmaz. O mektuplara ne olduğunu öğrenmem lazımdır. Gerçekten arayıp aramadığını da.” Sarah ellerini kucağına yerleştirdi. Becky gözlerini indirip, “Peki ne yapacaksın?” diye mırıldandı.

“Doğru an geldiğinde babama ve Vi Hala’ya soracağım. Endişeliyim. Ya her şeyi reddederlerse? Bu durumda Cahal ve ben ne yaparız?”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi Becky.

Uzun ve moral bozucu sessizliği nihayet bozan Becky oldu. Sarah’nın tabağındaki hiç dokunmadığı sandviçi göstererek, “Onu yiyecek misin yoksa hayran hayran izleyecek misin?” diye sordu.

Sarah güldü ve sandviçten bir ısırık aldı. “Ian için üzülüyorum,” dedi Becky, bir meyveli çörek alıp onu bıçağıyla ikiye keserken. “Bir şansı olduğunu düşünürken Cahal ortaya çıkıp tüm umutlarını suya düşürmüş olmalı. Raquel’in onu terk ettiğini söylediği günden sonra onu hiç gördün mü?”

Sarah yutkundu. “Sadece çocukları bırakırken. Ama dün akşam Paula Dobbin’i markette gördüm ve Carnfunock Golf Kulübü’nde çalışan kız kardeşinden duyduğuna göre Raquel oranın sekreteri Jim Proudfoot’la beraber yaşıyormuş.”

“Aman Tanrım!”

Sarah sertçe başını salladı. “Görünüşe göre altı aydır ilişkileri varmış ve Paula’ya göre Ian’ın bundan haberi yokmuş.”

“Bu çok korkunç,” dedi Becky bir elini kalbine götürerek. “Zavallı Ian.”

“Biliyorum.” Sarah şampanyasından bir yudum aldı. “Ian’ın düşündüğünün aksine ona asla dönmezdim zaten. Yine de onun için üzülüyorum. Çok zor zamanlar geçiriyor. Evliliği paramparça oldu ve annesinin durumu hiç iyi değil.” Sarah başını iki yana sallayarak fincanı tabağın üzerine koydu.

Becky’nin yüzü asıldı. “Evelyn nasıl?”

“O... ölüyor, Becky.” Gözlerinden yaşlar süzüldü. “Vücudu yavaş yavaş iflas ediyor. Doktorlar onu rahat ettirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama çocuklar da artık onu ziyaret edemiyor. Onlar için çok sarsıcı olur. Tabii Evelyn için de. Çocukların onu o halde görmesini istemiyor.”

“Ah, Sarah. Çok üzgünüm. Zavallı Evelyn.” Becky onu Sarah ile Ian evlenmeden çok uzun zaman öncesinden, iyi ve nazik bir aile dostları olarak tanırdı.

“Ve zavallı Ian,” dedi Sarah. “O öldüğünde yapayalnız kalacak.”

Sarah sandviçini bitirdi ve daha mutlu konulardan konuşmaya başladılar. “Doğum günlerinden konuşalım, Tony’ninki ne zaman?”

“Aralıkta kırk üç olacak.”

Sarah dudaklarının kenarlarını peçeteyle sildi. “Aranızda epey yaş farkı var o zaman.”

Becky omuz silkti. “Ne olmuş?”

“Yani kastettiğim, bir ailen olmasını, önümüzdeki birkaç yıl içinde çocuk sahibi olmayı istiyorsan o, bayağı yaşlı bir baba olacak.”

Becky kardeşine şaşkınlıkla baktı ve yüksek sesle kahkaha attı. “Bebek falan düşündüğümüz yok, Sarah. Her neyse, o da yaşlı bir adam değil. Onun çocuğuna sahip olursam da Tony’nin yaşını dert etmem zaten.”

Sarah hafifçe gülümsedi ve son olarak elindeki kozlardan en büyüğünü öne sürmeye karar verdi. Öne doğru eğildi; dirseklerini masaya, ellerini çenesine dayadı. “Onun aleyhine daha önce bir şey söylemek istememiştim, Becky ama Cahal bana onun üniversitedeyken kadınların gözdesi olduğunu söyledi.”

Becky çenesini kaldırdı, gözkapakları titredi. “Ne demek istiyorsun?”

“Zamparanın teki olduğunu. İlişkiler söz konusu olduğunda pek de temiz bir geçmişi yok, değil mi?”

Becky’nin gözleri doldu, Sarah daha önce hiç olmadığı kadar küçüldüğünü hissederek başını çevirdi. Bu küçük dedikoduyu kendisine saklayabilirdi ama Becky’yi korumak için ne gerekirse yapardı. Bu onu incitmek anlamına gelse de.

Becky başını çevirdi ve “Bunu boşanmış bir kadının söylemesi biraz komik,” dedi boğuk bir sesle.

“Sana sadece dikkatlice ilerlemeni söylüyorum.”

Becky başını salladı ve “Tony beni incitmeyecek,” dedi meydan okurcasına. “Ben ona güveniyorum.”

Sarah hafifçe gülümsedi. Becky âşık olduğu için mutluydu ama ne diye gidip de Tony McLoughlin’e âşık olmuştu?

“Bunu söylediğim için üzgünüm.”

“O zaman niye söyledin?” dedi Becky göz ucuyla bakarak.

“Bilmen gerektiğini düşündüm, hepsi bu. Bak, bunun günümüzü mahvetmesine izin vermeyelim.”

“Olur,” dedi Becky.

Sarah saatine baktı. “Bunları bitirdikten sonra alışverişe çıkalım mı?”

“Nasıl istersen,” dedi Becky hevesizce. Günleri çoktan mahvolmuştu ve ikisi de bunu biliyordu.

On Dördüncü Bölüm

Ilık bahar yerini sıcak ve güneşli bir hazirana bırakmıştı. Vi Hala hesapta olmayan bir barbekü partisi düzenlemeye karar vermişti ve herkes pazar günü berrak bir gökyüzünün altında arka bahçede toplandı. Ertesi gün Cahal da Avustralya'dan dönecekti. Üzerinde basma bir elbise olan Sarah bahçede yalnızdı, çocuklar ve Becky çimenlerin üzerinde sarı bir tenis topuyla ortada sıçan oynuyor, Tony ise David'le barbekünün başında, pişirmenin püf noktalarını konuşuyordu.

Sarah, Tony'yi daha iyi tanımak zorunda kaldığından bu yana, onun terbiyeli biri olduğu sonucuna varmıştı. Onunla baş başa kalıp konuşabilse, baklayı ağzından çıkarmanın korkunç sonuçlarını anlamasını ve sessiz kalmak konusunda söz vermesini sağlayabilse belki her şey umduğundan daha iyi olacaktı. Biraz düşündükten sonra Becky'ye –ya da Cahal'a– herhangi bir şey anlatması için ortada bir neden olmadığına karar verdi ama emin olmalıydı. Geçmişin, ait olduğu yerde kalmasının herkesin çıkarına olduğunu mutlaka Tony de görecekti.

Boynuna kadar düğmeli, uzun kollu, beyaz keten elbisesini giymiş olan Vi Hala baharatlarla dolu ahşap bir tepsiyle çıkageldi. Tepsiyi verandadaki masanın üzerine koydu ve bir ketçap şişesi aldı. “Peki hâlâ Cahal Mulvenna'yla görüşüyor musun?” dedi gelişigüzel biçimde, bir yandan da göz ucuyla Sarah'yı seyreliyordu.

Sarah beyaz bir peçetenin içine bir bıçak ve çatalı sıkıca sardı. “Ara sıra görüşüyoruz, evet.”

Vi Hala ketçabı, soğan çeşnisi, hardal ve barbekü sosuyla birlikte masaya yerleştirirken aralarında uzun ve anlamlı bir sessizlik oldu. Sonra boş tepsiyi göğsüne doğru tuttu, durdu ve Sarah’ya baktı.

“Ne var?” dedi Sarah sinirli bir şekilde.

“Sadece... şey...” dedi Vi Hala nazıkçe adım atarken ayaklarındaki sandaletlere bakarak. “Baban ve benim onun hakkında ne düşündüğümüzü gayet iyi biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım mesajı aldım.”

“Peki, sen fikrini değiştirmeyecek misin? Onunla görüşmek konusunda yani.”

Sarah iç geçirdi ve bahçenin karşı tarafındaki Becky’ye ve yüzleri kızarmış, gülen çocuklara baktı. “Babamla sen ondan neden bu kadar hoşlanmıyorsunuz, gerçekten anlamıyorum. Keşke yıllar önce ikinizi dinlemek yerine kalbimin sesini dinleseydim.” Vi Hala herhangi bir yanıt vermeden içeri, mutfığa gitti ve Sarah da onu takip etti. Kapıyı yavaşça, dışarıdan duyulan kahkahaların üzerine kapattı. Artık yalnızlardı. Vi Hala, Sarah’ya baktı ve sonra buzdolabından bir paket peynir çıkardı.

Sarah’nın ensesi terliyor olmasına karşın çıplak kolları aniden buz kesmişti, ağzında da kötü bir tat vardı. “Bana kesme tahtasını uzatır mısın lütfen?” dedi Vi Hala fırının yanındaki kütükten bir bıçağı çekerken. Sarah döndü, ekmekliğin arkasındaki beyaz plastik tahtayı aldı ve masada oturmakta olan halasına uzattı.

Ya şimdi ya da hiç, diye düşündü.

Sarah öne doğru bir adım atıp derin bir nefes aldı. “Cahal bana çok ilginç bir şey söyledi.”

“Sahi mi?” dedi Vi Hala. Eli hızla hareket ediyor, turuncu renkli peynirden eğri bögürü bir dilim kesiyordu.

Sarah'nın ağız sinirden kurumuştı. "Avustralya'ya gittiğinde bana pek çok mektup yazdığını söyledi ki bunlardan hiçbirisi bana ulaşmadı."

"Ah," dedi Vi Hala peynir dilimini ufak tabağa dikkatlice yerleştirirken. "Bu mektupları nereye göndermiş peki?"

"Buraya, bu eve."

Halası bir an için elindeki bıçağı havada, peynirin üzerinde tutarak bekledi. Sonra bıçağı tekrar peynire batırdı, eli bu kez daha istikrarlıydı, aşağıya doğru bastırdı ve tahtanın üzerine bir dilim daha düştü. "Ve sen de ona inanıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Vi Hala öfkeyle burnundan soludu. "Sanırım sen biraz aptalsın, kızım. O zaman sana duymak istediğin herhangi bir şeyi söyleyebilir bu adam. Sana tüm bu mektupları gönderdiyse nereye gittiler peki?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

"Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmediğini umuyorum."

Sarah başını kaldırdı ve halasının hiç kırpmadığı berrak gözlerine sertçe baktı.

Vi Hala bıçağı masaya koydu ve başını iki yana salladı, yüzünde kuşkucu bir ifade vardı. Seslice iç geçirdi. "Sarah, sana inanamıyorum. Bu herifin sana söylediklerini nasıl olduğu gibi kabul edersin? Tutamadığı sözler yüzünden utanç içinde olduğunu görmüyor musun? Evliliği de sona erdiğinden senin hayatına tekrar sızabileceğini ve kaldığı yerden devam edebileceğini düşünüyor, bunu görmüyor musun? Şunu da eklemeliyim ki bu durumun nereye gideceği onun umurunda bile değil. Her şeyi bırakıp tekrar Avustralya'ya çekip gitmeyeceği, seni kırık bir kalple öylece bırakmayacağı ne malum?"

Sarah dudağını ısırıp pencereden dışarı baktı. Uzun, ince bahçenin sonundaki Becky'yi ve yanan kompost yığını bir so-payla dürtmekte olan çocukları görebiliyordu. Otların üzerinden

duman yükseliyordu. Halasının, onun içindeki en derin korkuyu dile getirmesi bu ihtimali daha da gerçek hale getirmişti. Göğsünde yükselen kaygıyı hissetti.

“Benim dışarıdan gördüklerim bunlar, Sarah. Sana bir dolu safsata anlatıyor ki böylece buradayken vaktini güzel geçirebilsin, bunu yapmayacak bir insan değil o.”

Sarah masaya doğru eğildi, parmaklarını genişçe yaydı, tırnaklarındaki kırmızı oje tıpkı taze kan gibi görünüyordu. “Birilerinin yalan söylediğine şüphe yok.”

Vi Hala sükûnetle, göz kontağını bir an olsun bozmadan konuşuyordu. “Sözlerine dikkat etsen iyi olur, kızım. Çünkü beni ya da bu evdeki herhangi birini hırsızlıkla suçlamak üzeresin.”

Sarah kıpırdamadan durdu. “Bu doğru.”

Vi Hala gözlüğünü burnunun köprüsüne doğru ittirdi; bu kez sesi sakın olmaktan çok uzaktı ve masanın üzerindeki ellerini yumruk yapmıştı. “Ben Tanrı’nın sözünden hiç çıkmadım, hiçbir zaman yasaları çiğnemedim ve yalnızca başkalarının duygularını incitmemek için ara sıra küçük beyaz yalanlar söylemişimdir.” Başının arkasındaki gri topuz titriyordu. “Eğer ki benim senin mektuplarını çalmış olabileceğimi düşünüyorsan, o zaman açık açık söyleyeyim, beni kendinden tiksindirirsin.”

Sarah halasına baktı, şoka uğramıştı, kalbi gürültüyle çarpıyordu ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Masadan uzaklaştı ve elini boğazına götürdü. Ona şaşırtıcı gelen, halasının durumu inkâr etmesi değildi. Mektupları saklamasını Sarah’ı “korumak” ve onu Mulvennalardan birinin pençesinden kurtardığı bir tür iyilik eylemi olarak açıklayabilirdi. Sarah’ı asıl şaşırtan, halasının kendini savunurken gösterdiği öfke ve kesin haklılık duygusuydu. Ve bu durum onu incitmiş, kafasını karıştırmıştı.

“Bir telefon görüşmesi de olmuş,” dedi Sarah. “Cahal burayı aramış ve telefonu bir adam açmış. Onun aradığını ve telefon numarasını ileteceğini söylemiş. Elbette ki telefonu açan her kimse bunu ve hikâyenin geri kalanını bana hiç iletmedi.”

“Sanırım bunun için de babanı suçluyorsun, öyle mi?”

Sarah yere baktı.

Arka kapı açıldı. Babası içeri girdi, buzdolabını açtı ve içeri baktı. “Görünüşe göre orada fazlalığım. Tony barbekü işini epey iyi götürüyor.”

“Sarah’nın sana sormak istediği bir şey varmış, David,” dedi Vi Hala kollarını kavuşturarak.

Adam buzdolabının kapağını kapattı. “Ah, neymiş?”

Sarah derin bir nefes aldı. “Cahal’ın bana Avustralya’dan gönderdiği mektuplardan birini aldın mı hiç?”

“Mektup falan gelmedi, tatlım,” dedi babası kibarca.

Sarah oturduğu sandalyenin arkasını tuttu. “Yalnızca soruyu yanıtlar mısın lütfen?”

Adam, Vi Hala’ya baktı, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. “Hayır, mektup falan almadım hiç.”

“Peki Cahal Avustralya’ya gittikten kısa bir süre sonra burayı arayıp sana mesaj bıraktı mı?”

David başını iki yana salladı, Vi Hala’ya baktı ve kederli biçimde iç geçirdi. “Sana her zaman o herifin iyi biri olmadığını söyledim. Biliyorum, ona inanmak istiyorsun.” Sarah’nın omzuna sağlam ve güvenilir bir şekilde elini koydu. “Bir sözün yalan olup olmadığını duyduğunda anlayamıyor musun?”

Kapı hızla açıldı ve Lewis kırmızı suratıyla koşarak içeri girdi, üzerine yeni giydiği temiz kıyafetler çimen lekeleriyle dolmuştu. “Tony peynirleri istiyor, Vi Hala.” Babasının eli Sarah’nın omzundan kaydı, yine de bir mengene gibi bastırmaya devam eden o elin ağırlığını hâlâ hissediyordu.

Vi Hala, Lewis’e gülümsedi. “Hemen geliyor, tatlım.” Bıçağı aldı, peynirden ustalıkla birkaç dilim daha kesti ve bunları ta-bağa koydu.

Molly kapı aralığında belirdi, üzerinde soluk mavi bir şort ve rengârenk straplez bir bluz vardı. “Tony tabakları dışarı çikarmanızı istiyor.”

“Elbette,” dedi David peyniri Lewis’e uzatarak. “Sen git, evlat.” Daha sonra raftan birkaç tane mavi, plastik tabak aldı ve Sarah’nın bulunduğu yöne bakmaksızın dışarı doğru yürüdü.

Herkes yemeğini yedikten ve güneş bahçeye serin bir gölge düşürecek şekilde hareket ettikten sonra David kalktı ve güneşin altında çimenlerde uzanarak, gözleri kısık halde güneşe bakan Molly ve Lewis’e seslendi. “Kim köşedeki dükkândan dondurma ister bakayım?”

Lewis aniden sıçradı. “Ben!” diye bağırdı ve dedesinin olduğu yöne doğru hızla koştu.

Molly ayağa kalktı ve uzun, ince bacaklarından çimenleri temizledi. Bahçenin içinde aylak aylak dolaştıktan sonra ayaklarına turkuaz renkte bir çift parmak arası terlik geçirdi. “Peki.”

“Becky, neden ortalığı toplamama yardım etmiyorsun?” dedi Vi Hala.

“Elbette,” dedi Becky ve ayağa kalkıp tabakları üst üste dizdi.

Sarah da kirli bardaklardan birini alacak oldu ama Vi Hala soğuk bir sesle, “Tamam, sen elleme, Becky ve ben hallederiz,” dedi. Becky sorarcasına kaşlarını çatarak Sarah’ya baktı ve Tony kollarını sıyırarak, “Bulaşığı ben yıkarım,” dedi.

“Hayır, sen dokunma,” dedi Vi Hala, tüm tatlılığı ve yumuşaklığı geri gelmişti. “Epeydir o barbekünün başında köle gibi çalışıyorsun. Her hâlükârda mutfakta ikiden fazla kişi olacak ve hareket edecek yer kalmayacak. Neden gidip bahçeyi şöyle enikonu keşfetmiyorsun? Daha aşağılarda sağda çuha çiçekleriyle dolu ufak bir yabancı bölge var.” Bahçedeki tünel izlenimini azaltmak için David genişlik yanılması oluşturacak şekilde çimenlik boyunca belli noktalara çitler ve çalılıklar yerleştirmişti ve yabancı çiçek bahçesi gibi çeşitli müstakil noktalar oluşturmuştu.

“Her ne kadar bahçıvanlıktan anlamasam da seve seve göz atarım,” dedi Tony ve uzaklaştı. Vi Hala bardakları içeri götürdü ve Becky fısıltıyla Sarah’ya, “Onu üzecek ne söyledin?” dedi.

“Sonra anlatırım.”

Sarah mektuplar konusunda gerçeği bilmese de Tony'nin, defne ağacından yapılma çitin arkasında kaybolduğunu görür görmez, günü kurtaracak bir şeyler yapmaya karar verdi.

Mutfaktan beyaz plastik bir kap –içi elma kabukları, iki yumurta kabuğu ve birkaç ıslak çay poşetiyle dolu, tepe kısmı kesilmiş iki litrelik bir süt kutusuydu– aldı. “Bunu kompost yığınınına ekleyeyim.”

“Onu daha bu sabah boşalttım,” diye karşı çıktı Vi Hala.

“Yeniden boşaltmak lazım. Bu sıcakta koku yapar,” dedi Sarah ve halasının başka yorum yapmasına meydan vermeden dışarı çıktı.

Tony'yi bir çiçeğin üzerine konmuş lahana kelebeğinin önünde diz çökmüş halde buldu. Adam onun geldiğini görünce ayağa kalktı ve kelebek de sarhoş gibi zikzaklar çizerek Bayan Riley'nin çitinin üzerinden uçup gitti.

“Sarah,” dedi Tony, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve yıpranmış süet ayakkabılarının uçlarına baktı. Sarah gergin biçimde çitin üzerinden eve göz attı. Evin yalnızca yukarıdaki pencerelerini görebiliyordu, bu da demek oluyordu ki onlar da ne bahçeden ne de mutfaktan görüneceklerdi. Ama yalnızca birkaç dakikası vardı. Babası ve çocuklar çok geçmeden gelirdi. Becky ya da Vi Hala da her an ortaya çıkabilirdi.

“Konuşmamız gerek,” dedi Sarah hızlıca. “Böyle aniden belirdiğim için üzgünüm, Tony ama fazla vaktimiz yok.” Tekrar eve baktı. “Becky'nin şu meseleyi... anlayacağına dair endişelerim var. O partiye geldiğinde büyük bir şok yaşadım.”

“Bir de bana sor. Becky bana Sarah adında bir kardeşi olduğunu söylemişti gerçi ama aradaki bağlantıyı nasıl kurabilirdim ki? Ballyfergus'tan olduğunu da bilmiyordum. O partide karşılaştığımızda beni tanıımıyormuş gibi davranmamalıydın.”

“Biliyorum. Bunun yanlış olduğunu hemen anladım zaten. Neden bana bir şey söylemedin?”

“Seni utanmaktan kurtardığım için özür dilerim. Belki de tüm hikâyeyi olduğu gibi anlatmalıyım.”

Sarah ona doğru bir adım attı ve elini adamın göğsüne koydu. “Ah hayır, bunu yapmaman gerekiyordu zaten, Tony. Olanları geri alamayız.” İkisi de aynı anda adamın göğsündeki ele baktı ve Sarah aniden elini çekti. “Ama Becky’ye asla söylememelisin. Bu onu incitebilir.”

Tony başını çevirdi ve suratına acımasız bir ifade yerleştirdi, açık renk bukleleri gözlerine düşüyordu. “Onu sevdiğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. O da seni seviyor, Tony. Olan biteni anlamaması gerektiğinin farkındasın, değil mi?”

Tony onun yüzüne uzun bir süre baktı ve başıyla onayladı. “Evet.”

“Kimseye söylemeyeceğine söz ver. Ve bu konu hakkında da bir daha konuşmayacağız.”

“Tamam. Söz veriyorum.”

Nefesini uzunca ve gürültüyle bıraktı ve adamın koluna elini koydu. “Teşekkürler. Teşekkürler. Bunu söylemenin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin.”

“Sanırım biliyorum.” Gülümsedi. “Sen mükemmel bir ablasın, Sarah.”

Sarah’nın yüzü bir kez daha kızardı. Tony onun bu tavrı, özverili bir dürtü nedeniyle benimsediğini düşünüyordu ama öyle değildi. Sarah elindeki kaba baktı. “Birileri beni aramaya başlamadan gitsem iyi olacak,” dedi ve omuzlarını düşürdü.

Cahal, Grace Bulvarı üzerinde geçici olarak kaldığı evde çalan kapıyı açtı, üzerinde kot pantolon ve kırmızı kareli bir oduncu gömleği vardı. Sarah gülümsedi, karnında kelekler uçuşuyordu. “Avustralya nasıldı?”

“Ah, Sarah, seni özledim.” Ona hemen oracıkta, kapı aralı-ğında sarıldı ve Sarah gözlerini yumdu. Sağ gözünün kenarından ufak bir gözyaşı damlası süzüldü. Neden o ve ailesi arasında seçim yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu ki? Neden her ikisine de sahip olamıyordu?

“Çocuklar nasıldı?” diye sordu Sarah geriye çekilip ihtiyatla gözyaşını silerken.

“Harika. Ama onları bırakmak zor oldu.” Alnını kırıştırdı. “Brady konusunda gerçekten çok çabaladım fakat...” Uzun bir nefes verdi. “Şöyle söyleyeyim, bir daha hiç aynı fikirde olacağımızı sanmıyorum. Çok farklıyız.”

Kapıyı kapattı ve onu duvarları kırmızı duvar kâğıtlarıyla kaplı, yeşil halısı olan bir salona götürdü. Sarah, “Adele resmi sevdi mi?” diye sordu.

“Bayıldı. Gerçekten. Her neyse, sen nasılsın bakalım?”

Sarah belli belirsiz gülümsedi, Cahal’ın yanına, yeşil kadife kanepeye oturdu ve onun gözlerine baktı. Cahal’ın net bir ifadesi vardı, gözleri fazlasıyla berraktı ve onları hiç kırpıyordu. Ona yalan söylemiş olması mümkün müydü? “Halama mektupları sordum. Eline hiç geçmediklerini söyledi.”

“Anlıyorum. Aslında kabul etmesi pek kolay değil, öyle değil mi?” dedi göz temasını hiç bozmadan.

Bakışlarını ilk kaçırın Sarah oldu. “Babama da sordum ve o da mektupları almadığını söyledi.”

“Peki ya telefon konuşması?”

“Onu da inkâr etti.”

Cahal alt dudağını ısırıp bekledi. Sarah burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. “Gerçeği söylediklerine inanıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Gerçeği söylemeyen ben miyim yani?” dedi Cahal.

“Öyle demedim,” diye karşılık verdi Sarah çabucak. “Mektuplara başka bir şey olması da mümkün, değil mi?”

“Ne gibi? Peki telefon konuşmasını başka kim yapmış olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Sarah surat asarak ve avuç içlerine baktı.

“Babanın o zamanlar benden ne kadar nefret ettiğini unutmuyor musun, Sarah? Ve muhtemelen halanın da öyle. En düzgün, ahlaklı kişiler bile nefretle yozlaşabilir.”

Sarah'nın midesi, birbirine dolanmış Noel ağacı ışıklarına benzer şekilde arapsaçına dönmüş bir sinir yumağı gibiydi. "Babamın o tür kişilerden olduğuna inanmıyorum. Bana yalan söyleyeceğine de."

"Onları bana tercih ettiğini hissediyorum. Geçmişteki gibi."

"Bu doğru değil!" diye bağırды ve alt dudağı titredi. "Şu an buradayım, seni görmek için, öyle değil mi, onların isteklerinin aksine? Bunun benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Derin bir nefes aldı ve üzgünce devam etti. "Bunların cevapları bende yok, Cahal. Tek bildiğim onların bana gerçeği söylediğı. Lütfen bana kızma."

"Sana kızgın değilim, canım. Onlara kızgıyım. En başta bizi ayırdıkları için."

"Ama yapmadılar, Cahal, öyle değil mi?" Sağ yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Ne olduysa ben yaptım."

"Ağlama Sarah," diye fısıldadı Cahal işaret parmağıyla onun gözyaşını silerken. Sarah'yı kendine doğru çekip sıkıca kavradı. "O zamanlar çok gençtin. Onlara karşı durmanı beklemek çok fazlaydı."

"Ama bu benim hatamdı, Cahal," dedi başını eğerek, göğsüne doğru. "Bu benim hatamdı, seni kaybeden bendim."

1992 Haziran'ıydı. Sarah, kafasında Cahal'a verdiği sözlerle –ve kalbi korkuyla dolu– Ballyfergus'a giden bir otobüsteydi. Nişanlanacakları haberini sınavlardan önce ailesine söylemenin kötü bir fikir olduğuna ikna etmişti onu. Sonraki curcuna fazlasıyla dikkat dağıtıcı olacaktı.

"Sınavlar biter bitmez onlara söyleyeceğim. Söz veriyorum," demişti gecenin karanlığında ona sarılırken. Kalbinin derinliklerinde de daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu. Cahal'ın incindiğinin ve onun artan dargınlığının aralarının açılmasına neden olduğunun da farkındaydı, mutluluklarının üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

Ve artık sınavlar bitmiş, bahanesi kalmamıştı. Geriye kalan tek şey onu Ballyfergus'a götüren otobüsün katettiği her kilometreyle birlikte içinde büyüyen korkuydu. Pencereden dışarı bakıyor ve yıpranan sinirlerini sakinleştirmeye uğraşıyordu. Tüm gün boyunca aralıklı olarak yağmur yağmıştı ama bulutlar artık dağılmıştı ve öğleden sonra güneşi bereketli, yeşil tarlaları ve beyaza bulanmış kulübeleri ışıkla donatarak onlara altın hüzmeler sunuyordu.

Cahal da onunla birlikte gelmeyi teklif etmişti ama o, babasının ve halasının tepki göstereceği düşüncesiyle onu vazgeçirmişti. Onun tek başına halletmesi gereken bir şeydi bu. Cahal'la yaşadıklarını ailesine anlatmaktan çok basit bir şeymiş gibi bahsetse de Sarah, bunun ailesiyle ilişkisini sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

Daha önce onlara söylemeye çalışmıştı ama bu defa durum farklıydı. Yüzük parmağında son altı haftadır sürekli duran Claddagh yüzüğü ona cesaret veriyor ve artık hayatta kendi seçimlerini yapmakta özgür bir yetişkin olduğunu hatırlatıyordu. Peki öyleyse otobüs cuma gününün çay saatine doğru şehre yaklaştıkça neden kendini kusacak kadar gergin hissediyordu?

Vi Hala pek çok zahmet çekmişti. "En sevdiğin şeyleri yaptım, Sarah," demişti ellerini önlüğüne silerken. "Ev yapımı tavuk ve pırasa turtası." Küçük kare masanın etrafına oturmuşlardı, babası ve Vi Hala karşılıklı, Sarah ise Becky'nin karşısına oturmuştu. Sarah kendini yemeğe zorlarken zevkle yiyormuş gibi davranıyordu fakat her ağız dolusu kaşık ağzında çamursu bir tada dönüşüyor, sağ şakağı ağrıyla zonkluyordu. Becky'ye okulda haftasının nasıl geçtiğini ve Bayan Riley hakkında sorular sordu. Vi Hala kilise korosuna yeni katılan, şarkı söyleyemeyen acemilerden şikâyet edince nazikçe gülümsedi. Konuşulanları dinleyen kimse onun kalbinin kulaklarını çınlatacak kadar hızlı attığını bilemezdi. Ya da midesinin altüst olduğunu. Herkes yemeğini bitirdikten ve tabaklar kazınarak temizlendikten sonra Sarah zamanın geldiğini anladı. Konuşmak üzere ağzını açtı ama çene kasları işbirliği yapmayı reddediyordu.

“Gidip *Brookside*’ı seyredebilir miyim?” diye sordu Becky. Sarah bir bardak buldu ve içindekinden büyükçe bir yudum aldı.

Sarah’nın solunda oturan Vi Hala itiraz etti. “Bu süprüntüleri seyretmenden hoşlanmadığımı biliyorsun, Becky. Senin yaşındaki bir kıza uygun değil.”

“Belki de herkesin seyredebileceği bir şeyler bulabiliriz,” diye öneride bulundu babası. Ellerini masanın üzerine koydu ve sandalyesinden kalktı.

“Yemek sonrası için de elmalı tart yaptım,” dedi Vi Hala.

“Ah, teşekkürler Vi Hala! Televizyon izlerken yiyebilir miyiz peki?” dedi Becky umutla.

“Biliyorsun, biz yemeği masada yeriz, tatlım, televizyon karşısında değil,” dedi Vi Hala gayet kibar bir şekilde.

Sarah tırnaklarını avucuna batırdı ve neredeyse bağırarak, “Aslında size söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Öyle mi?” dedi babası ve yeniden sandalyesine oturdu.

Vi Hala tabağını ileri itirdi.

Sarah destek için Becky’ye baktı ama çoktan sıkılmış olan Becky, bez ayakkabısının ucuyla masanın ayağını boş boş tek-meliyordu. Daha çocuktuk o.

Sarah eve gelirken otobüste dikkatlice hazırladığı giriş cümlelerini hatırlamaya çalıştı. Ama babasının sakın, mavi gözlerine bakınca aklındaki her şey silinmişti. Biraz zaman geçti ve Vi Hala’nın gerildiğini hissetti. O her zaman kötü bir haberi önceden hissederdi ve bu kez de yanılmayacaktı. “Ne söyleyeceksin, tatlım?”

Sarah döndü ve halasının, burnunun üzerine tünemiş ince çerçeveli gözlüğünün arkasından kocaman açılan gri gözlerine baktı. Ardından tekrar babasına döndü ve Cahal’ın onu otobüse bindirirken söylediklerini hatırladı: “Seni ne çok sevdiğimi hatırla. Ve kim ne düşünürse ya da söylerse söylesin bizim kaderimiz beraber olmak. Bunu asla unutma.”

Kalp atışları yavaşladı ve midesinde artan bir sıcaklık hissetti. “Cahal Mulvenna’yla nişanlandım.”

Becky'nin gözleri kocaman açıldı ve el cırparak bağırdı. "Ah, Sarah evleniyor. Ve ben nedime olacağım!"

Sarah belli belirsiz gülümsedi. Ama bu ani patlamayı takip eden, onun duyduğu en sağır edici sessizlikti. Vi Hala masanın üzerinde ellerini kavuşturdu ve başını hafifçe eğdi. Parmak eklemleri bembeyazdı. Babası kız kardeşine baktı, sonra işaret parmağıyla sağ kaşına dokundu, yüzündeki kaslar hep birlikte hareket ediyordu gibiydi. Korkunç atmosferi hisseden Becky masaya baktı ve alt dudaklarını ısırdı.

Sarah'nın midesindeki sıcaklık bir buz soğukluğuna dönüştü. Bunun ona güç vereceğini bilerek Cahal'ın görüntüsünü hatırlamaya ve dokunuşunu hissetmeye çalıştı. Ama yüzünü aklına bir türlü getiremiyordu; tüm hissettiği korkuydu.

İlk önce babası konuştu. "Becky, git ve televizyon izle."

Becky sandalyesinden kalktı. "Önce tabakların temizlenmesine yardım etmem gerekiyor mu?"

"Bu gece değil," diye kestirip attı babası kızın yüzüne bakmadan. Becky, Sarah'ya acıklı bir bakış attıktan sonra odadan sessizce çıkıp gitti. Sarah'nın kalbi küçük kız kardeşinin ardından kapanan kapıyla birlikte iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmıştı. Tek müttefikinin gidişiyle kendisini boğazlanmak üzere olan bir kuzu gibi hissediyordu. "Ne kadardır nişanlısınız?" diye sordu babası, başı sanki Parkinson nöbeti geçiriyormuş gibi titriyordu.

Sarah'nın çenesi hafifçe yukarı kalktı. "Altı hafta oldu."

"Yüzüğünüz nerede öyleyse?" dedi adam aşağılayarak, Sarah'nın sol eline keskin bir bakış atmıştı.

"Ceketimin cebinde." Otobüs Ballyfergus'a varmadan önce çıkarmıştı. Bu bir hataydı. Onu bir korkak gibi göstermiş ve güvenilirliliğini sarsmıştı.

Vi Hala burnundan soluyordu, başını kaldırıp Sarah'ya pis bir bakış attı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Üstelik de bize söylemeden, David. Ne tür bir erkek önce kızın babasının rızasını almadan nişanlanma işine girer ki?"

Sarah iyice sinirlenmişti. "İzin almadığını nereden çıkarıyorsunuz? Asla onaylamayacağınızı biliyorduk."

"Buraya gelip bizimle kendisi yüzleşecek nezakete bile sahip değil," dedi Vi Hala babasına.

"İstedi ama ben ona gelmemesini söyledim. Ondan, burada oturup sizin onu ve ailesini sırf işçi sınıfından ve Katolik oldukları için karalamanızı dinlemesini ister miyim sanıyorsunuz?"

"Sarah, lütfen," dedi Vi Hala yumuşak bir tavırla. "Bunları anlayabilecek yaşta değilsin." Babasına baktı. Adam gözlerini indirdi ve Vi Hala devam etti. "Onunla evlenirsen bu, sen ve ailen için tam bir felaket olur."

"Hayır, olmaz. Onu seviyorum, o da beni seviyor. Eğer onu kabul etmezseniz bu yalnızca senin ve babam için felaket olacak."

"Sarah," dedi Vi Hala üzgün bir tavırla. "Onu asla ailemize kabul edemeyiz."

Sarah gözyaşlarını tuttu. "Evet, edebilirsiniz. Ona bir şans verin. Size söz veriyorum, onu biraz tanısanız seversiniz. Kimse ona dayanamaz. Cahal'ın ailesi benimle tanıştı, siz neden onunla tanışmayasınız ki?"

Vi Hala'nın yüzü kızarmıştı. Sarah, "Baba?" dedi.

"Ian Aitken ondan hoşlanmıyor," dedi adam sandalyede doğrulurken, fiziksel duruşu da ahlaki duruşu gibi dimdikti.

"Bunun Ian'la ne ilgisi var?"

Babası başını hafifçe eğdi. "O güvenilir bir aile dostu, Sarah. Yalnızca seni kollamaya çalışıyor. Ve ben onun yargılarının sağlam olduğunu düşünüyorum."

"O yalnızca benimle Cahal'ı ayırmak istiyor," dedi Sarah öfkeyle. "Benim için endişelendiğinden değil, tekrar bir araya gelmemizi istediğinden."

"Hiç fena olmazdı," dedi Vi Hala.

"Ah, Tanrı aşkına," diye kestirip attı Sarah. "Neden Ian hakkında konuşuyoruz ki?" Kendini toparlamak için bir an durdu, elini saçlarında gezdirdi. Öfkesi onu aynı zamanda hem cesur hem

de şaşırtıcı biçimde sakın yapmıştı, yine de sol ayağını masanın altında hafifçe sallıyor ve yanağındaki kaslardan biri istemsizce seğiriyordu. “Ne düşündüğünüzü gayet güzel belli ettiniz. Benim adıma mutlu olmadığınız için üzgünüm. Ama bu yaz evleniyoruz ve bizi durdurmak için de yapabileceğiniz herhangi bir şey yok.”

Ayağa kalktı. Bacakları pelte gibiydi, oda birkaç adım büyüklüğünde olmasına rağmen mutfak kapısı ona sanki çok uzaktaymış gibi gelmişti. Kapıya doğru ilerlemeye başladı, bir yandan da bayılmadan odasına kadar gidebilmek için dua ediyordu. Belki sarsılmıştı ama yılmadan hakkını savunmuştu. Cahal onunla gurur duyacaktı. O ve Cahal ne kadar çabuk evlenirse o kadar iyiydi. “Sarah,” dedi babası, Sarah olduğu yerde kaldı.

Dönüp ona baktı. Sarah babasının olanları kendi akışına bırakmayacağını bilmeliydi. “Gel ve otur.” Sesi sakın ve sinir bozucu şekilde duyusuzdu.

Sarah söyleneni yaptı, eve dönüş yolculuğuna başladığından bu yana kalbini dolduran endişe hâlâ oradaydı.

Masaya tekrar oturur oturmaz babası dosdoğru lafa girdi. “Bunu seninle tartışmayacağım, Sarah.”

“Tartışacak bir şey yok. Ben kararımı verdim.”

Adam gözlerini kırıştırarak Sarah’ın yorumunu duymazdan geldi ve sanki o hiç konuşmamış gibi sözlerine devam etti. Sarah’ya bazen gerçekten de sinir bozucu bir şekilde çocuk gibi davranıyordu. “Eğitiminin parasını ben ödediğim ve bu çatı altında yaşadığın sürece benim söylediğimi yapacaksın. Bu nişanı bozacaksın ve Cahal Mulvenna’yı bir daha görmeyeceğine söz vereceksin.” Sarah’nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bunu öz kızına nasıl yapabiliyordu? Muhtemelen ciddi değildi.

“Bunu yapamazsın.”

“Söylediklerimi yapamayacağımı bir an bile düşünme sakın. İstediklerimi yapmazsan seni –tüm eşyalarla birlikte– kolundan tuttuğum gibi bu evden dışarı atarım, o zaman kendi başına ne kadar süre dayanabileceğini görürüz.”

Sarah sanki karnı oyulup bağırsakları dışarı çıkarılmış gibi içinde bir boşluk hissediyordu. Öz babası bunu ona nasıl yapardı? Babasının kare şeklindeki çenesine ve dimdik duran sırtına baktı ve söylediklerinde ciddi olduğunu fark etti. Ama ona şantaj yapmasına izin vermeyecekti. Cahal'ın The Anchor Bar'da çalıştığı uzun saatleri, yaşadığı iğrenç delikleri, para konusunda ne kadar dikkatli davrandığını hatırladı. O başarabiliyorsa Sarah da bunu pekâlâ yapabilirdi. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Okul bursumu karşılamak için bir iş bulacağım. Pek çok insan böyle yapıyor. Sizin paranıza ihtiyacım yok."

Babası ona soğuk bir bakış attı. "Öyle olsun; o zaman bir daha kız kardeşinin yüzünü göremezsin."

Sarah bu sözler karşısında dehşete düşerek bir an tereddüt etti, halasının anlaşılmasız durumdaki yüzüne baktı. "Onu görmemi engelleyemezsiniz," dedi.

"Reşit olmadığı sürece istediğim herhangi bir şeyi yapmamasını sağlayabilirim."

Sarah zorlukla nefes aldı. En az Cahal kadar sevdiği Becky daha on iki yaşındaydı. Sonraki yıllar boyunca onu görmemeye nasıl katlanabilirdi? Becky'nin az önce çıktığı kapıya doğru baktı ama zihninde canlanan kişi Becky değildi. Hastane koğuşundaki annesini görmüştü ve ona verdiği sözler aklında çınlıyordu. Babasını çok sevse de o yeterince ilgili bir baba olmamıştı ve çocukların yetiştirilmesi işini Vi Hala'ya bırakmıştı. Halası elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama fazla katı ve geri kafalıydı ve her geçen yıl daha da paranoyaklaşıyordu. Halasının kontrolcü eğilimlerini yumuşatan Sarah olmadan Becky'nin hayatı cehenneme dönecekti.

Sarah'nın gözlerinden yaşlar boşandı ve cansız dudaklarının arasından küfürler savurdu. "Seni iblis!" diye bağırdı. Vi Hala elleriyle kızın ağzını kapatırken Sarah sandalyesini yere devirdi.

"O sözü kullanmaya nasıl cüret..." diye söze başladı Vi Hala ama David'in başını iki yana sallaması onu susturmaya yetti.

Babasının ifadesiz yüzüne baktı, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi, bekledi. Fakat adam tıpkı geviş getiren bir inek gibi orada öylece acımasız bir tavırla oturmaya devam etti ve başka bir şey söylemedi. Sarah tüm midesi dışarı çıkarılmış gibi hissediyordu. Hayalleri paramparça olmuş, tüm o cesur sözleri ve kahramanca planları babasının ayaklarının altında ezilip lime lime olmuştu. İçinde bulunduğu durum imkânsızdı.

Üç hafta kadar sonra Portstewart Koyu'nun güney ucunda etkileyici bir patika olan Nun's Walk'ta duruyordu. Cahal kollarını onun omuzlarına dolamış ve onu kendine çekmişti ama sarılışı Sarah'ya huzur vermiyor, onu paramparça eden işkenceyi dindirmiyordu. Üzerinde ceketi olmasına rağmen istemsizce titriyordu, oysa ılık ve güzel bir haziran akşamıydı. Korkulukların uzağında deniz kayalara çarpıyor, etrafa beyaz köpükler saçıyordu ve batıdan hafif bir esinti geliyordu. Arkalarında Dominiken Manastırı'nın beyaz duvarları bir kalenin surları gibi ürkütücü biçimde göğe doğru yükseliyordu. "Seni seviyorum, Sarah," dedi Cahal onun saçlarına doğru, bir kor gibi parlayan turuncu güneş ufukta batarken. "Ben de seni seviyorum," dedi Sarah ama sesi kopuk, gerçek dışıydı ve kalbi uyuşmuştu.

Cahal onu bırakıp bir adım geriye çekildi. "Bunu yapma, Sarah. Kendini benden uzaklaştırma."

Üzerinde siyah pantolon ve beyaz gömlektен oluşan garson üniforması, en üstte de deri ceketi vardı. Sınavları bittiğinden ikinci bir işe başlayacak, Strand Otel'de masaların başında bekleyip günde on beş saat çalışacaktı. Yanında Sarah olduğu sürece uykusuzluğa dayanabileceğini söylüyordu.

"Bunu yüzlerce kez konuştuk," dedi, ses tonu kızgınlık ve çaresizlik arasında bir yerdeydi. "Sana şantaj yapmasına izin veremezsin. Söylediklerini yapacak olsa bile –ki ben blöf olduğunu düşünüyorum– biz evlenirsek durumu olgunlukla karşılayacak ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkına varacaktır."

“Babamı tanımıyorsun.” Sarah onun, hatalı olduğunun ispatlandığı durumlarda bile sözünden döndüğünü ya da fikrini değiştirdiğini hiç görmemişti.

Cahal iç geçirdi. “Neredeyse haziranın sonuna geldik. Evin kira kontratı gelecek hafta bitiyor.”

“Biliyorum,” dedi Sarah sessizce, aklında kavgadan sonraki sabah, sırtında çantasıyla evden ayrılırken pencerede gördüğü Becky’nin solgun, yuvarlak yüzü vardı.

“Bak,” dedi Cahal onun elini tutarak. “Gidip halledelim şu işi ve sonra dünyadaki hiç kimse ya da hiçbir şey bizi ayıramasın. Vakit kaybetmeden yanıma taşınırsın. Kaldığım yer birden fazla kişinin kalmasına uygun değil belki ama daha iyi bir yer buluruz sonra.”

Sarah’nın tüm vücudu titriyordu. Yavaşça elini Cahal’ın elerinden çekti ve aşağıdaki kayalıklara bakmaya koyuldu. Dik uçurum korkutucuydu ama aynı zamanda da davetkârdı. Birkaç haftadır zar zor uyuyordu ve uyanık olduğu her dakika düşünceleri tam olarak başladığı yerde sonlanacak biçimde dönüp duruyordu. Babası sabit fikirliydi. Korkulukların diğer tarafında olsa ve kendini aşağı bıraksa tüm bunlar sona erecekti...

“Ne diyorsun, Sarah?”

“Yapmam. Şimdi olmaz. Önce bu işi halletmeliyim.”

“Peki ama nasıl?” diye bağırdı Cahal. “Ne seninle konuşuyor ne de benimle!”

“Ne?” Söyleneni bir anda kavramıştı.

Cahal biraz canı sıkılmış göründü. “Geçen hafta sonu annemin hasta olduğunu, gidip onu görmem gerektiğini söylemiştim ya, aslında hasta değildi. Babanla konuşmaya gittim.”

“Ve?”

“Beni eğer bir daha kapıda görececek olursa polis çağıracağını söyledi. Sonra kapıyı yüzüme çarptı.”

Sarah yenmiş tırnaklarıyla yanağını tırmaladı. Babasına karşı durduğu için onunla gurur duymuştu ama bunun bütünüyle an-

lamsız olduğunu da ona söylemiş olmalıydı. David Walker bir kez karar verdi mi yokuş aşağı giden, kontrolden çıkmış bir tren gibi olurdu. “Neden bana söylemedin?”

Cahal omuz silkti. “Çok da anlamlı gelmedi. Keyfini kaçırmak istemedim.”

Ama Sarah için o an belirleyici olmuştu. Babası asla kararından dönmeyecekti, özellikle böyle bir zihniyete sahipken, özellikle arkasını sağlama almışken. Ama belki başka bir yol olabilirdi.

“Babamın söylediğini yapmalıyım. İlişkimizi bitirmeliyiz.”

“Ne?” diye bağırdı Cahal ve gözleri öfkeyle kızardı.

“Şimdilik. Yazın ayrı kalalım, ben de bu zamanı onu fikrini değiştirmek için ikna etmekle geçireyim.” Babası dikkatli ve inatçıydı ama kendisi de öyleydi. Ona olup bitenleri anlatmanın bir yolu olmalıydı. Belki de önce Vi Hala’yı etkilemeye çalışmalıydı. Hiç evlenmemişti ama mutlaka birilerini sevmiş olmalıydı. Eğer kendi amacı doğrultusunda onu yanına çekebilirse belki ikisi birlikte babasının fikrini değiştirebilirdi. Ama bu düşünceleri içselleştiriyor olsa bile görevi yerine getirmek tıpkı bir sınavda yüzde yüz başarılı olmak gibi ulaşılamaz bir noktadaydı, yalnızca teoride mümkündü.

Cahal’ın burun delikleri genişliyor ve göğsü tıpkı bir körük gibi inip kalkıyordu. “Hayır, Sarah, o zaman benden şu an ayrıl ve her şey bitsin.”

Aniden dönüp hiddetle Portstewart yönüne doğru gitti, Sarah arkasından seslendi. “Lütfen, Cahal, bana biraz daha zaman ver. Onu ikna edebileceğime eminim...”

Cahal durdu.

“Bir şekilde...” diye ekledi Sarah üzgün bir halde.

Cahal ona döndü ve birkaç adım yürüdü. Yumrukları tıpkı sert, beyaz birer top gibi sıkılıydı. “Sen on dokuz yaşındasın, Sarah. Babanla ilk ve son kez yüzleşme cesaretin yok mu?”

Sarah yere baktı. Daha önce yüzleşmişti ve kaybetmişti. Cahal bunu anlamıyordu. O, bu küçük ailenin temel taşıydı, aileyi bir

arada tutan parçaydı. Cahal'ın ondan istediği şey imkânsızdı. Becky'yi bırakamazdı çünkü onu bıraktığını bilerek bir daha asla mutlu olamazdı.

“Sanırım yok.” Cahal'ın gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Kirli sakalları, iyice incelmış olan yanaklarını gölgeliyordu. “Beni sevdiğini sanıyordum,” dedi aksi bir sesle.

Sarah'nın gözleri sızlasa da yaş gelmedi. Gözyaşı kalmamıştı. “Seni elbette seviyorum.”

Cahal'ın da gözleri sızlıyordu. “Öyleyse evlen benimle.”

Sarah onun gözlerine baktı ve gözünü ilk kırpan o oldu. “Biraz daha zamana ihtiyacım var, Cahal.”

Cahal'ın gözlerindeki yangın dindi ve yüzü sertleşti. Ona öfke ve tiksinti karışımı bir ifadeyle baktı. Sonra dönüp yürümeye başladı.

Sarah'nın kalbi öyle şiddetli atıyordu ki canını acıtıyordu. “Lütfen, Cahal! Bana biraz daha zaman ver!” diye bağırdı. Ama Cahal elleriyle kulaklarını kapattı ve yürümeye devam etti.

Sarah onun sırtının, kızgınlıkla dikleşen omuzlarının patika-daki bir dönemeçte kayboluşunu seyretti. Ufukta cehennem ateşi gibi yanmakta olan kızıl güneş yavaşça ufkun arkasına çekildi ve ışığı da alıp götürdü.

On Beşinci Bölüm

“Senin hatan değildi,” dedi Cahal’ın sesi, onu Grace Bulvarı üzerindeki evde eski moda mobilyalara geri getirerek.

“Öyle olduğunu düşünmüştün,” dedi Sarah üzgünce.

Cahal onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı; gözlerine bakmadan önce bir süre bu ellere baktı, sağ yanağındaki kaslar titriyordu. “Hatalıydım, Sarah.”

Sarah’nın gözünün kenarında bir damla yaş belirdi ve yanağından süzüldü.

Cahal bir elini bir anlığına çekerek onun gözyaşını sildi. “Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum.”

Ama yaşlar artık kontrolsüzce boşalıyordu, tüm o yılların ardından gelen bir tür hafifleme gibiydi. “Babama daha o zaman canın cehenneme demeliydim.”

Cahal uzunca bir iç geçirdi. “Peki ya baban tehditlerini sürdürseydi? Ya tüm bu yıllar boyunca Becky’yi görmeni yasaklasaydı? Becky’yi tercih ettiğin için seni suçlamıyorum. Ama asla böyle bir tercih yapmak zorunda bırakılmaman gerekirdi, ne benim tarafımdan ne de baban tarafından.”

“Korkmuştum. Ondan ve Becky’yi kaybetmekten.”

“Biliyorum.” Sarah’nın ellerini kendi dudaklarına bastırdı. Bira ve Sarah’nın bilmediği turunçgil esanslı tıraş losyonu kokuyor olsa da bunların ardında bedeninin o tanıdık kokusu vardı. Sarah’nın gözlerine uzun uzun baktı. “Bu doğru. Ayrılığımızdan

dolayı seni suçlamıştım. Ama bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Seni dikbaşı olmakla suçlamıştım.”

“Dikbaşlıydım. Belki de dayanabilseydim olaylar farklı gelişecekti.”

Kır rengi bukleler Cahal’ın gömleğinin yakasına sürtünüyordu. Sarah elleri onun elleri arasındayken kendini ufacık ve güvende hissediyordu. “Keşke geçmişe dönebilseydik, o zaman her şeyi daha farklı yapardım.”

“Ben de öyle.”

Açık kahve tenindeki siyah sakallar yüzünü daha da ince gösteriyordu, mavi-yeşil gözleri keskindi. “Ama yapamayız, değil mi?” dedi Sarah.

“Doğru, geriye dönüp olanları değiştiremeyiz.” Dudakları, eğri dişini –Sarah bu dişi hep çok sevmişti– ortaya çıkaracak şekilde hafifçe aralandı. “Geçmiş geçmişte kaldı, Sarah. Ama bunun geleceğimizi etkilemesi gerekmez.”

Sarah gözlerini kaçırdı. Onunla birlikte olmayı hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu ama tek düşündüğü Tony’ydi. Ağzını sıkı tutması konusunda ona ne kadar güvenebilirdi ki? Hem dünyanın bir ucunda Cahal’ın ailesi, diğer ucunda ise kendi ailesi vardı. Önceden aralarına giren babası olmuştu. Bu kez ise arada engin okyanuslar ve kıtalar vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Cahal.

“Oyunbozanlık ettiğimi biliyorum ama belki de mutlu olmak için çok geç kalmışsızdır.”

Cahal onun elini kuvvetlice sıktı. “Ben de böyle düşünüyordum. Ama biliyor musun, Sarah, asla hiçbir şey için geç değildir. Aslında sen ve ben bir peri masalının başlangıcındayız, sonunda değil.”

Sarah’nın kalbi bir an yerinden fırlayacakmış gibi oldu ama aynı hızla duruldu. “Fakat biz dünyanın farklı uçlarında hayatlar kurduk. Nasıl...”

“Şişt,” dedi Cahal ve dudaklarına parmağının ucuyla dokunarak Sarah’nın omurgasında ufak bir ürpertinin gezinmesine neden oldu. “Bunun hakkında şimdi konuşmayalım. Beni hâlâ seviyor musun?”

Sarah’nın elini sıkıca tutuyordu, sıcacıktı. Cahal’ın damarlarındaki nabızı hissedebiliyordu Sarah. Onun da kalp atışları hızlandı. “Evet, tüm kalbimle.”

Cahal’ın eli biraz gevşedi ve gülümsedi. Bu, Sarah’nın içini mutlulukla dolduran epey geniş ve berrak bir gülüştü. “Ben de seni hâlâ seviyorum. Ne geçmişi düşün ne de gelecek için endişelen. Birlikte olmak bizim kaderimiz, Sarah. Ve bu kez başaracağız. Bir şekilde.”

Cahal eğilip onu öptü. Sarah kafasının içinde tüm şüpheleri gölgede bırakan havai fişekler çakıyormuş gibi hissetti. Onunla birlikte olmamalıydı. Bu çok karmaşık bir işti. Dağınıktı. Ama kendisine engel olamıyordu.

Cahal onu elinden tutarak karanlık koridor boyunca götürdü. Yatak odasında Sarah’yı tekrar öptü. Cahal’ın her dokunuşu, Sarah’nın içini ateşleyen bir kıvılcım gibiydi. Ellerini Cahal’ın gömleğinin altına götürdü, teni sıcaktı. Cahal, Sarah’nın başının arkasını nazikçe avuçlayıp parmaklarını kafatasına bastırarak onu daha da şiddetli öptü. Sarah bundan daha da cesaret alarak parmaklarını onun kürek kemikleri boyunca gezdirdi, sonra elleri aşağıya doğru inerek beline ve sıkı kalçalarına ulaştı. Sarah, Cahal’ın karşısında, vücuduna zarıfçe dayanmış olan dolgun vücut haricinde her şeye duyarsızlaşmıştı.

Ayrıldıklarında Cahal son olarak onun burnunu öptü.

“Eh, bazı şeyler pek değişmemiş,” dedi Sarah nefes nefese.

Cahal başını geri atıp güldü. Batan güneşin yumuşak, turuncu ışınlarında, tıpkı dünyanın onlara ait olduğunu düşündükleri zamanlardaki, eski Cahal gibi görünüyordu.

“Hâlâ en iyi öpüşen sensin,” dedi Cahal.

“Demek çok kadın öptün, öyle mi?” diye sataştı Sarah, Cahal güldü.

“Birkaç tane. Ama hiçbiri yanına bile yaklaşamaz.”

Sarah elini paltosunun cebine soktu ve Claddagh yüzüğünü çıkardı. “Bunu sana geri vermek için getirdim.”

“Anneannemin yüzüğü!” diye bağırdı Cahal, yüzü şaşkınlık ve hoşnutlukla parlıyordu. “Demek hâlâ taşıyorsun. İletişimimiz kopunca ya da Ian’la evlenince onu bir yerlere fırlattığını düşünmüştüm.”

“Onu asla fırlatıp atmazdım,” dedi ve yüzüğü Cahal’ın avucunun ortasına nazikçe yerleştirdi. Her ne kadar bunu yapmasının doğru olduğunu düşünse de –sonuçta yüzük onun değildi– kendini biraz eksik hissetmişti.

Cahal yüzüğü işaret parmağı ile başparmağının arasında tuttu. “Ona iyi bakmışsın.”

“Gardırobun dibinde bir kutuda sakladım. Kimseye ondan bahsetmedim. Yalnızca Molly gördü ama o da kazara oldu.” Bir an yüzüğün kapsadığı tüm hayalleri ve umutları düşünerek durdu. Ardından duyduğu üzüntüyü geri plana atıp gülümsedi. “Onu geri almalısın. Bende çok uzun süre kaldı.”

“Hayır, onu saklamayı istiyorum. Hatta takmanı. Tabii sen de istiyorsan.”

Sarah omurgası boyunca ilerleyen bir sarsıntı hissetti. Tüm duyuları bir anda uyarılmıştı ve konuşamayacak halde Cahal’ın yüzüne bakakaldı.

“Yüzükle birlikte verdiğimiz sözü hatırlıyor musun?” diye sordu Cahal.

Nasıl unutulabilirdi ki? *Bu yüzük bir gün evliliğimizin mührü olacak, Sarah.* “Hatırlıyorum.”

“İkimiz için hâlâ aynı şeyleri hissediyorum. Benim için değişen bir şey olmadı.” Onun sağ elini nazikçe kendi sağ eline aldı ve yüzüğü ikisinin ellerinin arasına koydu.

Sarah onun gözlerine karanlık ve ısıltılı bir bakış attı ve kalbi tıpkı evinin arka bahçesinde büyüyen gündüzsefalarının çiçekleri gibi birden açılıverdi.

Yüzüğü Sarah'nın sağ elinin yüzük parmağına, kalp kısmı içeriği gösterecek şekilde taktı. Sarah damarlarının aşkı kalbine doğru taşıdığını hayal etti, içi öylesine bir sevinçle dolmuştu ki bedeninde bir sızı duydu. Yüzüğü bir kez daha parmağında taşımak çok doğru geliyordu. Hayatı dönüp dolaşıp aynı noktaya, Cahal'a, asla terk etmemiş olması gereken insana geri gelmişti.

"Hey, nerelerdeydin?" diye sordu Sarah, Becky, Quality Caddesi'nde her zaman gittikleri No. 11 adlı bara girdiğinde. "Pazar gününden beri sana ulaşmaya çalışıyorum ama ne çağrılarımı ne de mesajlarıma yanıt veriyorsun."

"Meşguldüm," dedi Becky saatine bakarak ve çantasını sandalyelerden birine fırlattı. "Pek vaktim yoktu. Beni neden görmek istiyordun?"

"Önce bir şeyler içelim," dedi Sarah, Becky'nin kabalığından ötürü biraz rahatsız olarak.

Elinde iki kadeh şarapla bardan döndüğünde Becky hâlâ paltosuyla oturuyordu. "İşte günün kötü mü geçti?"

"Geç saate kadar kalıp yeni gelen elemanın karman çorman ettiği aylık raporları ayıklamam gerekti."

"Bence sen o ofiste harcanıyorsun."

"Bence de. Şarap için teşekkürler," dedi, kadehi kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Ardından kadehi masaya koyup ellerini ovuşturdu. Sarah ona ilgili gözlerle baktı. "İyi misin sen?"

"İyiyim. Neden olmayacaktım ki?"

"Bilmem. Biraz şey görünüyorsun... huysuz. Tony'yle mi bozuştunuz?"

"Yo." Becky'nin gözleri onu ikaz eder gibi parlamıştı. "Tony'yle aramız kesinlikle iyi."

"Pekâlâ." Sarah şaraptan bir yudum aldı.

“Peki bana söylemeyi bekleyemeyeceğin kadar önemli olan ne?”

Sarah oturduğu yerde yavaşça kıpırdandı, son olanları paylaşmak konusunda biraz tedirgindi. “Pazar günkü barbeküde Vi Hala ve babama mektupları ve telefon görüşmesini sormuştum. İkisi de o konuda hiçbir şey bilmediklerini söyleyip inkâr ettiler. Aslında Vi Hala kendini epey bir savundu. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Konu şu ki bence o, gerçeği söylüyordu. Babam da.” İç geçirdi ve elini saçında gezdirdi. “Peki şimdi bana ve Cahal’a ne olacak dersin?”

Becky ona uzun uzun ve sert bir ifadeyle baktı. “Açıkkası, Sarah, bu beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.”

“Ne?” dedi Sarah şaşkınlıkla.

Aralarında uzun ve katlanılmaz bir sessizlik oldu. “Seni gördüm, Sarah. Babamın evinin bahçesinde. Tony’yle birlikte.”

Sarah olduğu yerde donakaldı ve sonra kalbi öylesine gürültülü atmaya başladı ki Becky de muhtemelen onun sesini duymuştu. “Ah, o mu?” dedi kaçamak biçimde, göz teması kurmadan. “Biz sadece... konuşuyorduk. Ne olmuş ki?”

Sarah’nın göğsündeki kaslar acı verecek kadar gerilmişti. Gözleri yaşla dolan Becky başını iki yana salladı. “Sizi gördüm... Elini onun göğsüne ve koluna koyduğunu gördüm. Neler döndüğünü biliyorum, Sarah. Aptal değilim. Aradaki bağlantıyı kurdum.”

“Demek öyle.” Sarah yutkunup başını öne eğdi. *Ah, Tanrım.* Yalanları açığa çıkmıştı. Küçük kardeşini incittiği için kendini nasıl affedebilecekti? Sıkılğan bir ifadeyle başını kaldırdı, elleri kucağında durmuş titriyordu. “Tony sana ne söyledi?”

“Ah, Tony seni olayın içine çekmeyecek kadar terbiyeli biri. Yalnızca konuştuğunuzu söyledi. Ama onun beni gerçeklerden koruduğunu gayet iyi anlayabiliyorum.”

Sarah kaşlarını çattı, biraz şaşırmıştı. Tony, Becky’ye söylemediyse nereden biliyordu?

“Daha başından anlamalıydım,” diye birden patladı Becky. “Tony’yi ilk gördüğün an garip davranmaya başlamıştın. Fazlasıyla

resmî ve naziktin, tam olarak soğuk diyemem ama daha önce seni yeni insanlarla tanışırken görmediğim türde bir çekingenliğin vardı. Başta sadece ondan hoşlanmadığını düşündüm. Ve sonraki gün Merchant Otel’de, onu görmemem konusunda benimle konuşmaya çalıştığında gerçeklerden şüphelenmeye başlamıştım. Ama inanmak istemedim. Bu kadar ucuz bir şey yapabileceğine inanmadım.”

Sarah şaşkınlıktan dili tutulmuş halde Becky’e baktı. Neden bahsediyordu ki?

“Ama her şey ortada, öyle değil mi? Senin bahçede koştuğunu görünce ben de yukarı çıktım ve sahanlığın penceresinden olup biteni seyrettim. Dosdoğru ona gittin, kompost yığınınına değil.”

“Ortada olan neymiş?”

“Ah, bana bunu yapma, Sarah. Sonunda sevebileceğim birini bulduğum ve o da beni sevdiği için beni kıskanıyorsun. Bizi ayırmak istiyorsun çünkü kıskançsın. Sırf sen ve Cahal birlikte olamadığınız için.”

Sarah şaşkınlık içinde ona bakakaldı. “Yo. Hayır. Yanılıyorsun. Hiç de öyle bir şey yok. Ben ve Cahal... durumları hallettik zaten. Bak. Bana takmam için yüzük verdi.” Elini öne uzattı. “Dün geceyi onunla geçirdim.”

Ama Becky yüzüğe bakmadı. “Tony’nin benden ayrılmasını sağlamaya çalışıyordun, değil mi?”

“Hayır, elbette hayır!”

“Öyleyse bahçede neden onu görmeye gittin? Ve ona ne söyledin?”

Sarah yeniden gözlerini kaçırdı. Her şeyi anlatmadan Becky’yi nasıl ikna edebilirdi ki? Becky şu an zaten ondan nefret ediyor olmalıydı ama anlatsa daha fazla nefret edecekti, hem gerçeği öğrenirse Tony’dan de nefret ederdi. “Benim tek düşündüğüm senin mutluluğun, Becky. Bana inanmalısın.”

Becky ona dik dik baktı. “Ona ne söyledin?”

Sarah ağzını bir an açıp sonra tekrar kapattı. Makul bir açıklama yapmak için çaresizce çabaladı ama zihni bütünüyle boştu. “Sana bunu anlatamam.”

Becky kalkıp çantasını aldı. “Kıskanç biri olabileceğine asla inanmazdım, Sarah. Seni tanıdığımı sanıyordum. Dünyada güvenebileceğim tek bir kişi varsa onun da kendi öz ablam olduğuna inanıyordum. Ama görünüşe göre yanılmışım.”

*

Cahal önceki gün ağzına tek bir yudum içki koymamış olmasına rağmen işe sanki korkunç biçimde akşamdan kalma gibi gelmişti. Ağzı kuruydu ve gözlerinin altında torbalar oluşmuştu.

“Uçağın kliması yüzünden olmalı,” dedi Jody bilgece, biçimli kalçalarını masasının üzerine yerleştirirken. “Hava sirkülasyonu yapıyorlar, böylece de kimde ne virüs varsa etrafa yayıyorlar. Muhtemelen bu virüslerden birine yakalanmışsındır.”

“Teşekkürler, Jody.”

Jody güldü ve bir tükenmez kalem aldı. “Pekâlâ, sen ve Bayan Aitken arasındaki işler nasıl gidiyor? Birlikte keyifli öğle yemekleri yemek üzere ortalıktan sıvışıyorsunuz. Tüm bina sizi konuşuyor.”

Önceki akşam bungalovunda neler yaptıklarını hatırlayarak gülümsemesini gizlemek için çenesini ovuşturdu. “Öyle olduğunu pek sanmıyorum. Bence konuşacak daha önemli şeyleri vardır.”

“Duysan şaşardın.” Gülümsemesi kayboldu. “Şey, aslında seni suçlamıyorum.”

“Efendim?”

“Hayatı biraz renklendirmek için ben de bir gönül ilişkisi yaşardım ama...” dedi yanlarından geçen orta yaşlı, kel bir adama aşağılayıcı bir bakış atarken. “Buradaki en düzgün adam sensin ve sen de kapılmış durumdasın.”

“Umarım düşündüğüm şeyi kastetmiyorsundur, Jody.”

“Elbette kastediyorum. Evden çok uzaktayız. İmkânın varken neden yazın biraz eğlenmeyessin ki?”

Kadının ses tonunda kulak tırmalayan bir şeyler vardı ve Cahal, “Sarah senin düşündüğün gibi bir yaz eğlencesi değil,” dedi.

Jody tekrar güldü. “Elbette öyle.” Bir an durdu, kalemi Cahal’ın masasının üzerine bıraktı ve dosdoğru onun gözlerinin içine baktı. “Onun burada iki çocuğu ve bir de eski kocası var. Seninse Melbourne’de üç çocuğun ve eski karın. Eğer bunun kısa vadeli bir gönül eğlencesi olmadığını söylüyorsan bu konuda nasıl bir planın olduğunu bana anlatır mısın?”

Cahal gözlerini kırptırdı, sonra soğuk bir biçimde, “Yapacak işlerim var, Jody,” dedi. “Eminim senin de vardır.”

Kadın ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra da kalkıp gitti. Cahal’ın tüm günü heba olmuştu.

İşi kâbus gibiydi ve o haftanın geri kalanında öğle yemeği vaktinde dışarı çıkmak ve Sarah’yla buluşmak için hiç fırsatı olmamıştı. Sonunda ancak hafta sonu geldiğinde görüştüler. No. 11’de erken bir akşam yemeği yediler ve sonra sahil yolundan Ballygally’ye yürümeye karar verdiler. Cahal tüm yol boyunca, tekrar Sarah’yla birlikte olmalarının şaşkınlığıyla onun elini tutmuştu. Ama Sarah konuşurken onun kafasının meşgul ve aklının başka yerde olduğunu da fark etmişti. Görünüşe göre onunla önceki gece yaptıkları şekilde bir iletişim kuramıyordu. Black Arch’i geçince Devil’s Churn’e –burası efsaneye göre sarhoş bir gaydacının içeriyi keşfetmek için gidip bir daha asla dönmediği bir mağaraydı– peş peşe çarpan dalgaları izlemek için durdular.

“Avustralya’ya yaptığın yolculuktan bahsetsene biraz,” dedi. “Çocuklar seni gördüklerine sevindiler mi?”

Cahal, onun önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Fazlasıyla. Onları bırakıp gitmek korkunçtu.” Tom, Cahal’a sımsıkı sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamış, Cahal çocuğun kalbini paramparça ettiğini düşünmüştü; ardından zoraki bir kayıtsızlıkla duvara yaslanmış Jed’le göz göze gelmişti ve oğlunun gözlerinde,

daha önce hiç görmediği bir kırgınlık fark etmişti. Harry acıya dayanıklı ve cesurdu ama o da Cahal'a sarıldığında küçük vücudu baştan aşağı titremişti. "Kalbim parçalandı. Bu durum benim onlara bunu bir daha yapamayacağımı fark etmemi sağladı."

Sarah'nın eli onun avucuna yerleşti. Cahal'a baktı; engin, mavi deniz Sarah'nın yüzünü çerçevesiyor, rüzgâr saçlarında dolanıyordu.

"Onları çok özleyorum," dedi Cahal. "Ve yokluğumun onları nasıl incittiğini görebiliyorum."

Sarah başıyla onayladı ve elini onun elinden kurtararak pembe polar montunun cebine soktu.

"Brady kötü bir adam değil," diye devam etti Cahal. "Onlara karşı da iyi ama tek düşündüğü bira ve spor. Çocuklara kötü örnek olmuyor belki ama onların, babalarına ihtiyaçları var. Açıkçası bana yabancı olarak büyümelerini istemem."

Sarah dudağını ısırды ve uzun bir sessizlik oldu. "Ne demeye çalışıyorsun, Cahal?"

Cahal yutkundu ve ağzından çıkan her kelime ihanet gibi gelse de sözlerini sürdürdü. "Çocuklarımı terk edemeyeceğimi söylüyorum, Sarah." Sarah bir an ürktü ve Cahal başını çevirmek zorunda kaldı. "Bana ihtiyaçları var. En az benim de onlara olduğu kadar. Ben..." Yere baktı. "Onları terk edersem yaşayamam."

"Onlara, bana olduğundan daha fazla ihtiyacın var, değil mi?" dedi Sarah ve Cahal başını tekrar kaldırdığında, yüzünün solgun ve üzgün olduğunu gördü.

Sarah'yı omuzlarından tuttu ve sıktı. Kemikleri ufak ve kırılmalı. "Hayır, sana ihtiyacım olduğu gibi değil. Sana ciğerlerimdeki hava ve damarlarımdaki kan gibi ihtiyacım var. Ama onlara da ihtiyacım var, Sarah, farklı bir şekilde. Ve onlar da bana ihtiyaç duyuyorlar. Yaptıklarımın onları perişan ettiğini bilerek mutlu olamam."

Sarah ona acı acı gülümsedi. "Neler hissettiğini anlıyorum, Cahal ve buna saygı duyuyorum." Bir adım atarak daha yakına

geldi ve eliyle Cahal'ın yüzünü, sanki yaralı bir kuşu seviyormuş gibi nazikçe okşadı. "Daha farklı şeyler hissediyor olsaydın seni şu an sevdiğim gibi sevemezdim. Ve her ne kadar tüm varlığımla seni seviyor, sana tapıyor olsam da ben de asla senin için çocuklarımı terk etmezdim."

"Ah Sarah. Keşke ilk seferinde birlikte olabilseydik. Keşke diğer insanların bizi ayırmasına izin vermeseydik."

Alnını Sarah'nın alnına bastırdı, arabalar gürültüyle geçerken ve güneş Antrim tepelerinin ardında batarken ikisi uzunca bir süre öylece kaldılar. Haziranın neredeyse sonuydu. Anlaşması bitmek üzereydi. Üç ay gibi kısa bir süre içinde Avustralya'ya dönmesi gerekiyordu. "Sence... Ian çocukların Avustralya'ya taşınmasına izin verir mi? Yani sen de bunu düşünürsen tabii."

Sarah iç geçirdi. "Beraber olmamız için tek yol buysa elbette düşünürüm." Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Ama Ian'ın buna izin vereceğini sanmıyorum. Çocukları çok seviyor ve tüm kusurlarına rağmen o iyi bir baba." Bir an için durdu ve "Adele ve Brady'nin buraya taşınmasının da hiçbir yolu yok, değil mi?" dedi umutsuzca.

Cahal başını iki yana salladı. "Adele buraya bir kez geldi ve nefret etti. Brady de fazlasıyla sabit fikirli bir Avustralyalı. Tatillerde bile ülkesinin dışına hiç çıkmamış."

"Anlıyorum."

"Ian'a soracak mısınız?"

Sarah başını kaldırıp hüzünlü gözlerle ona baktı. "Soracağım, Cahal. Ama hangi baba eski karısının, çocukları dünyanın diğer ucuna götürmesine izin verir ki? Ve hangi kadın çocuklarını babalarından alıp uzaklaştırır?"

Cahal'ın verecek bir cevabı yoktu. Yalnızca Sarah'nın elini sıkıca tutup derin, mavi denize bakmakla yetindi; gözleri, akmayan yaşlardan dolayı yanıyordu. Ian Aitken ondan nefret ediyordu. Ve Cahal, en büyük düşmanının onun mutluluğunun anahtarını

elinde taşıyacak hale nasıl geldiğini merak ve umutsuzluk içinde düşünmeden edemiyordu.

Cahal bahçıvan eldiveniyle bir avuç dolusu yabancı ot tutuyordu. Köklerini bir mala yardımıyla gevşetmiş ve çiçek yatağından çekip koparmıştı. Onları arkaya, çimenlerin üzerinde yükselen yığına doğru fırlattı ve koluyla alnını sildi. Boşuna yaptığı bir işti bu elbette. Birkaç ay sonra ön bahçeyi yabancı otlar yine istila ettiğinde burada olmayacaktı ama günlük ev işlerinin yarattığı fiziksel hareketlilik ona cazip geliyordu. Sorunlarla dolu aklını yatıştırmak için ihtiyacı olan şey tam da buydu. Keşke kendi sorunlarını da böyle kökünden söküp kolayca bir kenara atabilseydi.

Ayağa kalktı, az önce temizlediği toprak parçasını inceledi ve üzerine bir tür perişanlık çöktü. Ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeden Kuzey İrlanda'ya gelmemeliydi. Sarah'nın boşandığını biliyordu. Onun çocukları olabileceğini de düşünmeliydi. Yalnızca bir anlığına durup karşılaştıkları zorlukları gözden geçirmiş olsaydı asla Sarah'nın peşinden gelmezdi. Sarah şu an acı çekiyordu ve bunun nedeni Cahal'dı.

Ballygally'ye yaptıkları yürüyüşün üzerinden haftalar geçmişti ve hâlâ bir arpa boyu yol katedememişlerdi. Sarah'nın Ian'a o soruyu sorması gerekiyordu ama Cahal kalbinin derinliklerinde Ian'ın o soruya ne yanıt vereceğini biliyordu. Aslında her ikisi de biliyordu. Sarah'nın konuyu Ian'ın önüne getirmemesinin ve Cahal'ın da ona bu konuda baskı yapmamasının nedeni de buydu. Bu umut kırıntısı kaldıkça, sevimlerin çaresizlik dolu sancıları içinde birbirlerine bağlanarak, bir gelecekleri varmış gibi, her şey bir şekilde yoluna girecekmiş gibi davranabiliyorlardı. Ama zaman geçiyordu. Değişim yönetimi programı planlananları yerine getirmek üzere korkunç işleyişini sürdürüyordu ve ekibin Eylülün ortasında Avustralya'ya dönmesi planlanıyordu.

O ve Sarah'nın bir araya gelebilmesi için tüm çocukların kendilerinden bağımsız hale gelmesi gerektiği düşüncesi Cahal'ı

yaralıyordu. Yanında sevgilisi Sarah olmadan bir on yıl ya da daha uzun bir süre yaşamayı hayal bile edemiyordu. Hayatlarının en güzel yirmi yılını zaten özlemle geçirmişlerdi. Bir anlık öfke patlamasıyla elindeki malayı bahçeye doğru fırlattı. Mala gürültüye bahçe çitine çarptı ve uzamış ısırgan otlarının arasında gözden kayboldu.

Yolda bir araba bir fren çılgılığıyla aniden durdu ve Cahal elini akşam güneşine karşı gözlerine siper ederek o yöne bakmak için döndü. Şoför kapısı gürültüyle açıldı ve uzun ve yapılı bir adam arabanın kapısını açık bırakarak aşağıya atladı, anahtarlar da kontakta sallanıyordu. Adam çakıl yol boyunca yürüdü ve çimenlikten geçerek Cahal'a doğru ilerledi. Tanıdık yüz hatlarına öfke ve kararlılık kazınmıştı. Ian'dı bu, elleri iki yanında yumruk şeklinde sıkılı duruyordu. Durup Cahal'a dik dik baktı. Cahal da gözünün korkmadığını belli ederek ona aynı şekilde cevap verdi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Ian, sesindeki öfkeyi güç bela kontrol ettiği belliydi.

Cahal'ın vücudundaki kaslar gerilmişti ve kuru otların üzerinde ayaklarını omuz genişliğinde açarak Ian'a karşı kavga vaziyeti aldı. "Konuş öyleyse." Ian eve doğru bir bakış attı ve Cahal başını sallayarak, "Burası da gayet iyi," dedi. "Ne için geldiysen söyle."

"Bunu onun aklına sen soktun, değil mi?"

"Neyi?"

"Az önce Molly ve Lewis'in Avustralya'ya gitmesine izin verip vermeyeceğimi sordu bana. Temelli hem de. Böylece sen ve o mutlu bir aile olacaktıydınız." Yakasının üzerindeki teni kızarmıştı ve bu kızarıklık, çilli yüzü bütünüyle kıpkırmızı kesilene kadar yayıldı. Solgun gözleri neredeyse şeffaf görünen kaşlarının altında öfkeden şişmiş haldeydi. "Sana bir haberim var ve kimin duyacağı da umurumda değil," diye homurdandı.

Caddenin karşısında, asılı duran saksılarını sulayan bir adam sulama kabını kenara koyarak bahçe çitine doğru yaslanmıştı.

“Asla izin vermeyeceğim...” Ian dişlerini gösterdi ve devam etmeden önce öfkesine hâkim olmaya çalıştı. “O çocuklar benim hayatım. Kimse çocuklarımı benden uzağa götüremez. Duyuyor musun? Kimse.”

“Üzgünüm,” dedi Cahal utançla. Bu tepkisi için Ian’ı suçlayamazdı. Cahal’ı gördüğü an ona yumruk atmayarak kendini takdire değer bir şekilde zapt etmişti. “Bunu bilmemiz gerekirdi.”

Ian’ın omuzları biraz düştü ve uzun ve gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakın ve sessizdi. “Artık biliyorsunuz işte.” Döndü ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra fikrini değiştirerek geri geldi. “Tanrı aşkına, gerçekten de olur diyeceğimi mi düşündünüz?” Gözleri yaşla dolmuştu ve Cahal bunun öfkeden mi, yoksa üzüntüden mi olduğunu tam olarak anlayamamıştı. “Çocuklarımı benden almanıza izin vereceğimi mi düşündünüz? Bu dünyada sahip olduğum tek şey onlar.”

Cahal boğazına bir yumrunun düğümlendiğini hissederek yutkundu. Daha önce kendini hiç bu denli mahcup hissetmemişti.

Ian burnunu çekti, elinin tersiyle sildi ve aşağılayıcı bir ses tonuyla, “Neden bir uçağa binip geldiğin yere geri dönmüyorsun? Seni burada kimse istemiyor,” dedi.

Cahal aniden başını kaldırdı. “Sarah da beni istemediğini söylerse giderim.”

“Sarah mı?” Ian sahte bir gülüşle onu yanıtladı. “Ona dert ve baş ağrısından başka bir şey vermediğini göremiyor musun? Evimden gözyaşlarıyla ayrıldı.”

Cahal’ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yanına gitmeliydi.

Ian devam etti. “Sen ortaya çıkmadan önce tekrar bir araya gelmenin eşigindeydik. Her şeyi berbat ettin.”

Cahal ona şaşkınlıkla baktı. “O asla sana dönmeyecek, Ian. Seni sevmiyor. Beni seviyor.”

“Sarah’nın duyularını bana anlatma! Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun!” Ian işaret parmağını göğsüne saplayarak konuşuyordu. “O benimle evlendi, Cahal!” Ateşli bir nutuk çeken

bir vaiz gibi sesi yükseliyordu. “Ona o çocukları veren benim! Dünyadaki hiçbir güç aramızdaki bağı koparamaz!”

Cahal söylediklerini ağzı açık dinliyordu. Ian’ın bu fanteziye kendini inandırdığı net bir şekilde ortadaydı. Yine de Cahal agresif bir tavır takınmak yerine ona karşı inanılmaz bir anlayış duydu. “O senden boşandı, Ian,” dedi sakince. “Şansını kullandın ve her şeyi berbat ettin. Onu mutlu edemezsin çünkü seni sevmiyor.”

“Peki, sen onu mutlu edebileceğini mi sanıyorsun?” dedi Ian, yüzünde bir tikslenme ifadesiyle onu baştan aşağı süzerken. “Sen kendini mükemmel bir danışman gibi gösteriyor olabilirsin ama beni kandıramazsın. Senin kim olduğunu biliyorum, Cahal Mulvenna.” Yüzünü Cahal’ın yüzüne yaklaştırdı. Alnı terliyordu ve nefesi kötü kokuyordu. “Sen, Drumalis sosyal konutlarında sürünen ve sefil bir beleşçi olan babanın oğlusun. Ah, bana öyle bakma. Onlarca yıl bacağına sürüyerek gezmesinde bir sakınca yok elbette ama konu kumar oynamak ya da içki içmek olunca nedense durum değişiyor, öyle değil mi?”

Cahal oyuna gelmeyi reddederek ona soğuk bir bakış attı. Babasını çok sevdiği söylenemese de hâlâ ona karşı bağlılık duyuyordu.

“Ailem hakkında ne söylediğine dikkat etsen iyi olur, Ian.”

“Ne istersem söylerim çünkü bunlar gerçek. O sadece bir beleşçi değil, aynı zamanda yalancı ve olabilecek en kötü suçla bulaşmış bir mahkûm.”

Cahal omuz silkti, Ian’ın, onun oyununa geldiğini sanmasını istemiyordu. “Birkaç televizyon çaldı ve birkaç kavgaya karıştı, hepsi bu. Ne olmuş yani? Cezasını çekti. Bedelini ödedi.”

Ian başını yavaşça salladı. Gözleri kısıldı ve asıl zehirli cümleleri bir anda söyledi: “Cezasını çektiği sürenin, onun yaptıklarının adil bir bedeli olduğunu mu düşünüyorsun? Başka insanların hayatlarını mahvettikten sonra beş yıl yatıp hayatına kaldığı yerden devam etmeyi, elini kolunu sallayarak gitmeyi hak etti sence,

öyle mi? Ben sana asıl adaletin ne olması gerektiğini söyleyeyim. Yaptıkları yüzünden asılmalıydı.”

Cahal vücudundaki tüm kanın bacaklarında biriktiğini hissediyordu. Hareket edemiyordu; yalnızca dehşet içinde, alt dudağının ortasında beyaz bir salya birikintisi duran ve gözlerinden yakıcı bir nefret yayılan Ian’ın hınç dolu yüzüne bakıyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye patladı en sonunda. Ama o ana kadar Ian çimenliğin yarısını geçmişti bile. Caddenin karşısında, adam sulama kabını alıp hızla içeri kaçmıştı.

On Altıncı Bölüm

Ian temmuzun sonlarına doğru güzel bir akşamın altın gün ışığında bakımevinin hemen dışındaki bir arabada oturuyordu; bileklerindeki mavi damarların zonklayışı durana ve kalp atışları yavaşlayana kadar uzun uzun, derin derin nefes aldı. Aynada nasıl görüldüğünü kontrol etti, kravatını düzeltti ve katlanmış bir kâğıt mendille alnındaki teri sildi. Evelyn'in onu üzgün görmesine izin veremezdi. Kendi kaygılarıyla onun huzurunu kaçırmayacaktı.

Sarah'nın, çocukları Avustralya'ya götürmesine izin verip vermeyeceğini sormasının üzerinden bir ay geçmişti ve her ne kadar bunu sorması ona şaşırtıcı gelme de bu konuda hâlâ öfkeliydi. Vi Hala'dan Cahal'ın Avustralya'da eski karısının ve üç çocuğunun olduğunu öğrenmişti ama nedense onun çocuklarını oldukları yerden almak ve annelerinden uzaklaştırmakla ilgili herhangi bir konuşma yapılmamıştı. Cahal elbette olayların kendi işine geldiği gibi halledilmesini istiyordu.

Sarah, Ian çocuklarından asla vazgeçmeyeceğini söylediğinde çok utanmış görünüyordu. Ian şimdi de Cahal'ın kendi istediğini almak için belki de kanunları kullanarak başka şeyler planladığından endişe ediyordu. Herkes adalet sisteminde babaların aleyhine yığınla madde olduğunu bilirdi. Daha önceki gün, benzer bir davada hâkimin babanın açık isteklerine karşı annenin lehine karar verip kadının, çocuklarını ABD'ye götürmesine izin verdiğini okumamış mıydı?

Derin bir nefes aldı ve tüm bunları aklından çıkarmaya karar verdi. Evelyn'e odaklanmalıydı. Doktor yalnızca birkaç haf-tası kaldığını söylemişti. O da kendi kendine, tıpkı Evelyn'in de kendine söylediği gibi, onun iyi ve mutlu bir hayat yaşadığını ve ölümünün de olayların doğal seyri içindeki bir sonraki adımdan başka bir şey olmadığını söyleyip duruyordu. Fakat Ian bunu kabullenemiyordu. Her gününü diken üstünde geçiriyor, telefon her çaldığında ödü kopuyordu ve geceleri yatağında uyuyamıyor, korkudan kaskatı kesiliyordu.

Evelyn, Ian'ın tıpkı onu önceki gün bıraktığı gibiydi, başının altına hafif bir destek konmuş halde yatıyordu, gözleri kapalıydı ve dudakları çok az aralanmıştı. Yatağın baş ucunda oturan Jolanta o gelince yerinden kalktı.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" dedi Ian korkuyla.

"Hayır. Aynı." Jolanta elini Ian'm omzuna koydu ve adamın korkusu biraz hafifledi. "Bana bir parça huzursuz göründü. Seni sorup duruyor." Hafifçe adamın koluna dokundu, sonra kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

"Merhaba, anne. Benim," dedi Jolanta'nın boşalttığı yere oturarak. Kadını birkaç dakika boyunca seyretti, sonra kâğıt gibi olmuş alnına bir öpücük kondurdu.

Evelyn'in gözleri, titreyerek açıldı. Başını Ian'a çevirdi ve ka-dının yanağındaki kaslar her ne kadar çabalasa da bir gülümseme oluşturmayı tam olarak beceremedi. "Saat kaç?"

"Akşam sekiz buçuk, anne."

Evelyn kaşlarını çattı. "Bütün gün uyudum mu?" Alnı ye-niden düzleşti ve bu düşünce aklından çıkıp gitti. "Beni en son ne zaman ziyarete geldin?"

"Bu öğleden sonra."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ah, yapman gereken işler yok mu senin?"

Ian gülümsedi, içindeki her şey tıpkı düğüm olmuş bir ip gibi burulmuştu. "Bugün yok, anne." İşverenleri inanılmaz ölçüde

anlayışlıydılar. Son iki haftadır neredeyse hiç ofiste bulunmamıştı, çoğunlukla evden çalışıyordu ve annesinin baş ucunda mümkün olduğunca fazla vakit geçiriyordu.

“Yüzün iyice zayıflamış. Öğünlerini düzenli yiyor musun?”

“Her zamanki kadar,” dedi Ian açık sözlülükle. Raquel de zaten nadiren yemek yapardı ve yabancıların nezaketi o günleri atlatmasını sağlıyordu. “Kilisedeki kadınlar açlıktan ölmemem gerektiğine karar vermiş. Bu sabah kapımın önünde bir etli börek buldum. Neredeyse lanet şeye takılıp düşüyordum! Dün de yemeğim patatesli pirzolaydı. Emily Ferguson yapmış.”

Evelyn iç geçirdi, Ian bunun, kadının yüzünde bir daha oluşmayacak bir tebessümün yerini aldığını düşündü. “Herkes çok nazıkmış.”

“Evet, evet öyle,” dedi Ian mizahı bir kenara bırakarak. Çiçekler ve geçmiş olsun kartlarıyla dolu masaya baktı. “Ve bunun için minnettarım.”

“Raquel gittiği için mutluyum,” dedi Evelyn.

Ian yere baktı. O da mutluydu ama bunu söylemenin korkunç bir vefasızlık ve sığlık olacağını düşünerek sustu.

“Sarah’yı seviyorsun sen.”

Annesinin anlaşılmaz yüz ifadesine baktı. Gözleri tekrar kapanmıştı. Ian duygularını belli edecek kadar şeffaf mıydı? “Bunu da nereden çıkardın?” dedi zaman kazanmak için çünkü buna nasıl cevap vereceğinden çok da emin değildi. Annesinin huzur içinde, onunla ilgili endişelerden uzak ölmesini istiyordu.

Kadının gözleri titreyerek açıldı. “Bu odadayken gözlerini ondan bir an olsun ayıramadığını gördüm, Ian. Ona sanki güneşinmiş gibi bakıyorsun. Her zaman yaptığın gibi.”

“Sarah ve ben hakkında konuşmasak.”

“Ama ben konuşmak istiyorum.”

“Ah.”

“Onu seviyorsun, değil mi?”

Bunu inkâr etmek anlamsız olacaktı. Üstelik annesi yalan söylediğini de anlayacaktı. “Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum.”

“Üzgünüm. Keşke elimde sihirli bir değnek olsaydı da seni ondan kurtarabilseydim. Ama yapamam.”

Ian hafifçe güldü. “Sarah’dan kurtulmayı istemiyorum ki anne. Onu tekrar kazanacağım.”

Kadın iç geçirdi. “Onun biriyle görüşüğünü biliyorsun, Ian. Eski aşkıyla.”

Ian kaşlarını çatı. Evelyn’e bunu Sarah söylemiş olmalıydı çünkü kendisi söylememiştir. “Biliyorum. Ama uzun sürmez,” dedi kendine güvenerek. “Süremez. O hâlâ benim karım.”

“Ah.” Uzunca bir sessizlik oldu. “Senin gözünde öyle olabilir, Ian ama o öyle düşünmüyor. Kanunen de öyle değil. Senden boşandı ve Cahal denen o adamı seviyor.”

Annesinin sözleri kalbine bir ok gibi saplanıyordu. “Sana öyle mi söyledi?” Sarah annesiyle başka bir adam hakkında mı konuşuyordu?

“Bana öyle bir şey söylemedi. Ama gerçekler kendini belli eder. Onunla görüşerek ailesinin isteklerine açıkça karşı geliyor. Yine de onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu, hem de onun yüzüğünü takıyor.”

Ian yutkundu. Yüzüğü, o aidiyet sembolünü kendisi de görmüştü ve ondan nefret etmişti. “Sarah ondan sıkılacak ve onu geri kazanmanın bir yolunu bulacağım.” Sandalyesinde öne doğru kaydı ve sesini alçaltarak devam etti. “Beni yetiştirirken bana hep hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söyledin, anne. Eğer bir şeyi gerçekten, gerçekten çok istersem her zaman bir yol bulunacağını.”

Kadının göğsü hızla yükselip alçaldı, nefesi sık ve hırıltılıydı. “Gönül işleri söz konusu olduğunda bu geçerli değil, Ian,” dedi sessizce ve Ian’ın son haftalardaki olaylara rağmen koruduğu umudu bir anda sönmeye başladı. “Sarah seni önemsiyor ama

seni sevmiyor. Cahal'la birlikte olamasalar bile seni asla onu sevdiği gibi sevmeyecek.”

Bu cümledeki hakikat yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bunu Sarah da söylemişti ama Ian elbette bunu kabul etmeyi reddetmişti. Fakat bunu, bilgeliği ve rehberliği her zaman çok kıymetli olmuş annesinden duymak yıkıcıydı.

Elleriyle yüzünü kapattı ve kararlılığı bir anda dağıldı. Ölmekte olan annesi ve kendisi için ağladı. Çok geçmeden şu dünyada yapayalnız kalacaktı ve her şeyden çok sevdiği kadını kaybedecekti.

Birkaç uzun dakika boyunca hıçkırdı, sonra dertlerini annesinin baş ucuna getirdiği için kendinden utanarak gözlerini ellerinin tersiyle sildi.

“Tek istediğim onu mutlu etmekti,” dedi Ian. “Neden bana izin vermiyor ki? Ah, ben ne yapacağım anne?”

Evelyn elini uzattı ve Ian'm elini nazıkçe tuttu. Cildi kupkuruydu, solgun, şeffaf derisinin altından kemikleri belli oluyordu. “Hayatındaki güzel şeyler için minnet duymalısın, Ian. Sevgili Molly ve tatlı Lewis'e sahip olmak gibi, minnet duyacağın şeyleri bulmalısın.”

Annesinin elini biraz daha sıkıca tuttu. Çok narin ve kırılgandı. Çocukluğundan hatırladığı maharetli el miydi bu? Karşıdan karşıya geçerken onu güvenle tutan, krem şantiyi yumuşak tepelikler yükselene kadar sıkı ve banyodan çıkınca ıslak saçlarını sert bir havluyla ovalayan o güçlü eller miydi? “Yapacağım, anne.”

“Ve eğer Sarah'yı benim düşündüğüm gibi seviyorsan...” Dinlenmek için duraksadı ve Ian eğilip biraz daha yaklaştı. Annesi yeniden konuşmaya başladığında sesi zar zor duyuluyordu. “Kendi mutluluğun pahasına da olsa onun mutluluğuyla sen de mutlu ol.”

Yağmurlu bir cumartesi sabahı Cahal, Ballyfergus kütüphanesinin merdivenlerini çıktı ve ceketinin yakasını kaldırıp ellerini iyice ceplerine sokarak bir hırsız gibi sinsice içeri süzüldü.

Ian onu ziyaret ettiğinden beri babası hakkında söylediklerini aklından atamıyordu. Önce bunların kin dolu dedikodular olduğunu düşünerek onu dikkate almamıştı ama üzerine kafa yordukça doğruluk payı olabileceğini düşündü. Sarah'ın ailesinin ondan bu kadar nefret etmesinin nedeni bu olabilir miydi? Babasının hapis yattığını bile dokuz yaşındayken, bir yılbaşı gecesi Vincent Amcası ağzından kaçırdığında öğrenmişti. Cahal bunun okulda övünebileceği bir şey olduğunu düşünerek onunla ilgili sorular sorduğunda ise ona kesin bir dille çenesini kapatması söylenmişti. Hem Ian babasının beş yıl yattığını nasıl oluyordu da biliyordu? Ian'ın bahsettiği, hayatları mahvolmuş kişiler de kimlerdi? Acaba babası soygun esnasında birilerini istemeden yaralamış mıydı? Yoksa durum bundan çok daha ciddi miydi? Ian babasının asılması gerektiğini söylemişti. Yoksa babası birini mi öldürmüştü? Hava sıcak ve nemli olsa da Ian ürperdiğini hissetti. Hayır, bu olamazdı. Eğer öyle olsaydı beş yıldan fazla yatardı. Cahal tezgâha yaklaşırken kıvrıkcık kır saçlı anaç bir kadın içtenlikle gülümsedi.

“Daha önce aramıştım,” dedi Cahal, kadın ayakta beklerken. “Eski gazetelere bakacaktım.”

“Benimle konuşmuştunuz,” dedi kütüphaneci kadın. “Lütfen beni takip edin.”

Uzun, yerleri süpüren çiçekli elbisesi ve parmakları açık sandaletleriyle yol göstererek onu kütüphanenin bir köşesinde yer alan, bilgisayarların olduğu bölüme götürdü. “Yüz yıldan da eskiye dayanan *The Ballyfergus Times* arşivimiz var. Lütfen oturun. Arşive nasıl ulaşabileceğinizi göstereyim.”

Cahal oturdu ve kadın, yasemin kokuları saçarak ona doğru eğildi, fareyi sağ eliyle sağa sola hareket ettirirken memelerinin arasındaki kolyeler çıkırdadı. “Tek yapmanız gereken aradığınız yılı tıklamak,” dedi ve 1970 yılını tıkladı. “Sonra da istediğiniz ay ile günü. Bu kadar, işte karşınızda!”

Kadın doğrulup kollarını önünde kavuştururken, “Harika, çok teşekkür ederim,” dedi Cahal, rahatlamıştı. Kütüphaneci bir süre ekranda dolaşan fareyi seyretti. “Hangi yılı arıyorsunuz?”

Cahal hemen aklından bir hesap yaptı. “1952’yle başlamak istiyorum.” Babası o zaman on sekizini bitirmişti. Ve gerçekten ağır bir suç işlemişse mutlaka yerel gazetelere çıkmış olmalıydı.

“Bu gazeteler önceleri mikrofiş olarak saklanırdı, daha sonra bilgisayar ortamına aktarıldılar. Yani kaliteleri çok iyi değil.”

“İşimi göreceğinden eminim,” dedi Cahal araştırmaya başlamak için sabırsızlanarak ve kadını uzaklaştırmak için başını nezaketle salladı.

Kütüphaneci gözden kaybolana kadar bekledi, sonra yılın ilk sayısını tıkladı. Ön sayfadaki haberi görünce elini ağzına götürdü. Buzlu yollardaki bir kaza nedeniyle biri ölmüştü. Sonra, elli yeni iş imkânı yaratacak olan liman terminalini genişletme planları haberini gördü. Sonraki sayfada otobüs hizmetinden, barların kapanma saatinden ve kasabanın kırık dökük parklarından yakman, editöre mektuplar yer alıyordu. İçkili kavgalar, küçük hırsızlıklar ve polise saldırılar gibi suçlarla dolu olan mahkeme sayfalarına geçti. Fakat Malachy Mulvenna adı geçmiyordu. Tüm yılı araştırdı, sonraki yılı da... Saatler geçti, başı ağrıyordu, acıkmış ve susamıştı. Sandalyenin arkasına yaslandı ve elleri başında gezinirken uzun uzun iç geçirdi.

Umutsuz bir işti bu. Ne arıyordu ki? On yıllar önce gerçekleşmiş olması yalnızca muhtemel olan bir suçu. Bu, samanlıkta iğne aramak gibiydi. Hem ondan tiksinen Ian Aitken’in sözüne inanıyor muydu gerçekten?

Kütüphaneye baktı, annesiyle gelen birkaç uslu çocuk ve kırmızı alçak koltuklarda oturmuş gazetelerini okuyan birkaç ihtiyar emekli dışında kimse yoktu. Bir zamanlar bir genç kız olan Sarah’yı gözetlediği masa kaldırılmış, yerine çocuk kitaplarının olduğu bir raf konulmuştu.

Kitap raflarına baktı, onun sarı saçlarını, omuzlarının eğimini, boynunun kıvrımını bir kez daha gördü. Peki şimdi ona ve Sarah'ya ne olacaktı? Ian'ın Sarah'nın çocukları Avustralya'ya götürmesini reddetmesi tüm umutlarını suya düşürmüştü. Yaz biterken aralarına bir ümitsizlik girmeye başlamıştı. Kaçınılmaz sona varacak olan bir ilişkiyi kurmaya çalışıyor gibi hissediyorlardı. Çünkü eylülünden sonra Avustralya'ya dönmesi ve orada kalması gerekiyordu. Onu bir kez daha kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. İçinde Ian'a, Sarah'nın ailesine ve Tanrı'ya karşı öfke köpürüyordu. Oysa daha fazlasında gözü yoktu, tek istediği Sarah'ydı. Neden ona sahip olamıyordu ki?

"Aile geçmişinizi mi araştırıyorsunuz?" dedi arkasından bir ses, Cahal hemen başını çevirdi. Bu, kolları kitaplarla dolu, gülümseyerek ona bakmakta olan kütüphaneciydi.

"Efendim?"

"Çoğu insanın eski gazeteleri araştırma nedeni budur."

"Aradıklarını nasıl bulmuşlar merak ettim doğrusu." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu ve "Çünkü bu lanet sabah tamamen vakit kaybı oldu benim için," dedi huysuzca.

Kadın dikleşti. "Böyle bir üsluba hiç gerek yok," dedi soğuk bir tavırla. "Beş dakika içinde kapatacağımızı söylemek için gelmiştim."

"Ah, teşekkürler. Üzgünüm," dedi Cahal mahcup olarak, ardından ceketini alıp kendini sokağa attı.

Caddenin yukarısında küçük bir paket servis lokantası buldu, arabasında yağlı kebabını yerken bundan sonra ne yapacağını düşündü. Sarah'yla kendisini, içinde bulundukları bu korkunç vaziyetten kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu ama Ian'ın, babasıyla ilgili suçlamaları için bir şeyler yapabilirdi. Doğru olup olmadıklarını öğrenebilirdi. Elbette ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu. Yine de anahtarı kontağa soktu, arabayı birinci vitese aldı ve oradan uzaklaştı.

Ağabeyi Sean'ı anne babasının kanepesinde oturmuş sarma sigara içerken görünce çok şaşırdı, çok zayıftı ve Victoria Yolu ile Smith Caddesi'nin köşesinde duran yoksullar gibi giyinmişti. Irgatlık yaparak zar zor geçindiği, kıyıda kaçak balık ve ıstakoz avlayarak ek kazanç elde etmeye çalıştığı ve yalnız yaşadığı Carnlough'da onu birkaç defa ziyaret etmişti. Her ne kadar ağabeyini sevse de –ya da belki de bu sevgisi yüzünden– bir marangozhanenin üst katındaki bakımsız odasını ziyaret etmek onun için epey moral bozucu olmuştu. Aralarındaki büyük yaş farkı yüzünden de –balarına olan nefretleri dışında– pek bir ortak noktaları yoktu.

Tokalaştılar. “Ne haber?” dedi Sean.

Kucağında katlanmış bir gazeteyle ve üzerinde aynı giysilerle aynı koltukta oturmakta olan Malachy, “Hangi dağda kurt öldü?” dedi.

Cahal gerildi ve o anda Bridget telaşla odaya girdi, kapıyı açtığı anda elinde olan toz beziyle Malachy'nin dizine hafifçe vurup güldü. “Artık şu çocuğa takılmasana, Malachy.” Cahal'a dönüp kaskatı bir ifadeyle gülümsedi, bu pandomime onun da katılmasını ister gibiydi. Ama Cahal'ın bu defa annesinin bu aptal oyunlarını oynamaya mecali yoktu.

“Sorun değil, anne. Onun bu uyuzluklarına alışığım ne de olsa.”

Bridget nefesini tuttu, Malachy ters ters baktı.

Cahal kanepeye, ağabeyinin yanına oturdu ve bacak bacak üstüne atarak babasına soğuk soğuk baktı. “Bu güne kadar benimle hiç medeni bir şekilde konuşmadın zaten. Zahmet edip de bu alışkanlığını bozmana gerek yok.”

“Çay?” dedi Bridget, sesi öyle yüksek perdeden çıkmıştı ki camları kırabilirdi.

“Olur, anne,” dedi Sean kanepenin kolundaki fincanını alıp dudaklarına götürerek.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Cahal.

“Peki seni buraya getiren ne, oğlum?” dedi Bridget kanepenin koluna çökerek, elindeki toz bezini oynatıp duruyordu. “Çocukların fotoğraflarını mı getirdin yoksa?”

“Üzgünüm anne, unuttum. Bir dahaki sefere getiririm.”

“İyi de evine döneceksin, oğlum,” dedi annesi sessizce elerine bakarak.

Cahal’ın içini bir telaş sardı, gerildi. Zaman tükeniyordu ve bunu hatırlamaktan nefret ediyordu.

“Walkerların kızının etrafında dolandığını duydum,” dedi babası. Sarı kahverengi parmaklarının arasındaki sigaradan bir nefes çekti. “Seni biraz akıllı sanırdım.”

Cahal’ın yanındaki annesinin elleri kıpırdanmayı kesti. Odanın havası bir anda değişmişti.

Cahal öne doğru eğilip ellerini dizlerine dayadı ve “Neden hapis yattın?” diye sordu.

Malachy gözlerini sol tarafa kaçırdı, sonra Bridget’a baktı ve nihayet bakışları Cahal’a yöneldi. “İvir zıvır şeylerden işte. Eh, tabii gençken aklım pek başımda değildi.” Sigarasının külünü, koltuğun kolundaki cam kül tablasına silkeledi, sonra sigarasından son kez uzun bir fırt daha çekti. “Asayiş bozma ve hırsızlıktan biraz yattım işte. Ama bunların hiçbiri seni ilgilendirmez.”

“Asayiş bozmak mı?”

“Evet. Adamın teki barda bana sataştı, ben de yanına bırakamazdım.” Bitmiş sigarasını kül tablasına bastırdı ve iyice sönene kadar ezip büzdü.

“Hırsızlık ve asayiş bozmak ha? Bunun için sana beş yıl verdiklerine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Beş yıl aldığını nereden biliyorsun?” dedi Bridget sertçe.

“Nereden bildiğim önemli değil,” dedi Cahal ve doğru iz üzerinde olduğunu hissederek gözlerini babasından ayırmadan üsteledi. “Bunun gibi önemsiz suçlardan insan beş yıl almaz.” Kalbi deli gibi atarken kanepede biraz daha öne eğildi. “Gerçekte ne yaptın?”

“Söyledim ya, lanet olası,” dedi Malachy ve kucağındaki gazeteyi odanın karşısına kadar fırlattı. “Sağır falan mısın?”

Malachy’nin yalan söylediğini biliyordu.

“Sen biliyor musun, Sean?” diye sordu Cahal gözlerini basından ayırmadan.

“Yok. Neden soruyorsun?”

“Çünkü sanırım bizim bilmemizi istemediği bir şey yapmış,” dedi Cahal babasının kırmızı ve öfkeli yüzüne bakarak.

Bridget birden ayağa fırladı ve “Ne cüretle bu eve gelip de babanı... yalan söylemekle suçlarsın?” diye bağırdı.

Herkes sersemlemiş bir halde susup ona baktı. Kadın elindeki toz bezini havaya savurdu. “Nedeninin hırsızlık ve kavga olduğunu söylemedi mi? Buraya gelip de yalanlar uydurmaya, geçmişi eşelemeye hiç hakkın yok!” Derken birden tüm öfkesi dindi ve oturdu.

“Annemi duydun!” diye kükredi Malachy. “Defol evimden, Cahal. Ve o pis ağzınla bir daha buraya geleyim deme.”

Caddeye indiğinde Cahal arabasını dokunulmamış halde buldu. Yağmur durmuştu, kabarık gri bulutların arasından yüzünü göstermiş olan güneş siyah asfalttan sıcak buharların yükselmesine neden oluyordu. Caddenin bir ucunda gençlerden oluşan bir grup aylaklık ediyordu, kışlık kapüşonlar yerini atletlere, güneşten kızarmış kollara ve boyunlardaki dövmelelere bırakmıştı. Elini kaldırdı ve içlerinden biri ona karşılık verdi.

“Cahal!” dedi Sean’ın boğuk sesi. Apartman kapısı çarptı ve Sean merdivenlerden indi.

Cahal arabasının kapısını açtı ve elini arabanın üzerine koydu. “Ne dersin? Sence de bize söylemediği bir şeyler yok mu? Onun ne olduğunu bulacağım.”

Sean başını kaldırıp üst kattaki daireye baktı, sonra Cahal’ın kolunu yakaladı. Sıkıca tutuyordu ve gözlerine yaşlar dolmuştu.

Telaşlanan Cahal, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ballyfergus’tan giderek doğru şeyi yaptın, oğlum. Seninle gurur duyuyorum, küçük kardeşim.” Gülümsedi. “Aramızda bir sen iyi bir şey yaptın, Cahal.” Kolunu daha da sıkı tuttu. Cahal boğazına bir şeylerin takıldığını hissediyordu. “Avustralya’ya dön,” diye devam etti Sean. “Ve geri kalanlarımızın hayal ettiği hayatı yaşa. Benim için yaşa. Onları boş ver, unut.” Yeniden başını üst kata çevirdi. “Burada senin için hiçbir şey yok.”

Cahal kardeşinin yüzüne baktı ama bezgin, umutsuz bir adam değil, on üç yaşında, sarı saçlı bir oğlan ve öfke dolu saf bir kalp gördü. Grainne tahta bir kılıçla yanlışlıkla televizyonun ekranını kırdığında onu korumak için kendisini dövsün diye babasının karşısında durmak zorunda kalmış olan bir oğlan. On yaşında sigaraya, on ikisinde içkiye başlamış, on sekiz yaşına gelene kadar tüm beklentileri tükenmiş bir oğlan.

Cahal’ın gözlerinden yaşlar boşanıyordu ama onları silmeye yeltenmedi bile. Cebinden bir tomar banknot çıkarıp Sean’ın avucuna koydu. “Bu, annemin ihtiyaçlarını karşılar,” dedi, sesi cılız ve tiz çıkmıştı. “Ve senin de.” Sean elini çekip paraya baktı.

“Çok üzgünüm, Sean,” dedi Cahal, sesi yılların pişmanlığı ve vicdan azabıyla boğuklaşmıştı. Sonra arabasına binip uzaklaştı.

On Yedinci Bölüm

Sarah ön kapısını açınca sıcacık bir cumartesi gecesiyle karşılaştı, Cahal hemen onu kucağına alıp havaya kaldırdı ve bir hafta değil de aylar geçmiş gibi öptü. Sarah ona sıkıca sarıldı, yüzünü onun sıcak boynuna yasladı, Sarah'nın burnunu dolduran kokusu kadının arzusunu ateşledi. Kafasının içinde onu yeniden kaybedeceğini fısıldayıp duran kararsız şeytanlar savaşıyordu.

“Seni çok özledim!” dedi Cahal sonunda geri çekilirken. Ayaklarının dibindeki naylon poşetler hışırdadı, üzerinde mavi bir gömlek ile taba rengi bir kot pantolon vardı.

Sarah onun alnına düşen bir bukleyi çekti, esmer teni İrlanda güneşiyle yaz boyunca kısmen yenilenmişti. Sarah kendi beyaz teninden pek hoşlanmasa da Cahal bunu sever, ona beyaz kraliçem derdi. Sarmaş dolaş uzanırlarken farklı ırklardan âşıklar gibi görünürlerdi. “Ben de seni özledim. Hem de çok,” diye iç geçirdi Sarah. “Keşke bizimle gelebilseydin.”

Sarah kendisi ve çocuklar için Donegal'da bir çiftlik evi kiralamıştı, babası ve Vi Hala da gelmişti. Cahal ortaya çıkmadan çok daha önce tutmuştu. Sarah bu tatilin halasıyla arasını düzeltmek için bir fırsat olacağını ummuştu ama tam tersi olmuştu.

“Parmığındaki o yüzük de ne?” dedi Vi Hala ilk gece mutfakta ikisi bulaşıkları yıkarken.

Sarah ellerini bulaşık leğeninden çıkardı ve yüzüğün üzerindeki sabunlu suları sildi. Pencereden süzülen akşam güneşinde ıslak ve ıslıl ıslıl parıldıadı yüzük. “Bir Claddagh yüzüğü. Cahal verdi.” Gülümsedi. “Güzel, değil mi? İrlanda’ya özgü bir evlilik alyansı.”

Birden Vi Hala’nın elindeki tabak kaydı ve taş zeminde parçalandı.

“Ah!” diye bağırdı Sarah. Elindeki sabunlu suları yere damlatarak lavabodan geriye doğru sıçradı. “İyi misin, Vi Hala?” Vi Hala elini tezgâha dayayıp Sarah’ya baktı, ayağının dibindeki porselen parçalarını umursamıyor görünüyordu. “Sen... yoksa onunla evlendin mi?”

“Hayır,” dedi Sarah sinirli bir şekilde. “Sol ele takılınca evlilik alyansı oluyor.”

Vi Hala iki eliyle tezgâha tutundu ve başını öne eğdi. “Ah, Tanrı’ya şükür.”

Sarah’nın midesinde soğuk, sert bir şeyler düğüm düğüm oldu.

Vi Hala başını kaldırıp Sarah’ya baktı, sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Onunla görüşmeyi keseceğine bana söz ver. Sana yalvarıyorum, Sarah. Lütfen.”

*

Cahal ayağının dibindeki poşetleri aldı ve Sarah onu mutfağa yönlendirdi. “Çocuklar için de Çin yemeği aldım. Limonlu tavuk severler, değil mi?”

“Ah, çok düşüncelisin.” Sarah çekmecedan çatal bıçak çıkardı ve sesine biraz heves katmaya çalıştı. “Şimdi Becky’deler ama akşam yemeğinde yiyebilirler.” Neredeyse hiç konuşmuyor olsalar da Becky hâlâ çocukların yanında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Aralarındaki durum böyle bir noktaya varmışken Sarah gerçeği anlatmadan bunu çözebilir miydi? Her ne kadar Cahal yanında olsa da daha önce kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Ya da üzgün.

Pencereden dışarı baktı, akşam güneşi çoktan bahçe kulübesinin ardına gizlenmişti. Neredeyse ağustos olmuştu, gitgide tırmanan bir korkuyla beraber eylül ayı yaklaşıyordu. Belki de çocukları Cahal'la hiç tanıştırmamış olması gerekirdi. Onu sevmişlerdi ama o gittiğinde kafaları karışacaktı ve Sarah'nın devam etmesi gerekecekti. Peki Cahal olmadan bunu nasıl yapacaktı?

"Çok sıcak değiller," dedi Cahal, granit tezgâha paketleri çıkarırken.

"Biraz fırına atalım. Hem yemek için de daha erken." Fırını açtı ve Cahal bir şişe şarap açarken o, tabakları çıkardı. Musluktan bir sürahiye su dolduruyordu ki Cahal yaklaştı ve arkasından kollarını beline doladı. "Bir dakika." Sarah musluğu kapattı, sürahiyi bıraktı ve yüzünü adama döndü. Cahal burnunu onun boynuna sürttü. "Tatilden bahsetsene biraz. Güzel vakit geçirdin mi?"

"Evet, güzeldi. Çocuklar sevdi. Çiftlikte her gün yumurta topladılar ve midilliye bindiler."

"Lewis'in hoşuna gittiğine eminim. Peki ya senin?" dedi yüzüne bakabilmek için biraz geri çekilerek. "Eğlendin mi?"

Sarah ellerini arkasındaki mutfak tezgâhına dayayarak yere baktı. "İyiymi."

"Peki sonunda Becky de geldi mi?"

"Evet, bir geceliğine geldi." Her ne kadar Becky elinden geldiğince uzak durmuş olsa da Sarah onu gördüğüne memnundu. "Babamla ve Vi Hala'yla bir kulübede bir hafta çok uzun süre," dedi Sarah, aslında çok zor geçen bir haftayı hafife alarak espriye vuruyordu.

"Orada olmadığımındandır," diye takıldı Cahal. Sarah onun gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştı.

Cahal'ın yüzündeki gülümseme silindi ve onun saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Neyin var sevgilim?"

Sarah bakışlarını kaçırdı. "Ben... ben çok rahatlayamadım. Biz tatildayken Evelyn ölebilir diye çok endişelendim. Sürekli Ian'la iletişimdeydik, bu da benim için epey can sıkıcıydı."

“Fakat ölmedi.”

“Hayır, henüz değil. Ama bugün yarın gerçekleşecek bu.” Elleriyle yüzünü kapattı, gözyaşlarını tutmaya çalışsa da engelleyemedi.

Cahal onun kollarını sıktı. “Üzgünüm. Ona ne kadar düşkün olduğumu biliyorum.”

Sarah burnunu çekti. “Sadece Evelyn için ağlamıyorum. Bizim için de ağlıyorum. Cahal, biz ne yapacağız?”

“Ah Sarah,” dedi ve sevgilisi üzüntüyle ağlarken onu sıkıca tuttu. “Bilmiyorum, sevgilim.”

Sarah geri çekildi ve onun üzgün gözlerine baktı. “Fakat üç hafta içinde Melbourne’e dönüyorsunuz ve ondan sonra bize ne olacağını bilemiyorum.”

Cahal’ın göğsü yükselip alçaldı. “Her zaman umut vardır, Sarah.”

Sarah ellerini kavuşturdu. “Bunu söyleyip duruyorsun ama ne değişecek ki Cahal? İkimizin de çocukları ve bunun getirdiği yükümlülükler var.”

“Baksana,” dedi Cahal, onu dirseklerinden tutsa da Sarah sıkıca kavuşturduğu kollarını gevşetmedi. “Neden çocukları Noel’de Melbourne’e getirmiyorsun? Oraya bayılacaklarına eminim.”

Sarah iç çekti. “Ne için? Neye sahip olamayacağımızı göstermek için mi?”

Cahal’ın elleri iki yanına düştü. “Lütfen Sarah. Bunu olduğundan daha da zorlaştırma.”

“Üzgünüm.” Sarah kollarını onun boynuna dolayarak ona yaslandı. Cahal da kollarını onun beline doladı ve bir süre sadece birbirlerine sarılarak öylece durdular.

Sarah onu öyle çok seviyordu ki onun için işini, evini ve tanıdık olan her şeyi bırakmaya hazırdı. Fakat tüm bunları bırakmaya razı olmak bile yetmiyordu çünkü çocuklarını asla terk edemezdi. Cahal’dan da asla böyle bir şeyi isteyemezdi. Bu onu mahveder, en sonunda da onları yok ederdi.

Arka kapı açıldı. Sarah, bunun çocuklardan biri olduğunu düşünerek ifadesiz bir mimik takındı ama gelen Molly ya da Lewis değil, Vi Hala'ydı.

"Baban dışarıda bekliyor..." diyen Vi Hala onları görünce neşeli sözlerinin devamını getiremedi.

Cahal ve Sarah birbirinden ayrıldı. Vi Hala sağ elinde kısmen havluyla sarılmış bir teneke kutuyla eşikte hareketsiz duruyordu. Akşam esintisi, fırından yeni çıkmış sıcak zencefilli kekin kokusunu içeri taşıdı.

"Merhaba Vi Hala," dedi Sarah, halasının beklenmedik varlığıyla cesareti kırılmamış gibi davranmaya çalışarak. Kadın gergin bir tavırla Cahal'a baktı. Sarah'nın aksine son derece soğukkanlı görünüyordu, ona güven verici biçimde gülümsedi. Bundan cesaret alan Sarah, gayet ortada olan gerçeği dile getirerek, "Cahal'la tanışmamıştın, değil mi?" dedi.

Vi Hala içeri girip kapıyı kapattı. "Babanın daha bu hafta sana onunla görüşmemeni söylediğini sanıyordum."

Sarah, Cahal'a baktı. Adamın kaşları çatıldı.

"Sen de bunu kabul etmiştin," diye devam etti halası.

Bunu duyar duymaz Cahal geri çekildi, şaşkın ve incinmiş bakışlarını Sarah'ya çevirdi.

"Bu doğru değil," dedi hemen Sarah. "Söylediği şey üzerine düşüneceğimi söyledim. O kadar." Bunun doğruluğunu kanıtlamak istercesine Cahal'ın yanına gitti ve elini onun beline doladı.

Bu hareketi Vi Hala'yı çileden çıkarmışa benziyordu. "Babana karşı mı geleceksin?" diye bağırdı.

Sarah bir an için normalde yumuşak başlı olan halasının bu patlaması karşısında şaşırarak duraksadı. "Tanrı aşkına. Benimle bir çocukmuşum gibi konuşmayı bırak."

Cahal kolunu Sarah'nın omzuna koydu ve parmaklarını kolunun üzerine bastırdı. Bunun üzerine Vi Hala'nın gözleri kaba bir tavırla kısıldı ve üst dudağı büküldü. "Baban seni iyi bir Hristiyan evinde, bunun gibi düşük sınıftan insanlarla arkadaşlık

edesin diye yetiştirmede, Sarah. Onun kalbini kırırıyorsun. Bunu göremiyor musun?”

Sarah avucuyla alnına vurdu. “Senin ve babamın tüm bu duygusal şantajlarınızdan bıktım artık. Ben babamın kalbini kırmıyorum. O, dikkafalılığı, dar görüşlülüğü ve önyargıllığı yüzünden kalbini kendisi kırıyor.” Kelimeler tükürürcesine çıkıyordu ağzından. “Cahal’a vereceği tepkiden ben sorumlu değilim.”

Vi Hala’nın dudakları bir an için büzüldü, sonra dikkatini o ana kadar hiç bakmadığı, hatta varlığını bile fark etmemiş gibi davrandığı Cahal’a yönlendirdi. Ona baktı ve “Mulvennaların hepsi suçlular,” diye tısladı. “Şiddet suçluları. Ve bu Mulvenna’nın da aynı olduğu ortaya çıkacak.”

Sarah, halasının hem çirkin sözleri hem de onları dile getirişindeki nefret karşısında dehşete düşerek elini boğazına götürdü. Yanındaki Cahal gerilmişti.

“Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa bana söyleyin,” dedi Cahal, Sarah’nın halasının kını karşısında takdire şayan biçimde soğukkanlılığını koruyarak. “Benim hakkımda ben burada yokmuşum gibi konuşmayın.”

“Vi Hala lütfen,” dedi Sarah Cahal’ın yanından ayrılıp halasına birkaç adım yaklaşarak. “Cahal bu kadar nefret etmenizi gerektirecek ne yaptı size?”

Vi Hala’nın gözlüklerinin ardındaki gözleri iyice açıldı ve boynundaki tendonlar şişerek belirginleşti. “Sana anlatmadığını söyleme,” dedi parmağıyla onu işaret ederek, ekmek kutusu hâlâ sağ elinde duruyordu. “Sen de tıpkı baban gibisin. Görünüşünden konuşma biçimine kadar. Özünde de tıpkı ona benziyorsun.”

Cahal şaşkın şaşkın Sarah’ya baktı ve sonra, “Tüm bunlar babamla mı ilgili?” dedi Vi Hala’ya. “Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ediyorsunuz? Delilik bu,” dedi başını iki yana sallayarak ve Sarah’ya öfkeli bir bakış attı. “Bakın, onun melek falan olmadığını biliyorum,” diye devam etti makul bir şekilde. “Ancak

yaptıklarının benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum. Hem hatalarının da cezasını çekti.”

Vi Hala’nın burun delikleri genişledi ve kendisini iyice dikleştirdi. “Hayır, çekmedi. O ceza yaptığı şey için yeterli olmaya yaklaşamaz bile,” dedi, sesi öyle cılızdı ki bu, Sarah’yı korkutmuştu. Sonra yeniden sesini yükseltti. “Umarım Tanrı onu... işlediği o suç için affedebilir çünkü ben affedemiyorum. Umarım sonsuza dek cehennemde yanar!”

“Vi Hala!” diye bağırdı Sarah. O uysal halası nasıl olmuştu da böyle atıp tutan bir deliye dönüşmüştü? “Kes şunu!”

Cahal, Vi Hala’nın saldırgan sözleri karşısında bir elini kaldırdı. İki kadın da sustu. Sarah onun, sinirlerine nasıl hâkim olduğunu bilemiyordu. Vücudundaki her bir hücre sanki alev alevdi, damarlarındaki kan öyle hızlı pompalanıyordu ki Sarah patlayacağını sandı. “Tamam,” dedi Cahal, sesi her ne kadar sakın çıksa da sağ yanağındaki kaslar seğiriyordu, bakışlarıysa sert ve buz gibiydi. “Babam öfkeli –bunu reddedemem– ama sadece kışkırtıldığında öyledir.”

“Kışkırtılıncaymış!” diye bağırdı Vi Hala, kontrolünü tamamen kaybetmişti artık. Korkunç bir sessizlik oldu, sonra sağ elini kaldırdı ve avucundaki tenekeyi tehlikeli bir şekilde tutarak, “Senin baban bir şeytan,” diye bağırdı. “Şeytanın vücut bulmuş hali.”

Sonra elindeki kutu havalandı, öyle hızlı hareket etti ki ne Sarah ne Cahal tepki verebildi. Kutu Sarah’nın yanından uçtu, tok bir çarpma sesi duyuldu, Sarah döndüğünde Cahal iki büklüm, elini sol şakağına götürmüş, lavaboya yaslanıyordu. Teneke kutu kayıp süpürgeliklerin yanına düştü. İkiye bölünmüş zencefilli kek yere, Cahal’ın ayaklarının dibine saçıldı.

“Cahal!” diye bağırdı Sarah ve yanına koşup elini onun omuzuna koydu. “Yaralandın mı? İzin ver de bakayım.”

“Bir şey yok,” dedi Cahal doğrularak ama elini çektiğinde Sarah adamın saç çizgisinin hemen altındaki yaradan kan sızdığını gördü. Akli korkuyla, kalbiyse öfkeyle doldu.

“Seni aptal kadın! Onu gerçekten kötü yaralayabilirdin!” Zencefilli keki tekmeledi ve askıdan bir kurulama havlusu aldı. “Al, bunu kullan.”

Cahal havluyu başına bastırdı. “Ben iyiyim, gerçekten.” Havluyu çekti, kaşlarını çatarak bezdeki kana baktı. “Çok ciddi değil. Kanıyor sadece,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ah sevgilim,” dedi Sarah yarayı inceleyerek. İki üç santimetre uzunluğundaydı ancak çok derin değildi. Ciddi biçimde yaralanmadığına ikna olduktan sonra halasına döndü. “Senin derdin ne?”

Vi Hala’nın öfkeli yüzünde herhangi bir pişmanlık ifadesi yoktu. “Senin Sarah’nın hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. O adamın benim hayatımı mahvettiği gibi!”

Buz gibi bir korku Sarah’nın göğsündeki ateşi dindirdi. Durdu, derin bir nefes aldı ve “Ne dedin sen?” dedi.

Fakat halası onu duymamış görünüyordu. Birkaç saniye boyunca Cahal’a baktı. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan, çabucak ada ünitesine üç adım atıp bıçaklıktan uzun, ince bir bıçak kaptı.

Sarah çığlık attı. Cahal, Sarah’yı omuzlarından yakalayarak geri çekti. Vi Hala bıçağı havaya kaldırdı, morarmış yüzündeki bütün kaslar kasıldı. Cahal, Sarah’yı arkasına itti ve “Sakın ona dokunayım deme!” diye bağırdı.

“Tanrı aşkına, Vi Hala! Bırak şunu!” diye bağırdı Sarah hıçkırarak, Cahal’ı belinden tuttu.

“Bu kadar yeter!” dedi biri eşikten.

Herkes donup kaldı. Babasıydı. Kimse hiçbir şey düşünmeden ve kıpırdayamadan, Vi’ye doğru yürüdü, elinden bıçağı aldı ve “Bu kadar yeter, Vi,” dedi.

Vi Hala mücadele etmedi, o delirmiş kadın bir anda gitti ve yerine zararsız, şaşkın bakışlı yaşlı bir kadın geldi. Babası kolunu omzuna koydu ve Vi sandalyenin sırtına dayanarak ağlamaya başladı. “Hadi, üzülme,” dedi adam nazikçe.

Sarah, Cahal'ın arkasından çekildi ve uyuşuk bir şaşkınlıkla önündeki sahneye baktı. Halası nadiren bağırırdı ve hiçbiri de bu şekilde olmazdı. Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu ve içinden acınası iniltiler yükseliyordu. Yüzünde korkunç bir ızdırap ifadesi vardı, Sarah ona karşı büyük bir öfke duysa da onun için üzülmekten kendini alamadı.

“Ne yaptığını gördün mü, baba? Buraya gelip delirdi, bizi bir bıçakla tehdit etti.”

Vi Hala'nın hıçkırıkları yavaş yavaş dindi. Babası kolunu omuzlarından çekti. “Tehdit ettiği sen değildin, oydu.” Cahal'a sertçe baktı. “Ve ondan nefret etmekte çok haklı.”

“Tamam,” dedi Cahal. “Buna yeterince tahammül ettim. Ya bana neler olduğunu anlatırsınız ya da polisi ararım.”

“Bunu yapmak isteyeceğini sanmam, oğlum.” David bir sandalye çekti ve Vi Hala yavaşça oraya oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp elleriyle yüzünü kapattı.

Sarah'nın babası Cahal'a dönerek, “Sanırım bunun babanla ilgili olduğunu artık anlamışsındır,” dedi.

Sarah içinde korkunç bir hisle Cahal'ın elini tutup sıktı.

“Otursanız iyi olur. İkiniz de.”

Cahal, Sarah'ya sorgular gözlerle baktı, buna karşılık Sarah şaşkınca başını iki yana salladı. Mutfak masasına oturdular, açılmamış bir posta yığını ve okuldan gelen mektuplar masanın bir ucunda birikmişti, Sarah ile Vi Hala'nın arasında iki kişilik servis takımları vardı. Babası kardeşinin yanına oturdu, ellerini masanın üzerine koydu ve onlara baktı. Herkes bekledi ve sonunda, “Öyle ya da böyle artık öğrenmen gerekiyor, Sarah,” dedi kızına, sonra Cahal'a döndü. “Ona bu güne kadar söylememiş olmana şaşırdım doğrusu, Cahal. Aileme yaklaşacak kadar yüz­süz olmana.”

Cahal şaşkınlık içinde başını iki yana salladı ve kurulama havlusunu başına bastırmaya devam ederek, “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi sertçe.

“Belki de sana söylememiz gerekirdi, Sarah,” dedi babası.

Sarah titreyen ellerini masanın altına gizledi ve öne eğildi. “Neyi?”

Ortama tekrar sessizlik çöktü. Babası derin bir nefes aldı. Gözleri üzgün ve ciddiydi. Sanki tüm bunlar onun için çok fazlaymış gibi nefesi daralıyordu. “Halanın başına gelenleri,” dedi sakince.

“Hayır, David,” dedi Vi Hala ve herkes dönüp ona baktı. Yüzü bembeyazdı, öfkeden iz kalmamıştı. “Sen onlara anlatırken burada olmak istemiyorum.” Kimseye bakmadan, sanki vücudundaki her bir kemik ağrıyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. Sarah’ın babasının omzuna dokundu ve “Oturma odasında bekliyorum,” dedi.

O çıkınca Sarah korku dolu gözlerle babasına baktı, sol bacağı kontrol edilemez biçimde titriyordu. Yanındaki Cahal sıktığı yumrukları kucağında, bir kaya gibi kıpırdamadan duruyordu.

“Her şey 1957 Mayıs’ında Vi’nin Ballymena’da bir dansta Malachy Mulvenna’yla tanışmasıyla başladı.”

Sarah şaşırarak nefesini tuttu ve Cahal sandalyesinde biraz daha dikleşti, çenesi sıkıca kenetlendi. Vi Hala, Cahal’ın babasını tanıyor muydu?

Babası ellerinin üzerine baktı ve sanki derisindeki izlerden bir şeyler okur gibi konuştu. “Vi hemşireydi, daha yeni mezun olmuştu, Cottage Hastanesi’nde çalışıyordu ve bazı yorucu işler için Ballyfergus’a gelip giderdi. O danstan sonra onunla neden tekrar buluşmayı kabul ettiğini bilmiyorum.” Babası başını iki yana salladı. “Ama kabul etmiş işte. Kendi halinde, saf ve savunmasız genç bir kadındı.” Babası öyle kederli, öyle pişmanlık dolu bir iç geçirdi ki Sarah’ın içi ezildi. “Neyse, ilk buluşmalarının ardından onun evli olduğunu öğrenmiş ve onunla bir daha görüşmek istemediğini söylemiş. Sonra da bir ticaret gemisinde denizci olan Robert Sinclair adında hoş bir gençle tanıştı ve dört ay sonra da nişanlandılar.” Sarah korkuyla elini ağzına götürüp bekledi.

Babasının bakışları Sarah’ya döndü. “Ertesi yılın ekim ayında evleneceklerdi ve Vi o zamana kadar çalışmaya devam etmeye karar verdi. Ballymena’daki Cottage Hastanesi People’s Park’taki

değirmen havuzunun kıyısındaydı. Bugün kapalı devre televizyonları, güvenlik kapıları ve ışıklandırmaları var ama o zaman bunlardan hiçbirine sahip değildi.” Durdu, buz gibi gözlerini Cahal’a çevirdi. “O sonbahar, gece vardiyasından sonra eve dönerken bir adam hastane yolunda ona yaklaşıp saldırdı.”

Cahal’ın gırtlığından korkunç bir hırıltı yükseldi. Sarah, “Hayır!” diye bağırdı. Daha fazlasını duymasına gerek yoktu, devamında ne geleceğini biliyordu ama babası kesik kesik, monoton bir sesle anlatmaya devam etti. “Çılgınlıklarını bir kapıcı duymuş. Ancak Vi için çok geçmiş, tecavüze uğramış ve korkunç biçimde dövülmüş fakat bekçi adamı yakalamış. Adam mahkûm edildi. Hapiste ise sadece...”

“Beş yıl yattı,” dedi Cahal ve ölümcül bir sessizlik odayı doldurdu. Sarah’nın babası başını yavaşça salladı, delici bakışlarını Cahal’ın yüzünden bir an bile ayırmıyordu. “Bu adamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi oğlum?” dedi sessizce. Cahal’ın başı önüne düştü.

Sarah gözlerini kapattı ve yanaklarından sessizce gözyaşları süzüldü. Kafasının içinde hatıralar –kelimeler, yüzler, fısıldanan sırlar, korkular– ardı ardına belirip duruyordu. Yavaş yavaş, parça parça her şey yerli yerine oturdu. Bu, halasının onu ve Becky’yi yetiştirirken bu kadar koruyucu olmasının, arkadaşlarıyla dışarıda olduklarında bu kadar endişelenmesinin ve beş dakika bile gecikseler deliye dönmesinin nedenini açıklıyordu. Ve en önemlisi Vi Hala’nın ve babasının Cahal’dan neden bu kadar nefret ettiğini de. Onun aileye katılmasını neden hiç desteklemediklerini ve asla desteklemeyeceklerini de. Cahal’ın sandalyesinin ayakları yere sürtünerek kaydı. Sarah gözlerini açtı, Cahal ayağa kalktı. Bembeyaz kesilmiş yüzünde dehşet bir şok ifadesi vardı. *Ah Tanrım*. Babasının bir tecavüzcü olduğunu bilmek, bunca yıl ayrı kalmalarının nedeninin Sarah’nın ailesi değil de kendi babası olduğunu öğrenmek ona nasıl da berbat hissettiriyor olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse Sarah artık yaptıkları için Vi Hala ve babasını suçlayamıyordu.

“Cahal,” dedi Sarah ve koluna dokundu, onun adına kalbi sızlıyordu.

Cahal başını yavaşça ona çevirdi, yüzü o kadar perişandı ki Sarah’nın içi ezildi. Bakışlarını Sarah’dan ayırıp yeniden babasına çevirdi.

“Benim... benim biraz düşünmem lazım,” dedi ve kapıya yöneldi, arka kapıdan aceleyle çıktı.

Sarah yerinden sıçradı. “Lütfen, Cahal. Bekle. Lütfen gitme.”

Kapı açık halde, ayağı eşikte bir anlığına durdu Cahal. “Üzgünüm, Sarah. Yalnız kalmam gerek.”

On Sekizinci Bölüm

Sarah mutfak masasında, babasının karşısında oturuyordu ve uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Sadece aspiratörün yumuşak uğultusu ve bir çim biçme makinesinin uzaktan gelen gürültüsü sessizliği bozuyordu.

İlk konuşan babası oldu. “Cahal”la kişisel olarak bir sorununum yok.”

Sarah başını salladı ve sonunda konuşabildi, boğazı öyle gergindi ki sesi bir fısıltı olarak çıkmıştı. “Biliyorum, baba. Artık bunu anladım.”

“Cahal Katolik’miş, Yahudi’ymiş, Müslüman’mış, işçi sınıfından ya da kraliyet ailesindenmiş, hiç umurumda değil fakat bu...” Sesi kısıldı, Sarah sadece başının üzerindeki açıklığı görebilecek şekilde başını eğdi. “Bunu kaldıramam. Malachy Mulvenna halanın hayatını mahvetti, Sarah.” Biraz toparlanmak için bir anlığına durdu. “Ellili yıllarda çok az kadın, tecavüzcüleri dava ederdi. Onun ne kadar cesaret göstermiş olduğunu anlaman gerek. Tecavüz kurbanlarının o günlerde isimleri saklanmazdı ama Vi adalet yerini bulsun istiyordu. Mahkemede durup neler olduğuna dair her bir detayı anlatmak zorunda kaldı. Her bir tırnağı kırılana kadar, her yanı çürüylene kadar mücadele etmiş. O adam halanın dişini bile kırmış. Yüzünün halini bir görmeliydin.”

Sarah hıçkırığını tutamadı ve bir merhamet dalgası, halasına söylediği tüm o korkunç sözler için pişmanlık duymasına neden oldu.

“Dava korkunçtu,” diye devam etti babası. “Halanın bunu nasıl yapabildiğini, avukat onu yalancılıkla ve fahişelikle suçlamaya çalışırken günden güne orada öyle durmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Ama bunlar işe yaramadı. Mulvenna suçlu bulundu ve şiddetin düzeyi için beş yıla mahkûm edildi. Fakat dava özetinde yargıç, cezanın daha fazla olabileceksen beş yıl olmasının nedeninin Vi’nin Mulvenna’yla çıkmaya istekli olması olduğunu söyledi. Sanki Mulvenna’yı Vi ayartmıştı.” Dişlerini gıcırdattı.

“Ah baba, bu çok korkunç.”

“Hüküm Vi’nin kalbini paramparça etti ve bunun ardından değişti. Bir daha asla aynı kadın olmadı.”

“Robert Sinclair’e ne oldu?”

Babasının gözkapakları kalkarken dudaklarının kenarı aşağıya büküldü. “Tecavüzü umursamadığını söyledi ama Vi bununla baş edemedi. Nişanı bozdu ve ondan sonra bir daha başka bir erkeğe bakmadı. Kısa süre sonra Coleraine’e taşındı. İnsanların olanları bilmesini kaldıramadı. Şimdi keşke onu mahkemeye çıkılmaktan vazgeçirseymişim diyorum. Fakat o zaman çok baskı yapmak istemedim. Hem bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum... Ona nasıl muamele edeceklerini bilmiyordum. Vi de bunun o adamın yanına kâr kalmaması için çok mücadele etti.”

“Çok üzgünüm, baba.” *Zavallı Vi Hala.*

“Malachy Mulvenna ona tecavüz etmekle kalmadı, evlenme ve çocuk sahibi olma ümitlerini de ondan aldı. Vi kendini kariyerine, insanlara yardım etmeye adanmıştı, sonra da kardeşine ve onun parçalanmış ailesine.”

Sarah’ya sertçe baktı. “Annen öldüğünde halan sana ve Becky’ye bakmak için Ballyfergus’a dönerek çok büyük bir fedakârlık yaptı. Kariyerini bırakmasının yanı sıra Malachy Mulvenna’nın hâlâ burada yaşıyor olmasına rağmen Ballyfergus’a geri döndü. Ona,

bunu yapmaya mecbur olmadığını söyledim, yapmasını da beklemiyordum. Ama benim baş edemediğimi gördü.”

Sarah’nın aklına capcanlı anılar üşüştü. Annesinin ölümünden sonraki haftaları hatırladı: her gece yanmış ekmekler üzerine fırında fasulye, evin her tarafında ütülenmemiş çamaşır yığınları. Sarah annesinin yerini doldurmaya çalışmıştı ama çok yavaştı, ayrıca okulu ve ödevleri vardı, her gece beraber yattıkları iki kişilik yatakta Becky’yi yatıştırmalıydı. Babası her zamanki gibi işe gidiyordu ama evdeyken hâlâ şaşkın bir vaziyetteydi ve büyümekte olan krizin üzerine tam olarak eğilemiyordu bile. Sonra Vi Hala geldi, her ne kadar Sarah ona güvenmiş olsa da aynı zamanda rahatlamıştı da. Çok geçmeden evin düzeni tekrar geri geldi; yatağının ucunda temiz, katlanmış çamaşırlar ortaya çıkıyor, düzenli öğünler hazırlanıyor ve evde süt, ekmeğe ya da kahvaltılık gevrek hiç bitmiyordu.

“Onun gelmesine sinirlenmiştim. Korkmuştum ve geçimsizdim.”

“Annemi daha yeni kaybetmiştin, Sarah. Daha bir çocuktun. Anlayamıyordun da. Nasıl anlayabilirdin ki?”

Sarah başını utançla eğdi, babasının sözleri vicdan azabını hafifletmeye yetmiyordu. “Şimdi neden Cahal’ın bana Avustralya’dan yazdığı mektupları sakladığını anlıyorum. Sadece kendisini –ve beni– korumaya çalışıyormuş.” Halasını suçlayamazdı ve tüm bu olanların adaletsizliği –Vi Hala’nın başına gelenler ve bunun yüzünden ona ve Cahal’a olanlar– gözlerinin yaşla dolmasına neden oldu.

Babasının yüzü karardı. “Bana o meseleden de bahsetti. Onu hırsızlıkla suçladığın için çok üzölmüş. Senin tek bir mektubunu bile almamış.”

Birden kan beynine sıçradı. “Onları sen aldın!”

Babası kuşkuyla gülümsedi ve sakince, “Ben mektup falan almadım, Sarah,” dedi. Sustu ve mavi gözlerini kıstı. “Sanırım

Cahal Mulvenna'ya çok fazla inanıyorsun. Bize değil de ona nasıl güvenebiliyorsun?"

"Hayır... Öyle değil. Ona inanıyorum. Ama size de inanıyorum." Elini saçlarında gezdirdi. "Bunun mantıksız olduğunu biliyorum."

Bir an sessizlik oldu ve Sarah, "Peki ya telefonla araması?" dedi.

"O telefonu ben açtım."

"Ama demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Fakat o bendim."

Sarah, babasının mesajı iletmemesi ve ona bunun hakkında yalan söylemesi karşısında dehşete düşerek donakaldı. Bu yeni gerçeği şoğukkanlılıkla karşılamaya çalıştı ama başı ağrıyor, beyni çalışmıyordu. "Biraz su içmeliyim." Bir bardak alıp su doldurdu ve lavabonun başında içti. Babası gelip yanında durdu.

Sarah bahçeye bakarak başını iki yana salladı. Akşam güneşi çimlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. O yaz, çok uzun zaman önceki sisli bir hatıraydı. Gözlerini kapattı ve yarım bardak suyu, onu arındırmasını dileyerek içti.

Babası boğazını temizledi.

"Büyükannenin evine o yaz ısıcam takılıyordu. Dört günlüğüne bize kalmaya gelmişti."

Sarah ona baktı. "Bunun büyükannemle ne ilgisi var?"

"Gelen telefonu ona söyledim," diye devam etti. "Bana sana söylememem için söz verdirdi ve ertesi gün cevapsız telefonlar geldiği için telefon şirketine şikâyetle bulunarak numarayı değiştirtti. Mulvenna onun kızının hayatını mahvetmişti. Ondan en az benim kadar nefret ediyordu."

Sarah'nın göğsü, sanki küçük bir hayvanın nefes alıp veriş gibi hızla inip kalkıyordu. O aramadan haberi olsaydı bile yeterdi. Bardağı hızla tezgâha vurdu ve saçılan sular yere döküldü. Herkese, her şeye, Tanrı'ya bile öfke duyarak çıktı. "Hayatımı mahvettiniz! Hepiniz!"

Babası ona sertçe baktı. “Düşündüğümüz doğruydı. Bunu Vi’yi korumak için yaptım ve tabii seni de korkunç bir aileye dâhil olmaktan kurtardım. Suçlayacak birini arıyorsan Mulvenna’yı suçla.”

Sarah tuttuğu hıçkırığını bıraktı ve elini ağzına götürdü. Babası koluna uzansa da Sarah onun elini itti.

“Böyle incindiğin için özür dilerim, Sarah. Ama seçeneğim olmadığını göremiyor musun? Cahal’ın ailemizi parçalamasına izin veremezdim.”

“Bana söyleyebilirdin.” Peki o zaman ne yapardı?

Babası başını iki yana salladı. “Vi hiçbir zaman senin ve Becky’nin öğrenmesini istemedi. Sizin de onun gibi korkmanızı istemedi.” Babası gülmüsedı. “İkinizle de hep gurur duydı.” Duraksadı. “Fakat seninle Cahal Mulvenna’yı ayırdığım için senden özür dilemiyorum. Ama şimdiki aklımla işleri başka türlü hallederdim. Keşke Vi’yi ağzını kapalı tutması ve mahkemeye gitmemesi için ikna etseydim. O zaman bir gece Malachy Mulvenna’yı bardan eve dönerken bekleyip kafasına bir mermi sıkardım.”

“Gerçekten bunu kastetmiyorsun, değil mi?” dedi Sarah nefesi kesilerek.

“Evet, kastediyorum. O zaman birden çok problemi çözmüş olurdu, Sarah, anlamıyor musun? Senin şu Cahal da hiç doğmamış olurdu.”

Cahal babasını Ballyfergus Sosyal Kulübü’nde buldu. Bir grup altmışların hit şarkılarını çalıyordu ve dans pisti yarı yarıya doluydu, zaten bu kulübün en büyük cazibesi dans değil, indirimli içkiydi.

Malachy bir bar taburesinde oturuyordu, önünde koyu kahverengi bir bira bardağı vardı. Bastonu sağ bacağına dayanmıştı. Etrafındaki adamlarla sohbet etmeden ya da etkileşim kurmadan bardağı dudaklarına götürdü ve birasından uzun bir yudum aldı. Bardağı bara koyarken eli titriyor, yaşlı ve zararsız görünüyordu.

Fakat genç bir adamken zararsız değildi. Zalim bir babaydı ve Cahal geriye dönüp bakınca onun pekâlâ çok daha kötüsünü yapabileceğine inanıyordu. Midesinde sert, buz gibi bir yumru düğümlendi. David Walker'ın hikâyesinden kuşku duymuyordu. Gerçek olup olmadığını kontrol edebilirdi ama buna ihtiyaç bile duymuyordu. David Walker'ın gözlerinde, yorgun ve bitkin sesinde gizli olan hakikat Cahal için yeterli bir kanıttı.

Kendi kanından biri genç bir kadına tecavüz etmişti. Bu en aşağılık suçtu. İnsanın kendi babası tarafından değil, sadece kadın düşmanları ve ucubeler tarafından işlenebilecek türden bir suçtu. Fakat babası zaten hem kadın düşmanı hem de bir ucubeydi. Tek bir gerçek arkadaşı yoktu ve karısına bir paspastan da beter davranıyordu.

Cahal midesindeki bulantıyla mücadele etti, onun yerine öfkesini koydu. Bu vahşi adamın ellerinde ızdırap çeken Vi Walker –ayrıca kendisi ve kardeşleri– için duyduğu öfkeyi. Malachy, Vi'nin hayatını paramparça etmişti ve bunu yaparak Cahal'ın Sarah'yla mutlu olma şansını da mahvetmişti. Sarah artık onu istemezdi.

Tüm bu yıllar boyunca kalbinde David ve Vi Walker için nefret beslemişti ama artık onları yaptıklarından sorumlu tutamazdı. Onu Sarah'dan uzak tutmak için neden bu kadar ileri gittiklerini artık anlıyordu. Ve bu acının mimarı kendi kanındandı.

Annesi yakınlarda bir grup kadınla, önünde bir bardak kehribar rengi içkiyle bir masada oturuyordu. Cahal'ı gördü, tereddütte gülümsedi, kararsız bir şekilde sandalyesinden kalktı ve Malachy'ye doğru gergin bir bakış attı. Evde giydiği kıyafetler vardı üzerinde: polyester pantolon ve yün hırka. Cahal her zaman onun mutsuz bir hayat yaşadığını varsaymıştı ama şimdi bunun onun için yeterince uygun olup olmadığını merak ediyordu. O da içmeye kocası kadar bayılırdı.

Cahal ona bir uyarı bakışı attı ve kadının dudaklarındaki gülümseme silindi. Hemen yerine oturdu. Cahal bacakları titreterek babasına doğru ilerledi. Yüzü yanıyor, alnı boncuk boncuk

terliyordu. İnsanlar dönüp baktı ve fısıldaştı –buraya yabancılar pek gelmezdi, özellikle de hayırsız evlatlar– ama Cahal onları dikkate almadı.

Kalabalığın arasında ilerlerken biri kolundan çekiştirdi. Dönüp baktı, Grainne'di, elinde boş bir bardak vardı. Sarhoştı. Ya da daha kötüsü. Gözleri yarı kapalı ve kırmızıydı, müzikle beraber sallanıyordu.

“Beaky meselesini benim için hallettiğin için teşekkürler, Cahal. Sen iyi bir kardeşsin, çok iyi.” Sapsarı, tırnağının içi pislikle dolu işaret parmağını kaldırdı. “Ve sana yemin ederim o maddeye bir daha elimi sürmeyeceğim. Adamın beynini kızartıyor resmen.”

“Şimdi olmaz, Grainne.”

Dönüp devam edecek oldu ama ablası tırnaklarını geçirerek kolunu tuttu. “Bize bir onluk borç versene, ha?”

Hali öyle dokunaklıydı ki Cahal hem merhamet duydu hem de ondan iğrendi. Eli cüzdanının bulunduğu cebine gitti. Fakat para daha fazla içkiye ve uyuşturucuya gidecekti.

“Hayır.”

Kolunu çekti. “Hadi ama Cahal. Tomarla paran var. Bir onluğun eksikliğini duymazsın.”

“Üzgünüm.”

Grainne gözlerini kıstı. “O zaman ablana bir içki al. Eski günlerin hatırına.”

Cahal ona baktı ve içinde bir şeyler koptu. Ablasının tuttuğu kolunu sertçe savurarak kurtardı. “Senin için tek ifade ettiğim bu mu, Grainne? Bir para makinesi miyim gözünde?”

Kaşları kafa karışıklığıyla birbirine yaklaşan kadın küfretti. “Alçak piçin tekisin, Cahal.”

“Evet, öyleyim,” dedi ve ablasının küfrü kulaklarında çınlar-ken kalabalığın arasına daldı. Babasına ulaştı ve yaklaşıp saçsız başına doğru eğilerek, “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Babası daldığı hayallerden sıyrılarak sıçradı. “Hah! Burada ne arıyorsun?”

Cahal babasının kızarmış gözlerine soğuk, sert bir bakış attı. Cahal onun briyantininin ve sigara dumanının kokusunu alacak kadar eğildi ve kulağına fısıldadı. “Vi Walker’a ne yaptığını biliyorum.”

Malachy bastonunu kapıp yere vurdu. “Kiminle konuştun? Hiçbir şey bildiğin yok. Ne duyduysan yalan. Ben masumum.”

Tam da beklediğini bulmuş olan Cahal soğuk, sahte bir kahkaha attı. “Yani polis, jüri ve yargıç, hepsi yanıliyordu, öyle mi?”

Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilen Malachy bar taburesinden indi, Cahal’ı itti ve kalabalığı yararak ilerledi. Cahal onu dans pistinin kenarında yakalayıp bağırdı. “Cevap versene. Yanılıyorlar mıydı?”

Malachy şaşırtıcı bir kuvvetle Cahal’ın elinden kendini kurtardı. “Bunları dinlemek zorunda değilim, hele ki senin gibi kendini beğenmiş bir züppenin ağzından. Sen orada değildin. Neler olduğu konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Cahal,” dedi yanında beliren Bridget. Onun koluna dokundu. “İnsanlar size bakıyor.”

“Kim bakarsa baksın, duyarsa duysun, umurumda değil,” dedi Cahal sesini yükselterek. Bridget, Cahal’ın kolunu tutmuş çekiştirirken Malachy çıkışa yöneldi.

“Bırak, Cahal. Bırak gitsin,” dedi annesi.

“Hayır.” Kadının elini sertçe kolundan çekti ve fuayeye doğru ilerleyen Malachy’yi takip etti, Bridget da arkalarından geliyordu.

Dışarıda, fuayeye çıkan kapı kapandı, müzik sesi kesildi ve üçü baş başa kaldı. Malachy iki eliyle dengesizce bastonuna yaslanarak Cahal’a yüzünü döndü. Bridget gergin gergin boynunu kaşıyarak kocası ile oğlunun arasında durdu. “Siz ikiniz şimdi neyi tartışıyorsunuz? İyi geçinemez misiniz?” Nefesi malt viskisi kokuyordu.

“Sen bu işe karışma,” dedi Malachy gözünü Cahal’dan ayırmadan.

“Babam bana tam da masum bir adamın nasıl tecavüzden mahkûm edildiğini anlatıyordu.”

Annesi cılız bir çığlık attı ve bu sessiz, haberdar ses Cahal’ın içini parçaladı. Demek o da biliyordu.

Malachy dudaklarını yaladı. “Sana nasıl olduğunu anlatayım. O kaltak mahkemede durup benim hakkımda bir sürü yalan söyledi. Sence kime inanırlardı, bana mı, David Walker’ın kız kardeşine mi?”

“Her zaman seninkine karşılık Vi Walker’ın sözüne inanırım ben.”

Malachy’nin başı titredi. “Senin sorunun bu zaten. Ailene karşı hiç bağlılık duymuyorsun. Tüymedin mi zaten? Şimdi de büyük adam oldun.” Sustu, nefretle Cahal’ı baştan aşağıya süzdü. “Buraya gelip sanki ayakkabına bulaşan pislikmişiz gibi bize böyle tepeden bakamazsın.”

Cahal gözlerini kırptırdı. Her ne kadar babasının sözleri kaba olsa da haklılık payı da vardı. “Sana hiçbir şey borçlu değilim, Malachy Mulvenna. Şu hayatımda gerçekten istediğim tek şey var, ona da senin yüzünden sahip olamıyorum.”

Malachy bastonunu havaya kaldırıp bağırdı. “Ne zırvalıyorsun sen be adam?”

“Sarah Walker. Ailesi, olduğum kişi yüzünden beni görmeye katlanamıyor. Sarah da gerçeği öğrendi.”

Malachy gülüp bastonunu yere vurdu. “Zavallı küçük Cahal. Sen zaten hep yakınıydın. Ama bu benim problemim değil. Ona halasının yalancı bir inek olduğunu söyle. Beni o ayarttı, o yaptı. O arandı, sonunda da hak ettiğini buldu.”

Cahal dehşetle geri çekildi, babasının sözleri öyle nefret doluydu ki kendini fiziksel olarak püskürtülmüş gibi hissetti. Geriye bir adım attı. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Umurumda mı sanıyorsun?” diye çıkıştı Malachy. Sonra bir küfür savurdu, arkasını döndü ve topallayarak salona geri döndü.

Uzun bir sessizlik oldu. Cahal avuçlarını şakaklarına bastırıp duvara yaslandı. Babasının kanı damarlarında geziyordu. Kendini kirli hissetti, babasının günahının o kara lekesi bir genetik hastalık gibi geçmişti ona. Gözlerini kapattı ve elini kalbine götürdü. Fakat daha önce kurtulmamış mıydı? Kendisini baştan yaratmamış mıydı? Babasının davranışlarının onun kim olduğunu belirlemesine izin vermeyecekti. O, Cahal Mulvenna'ydı, birçok bakımdan kusurluydu ama bugüne kadar düzgün bir yaşam sürmeye ve doğru şeyleri yapmaya çalışmıştı. Bunu yapmaya da devam edecekti. Bu kirli kan bağının geleceğini belirlemesine izin vermeyecekti.

Gözlerini açtığında ona korkuyla değil de merakla bakmakta olan annesini gördü. Midesindeki soğuk, sert yumru yoğunlaştı. Kadının bakışları yere indi.

"Bunca zaman onun suçlu olduğunu biliyordun, değil mi?"

Kadın bluzunun yakasını çekiştirdi. Sonra bakışlarını kaldırarak başıyla onayladı.

Cahal onu hep bir kurban olarak görmüştü. "Peki Sean ve Grainne?"

"Hayır."

"Onunla nasıl kalabildin?"

Annesi hırkasına daha da sıkı sarındı. "Daha bir yıllık evliyedik ve çoğu zaman çalışmak için kasaba dışında olurdu. Ballyfergus'ta iş bulamamıştı. Vi Walker onun... kendisine tecavüz ettiğini iddia ettiğinde Sean'a hamileydim. Başta babana inandım. Fakat iş mahkemeye gidince... şüphe etmeye başladım."

"Neden onu o zaman terk etmedin?"

"Çok geçti. Artık bakmam gereken bir bebeğim vardı ve gidecek yerim yoktu. O zamanki koşulları bilmiyorsun, Cahal. Terk edemezdim."

"Büyükannem seni evine alırdı. Ya da kız kardeşin."

Başını iki yana salladı. "Annem onun yanında durmanın benim vazifem olduğunu söyledi. Kız kardeşimin kocası da bizimle

ilgilenmek istemedi. Malachy de bu suçlamaları hep reddetti... Hem kalmasaydım sen de doğmamış olurdun!" dedi öfkeyle.

Cahal homurdandı. "Peki bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

Annesi dudaklarını öfkeyle sıkıca birleştirdi, sonra kır saçlı başını sallayarak ve tükürükler saçarak çıkıştı. "Bunun için beni yargılamaya kalkma, Cahal. Benim yerimde olmadıkça beni yargılamaya hakkın yok."

Cahal'ın öfkesi söndü. "Seni yargıladığım falan yok, anne," dedi sessizce. "Senin için üzülüyorum. Buna razı olduğun için üzgünüm." Annesinin kırıksık yanağına dokundu ama onu öpmek içinden gelmedi. "Hoşça kal, anne."

Sarah'yı ve onu Europa Otel'de gördüğünden bu yana kalbinde taşıdığı hayallerini ve umutlarını düşündü. Ne korkunç bir yanılgıya düşmüştü. Her geçen gün aleyhlerine olan kartlar birikip duruyordu ve o ana kadar hiçbir şeyden haberdar değillerdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" dedi annesi.

Cahal kadının gözlerine baktı. "Avustralya'ya döneceğim. Başka ne yapabilirim ki?"

Vi Hala, Sarah'nın oturma odasında, bir fincan sıcak ve tatlı çayı elinde sallayarak oturuyordu, gözleri karşıya dalmıştı, sırtı dimdikti ve dudakları düz bir çizgi halinde birbirine kenetlenmişti. Eşikten onu izleyen Sarah, son yarım saatte öğrendiklerinden midesi bulandığından elini karnına görürdü. Mutfaktan karışık sesler –Becky'nin sesi, mikrodalganın uğultusu, limonlu tavuk ile gevrek sığır etini paylaşamayanların tartışma sesleri– geliyordu.

Yalınayak, sessizce oturma odasına girdi ve arkasından kapıyı kapatarak gürültüyü engelledi. Vi Hala kımıldamıyordu. Sarah'nın göğsü gerildi, kürek kemikleri arasındaki boşluk alev alevdi. Sadece halasının katlanmak zorunda kaldığı, hayatını değiştiren o korkunç felaket yüzünden değil, aynı zamanda Cahal'ın orada olmasının ona her şeyi yeniden yaşatmış olmasının da verdiği

suçluluk hissiyle çökmüştü. Birkaç dakika içinde tüm hayatı değişmişti ve bundan sonra artık aynı olmayacaktı.

Halasının yanına oturdu. “Başına gelenler için çok üzgünüm, Vi Hala.” Beceriksiz bir şekilde kurduğu cümlesi hissettiği merhamet duygusunun ve üzüntünün boyutlarını anlatmaya yetmemişti.

Vi Hala fincanı bir altlığın üzerine koydu ve sanki yerinde durup durmadığını kontrol edermiş gibi gri topuzuna dokundu. Sonra Sarah’ın gözlerine baktı, gözlüklerinin ardındaki bakışları her zamanki gibi sakın ve aklı başında olsa da bu defa inanılmaz derecede yorgun görünüyordu. “Üzülmene gerek yok, canım. Bu olaylarda senin bir suçun yok. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın.”

“Ama yaptım... Annem öldüğünde, bize geldiğinde sana iyi davranmadım.”

Vi Hala kederle gülümsedi. “O zaman hepimiz acı çekiyorduk, Sarah. Hepimiz elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk, o kadar. Bana öfkelenmen de çok doğal. Annenin yerini doldurmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor olmalıydım.”

Sarah gözlerini kaçırıp kızardı. “Annemin senin değil de benim anne olmamı istediğini düşünmüştüm. Benden Becky’ye göz kulak olmamı istemişti.”

“Biliyorum, tatlım. Ama o çok hastaydı. Senden ne istediğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. Senin yaşındaki birinin omuzlarına yüklenemeyecek kadar ağır bir yükü bu.”

Sarah elleriyle yüzünü kapattı. “Ah Vi Hala, hâlâ çok ağır geliyor.”

“Biliyorum canım. Fakat artık bu sorumluluk duygusunu bir kenara bırakmanın zamanı geldi.” Vi Hala eliyle onun dizini ovuşturdu ve Sarah onun nazik ve bilge gözlerine baktı. “Sence bunu yapabilir misin?”

Sarah başını salladı. “Deneyeceğim.”

Vi Hala gülümsedi. “Kendini geçimsizlikle de suçlamamalıydın. Tüm ergenler asidir ve senin, akranlarının çoğuna kıyasla

baş etmen gereken çok daha fazla şey vardı. Hem ben de birçok hata yaptım. Çok katıydım.”

Sarah’nın gözlerinden yaşlar döküldü. “Ama şimdi nedenini anlıyorum. Başına gelenlerden sonra bizim için korkuyordun.”

Vi Hala yavaşça başını salladı. “Evet, korkuyordum. Önceden evhamlı biri falan değildim ama Malachy Mulvenna bunu değiştirdi. Beni kendi gölgemden bile korkar hale getirdi.”

“Bunun için sana yardım edebilecek insanlar var, Vi Hala,” dedi Sarah içtenlikle, gözyaşlarını silerek. “Senin için iyi bir terapist bulabilirim.”

Vi Hala burnundaki gözlüğünü geriye itti. “Bana kalırsa üzerinden çok zaman geçti, Sarah. Artık yaşlı bir kadınıym. Hayatım da... böyle... Yaşandı bitti işte, değil mi?”

Sarah gözlerini kırptırarak gözyaşlarını zapt etti. “Seni bir de Cahal’ın mektuplarını çalmakla suçladım. Onları senin almadığını biliyorum. Çok üzgünüm.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Sarah. Bunu takdir ediyorum,” dedi candan bir tavırla, sonra kaşlarını sorgularcasına kaldırarak ekledi. “Şu mektup meselesinde ona hâlâ inanıyorsun o zaman, öyle mi?”

O gece ortaya çıkan olaylarla Sarah’nın kuşkusu artmıştı, gözlerini kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Vi Hala kendini gülmemek için zorladı. “Asıl ben senden özür dilemeliyim. Orada kendimi kaybettiğim için üzgünüm. Ama onu görünce olan oldu, Sarah.” Duraksayıp başını iki yana salladı, yüzünde sert bir ifade vardı. “Bu, tekrar Malachy Mulvenna’ya bakmak gibiydi. Buna katlanamazdım. İçimde bir şeyler kopuverdi.”

Sarah kısa bir anlığına beceriksizce sarıldı halasına ve kadının kaskatı olduğunu fark edince onu bıraktı. Hiçbir zaman fiziksel olarak birbirlerine yakın olmamışlardı zaten. “Seni suçlamıyorum. Bunca yıl bununla nasıl baş ettin, bilmiyorum.”

Vi Hala burnunu çekti ve Sarah'nın parmağındaki yüzüğe sertçe baktı. "Başkalarını kendimden çok önemseyerek. Aile ve sorumluluklar her şeyden önce gelir, Sarah."

Sarah parmağındaki yüzüğe baktı. O da ailesini ve sorumluluklarını her şeyin üzerinde tutmuştu ama bu ona mutsuzluktan başka bir şey getirmemişti.

"Onunla görüşmeyi kesmeni istiyorum," dedi Vi Hala ve Sarah cevap vermeyince ekledi. "O, bu ailenin bir parçası olamaz. Anlıyorsun değil mi?"

Sarah'nın kalbi durdu. Halasına baktı, kadının sert ve soğuk gözlerinde heba olmuş bir ömür, yıkılan umutlar ve paramparça olmuş hayallerin yanı sıra kendi geleceğini gördü: görev ve hizmet duygusuyla çocuklarına, yaşlanan babasına ve halasının bakımına adanmış yalnız bir hayat. Cahalsız bir yaşam. Bu dayanılmazdı.

"Üzgünüm Vi Hala. Bunu yapamam." Ve Sarah sözünü bitirir bitirmez odadan çıkıp gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

Çocuklar yataklarındayken ve babası ile Vi Hala evlerine gittiğinde Becky ile Sarah salonda birbirlerine bakacak şekilde koltukta oturdular ve kararan ışığın altında alçak sesle konuştular. Masanın üstü yarı yenmiş yiyeceklerle dolu tabaklarla kaplıydı ve Sarah sağ elindeki sert cin toniği masanın üzerine bıraktı.

Akşamın sıra dışı olayları, aralarında bir tür ateşkese neden olmuştu ama yine de atmosfer gergindi.

“Onu tekrar aramayı deneyeceğim,” dedi Sarah elinde son bir saattir hiç durmadan tuttuğu cep telefonundaki “yeniden ara” tuşuna tekrar dokunurken. Telefon doğrudan Cahal’ın sesli mesaj servisine –telesekreterden gelen bir kadın sesine– düştü. Sarah hayal kırıklığıyla telefonu kenara fırlattı. “Cevap vermiyor. Mesajlarımı da yanıtlamıyor.”

“Telefonunu kapatmıştır.”

“Ev telefonunu da açmıyor.”

“Belki de yürüyüşe falan çıkmıştır. Belki kısa bir süreliğine yalnız kalmaya ihtiyacı vardır.”

“Umarım öyledir,” dedi Sarah umutsuzca, telefonun ufak ekranına tedirgin bir şekilde göz gezdirdi. Peki ya Cahal iyi değilse?

Becky cin tonikten büyük bir yudum aldı, sonra başını inançsız bir tavırla iki yana salladı. “Ne gece ama! Zavallı Vi Hala. Nasıl acı çektiğini hayal bile edemiyorum.”

“Üstelik yalnızca tecavüz de değil, ki o da korkunç olmalı,” dedi Sarah kalkıp ışıkları açarken. “Sonrasında olanlar da çok kötü. Dava süreci, ardından evlenememek, çocuk sahibi olamamak. Tüm bunlar o pislik yüzünden.” Oturdu, bardağı kaldırdı ve perişan halde içkisine baktı. “Keşke tüm bunları bize daha önce anlatmış olsalardı.”

“Genç ve kolayca etki altında kalabilecek kızlara anlatılabilecek türden bir şey değil ki bu, yanılıyor muyum? Tüm bunlar ödümüzü koparabilirdi. Malachy Mulvenna’nın oğluyla tanışman ve ona âşık olman onlara milyonda bir ihtimal gibi gelmiştir.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Ama yine de bize söylemeleri herkesi bu ızdırabı çekmekten kurtarırdı.” Kadehi göğsünün ortasına bastırdı, tam orada hazımsızlığa benzer acı dolu bir yumru vardı. Gözlerinden yaşlar boşandı. “Gerçi o zaman da sahip olduğum tek gerçek aşkla hiç karşılaşmamış olurdum. Bunun neden olduğu tüm acıya rağmen, dünyayı verseler bu aşkı yaşama şansını kaçırmak istemezdim.”

Halının üzerinde yatan Bisto onun üzüntüsünü hissetmiş gibi Sarah’nın kucağına atladı ve yüzünü kadının kollarına sürttü. Sarah onun küçük, sert kafasını okşadı ve o da bir top gibi kadının kucağına kıvrıldı. Sarah cesur bir şekilde gülümseyerek gözyaşlarını sildi ve kendini toparlamaya çalıştı. Ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek, yalnızca daha da kötü hissettirdiğiyle kalacaktı. “Vi Hala’yı mektupları çalmakla suçladığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama babamın da telefon konusunda yalan söylemesine hâlâ inanamıyorum.”

“Ne?”

“Telefona çıkan oymuş,” dedi Sarah ve Becky’ye babasının yaptığını itiraf ettiğini anlattı.

“Büyükanne mi ve babamı suçlayamazsın, değil mi?” dedi Becky ihtiyatla. “Hele ki şu an bildiğimiz şeyler ışığında.”

“Yo, hayır, suçlayamam tabii.” Kadehi bıraktı ve iki elini saçlarına götürdü. “Ama Cahal yanlış bir şey yapmadı. Acı çek-

mesi de doğru değil.” Kendini tutmaya çabalamasına rağmen birkaç kez hıçkırdı.

“Mektuplarla ilgili olarak...” dedi Becky sonunda, ses tonunda Sarah’ın tüm dikkatini ona yöneltmesini gerektiren bir şeyler vardı.

“Ne olmuş mektuplara?”

Becky’nin sesi öyle fazla titriyordu ki o da kadehini kenara bırakmak zorunda kalmıştı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. “Onları ben aldım.”

Sarah koltuğa yaslandı ve konuşamayacak kadar şaşkın halde iki elini ağzına götürdü. Neden hiç Becky’nin almış olabileceğini düşünmemişti ki? Çünkü kız kardeşini herkesten fazla sever, ona herkesten çok güvenirdi ve ondan da aynı bağlılığı bekliyordu. Nihayet sesini toparlayabildiğinde, “Gerçeğin benim için ne anlama geldiğini biliyordun,” dedi Sarah. “Orada öylece durup Cahal’dan şüphelenmemi izledin.”

Becky bakışlarını indirdi. “Biliyorum. Çok üzgünüm.”

Sarah’nın beyni olayları sınıflandırmak, eldeki bilgilerle hepsini yerli yerine koymak için hızla işliyordu. “Tecavüzü biliyor muydun peki?”

Becky başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yapma nedenim o değildi.”

“Öyleyse niye aldın onları?” dedi Sarah sinirlenerek. “Bana niye söylemedin? Cahal bana onlardan bahsettiğinden beri, aylardır dilimden düşürmüyorum. Sana güvenmiştim ve sen öylece oturup benim ibreyi Vi Hala ve hatta babama çevirmeme izin verdin.” Boğazı acıyla o kadar daralmıştı ki bir an için daha fazla konuşamaz hale geldi.

“Lütfen Sarah, önce beni dinler misin?”

Sarah derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bisto’yu yeniden, hayvanın omuriliği boyunca uzun, sert dokunuşlarla okşadı.

Becky dudaklarını ıslattı. “Onları aldım çünkü Cahal’ın peşinden Avustralya’ya gideceğini sandım. Beni terk etmeden

korktum, Sarah. Babam çok öfkeli, Vi Hala da fazlasıyla üzgündü, evdeki atmosfer katlanılmaz durumdaydı. Hayatımdaki en önemli üç insan birbirleriyle gırtlak gırtlığa gelmişti.” Bir an duraksadı, Sarah’nın öfkesi biraz hafiflemişti.

“O ilk mektup kapının paspasının üzerine düştüğünde tam şurada duruyordum,” diye devam etti Becky boş şömineye bakarak. “Mektubu aldım, üzerindeki Avustralya pulunu gördüm ve hemen sabahlığımın cebine koydum. Bunu neden yaptığımı, neden getirip dosdoğru sana vermediğimi bilmiyorum. Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde mektubu yanımda götürdüm...”

Sarah nefesini tuttu. “Okudun mu yoksa?”

Becky başını iki yana salladı. “Hayır. Sonra gelenlerin hiçbirini de okumadım... Sadece onu saklarsam Cahal hakkındaki her şeyi unutacağını ve her şeyin eski haline döneceğini, herkesin yine mutlu olacağını düşündüm...” Sesi iyice kısılmıştı ve Sarah şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Bana bu şekilde ihanet edeceğin asla aklıma gelmezdi.”

Becky başını eğdi. “Üzgünüm, Sarah. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Eğer babam ve Vi Hala Cahal’dan hoşlanmıyorlarsa iyi bir nedenleri olması gerektiğini düşündüm. Ve görüldüğü kadarıyla da varmış. Ama bu, yaptığım için bahane değil elbette.”

“Ah, Becky,” diye fısıldadı Sarah. “Ne yaptın sen?” Sonra durdu. “Mektuplar nerede peki şimdi?”

Becky bakışlarını indirdi. “Sen ve Ian evlendikten sonraki gün onları yaktım.”

Sarah’nın nefesi kesilmişti. Demek Cahal’dan gelen aşk mektuplarını hiç okuyamayacaktı. Cahal’ın tüm sözleri, tüm o kayıp yıllarla birlikte uçup gitmişti. Sarah çok daha fazlasından mahrum kaldığını hissediyordu.

“Mutlu olduğumu sanıyordum,” dedi Becky ciddiyetle, koltuğunun ucuna kadar kayarak. “Cahal hakkındaki her şeyi unuttuğumu sanıyordum. Onu hâlâ sevdiğini nereden bilebilirdim ki? Ya da günün birinde geri geleceğini?”

Sarah gözlerini kırparak akan yaşları durdurdu ve tavana baktı. Sonra bakışlarını Becky'ye yönlendirdi. "İşin aslı ne biliyor musun, Becky? Tüm bu sırlar ve yalanlardan bıktım artık. Sefaletten başka bir şey getirdikleri yok."

"Ben de öyle," dedi Becky perişan bir halde. "Yemin ediyorum, Sarah, yaptığımın seni bu denli inciteceğini bilseydim o mektupları asla almazdım."

"Biliyorum. Ve seni affediyorum." Sarah gözlerini Becky'ye dikti, kalbi küt küt atıyordu. Tony'yle ilgili durumu itiraf etme, bir sırrı diğeriyle değiştirme fırsatı ayağına gelmişti işte. Buna cesareti var mıydı? Ve bunun sonuçlarıyla yaşayabilecek miydi? "Umarım sen de beni affedersin."

Becky ona soğukkanlılıkla baktı ve kollarını kavuşturdu. "Yani bana sonunda barbekü gününde Tony'ye ne söylediğini anlatacaksın, öyle mi?"

Sarah derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında Becky'ye değil, Bisto'nun ufak tefek, kahverengi-beyaz gövdesine baktı. "Ben Tony'yi üniversiteden tanıyorum."

"Ama bana daha önce onunla hiç karşılaşmadığını söylemiş-tin," dedi Becky şaşkınlıkla.

"Biliyorum."

"Öyleyse neden bana öyle dedin?"

Sarah, Becky'nin yüzündeki anlaşılmaz ifadeye baktı, ardından Becky'nin onu daha fazla incelemesine dayanamayarak başını çevirdi. "Çünkü gizlemem gereken bir şey vardı. Aynı şekilde Tony'nin de." Uzun bir sessizlik oldu. "Cahal, tanışmamızdan kısa bir süre sonra beni onunla tanıştırmıştı. Onu ara sıra partilerde ve üniversitenin barında gördüğüm oluyordu ama hiç konuşmamıştık, yalnızca geçerken selamlaşıyorduk, hepsi o kadar."

Becky yavaşça kollarını çözdü ve Sarah devam etmeye çabalamak ve gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Cahal Avustralya'ya gittikten sonraki o sonbahar ben üniversiteye döndüm. Bir gece, gittiğim bir partide sarhoş oldum, o sömestir

bunu sık sık yapıyordum ve Tony de oradaydı. Cahal'dan konuştuk. Çok incinmiştim, öfkeliydim, ona zarar vermek için her şeyi yapabilirdim. Düşündüm ki eğer..." Sesi çatallaşacak gibi oluyor ama Sarah bunu bastırmaya devam ediyordu, yüzü ateş gibi yansa da gerçeği söylemeye kararlıydı. Eğer şimdi yapmazsa bir daha asla yapamayacaktı.

"Düşündüm ki onun arkadaşlarından biriyle yatarsam bu, onun kulağına gidecekti."

Becky çığlık attı, gözleri dehşet içinde açılmıştı.

Sarah gözlerini şömine rafının üzerindeki saate sabitlemiş, elini Bisto'nun kürküne gömmüştü. "O beni umursamıyorsa benim de onu umursamadığımı göstermem gerektiğini düşündüm. Böylece biz... biz birlikte olduk."

Aralarında tekrar uzun bir sessizlik oldu. Sarah, Becky'ye baktı. Bir heykel gibiydi, kıpırtısız ve bembeyaz. "Peki sonra siz... ikiniz..."

Sarah başını aceleyle iki yana salladı. "Hayır, hayır! Yalnızca tek gecelik bir şeydi. Ve sırf sarhoşluk yüzünden..."

"Bilmek istemiyorum!" diye bağırdı Becky elleriyle kulaklarını kapatarak.

"Bunun ikimiz için de bir şey ifade etmediğini anlamalısın," dedi Sarah, midesindeki kaslar geriliyordu. Bisto kucğından atladı ve kuyruğı dik vaziyette hızla yürüyerek odadan çıktı. "Cahal'a bundan hiç bahsetmedi, böylece benim aptal planım da işlemedi, tabii iyi ki de öyle olmuş, yoksa Cahal asla geri dönmeyebilirdi. Yılın geri kalanı boyunca Tony'den hep uzak durdum, sonra da o zaten Queen's Üniversitesi'ne gitti ve onu bir daha görmedim, ta ki Isabelle'in yetmişinci yaş günü partisine kadar."

"Tony'yle yattın!" dedi Becky ellerini kulaklarından çekerek. "Üstelik önüme gelenle yattığım için fahişelik ettiğimi söyleyerek başımın etini yiyip dururdun!"

"Ben sana asla öyle bir şey söylemedim, Becky."

Becky birden ayağa fırlayıp bağırdı. “Senin de benden pek farkın yokmuş! Hiç değilse ben birileriyle yatıyordum çünkü onlardan hoşlanıyordum çünkü onlarla bir geleceğimiz olabileceğini düşünüyordum. Ben birilerinin kulağına gitsin diye, çarpıtılmış bir intikam duygusu için yatmadım kimseyle.”

“Sesini alçaltmazsan çocuklar uyanacak.” Sarah’nın yanakları utanç içinde yanıyordu. “Sana anlatmamamın nedenlerinden biri de buydu,” dedi sessizce. “Bana her zaman saygı duyuyordun. Benim hasta ruhlu olduğumu düşünmene katlanamazdım ve Tony’yle ciddi bir ilişkiye başlama fırsatınız varken bunu mahvetmek istemedim.”

Becky uzun dakikalar boyunca ona baktı, dili sol yanağında çıkıntı yapıyordu. “Bunu neden mahvetmek zorundasın, Sarah? Tony şimdiye dek sevdiğim tek erkek.”

“Bunu isteyerek yapmadım! Yıllar sonra onunla tanışacağını ve ona âşık olacağını nereden bilebilirdim ki?”

“Tony’nin olanları bana niye anlatmadığını anlamıyorum,” dedi Becky, Sarah’ya değil de daha çok kendine.

“Ona bunu ben söyledim. Bahçede işte bunun hakkında konuşuyorduk.”

“Peki, Tony’yle kaç gizli randevunuz daha oldu?” diye sordu Becky gözleri alev alev yanarak.

“Hiç. O gün bahçede, sana bunu asla söylememesi konusunda yemin ettirdim ona.”

Becky ağzı açık biçimde ona bakıyordu. “Yani onunla beni kıskandığın için konuşmadın, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır. Mutluluğu bulduğun için seviniyorum. Yalnızca bunun Tony’den başka biriyle olmasını istedim.”

Becky kollarını kavuşturdu. “Ama bizi ayırmaya çalıştın.”

“Başlarda, evet. Anlasana, ayrılısaydınız sorun da ortadan kalkacaktı. Ama sonra birlikteyken ne kadar muhteşem olduğunuzu gördüm ve bunun gerçekleşmeyeceğini fark ettim, benim umurumda olan tek şey, senin olup bitenleri anlamamandı. Bu-

nun benimle ve Tony'yle olan ilişkini bozacağını düşündüm.” Başını ellerinin arasına aldı. “Hepsi benim suçum. Isabelle’in partisinde, Tony konuşmaya başlamadan ortaya atıldım ve onu tanıımıyormuş gibi davrandım, o da beni utandırmamak için oyunu devam ettirdi.”

Bir süre konuşmadılar ve Becky aniden koltuğuna oturup elini saçlarında gezdirdi. “Bana anlatmalıydın.”

“Biliyorum. Ama lütfen bunun Tony'yle ilişkinizi etkilemesine izin verme. Geçtiğimiz aylar boyunca onu izledim, Becky. O sana çok bağlı ve ikiniz birlikte mükemmelsiniz. Bu, elbette ikinizin de bir geçmişi olmadığı anlamına gelmiyor. Tanrı aşkına, başından zaten iki evlilik geçmiş ve Tanrı bilir kaç tane eski kız arkadaşı olmuştur.”

“Hatırlattığın için sağ ol.”

“Bak,” dedi Sarah, sanki hayatı Becky'yi ikna etmesine bağlıymış gibi. “Tony'yle tanışana kadar cinsel ilişkilere asla duygusal anlam yüklemezdin sen. Tony'nin senin ondan önce kimlerle yattığını umursadığını mı sanıyorsun?”

“Hayır.”

“Peki eğer öyle yapsaydı ne düşünürdün? Bu konuda sana zor zamanlar yaşatsaydı?”

Becky omuz silkti.

“Onun tüyler ürpertici biri olduğunu düşünmez miydin?”

“Sanırım.”

“Öyleyse onun kiminle yattığını neden umursayasın ki? Özellikle de bu, yirmi yıl önce gerçekleşiyse.”

Becky gözlerini ovuşturup iç geçirdi. “Ben Tony'ye kızgın değilim. Sana kızgınım.”

“Ama sana neden anlatmadığımı anlıyorsun, değil mi Becky?”

“Her zaman yaptığını yapıyordun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni korumak. Benim adıma karar vermek. Bana anlatman gerekirdi ve Tony’yle görüşüp görüşmeyeceğime kendim karar vermeliydim.”

Bu, Sarah’nın aklına hiç gelmemişti. “Ah, ben öyle düşünmedim... Haklısın. Üzgünüm.”

Becky iç çekti ve sesi yumuşadı. “Haklı nedenlerin olduğunu biliyorum. Ama bunu yapmayı bırakmalısın.”

“Neyi?”

“Benim adıma karar vermeyi, senin korumana muhtaçmışım gibi davranmayı. Annem öldüğünden beri bunu yapıyorsun.”

Sarah bakışlarını kucığına indirdi. “Haklısın, üzgünüm. Beni affedebilecek misin?” Yukarı bakıp nefesini tuttu.

“Elbette. Gel buraya, seni koca budala.”

İki kadın halının üzerinde buluştu ve birbirlerine sarıldılar. Sarah kalbi coşkuyla kabarak, “Ah, Becky, seni öyle özledim ki. Seninle konuşamamak benim için korkunçtu,” dedi.

“Benim için de öyle. Bana gerçeği söylediğin için çok mutluyum. Ben de Tony’yle beni kıskandığını sanıyordum!”

Ayrıldılar ve Sarah gülümsedi. “Seni asla kıskanmadım.”

“Peki Cahal konusunda ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Sarah’nın yüzündeki gülümseme solmuştu ama içinde bir yerlerde çelikten bir kararlılık hissi uyanmıştı. “Tek bildiğim onu sevdiğim ve bunun bizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Onu bulmalıyım.”

“Öyleyse git ve ara. Ben gece burada kalırım, sabah da çocukları okula bırakırım.”

“Emin misin?”

“Eminim. Bu gece dönmezsen sabah işyerini arayıp hasta olduğunu söylerim.”

Sarah’nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. “Teşekkürler, tatlım. Çocuklara işe gitmek için çok erken çıktığımı söylersin.”

Sarah bir an için tereddüt etti, sonra koşarak salona gitti.

Becky de onun peşinden gidip merdivenlere oturdu. Sarah aynaya bakıp bir şeyler mırıldandı. Durmadan ellediği saçları karman çorman olmuştu ve yüzü gözyaşları nedeniyle akan makyajı yüzünden boyanmıştı. Parmaklarının ucunu yalayarak yanaklarını sıvazladı. “Ah, nasıl görüldüğümün ne önemi var ki?”

“Zaten iyi görünüyorsun,” dedi Becky ayağa kalkıp tırabzana tutunarak.

Sarah salondaki masanın üzerindeki anahtarları alıp kapıyı açtı. Gece sessiz ve ılıktı. İki ev yandaki komşular mangal yapıyordu, duman ve kahkaha sesleri havaya sinmişti. Eşiğe doğru bir adım attı ve sisli havada derin bir nefes aldı. “Bana şans dile.”

“Sarah?”

“Efendim?”

“Avustralya’ya gitmelisin.”

Sarah bir an durdu ve tekrar içeri girip kapıyı kapattı. Daha önce bu ihtimal üzerine konuşmuşlardı ama Becky o ana dek hiç rıza göstermemişti. “Üzülmez misin?”

“Seni mutlu edecekse hayır. Hem Cahal olmadan senin de mutlu olamayacağına inanıyorum. Elbette seni çok özlerim ama artık benim arkamı kollamana ihtiyacım yok. Kendime ait bir hayatım var.”

Sarah onun söylediklerinin gerçek olduğunu o an tüm çıplaklığıyla fark etti. Tony’yle flört etmeye başladığından bu yana Becky’nin hayatı çok daha istikrarlı bir yolda ilerliyordu ve kız kardeşler her ne kadar birbirlerine hâlâ yakın olsalar da aralarındaki ilişki değişmişti. Sanki Becky sonunda bir yetişkin olmuştu.

Sarah annesi öldüğünden bu yana sırtında taşıdığı yükün bir anda hafiflediğini hissetti ve gözünden bir damla yaş süzüldü.

“Ah, gel buraya, seni koca sulu gözlü bebek,” dedi Becky ve Sarah’ya coşkuyla sarıldı.

“Üzgünüm,” dedi Sarah. “Sadece senin için gerçekten çok mutluyum.” Birkaç saniye düşündü. “Fakat seni babam ve Vi

Hala'ya göz kulak olman için burada bırakıp gitmek hiç adil değil. Demek istediğim, şu an ikisinin durumu da iyi ama bir gün..."

"Emin ol ikisinin de öküz gibi bünyeleri var," diyerek güldü Becky.

Sarah kendini gülümsemeye zorladı. "Ama güçten düşmeleri de an meselesi, öyle değil mi?"

"Biliyorum ama bunu şu an pek umursamıyorum, Sarah, gerçekten."

"Şimdi böyle söylüyorsun fakat zamanı geldiğinde belki de böyle hissetmeyeceksin."

"Doğruyu söylüyorum, Sarah, benim açımdan sorun değil. Bu konuyu düşündüm. İkisinden birinin yatağa düşeceği zamanı bekleyerek burada kalamazsın."

"Çok tatlısın, Becky ve bunun için minnettarım. Ama Avustralya'ya gitmek benim için bir hayal yalnızca. Ian çocukları götürmem konusunda bana asla izin vermez."

"Seni hiçbir şekilde engelleyemez. Hele ki mahkemeye başvurursan." Sarah bir an için konuşamadı. Bu fikir aklına hiç gelmemiştii ve bunu Becky'nin önermesi de onu epey şaşırtmıştı. Bu, uzlaşma ve anlaşmayla elde edilmesi gereken bir şey için bayağı ve acımasız bir yol olarak görünüyordu ona.

Gözünün önünde bir görüntü canlandı. Ian hastanede yeni doğan Molly'yi doğduğu gecenin sabahında özenle kucaklıyordu. Sarah uykusuzluktan ve kan kaybından tükenmiş halde bilincinin bir gidip bir geldiğini hatırlıyordu. Ama Ian'ın, kollarında kundaktaki o ufacık yaşam kırıntısıyla sabah güneşinin loş ışıkları altında, pencerenin önünde nasıl durduğunu –ve sessiz sessiz sevinç gözyaşları döktüğünü– çok iyi hatırlıyordu.

"Ah, Becky," dedi, gözleri yaşla doluydu. "Ian'ı sevmiyor olabilirim ama bunu ona yapamam."

Grace Bulvarı'ndaki her ev karanlığa bürünmüş, arabalar evlerle cadde arasındaki dar yollarda yuvalanmış, perdeler çekilmişti.

Şehir merkezinde kilise çanları gece yarısını vuruyor, hareketsiz gece havasında bu ses dört bir yana taşınıyordu.

Sarah'nın telefonunun şarjı bitmek üzereydi ve Cahal'ın evinin soğuk, beton eşliğinde oturmaktan poposu ağrımaya başlamıştı. Cahal'ın arabası orada yoktu. Aklına gelen bütün barlarda onu aramış, sonra bir gece yürüyüşüyle kafasını toparlamak isteyebileceği ihtimalini düşünerek Ballygally'ye gidip gelmişti. Hatta cesaretini toplayıp Cahal'ın ailesini ziyaret etmek üzere Drumalis sosyal konutlarına bile gitmişti ama kapıyı açan olmamıştı. Şimdi de bungalovun etrafında dört dönüyor, kollarını kendi vücuduna sarmış beklerken, olabilecek en kötü ihtimaller aklına geliyordu. Nerede olabilirdi? Caddede ilerleyen bir arabanın gürültüsü Sarah'nın yerinden fırlayıp evin ön tarafına doğru koşmasına neden oldu. Sesin Cahal'ın arabasından geldiğini gördü ve kalbi yerinden çıkacak gibi atarak onu karşılamak üzere yola koştu.

"Ah, sevgilim, iyi misin?" diye bağırdı onun kollarına koşarken. Cahal'ın üzerinde ceketi yoktu, yalnızca daha önceden giydiği mavi gömleği ve pantolonu vardı. "Çok endişelendim."

Cahal'ın sarılışı cansızdı, hemen cevap vermedi. Sarah da geri çekildi. Cadde lambasının sarı ışığı altında Cahal'ın gözleri siyah ve nemli görünüyordu, Sarah bira kokusunu alabiliyordu.

"İyiym," dedi asık bir yüz ve kurşun gibi ağır bir sesle.

Sarah onun güçsüz elini tuttu ve "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Şehirdeki her yere baktım. Aklıma gelen her deliğe. Tüm gece boyunca mesaj gönderip telefon ettim."

"Üzgünüm. Telefonum kapalıydı."

"Tamam," diyerek iç geçirdi Sarah ve kalp atışları yavaşladı. "İyi olduğunu görünce rahatladım."

Cahal bir an hafifçe gülümsedi. "Demek bana bakmaya geldin?"

"Elbette geldim."

Cahal başını eğdi. "Yani beni hâlâ seviyorsun, öyle mi?"

Sarah onun elini şiddetle sıktı. "Ah, Cahal, bunu nasıl engelleyebilirim ki?"

Sarah, Cahal'ın elini bıraktı ve kolunu onun beline doladı. Cahal da kolunu onun omzuna sardı ve birlikte eve yürüdüler. İçeride Cahal anahtarlarını kahve masasının üzerine fırlattı ve kanepeye çöktü. Bacaklarını ayırarak arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

"Kahve yapayım mı ikimize?" dedi Sarah.

"Lütfen."

Biraz sonra ellerinde kupalarıyla otururken Sarah kadife koltuğa kıvrıldı.

"Ne gece ama!" dedi Cahal ve başını kederle iki yana salladı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü kirli sakallıyla gölgeleniyordu. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

Sarah elindeki sütlü kahveye baktı. "Çok fazla şey. Vi Hala'yla konuştuk ve babamdan senin telefonuna cevap veren kişinin kendisi olduğunu öğrendim."

"Benim için sürpriz değil."

"Ama mektuplarını alan kişi Vi Hala değilmiş. Babam da değil. Becky'ymiş."

Cahal elini kaldırdı ve orta parmağıyla işaret parmağını birbirine dolayarak, "Ben sizin böyle sıkı fıkı olduğunuzu sanırdım," dedi.

"Öyleydik. Zaten o yüzden almış mektupları. Avustralya'ya gideceğimden ve onu terk edeceğimden korkmuş. Daha on bir yaşındaydı, Cahal. Mektupları gizlerse seni unutacağımı ve her şeyin eski haline döneceğini düşünmüş."

"Ve sanırım öyle de oldu," dedi Cahal, kaşlarından biri alaycı biçimde kalkmıştı, yüzünde tebessüm yoktu. "Yani istediğini elde etti."

"Kalbimin kırılması dışında, Cahal. Ondan sonra asla aynı insan olmadım."

"Ah, sevgilim." Yerde, Sarah'nın önünde diz çöktü. Cahal'ın uzun, siyah kirpikleri Sarah'nın yanağına değiyordu ve mahcup bir tavırla, "O mektuplardan herhangi birini okuma fırsatın oldu mu?" diye sordu.

Sarah'nın gözleri yaşlarla doldu. "Üzgünüm sevgilim. Onları uzun zaman önce yok etmiş."

"Ah." Cahal topuklarının üzerinde oturup birkaç saniye düştü. "Belki de böylesi daha iyi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi yaşanan haksızlıktan ötürü hâlâ şaşkın olan Sarah ağlayarak. "Onları artık hiç okuyamayacağım. İçlerinde ne olduğunu asla bilemeyeceğim."

Cahal iç geçirip gülümsedi ve Sarah'nın saç buklelerini kulağının arkasına tıktırdı. "Aşk mektuplarıydı onlar, içlerinden tutku ve duygu taşıyordu. Seni çok seviyordum, sen olmazsan ölürüm sanıyordum. Ama aynı zamanda tatsızdılar ve ailene karşı nefret dolu suçlamalarla doluydular. Onlar on dokuz yaşındaki bir kıza yazılmıştı, Sarah, güzel, özgüvenli bir kadına değil. Korkarım şu an okusaydın onların olgunlaşmamış birine ait, hatta çocukça olduklarını düşünecektin. O yüzden kendini yiyip bitirme. Önemli olan, şu an birlikte olmak ve burada onları taşıyor olmak." Elini alıp önce kalbine, sonra da kafasına götürdü. "Kâğıt parçalarında yazıyor olmaları değil, tamam mı?"

"Tamam," dedi Sarah gülümseyerek. Cahal belki de haklıydı. Mektuplar geçmişin bir parçasıydı. Geçmiş kendi haline bırakıp geleceğe bakmanın zamanı gelmişti.

Cahal tekrar kanepedeki yerini aldı. Ellerini ovuşturarak başını sarkıttı ve bakışlarını yukarıya, Sarah'ya çevirdi, gözleri kısık ve küçüktü. "Ailendeki herkesin neden benden bu kadar nefret ettiğini anlayabiliyorum. Ben de olduğum şeyden nefret ediyorum."

"Ah, Cahal." Sözleri Sarah'nın kalbini yaralıyordu. Bacaklarını çözdü, gidip Cahal'ın yanına oturdu, elini onun koluna koydu. "Böyle söyleme."

"Sen bir tecavüzcünün çocuğu olduğunu öğrenseydin ne hissederdin?"

Sarah kendini onun yerine koymaya, ne hissettiğini anlamaya çalıştı ama bu, anlayışının çok daha ötesinde bir durumdu.

Onun için derin bir üzüntü hissetti. “Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

Cahal yüzünü elleriyle kapadı. “Üzerime berbat bir şeyin bulaştığını hissediyorum. Sanki içimde ondan bir parça taşıyormuşum gibi. Tam burada.” Sıktığı yumruğuyla göğsüne vurdu. “Onun şiddete meyilli olduğunu elbette biliyordum. Bizi ve anemi döverdi.”

Sarah yaşadığı korkuyu belli etmemeye çalıştı. Cahal babasından gördüğü şiddetle ilgili daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı ama yine de Sarah onun anlattıklarının satır aralarından çıkardıklarından dolayı ve o adamla tanıştığı için duyduklarına şaşırmıyordu. Cahal’ın babasına karşı bastırılmış bir öfkesi vardı.

“Savunmasız bir kadına karşı cinsel bir suç işlemek ne demek? Bu... bu iğrençlik. Ve onunla yüzleştiğim zaman bana ne dedi biliyor musun? Bunu Vi Hala’nın istediğini.”

“Aman Tanrım, korkunç!” Sözcükler, rezil ve iğrenç biçimde havada asılı kaldı. Sarah o an Malachy Mulvenna’dan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemişti. “Bu gece onunla görüştün o zaman?”

“Evet. Evde olmadıkları bir akşam doğrudan Ballyfergus Sosyal Kulübü’ne gittim. Oradan hiç çıkmazlar. Antrim bölgesindeki en ucuz içki orada bulunur.” Kısa, alaycı bir şekilde güldü. “Annem de oradaydı.”

O ana kadar sanki buna dayanamamış gibi Sarah’nın gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Fakat şimdi yaşlarla dolmuş gözlerle, yüzünü buruşturmuş halde, bakışlarını hiç ayırmadan Sarah’ya bakıyordu. “Biliyormuş, Sarah. Annem meğer her şeyi biliyormuş ve buna rağmen onun yanında kalmış.” Cahal dudaklarını nefretle büzüp başını çevirdi. “Onu hep kurban olarak görmüştüm,” dedi sinirle. “Onu korumak için hep o adamın karşısında durdum. Fakat şimdi annemin ondan daha iyi olmadığını görüyorum. Evet, işte bu kadar. İkisiyle de işim bitti. İkisini de bir daha görmek istemiyorum. Onlarla aynı ülkede bile olmak istemiyorum.”

Gözyaşları yüzünden Sarah'nın görüşü bulanıyordu. Gözlerini kırptırdı, onun elini eline aldı ve parmaklarını gevşetti. "Cahal, sevgilim, bak bana." Elini tuttu, parmakları birbirine kenetlendi ve Cahal sonunda Sarah'ya baktı. "Sen babanın sadece biyolojik olarak oğlusun. Onun senin baban olduğu gerçeğini değiştiremezsin ama bunun üstesinden gelebilirsin. Zaten daha önce de bunu yapmadın mı? Senin saf bir ruhun var, iyi bir insansın ve seni tanıyan hiç kimse aksini düşüncemez."

"Ailen düşünüyor ama."

"Hayır, öyle düşünmüyorlar, Cahal. Sadece senin bir şekilde babanla olan bağına katlanamıyorlar."

"Sen de öyle hissediyorsan seni suçlayamam."

"Hiçbir şey senin hakkında başka türlü hissetmemi sağlayamaz, Cahal. Sen benim hayatımın aşkınsın. Hep de öyle olacaksın."

"Sen de benim, canım sevgilim. Bu dünyada mutlu olmak için ihtiyaç duyduğum tek kişi sensin."

Sarah ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Kaygıları bir anlığına buharlaştı, el ele dururlarken ve içini arzuyla dolduran siyah gözleri onu cezbederken Sarah için sadece içinde bulundukları o an önemliydi. Cahal yaklaştı, dudaklarını usulca ve hassas bir şekilde öptü. Sarah gözlerini yumdu ve her zaman olduğu gibi o eski ateş hemen kıvılcımlanıverdi.

Dudakları ayrıldığında Cahal gülümsedi. "İşte senin bu yanını seviyorum, Sarah. Bana hep doğruyu söyleyeceğini biliyorum."

Sarah'nın dudakları kurudu. Eğer bunu geçirtilirse bir daha gerçeği anlatma fırsatı bulamayabilirdi. Bir an için gözlerini yumdu ve güç bulmak için dua etti.

"Ne oldu, Sarah?"

O gece hep gerçekler konuşulmuştu ama hâlâ söylemesi gereken bir sırrı vardı. Peki Cahal onu Becky gibi kolayca affedecek miydi? Boğazını temizledi, gözlerini açtı ve elini onun avucundan çekti.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Cahal'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve bekledi.

Sarah yutkundu. "Uzun zaman önce, sana söylememi gerektiren bir şey oldu."

"Başka sır yok, değil mi?" diye espri yaptı Cahal ama Sarah gülümsemeyip ona acı acı bakmaya devam edince adamın yüzündeki neşe uçuverdi.

"Sen Avustralya'ya gidince..." Sesi boğazında düğümlendi. "Bunu... bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Sarah yerdeki halının desenine baktı. Gecenin sessizliğinde evden çıkan çatırtıları duyulabiliyordu. Bu sırdan kurtulmalıydı, yoksa sonunda yabani bir ot gibi aralarındaki güveni boğup yok edecekti.

"Çok utandığım bir şey yaptım. Fakat bunu sana çok öfkeli olduğumdan ve artık beni umursamadığımı düşündüğümünden, seni gerçekten incitmek istediğimden yaptım." Sarah başını kaldırdı. Cahal'ın kaşları dikkatle çatılmıştı. "Seni tüm yaz beklemiştim, sonra sonbaharda üniversiteye döndüm..." Sesi birden kısıldı.

Cahal ona baktı ve âdemelması kıpırdandı.

"Ben... ben Tony McLoughlin'le birlikte oldum."

Uzun, korkunç bir sessizlik oldu. Cahal'ın yüzünde bir dizi duygu gezindi: şüphe, acı ve nihayet öfke. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde kanepeden fırladı. "Tanrım, Sarah. Tony McLoughlin'le mi? O alçakla mı?"

"Onu suçlama, Cahal. Uzun zamandır yoktun, sanırım kendimi onun kollarına atan bendim."

"Ama neden?"

"Sana nedenini söyledim. Öfkeliydim. Senden nefret ediyordum ya da nefret ettiğimi sanıyordum." Duraksadı ve "Fakat aşk ve nefret bir madalyonun iki yüzü değil mi zaten, Cahal?" dedi yalvarırcasına.

"Benden o kadar nefret ediyordun ki başka bir adama âşık oldun, öyle mi?" dedi Cahal kırıcı bir sesle, sert bakışları dayatılmazdı.

Sarah damarlarındaki kanın hızla pompalandığını hissetti, kulakları çınlıyordu ve başına keskin bir ağrı saplanmıştı. Nemli avuçlarını kot pantolonunun bacaklarına sildi. “Aşk falan yoktu, Cahal. Hiçbir duygu yoktu. Herhangi biri de olabilirdi. O kadar sarhoştum ki doğru dürüst hatırlamıyorum bile.” Utanç içinde kıpkırmızı kesildi. “Ardından onunla karşılaşmaktan hep kaçındım. Ve yıl sonunda o, Queen’s’e gittikten sonra da onu bir daha görmemeyi diledim.”

Cahal kanepeye çöküp kollarını kavuşturdu ve gözlerini karşıya dikti.

“Bana sinirlenmekte çok haklısın, Cahal. Aptalca bir şeydi ama çok uzun zaman önceydi, çok üzgünüm.”

Cahal başını yavaşça çevirdi ve uzun süre Sarah’ya baktı. “Sarhoş muydun?”

“Hem de çok.”

“Ve benim seni terk ettiğime inanıyordun.”

“Evet.”

Cahal durdu, kaşları neredeyse alnının ortasında birleşmişti.

“Tony yanlış bir şey yapmadı. Benim artık senin kız arkadaşın olmadığımı düşünüyordu.”

Birden sanki Cahal’ın tüm öfkesi dindi.

“Bu, canımı çok yakıyor, Sarah. Ben kalbim paramparça halde binlerce kilometre ötedeyken senin başka biriyle birlikte olduğunu bilmek.” Başını iki yana salladı.

“Çok üzgünüm. Keşke zamanı geriye alabilsem.”

Cahal ağır ağır iç geçirdi. “Keşke yapabilsek!” Sarah’nın gözlerine baktı, gözbebekleri kocaman ve simsiyahtı. “Benim için hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ benim âşık olduğum o kızsın.”

Sarah’nın bedeni bir yaprak gibi titriyordu ve gözlerinden boşalmak üzere olan yaşları zorlukla zapt ediyordu. “Ah, Cahal, lütfen beni affettiğini söyle.”

“Gel buraya.” Cahal onu sertçe kendine çekti ve ona sımsıkı sarıldı. “Elbette seni affediyorum.” Sarah yüzünü onun sıcak, sert göğsüne bastırdı ve yanaklarından sessiz sessiz gözyaşları süzüldü.

“Becky biliyor mu?” dedi Cahal.

Sarah burnunu çekti. “Evet.”

“Ne dedi?”

“Konuştuk. Sorun etmiyor.”

Cahal, Sarah’ının başının üzerini öptü ve ona daha da sıkı sarıldı. “Seni hiçbir şey için suçlamıyorum, Sarah. Tüm bunların sorumlusu babam. Kelebek etkisi diye bir şey duymuş muydun?”

Sarah onun yüzüne baktı. “Dünyanın bir ucundaki bir keleşin kanat çırpışı, dünyanın diğer ucunda bir kasırgaya neden olabilir.”

“Aynen öyle,” dedi Cahal, onun gözyaşlarını başparmağıyla silerek. “Babamın bunca yıl önce yaptığı şeyin etkisi yıllar boyunca dalga dalga ilerledi ve bizi bugün olduğumuz yere getirdi.”

Sarah elini onun göğsüne koydu, sabit ve güçlü kalp atışlarını hissetti. “Tanrı’ya şükür, birbirimizi tekrar bulduk.”

Cahal’ın yüz ifadesi donuklaştı. “Fakat ilk seferinde ayrılmak zorunda kalmasaydık başkalarıyla evlenip onlardan çocuk sahibi olmazdık, o zaman da benim ailem dünyanın diğer ucunda, seninki de burada olmazdı.” Sarah kulaklarını tıkamak istedi. Bunları duymak istemiyordu. Bunun hakkında konuşmak keşke bir şeyleri değiştirebilseydi, bunu tüm kalbiyle diliyordu ama ne yazık ki hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Elini Cahal’ın başının arkasına götürdü, onu kendine doğru çekti. Gözlerinin kenarlarından sessiz yaşlar süzülürken Cahal’ın dudaklarını sertçe, uzun uzun öptü.

Cahal geri çekilip doğruldu. “Seni bekleyeceğim, Sarah. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil, bir araya gelene kadar bekleyeceğim.”

“Lütfen Cahal, bunları konuşmayalım,” dedi Sarah hıçkırıklara boğularak. Parmağını onun dudaklarına götürdü. “Konuşmak şöyle dursun, bunları düşünmeye bile katlanamıyorum.”

“Her ne kadar beni de perişan etse de gerçeklerle yüzleşmeliyiz, sevgilim.”

“Ben yüzleşmek istemiyorum, ne şimdi ne de sonra,” diye çıkıştı Sarah çocuk gibi, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kendini onun kollarına attı. “Buna katlanamam.”

Yirminci Bölüm

Bakımevi sessiz ve hareketsizdi, tüm sakinleri akşam için yataklarına yatırılmıştı. Evelyn'in odasında jaluzi perdeler çekilmişti ve komodinin üzerinde yanan bir lambanın ışığı, yatakta büzülmüş olan hareketsiz bedenin üzerine düşüyordu. Evelyn uykudaymış gibi yatıyordu, ağzı açıktı, başı hafif geriye doğru düşmüştü ve yüzü solgundu. Sessiz odada soluğu işitilebiliyordu, daralan nefesi hırıltılıydı, muazzam bir gayretle aldığı her soluğu verişinde, yatağının yanındaki bir sandalyede oturmakta olan Ian da rahatlıyordu.

Geçmiş olsun kartları ve çiçekler odadan çıkarılmıştı, bu son zatürre nöbetinden kurtulacağına dair umutlar haftalar önce tükenmişti. Artık hiç umut yoktu, akıp giden dakikalardan herhangi biri onu alabilirdi. Fakat Evelyn bir savaşıydı. Kadın ne zaman nefes alsa Ian bunun onun son nefesi olduğunu sanarak nefesini tutuyordu. Sonra annesi yeniden nefes veriyor ve bir dakika daha yaşamış oluyordu.

Kapı açıldı ve Sarah, Evelyn'e korku dolu gözlerle bakarak sessizce içeri girdi. Yaklaşıp uzun bir süre kadının elini tuttu, sonra bırakıp yatağın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Az önce babamla konuştum," diye fısıldadı çantasını yere koyarken. "Çocuklar iyi. Orada kalabilirler..." Gözleri Evelyn'in kül rengi yüzüne kaydı. "Ne kadar sürerse o kadar kalabilirler."

Ian annesini seyretmekten kurumuş, sızlayan gözlerini ovuşturdu.

“Tüm gün bir şey yemedin,” dedi Sarah usulca. Bu gece Jolanta nöbetçiymiş. Sana bir sandviç ya da başka bir şeyler hazırlayabilir. Gidip isteyeyim mi?”

Ian başını iki yana salladı. “Dr. Glover bu gece olacağını düşündüğünü söyledi. Onun bu şekilde gidişini daha fazla izlemiyorum, peki ya sen?”

Ian ona baktı ve Sarah’ın alt dudağı titredi, gözyaşlarını tutabilmek için çenesini nasıl da sıktığını gördü. “Ben de Ian, ben de.”

Ian başını sallayıp dudağının içini ısırdı. Yapılması gereken her şey yapılmıştı. Cenaze için tüm hazırlıklar tamamıydı. Sanki zaman durmuş, Evelyn gibi hayatla ölüm arasında asılı kalmıştı.

“Tanrım,” dedi Ian ve elleriyle yüzünü kapattı. Katlanılmazdı bu. Annesinin her hırıltılı soluğunu, tahtaya sürtünen bir tebeşir gibi kafasının içinde hissediyordu. Tanrı onu neden almıyordu?

“Neden bu kadar acı çekmek zorunda?”

“Onun acı duyduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Sarah kendinden emin bir şekilde. “Bu kadar morfinle.”

Ian’ın göğsü korkuyla doldu, kalbi hızlandı, avuçları terledi. “Korkuyorum, Sarah.”

“Korkma. Şimdi senin güçlü olmana ihtiyacı var.”

Ian kendisini çok faydasız hissediyordu. Annesine bir yardımı dokunmuyordu. Evelyn nefes aldı, Ian gözlerini yumup bekledi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye. Ses gelmedi, sessizlik ölü bir ağırlık gibi üzerlerine çöküyordu. Gözlerini açtı, kalbi hızla atarak annesinin bedeninin üzerine eğilirken ter içinde kaldı.

Sonra bir kez daha hırıltılı bir soluk kadının bedenini terk etti.

Ian ile aynı anda ayağa fırlayan Sarah eli kalbinde, gözleri kocaman açılmış halde yatağın karşısından Ian’a baktı. “Dr. Glover en son işitme duyusunu kaybedeceğini söyledi, Ian.”

“Biliyorum.”

Damarlarındaki kan öyle hızlı akıyordu ki Ian düzgün düşünemiyor, hatta hiç düşünemiyordu. Odada bir değişiklik hissetti. Gerilim, elektrik akımı gibi çatırdıyordu âdeta. Göğsü, üzerinde muazzam bir ağırlık varmış gibi eziliyor, havasız odada nefes almakta zorlanıyordu. Annesinin yumuşacık elini tuttu. Buz gibiydi. “Sarah, eli çok soğuk.”

“Sizi yalnız bırakayım mı?” dedi Sarah kapıya doğru davranarak.

“Hayır. Kal lütfen,” dedi Ian gözlerini Evelyn’den ayırmadan.

Annesine doğru iyice yaklaştı ve kulağına eğildi. “Benim anne, Ian, buradayım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sen dünyanın en iyi annesisin ve seni çok özleyeceğim.”

Sarah hıçkırığını bastırdı ve Evelyn bir kez daha soluk aldı fakat bu öncekinden biraz daha yavaştı. Soluğu, bir lavabo giderinden boşalan su gibi tekrar bedenini terk etmeden önce yine ızdıraplı bir bekleyiş oldu.

Evelyn nefes aldı. Ian nefesini tuttu ve kadının verdiği soluğun korkunç hırıltısı için kendini hazırladı. Fakat bu defa aradan uzun saniyeler geçti. Evelyn’in göğsü kıpırdamıyordu, bir daha nefes almadı.

Ian yavaşça soluğunu bıraktı ve odadaki gerilim dağılarak yerini dingin bir sükûnete bıraktı. En kötüsü sonunda olmuştu. Bitmişti. Uzun bir süre annesinin soğuk elleri avucunun içinde, sakince ve ciddiyetle durdu. Onun kesin olarak öldüğünden emin olduktan sonra elini nazikçe yatak örtüsünün üzerine bırakıp Sarah’ya baktı. “Ben onsuz ne yapacağım?”

“Çok üzgünüm, Ian.” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama sakindi. Sarah yatağın etrafından dolaşıp onun yanına gitti ve kollarını ona doğru uzattı. Ian yaklaştı, Sarah’nın kolları yumuşak ve nazik bir battaniye gibi onu sardı. Sarah, Ian’ın ter kokan seyrek saçlarına yüzünü bastırarak ona sarıldı. Sonra bedenini sarsan hıçkırıkları duydu, aylardır bir düdüklü tenceredeymiş gibi birikmiş olan gerilim bir anda boşalmıştı. Ian uzun bir süre

ağladı ve Sarah onu hiç konuşmadan öylece tuttu, ikisi sonunda aşkla değil de kederle bir araya gelmişlerdi.

Doktorun gitmesinin ardından –ufukta soğuk bir şafak sökerken– cenaze müdürünü bekleyerek boş odada oturdular. Ian'ın elinde hiç içmediği bir fincan çay duruyordu. “Tuhaf,” dedi. “Tam olarak öldüğü anı anladım. Nefes almayı bıraktığından değil... Bundan daha fazlasıydı. O, yani ruhu, bir an oradaydı ve sonra bir anda gitti. Sadece bedeni yatıyordu... Oradaki artık o değildi.”

Sarah çayına baktı. Şafak sökerken yüzü bembeyaz, dudakları solgundu. “Annem öldüğünde yanındaydım ve o zaman da bunu hissetmiştim. Babama döndüğümü ve –tuhaf gelse de doğru bu– sevindiğimi hatırlıyorum. ‘Artık burada değil, baba, gitti. Çektiği tüm acıların ardından artık ruhunun özgür olduğuna seviniyorum,’ demiştim.”

Ian başını salladı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Annemin daha iyi bir yere gittiğini biliyorum.”

Sarah gözlerinde yaşlar birikmiş olsa da gülümsedi. “Evet Ian, bundan çok eminim.” Sarah saatine baktı. “Babam uyanmıştır. Arayıp ona ve Vi Hala'ya haber versem iyi olacak.” Çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve Cahal Mulvenna'nın ona verdiği yüzük, parmağında ışıldadı. “Dışarıda ararım.”

Ian, Sarah'yı sonsuza dek kaybettiğini fark ettiğinde Evelyn'le yaptığı son konuşmayı hatırladı.

“Sarah?”

Sarah neredeyse kapıya ulaşmıştı. Durdu ve döndü. “Efendim?”

“Hâlâ Cahal'la görüşüyor musun?”

Sarah tereddüt etti. Cahal Avustralya'dan döndüğünden beri Ian onun hakkında bir şey sormamıştı. “Evet,” dedi dikkatlice. “Neden ki?”

“Sadece merak ettim. Yakında Avustralya'ya dönmeyecek mi?”

Sarah yere baktı. “Evet.”

“Peki sonrası... sonrası için ne planlıyorsun?”

Sarah omuz silkip, "İrtibatta kalacağız," dedi kayıtsızca. "Sanırım tatillerde görüşeceğiz. Çocuklar büyüyene kadar bekleyeceğiz."

"Peki ya sonra?"

"Sonra birlikte olacağız." Gözleri ışıldadı. "En başında olması gerektiği gibi."

Ian ürktü, sonra kendini toparlayarak sordu. "Ve seni bekleyecek, öyle mi?"

"Bekleyeceğini söyledi. Ben kesinlikle onu bekleyeceğim." Yanaklarından yaşlar süzülürken gülümsedi. "Ama gelecek ne getirir kim bilir? Cahal ve ben, her şeyi değiştiren bir şey öğrendik."

"Biliyorum. Baban bana anlattı. Şu tecavüz olayını çok uzun zamandır biliyorum."

Sarah ona şaşkınlıkla baktı. "Nasıl?"

Ian ensesini kaşdı. "Üniversitedeyken Cahal Mulvenna'yla çıkmaya başladığında babamla babanı bunun hakkında konuşurlarken duymuştum."

Sarah elini kalbine götürdü. "Bunca yıl gerçeği biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

Ian omuzlarını dikleştirdi. O zamanlar Sarah'nın bilmediklerinden haberdar olduğu için suçluluk duymuştu ama aynı zamanda metaneti için Vi'ye hep saygı duymuştu. "Bu sır benim değildi ki sana söyleyebileyim, Sarah. Eğer halan bilmeni isteseydi sana söylerdi, değil mi?"

Sarah başını eğdi. "Evet, sanırım öyle."

"Onu veya babanı sana söylemedikleri için suçlama. Ya da Cahal Mulvenna'yı istemedikleri için."

"Onları suçlamıyorum, Cahal da suçlamıyor ama bu onun tüm dünyasını altüst etti. O benim için çocuklarını terk etmek istese bile –ki ben bunu ondan asla istemem– buraya yerleşemez. Tüm bu olayların ardından, olmaz. Vi Hala onu görmeye dayanamaz. Ona babasını hatırlatıyor." Sarah burnunu çekip elinin tersiyle sildi. "Gördüğün gibi durum neredeyse umutsuz."

İki hafta sonra Sarah arabasını Ian'ın evinin önüne park etti ve onun için daha da kaygılandı. Çimler on beş santim olmuştu ve bahçenin kenarlarını diz boyunda yabancı otlar sarmıştı. Ian her zaman titiz bir adam olmuştu ama iki hafta önce Evelyn'in ölümünün ardından eve olan tüm ilgisini kaybetmişti. Sadece Evelyn için değil, aynı zamanda ellerinin arasından kum gibi kayıp giden gelecek için de yüreği sızladı Sarah'nın. O akşamın erken saatlerinde Cahal Londra'ya, oradan da Avustralya'ya uçacaktı. Ve Sarah onu görmeye gidemeyecekti.

Direksiyonun üzerine eğildi ve dudaklarından boğuk, acı bir haykırış yükseldi. Artık çalışma azmi olmayan akciğerleriyle nefes almak için mücadele etti ve göğsünün dayanılmaz bir ağrıya inmesini bekledi. Fakat beklediği olmadı. Şaşırtıcı bir biçimde ağrı yavaşça dinerek yerini, göğsünün tam ortasına oturan donuk, durgun bir hisse bıraktı.

Kuru, bronz rengi bir yaprak arabanın ön camına düştü, bir an için sileceğe takıldı, sonra uçup gitti. Ian'ın evini komşularınınkinden ayıran çitlerin ötesindeki güller iyice açmış, sanki utanç içindeymişçesine boyunlarını bükmüş, sarı ve pembe yaprakları bakımsız bahçeye saçılmıştı. Evelyn'in ölümü sanki her yere sinmişti.

Derin bir nefes aldı, tırnaklarını avucuna batırdı ve neşelenmeye çalıştı. Her ne kadar kalbi her an ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyor olsa da güçlü olmalıydı. Cahal'la bir araya gelmelerinden önce, önlerinde yalnız başına geçirecekleri birçok uzun yıl olabilirdi ama onun yaşadığını ve kendisine ait olduğunu bilerek teselli bulmak zorundaydı. Bir arada değil de ayrı yaşanmış hayatlar olacaktı onlarınki. Bir sözden çok bir araya geleme sembolüne dönüşmüş olan, kehribar rengi Claddagh yüzüğü akşamüzeri güneşinin altında parıltıdı.

Belki de kaderlerinde mutluluk yoktu. Geleceği, halasınınkine düşündüğünden de çok benziyordu. Yaşamı bir görev olacaktı, başkalarının –sevgili çocuklarının ve Ian’ın– mutluluğunun kendisininkinden önce geleceği bir hayat. Ve bu hayatı ondan zevk alarak, minnetle ve huzurla yaşamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kendisini topladıktan sonra arabadan indi, bagajdan bir poşet çıkardı. Yan kapıdan içeri girdi ve poşeti arka kapının tokmağına astı. Tam ön kapıya bir not bırakıyordu ki kapı onu şaşkınlıkla yerinden sıçratarak açıldı.

“Merhaba,” dedi Ian, üzerinde bol bir kot pantolon ve pis bir polo tişört vardı.

“Ian! Bugün çalışmıyor muydun?” dedi Sarah, ziyaretini onla karşılaşmayacak zamana denk getirdiğini ima ettiğinden biraz suçluluk duyarak. Sarah ise o gün işlerini evden çalışacak şekilde ayarlamıştı çünkü Cahal’ın binada bir yerlerde masasını toplamakta olduğunu bilerek ofiste olmaya katlanamazdı.

“Gitmek içimden gelmedi.” Yüzü tıraşsızdı, şiş gözleri kan çanağı gibiydi. Onu tanımasaydı alkollü olduğunu düşünürdü. Kim bilir kendisi nasıl görünüyordu? Gece zar zor uyumuştı ve bugünün çoğunu da ağlayarak geçirmişti.

“Molly’nin beden eğitimi eşyalarını arka kapıya bıraktım,” dedi Sarah. “Almayı unutmuş. Onlar olmadan yarın okulda eğlence koşusuna katılmasına izin vermezler.” Her sabah kendisini yataktan çıkmaya ve dünyanın sonu gelmiyormuş gibi devam etmeye zorlamasının nedeni çocuklarıydı.

“Teşekkürler.”

“Molly’nin okuldan sonra resim dersi var ve Lewis de Mattlere oynamaya gidecek. Onları saat beş gibi alman gerek.”

“Evet, unutmadım. Onlar iyi mi?”

“Molly dün gece yine ağladı ama şimdi iyi. Evelyn hakkında uzun bir konuşma yaptık. Sanırım bu durum Lewis’i çok etkilemedi.” Ian’ı çok düşünceli gördüğünden çocuklara bakma işinin

üstesinden gelip gelemeyeceğini merak etti. “Senin için endişeleniyorum, Ian,” dedi nazikçe. “Belki de işe dönmeye çalışmalısın. Gündelik işlerin sana yardımcı olabilir.”

Ian omuz silkti ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Belki bir iki güne. Düşünecek... çok şey var da.”

“Elbette. Baksana, eğer sen gidemeyeceksen babam ve Vi Hala da alabilir çocukları.”

“Hayır, onları görmek istiyorum. Yardımı dokunur,” dedi basitçe.

Rahatsız edici bir sessizliğin ardından, “İçeri girmez misin?” diye sordu Ian.

“Maalesef. Bugün evden çalışıyorum ve gerçekten gitmem lazım.”

“Lütfen. Sana bir şey vereceğim.”

Sarah arabasına baktı, sonra yeniden Ian’ın perişan yüzüne döndü. Tek istediği eve gitmek, kanepeye kıvrılmak ve unutana kadar içmektir. Ama acı çeken bir tek kendisi değildi.

Kahve masası eski gazetelerin, yarısı içilmiş çay fincanlarının ve domuz füme cipsi paketlerinin –Ian’ın en sevdiği atıştırma– altında kaybolmuştu. Beyaz mermer şömine rafı ve yaldızlı sehpa başsağlığı kartlarıyla doluydu. Sarah beyaz kanepeye oturdu ve Ian ona çay yapmak için giderken elleri dizlerinde bekledi. Evin içine sadece bir iki defa girmiş, hepsinde de kendisini hep rahatsız hissetmişti. Ev çok beyaz ve mükemmeldi. Artık Raquel gittiği için de dekorasyonu bekâr bir adam için fazla abartılı görünüyordu.

Ian iki elinde de birer fincanla içeri girdi. Kapıyı ayağıyla kapatıp Sarah’ya bir fincan uzattı. “Bir kart bile göndermedi.”

Sarah ona anlamamış gibi baktı ve Ian, “Raquel,” dedi. Cenazeye de gelmemiştir.

“Üzgünüm,” dedi Sarah, Raquel’den hoşlanmamasında hiç de haksız olmadığını düşünerek. O ve Ian arasında ne geçerse geçsin cenazeye gelmesi gerekirdi.

Ian onun karşısındaki koltuğa oturdu ve fincanını sehpaye koydu. “Cahal yakında Avustralya’ya dönüyor, değil mi?”

Sarah ona ihtiyatla baktı. *Tanırım*. Ian, Cahal ortalarda değilken yeniden bir araya gelebileceklerine dair bir umut olduğunu mu düşünüyordu yoksa? Sarah fincanına baktı. Elleri, çayın yüzeyinde küçük dalgacıklar yaratacak kadar titriyordu.

Dün geceyi Cahal’ın yatağında uyanık geçirmişti, Cahal onun beline sıkıca sarılmışken Sarah onun soluğunu ve evdeki çatırtıları dinledi. Tüm gece duyguları öfke ile umutsuzluk arasında gidip geldi, sonunda sabah altı sularında uykuya daldı; bir saat sonra, koşulların adaletsizliğine ne kadar sinirlense de bir şeyin değişmeyeceğini, bu korkunç gerçeği değiştirmeye ikisinin de gücünün yetmeyeceğini kabul etmenin üzüntüsüyle uyandı.

Sabah mutfak masasına oturdu ve bu hazin hikâyede rol alan herkese –Cahal’ın babası, kendi babası, Vi Hala, Becky– öfkeli bir halde, Cahal’ın ekmeğe yağ sürüşünü izledi. Gözleri uykusuzluktan kurumuştı ve acıyordu. “Beni bırakıp da Melbourne’e nasıl gidersin?”

Cahal elinde bıçakla öylece kaldı. “Ah sevgilim, nasıl gitmem?” Bıçağı bıraktı, masaya eğildi ve elini öyle sıkı tuttu ki Sarah’nın canı acıdı. “Bunu yüzlerce defa konuştuk. Keşke koşulları değiştirebilseydim ama değiştiremedim.”

“Kal.”

Cahal başını eğdi ve sonra başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. “Kalamam, sevgilim. Çocuklar beni bekliyor. Onları yüzüstü bırakamam.”

Sarah kollarını inatçı bir tavırla önünde kavuşturup somurtmuştu. “Yani çocuklar benden daha önemli, öyle mi?”

Cahal kaşlarını kaldırdı ve yüz ifadesi biraz sertleşti. “Bu hiç adil değil, Sarah. Senin çocukların senin için ne kadar önemliyse benimkiler de benim için o kadar önemli.”

Sarah başını çevirdi, yüzü iyice asılmıştı. Hayal kırıklığı onu mantıksız ve huysuz hale getirmişti. Her ne kadar beraber son dakikalarını mahvetmek istemese de kendisine hâkim olamıyordu.

“Benimle kavgaya etmene izin vermeyeceğim,” dedi Cahal işaret parmağıyla Sarah’nın çenesini hafifçe kaldırırken.

Sarah başını çekip ona baktı. “Bunu öylece kabul etmeni anlayamıyorum. Nasıl mücadele etmezsin?”

“Peki o zaman sen söyle, Sarah, ne yapayım?” diye bağırdı kapalı yumruğunu aralarındaki masaya vurarak. “Tanrı aşkına, geçmişini nasıl değiştirebileceğimi söyle de değiştireyim!”

Sarah’nın tüm bedeni titriyordu. “Sadece beni, seni sevdiğim kadar sevmediğini düşünüyorum,” diye çıkıştı ona.

“Seviyorum, Sarah.” Gözleri yuvalarından fırlamış, boynundaki tendonlar belirginleşmişti. “Fakat buna seni inandıramıyorsam ikimizin bir şansı olur mu?”

Ian’ın, “Sarah?” deyişle o ana döndü. Öksürdü ve sinirlerini yatıştırmak için çayından bir yudum aldı. Cahal’la ilişkilerinin ayrılığı atlatabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü ama artık bundan emin değildi. O sabaha dayanarak tahminde bulunacak olurlarsa gelecek için iyiye işaret değildi bu. Öpüşüp barışmışlardı –bir bakıma– ama bu tartışma aralarında tatsız, tamamlanmamış bir anı olarak kalmıştı. “Cahal bu akşam önce Londra’ya, oradan da Melbourne’e uçuyor.”

“Anlıyorum.” Ian çenesini ovuşturdu.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Söylesene, Sarah, yapabilseydin Avustralya’ya gider miydin?” dedi Ian.

“Bir dakika bile düşünmeden.” Sarah üzgün üzgün gülümsedi ve hemen ekledi. “Ama bunu sana asla yapmam, Ian. Çocukları senden asla koparmam.”

“İşini, Becky’yi, babanı ve halanı bırakırdın yani, öyle mi?”

Sarah başını salladı. “Evet.”

Ian eli ağzının üzerinde uzun bir süre ona baktı, sonunda ayağa kalktı ve “Evelyn vasiyetinde sana bir şey bırakmış,” dedi.

“Ah, öyle mi?”

“Çocuklar için de bir şeyler bırakmış, mücevherler ve yatırımlar,” diye devam etti Ian lake bir mücevher kutusunu –Sarah bunun Evelyn’e ait olduğunu anlamıştı– karıştıırken, pencereden vuran ışıktaki adamın geniş sırtı bir silüet halini almıştı. “Fakat bunları sonra anlatacağım.”

Ian kutuyu kapattı ve Sarah’ının önünde diz çöktü. “Annem için yaptıklarını asla unutmayacağım, Sarah. Sadece son dönemdekileri değil, tüm yıllar boyunca, ayrıldığımızdan sonra bile. Ona karşı ne kadar iyi olduğunu hiç unutmayacağım. Seni çok severdi.”

Sarah duygulanarak başını salladı.

“İşte, bu senin.” Elini tuttu ve onun avucuna bir şey bıraktı. Ucunda zümrüt bir pendentif olan altın bir zincirdi bu. “Bunun onun için anlamı büyüktü. Babam bunu ona...”

“İlk evlenme yıl dönümlerinde vermiş,” dedi Sarah fincanını bırakıp pendentife dokunarak. Onun için bu kadar anlamlı olan bir şeyi ölürken Sarah’ya bırakması ne hoş, ne içten bir davranıştı. “Bana anlatmıştı. İkisinin de şık giyindiği şu resimde bunu takıyordu.”

Ian çabucak gözyaşlarını sildi. “Doğru. Bunu senin almanı istedi.”

“Teşekkür ederim. Çok güzel. Bunu hep saklayacağım.” Avucunu kapattı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Artık gitmeliyim. Çok teşekkür ederim. Konuşacak bir arkadaşaya ihtiyaç duyarsan nerede olduğumu biliyorsun.” Sarah ayağa kalktı ve kapıya doğru kararsız birkaç adım attı; kalbi kurşun gibi ağır, bacakları ahşap kadar sertti.

“Bekle,” dedi Ian. “Sana söylemem gereken bir şey daha var.” Sarah durdu ve ona döndü.

Ian elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Annem ölmeden önce bana bir şey söyledi. Bu, aslında onunla son mantıklı konuşmamızdı ve senin hakkındaydı.”

“Ah, öyle mi?” Sarah meraklandı ve yanındaki koltuğun kenarına çöktü.

“Seni sevdiğimi biliyordu.” Duraksadı, belli belirsiz gülümsemi, sonra gözlerini çekip ellerine baktı. “Seni sevdiğimi ona söylememe gerek yoktu. Sadece biliyordu işte.”

Sarah dudaklarını sıkıca kapatıp gözlerini yumdu. Duygularını açıkça belirtmiş olmasına rağmen Ian neden onunla bu şekilde konuşmakta ısrar ediyordu ki? Bu, ikisi için de eziyet vericiydi. Gözlerini açtı. “Ian...” dedi nazik bir sitemle ama cümlesini bitiremedi.

Ian devam etti. “Bana dedi ki: ‘Kendi mutluluğun pahasına da olsa onun mutluluğuyla sen de mutlu ol.’ Elbette onun ne demek istediğini biliyorum. Benim asla mutlu olamayacağım anlamına gelse bile senin ve Cahal için mutlu olmam gerekiyor.”

“Ah Ian, böyle söyleme lütfen,” dedi Sarah yumuşak bir tavırla. “Dışarıda bir yerlerde sana uygun birileri de var. Sadece henüz onu bulamadın.”

“Belki var, belki yok.” Ian avuç içlerine baktı. “Ama son iki hafta boyunca annemin bu sözleri üzerine biraz düşündüm. Aslında yalnızca bunu düşünüp durdum ve bir karara vardım.”

Sarah’nın kalbi hızlandı. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Ian boğazını temizledi. “Annem gittikten sonra buranın, Ballyfergus’un benim için hiçbir anlamı kalmadı.” Durup yutkundu. “Ve senin Melbourne’e gidememenin tek nedeni de benim, peki bu engelin ortadan kalkmasına ne dersin?”

“Nasıl?” dedi Sarah korkuyla. Çocukları Melbourne’e götürmesine izin verdiğini mi söylüyordu? Öyle olsa bile çocuklar babaları olmadan mutlu olamazlardı. Onları babalarından ayırdığı için Sarah’yı suçlardı. Tüm varlığıyla Cahal’ı seviyor olsa da çocukları, çok sevdikleri babalarından ayıramazdı. O zaman

neyi kastediyordu? Korkunç bir düşünce düştü aklına. Kendi hayatından bahsetmiyordu ya? Sarah kalbi deli gibi atarken elleriyle yüzünü kapattı.

Ian mavi gözlerini ona dikti. “Benim de Avustralya’ya gelmeme ne dersin?”

“Melbourne’e mi?” Sarah’nın yüzünü birden ateş bastı. “Ciddi olamazsın, Ian.”

Ian kocaman ellerini avuçları yukarıyı gösterecek şekilde kaldırdı ve odayı işaret etti. “Burada benim için ne var, söyle-sene, Sarah? Raquel gitti, annem gitti, bu evden nefret ediyorum ve işimden de bıktım. Benim için yeni bir başlangıç olacak bu. Hepimiz için.”

“Hepimiz mi?” dedi Sarah, midesine bir şeylerin battığını hissediyordu.

“Elbette birlikte değil.” Ian gergin bir biçimde güldü. “Size yakın bir yerlerde bir ev bulurum, böylece çocukları kolayca görürüm. Senin ayağına dolanmayacağım, merak etme, Sarah. Ben de orada kendi hayatımı kurarım.”

Sarah söylediklerine inanmakta güçlük çekerek, şaşkın şaşkın Ian’a baktı. “Peki çocuklarla konuşun mu?”

“Hayır, henüz konuşmadım. Ama ikimiz de orada, yanlarında olduktan sonra bunun onlar için sorun olacağını sanmam. Tabii Becky’yi, büyükbabalarını ve Vi’yi özleyeceklerdir ama tatillerde gelebilirler, öyle değil mi?”

Birden kalbi, sanki bir barajdan dolup taşan sular gibi acısını bir kenara iterek mutlulukla doldu. Başının döndüğünü hissetti, hafiflemişti, düşünceleri düzensiz ve karışık; mutluluk, suçluluk duygusu ve korku onun kalbinde yer edinmek için birbiriyle yarışıyordu. Aniden ayağa kalktı, sonra yeniden oturdu ve elle-riyle yüzünü kapattı. Hemen gözyaşlarına boğuldu ama bu defa mutluluktandı.

Sonra aniden coşkusu geçiverdi. Gözyaşlarını silip Ian'a baktı. "Böyle bir şeyi teklif etmen çok tatlı ama anneni daha yeni kaybettin. Düzgün düşünmüyorsun."

Ian'ın dudağının bir kenarı kıvrıldı ve yüzünde bir tebessüm belirdi. "Bana hep ne düşünmem gerektiğini söylemeye çalıştın, Sarah. Ama yanılıyorsun. Daha önce düşüncelerim hiç bu kadar net olmamıştı. Seni seviyorum ve seni mutlu edemeyeceğimi biliyorum. Fakat Cahal bunu yapabilir. Neden ikimiz de perişan olalım ki?"

Sarah ona yaklaştı ve önündeki kahve masasına oturup ellerini dizlerinin arasına koydu. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Başka kimse için yapmam."

"Ama Cahal'dan nefret ediyorsun."

Ian başını iki yana salladı. "Hayır, yanılıyorsun, ondan sırf sen ona âşıksın diye nefret ederdim."

Sarah'nın kalbi suçluluk duygusu ve minnetle doldu. "Ah, Ian. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Sanırım biliyorum."

"Bu iyiliğini ödeyemem."

Ian başını salladı, gözleri yaşla dolmasına rağmen gülümsedi. Sarah yerinden fırlayıp onun saçsız başının üzerine bir öpücük kondurdu. "Sen iyi ve nazik bir adamsın, Ian Aitken. En iyisinden. Ve bir gün bunun için biri sana âşık olacak."

"Evet, tamam. Şimdi gidip Cahal'a haberi versen fena olmaz, değil mi?" dedi Sarah'ya bakmadan.

"Evet, hemen gitmeliyim." Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu sabah tartıştık. Ona çok aptalca şeyler söyledim." Saatine baktı. "Tanrım, uçağı üç buçuk saat sonra kalkıyor!"

Kapıya koştı, sonra dönüp Ian'a baktı. Adamın başı, sanki Sarah'nın yüzüne bakmak istemiyormuş gibi hâlâ eğikti. "Bu iyiliğini asla unutmayacağım, Ian," dedi ve sessizce odadan çıktı.

Arabaya bindikten sonra yolcu koltuğunda duran cep telefonunu aldı. Cahal'ı aradı ama cevap vermedi. Telefonu yana atarak motoru çalıştırdı ve lastikleri asfaltta bağırarak uzaklaştı.

Grace Bulvarı'ndaki ev kilitliydi. Sarah evin etrafında dolaştı, her bir penceresinden içeriye baktı. Yatak takımı çıkarılmıştı ve Cahal'ın tüm eşyaları gitmişti. Hemen evin ön tarafına döndü, cebinden telefonunu çıkardı ve başka bir numara çevirdi.

"Jessica," dedi nefes nefese arabaya koşarken. "Cahal havalanına gitmek için yola çıktı mı?"

"Az önce onu taksiye binerken gördüm. Neden? Ne oldu?"

"Sonra açıklarım."

Telefonu kapattı. Belfast International'dan uçuyorlardı. Havaalanı Templepatrick'in hemen dışındaydı ve mesafe aşağı yukarı Belfast şehir merkezi ile Ballyfergus'un arası kadardı. Hızlı giderse zamanında yetişebilirdi... Ana yolda gaza asıldı. Güvenli olmayan yerlerde sollama yapma isteğine direnmek için mücadele ederken sırtından terler boşanıyordu. Yol, yavaş süren yaşlı sürücülerle doluydu. Feribottan inmiş kamyon konvoyları hırıldayarak yavaş yavaş kasabanın dışına yönelmişti. Ara sıra karşılaştığı traktörler ise umursamazca ağır ağır ilerliyordu. Sarah gözünü bir yandan da saatten ayırmıyordu.

Kırk dakika olmasına rağmen Sarah'ya saatler sürmüş gibi hissettiren, eziyet verici bir yolculuğun ardından sonunda havaalanının park yerinde durdu. Arabasını bulduğu en yakın yere park etti ve saçları ardında çılgınca uçuşarak, kulaklarında deli gibi akan kanının sesiyle check-in salonuna koştu.

İçeri girince biraz soluklanmak ve etrafına bakınmak için durdu. İş adamları, aileler ve Larnaca'daki bekârlığa veda partisine gitmek için check-in yaptıran, pembe bluzlar giyip parlak gümüş rengi kovboy şapkaları takmış bir grup kadından oluşan kalabalığın arasında umutsuzca Cahal'ın yüzünü görmeye çalıştı. Fakat o, hiçbir kuyrukta değildi. Derken giden yolcu kısmına açılan kapının orada, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan hemen

önce Cahal'la aynı boy ve kiloda olan bir adam gördü. Salonu koşarak geçip köşeyi döndü, neredeyse kontrol masasındaki kadın memura çarpıyordu.

"Biniş kartınız lütfen," dedi kadın.

"Şey... kartım yok. Benim sadece şu adamla konuşmam lazımdır," dedi çabucak, Cahal'ın gözden kaybolmakta olan sırtını işaret ederek.

"Üzgünüm, hanımefendi ama bu alana girebilmeniz için biniş kartına ihtiyacınız var."

"Cahal!" diye bağırdı. "Buradayım!" Cahal duymadı, Sarah kontrol masasını birkaç adım geçti ve bu defa neredeyse binadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Cahal! Buraya bak!" Adam başını çevirdi ama Cahal değil, takım elbiseli başka bir iş adamıydı. Sarah'nın yüreği sızladı.

"Hanımefendi, biniş kartınız olmadan bu sınırı geçemezsiniz," dedi memur ve o ne olduğunu anlayamadan iki güçlü kol onu sırtından yakaladı. "Sakin ol, canım," dedi bir ses kulağına, Sarah utançla iki büklüm oldu.

"Üzgünüm. Onu başkası sanmıştım."

Onu tutan kollar gevşedi ve Sarah döndüğünde uzun, iri yarı ve kırmızı yanaklı olmasına rağmen sevecen gözleri olan güvenlik görevlisiyle yüz yüze geldi. Adam onun pis eşofmanlarına ve spor ayakkabılarına baktı, paçozun teki olduğunu düşünmüş olmalıydı. "Onun erkek arkadaşım olduğunu sanmıştım," dedi Sarah ikna edici olmayan bir ses tonuyla.

Adam gözlerini kısıp baktı ve "Bugün uçuşun var mı?" diye sordu. Sarah başını iki yana salladı.

"O zaman binayı terk etmeni istemek zorundayım. Hadi canım, bu taraftan." Kolunu tutuyordu ama sıkılmıyordu.

Adam check-in salonuna kadar ona eşlik etti. Herkes dönüp gürültünün kaynağına bakınca Sarah yerin dibine geçmiş olmayı diledi. Sonra bir kadın sesi duydu.

"Sarah?"

Başını kaldırdığında, cambaz ayaklığı gibi uzun bacaklarının üzerinden ona bakan Jody'yi gördü, gülümseyişiyle kocaman dişleri açığa çıkmıştı. Sarah önce içinden homurdandı ama sonra neşelendi. Cahal nereye giderse Jody de onun yakınında olurdu. Kadının arkasını görebilmek için dikleşti ama Cahal'dan hiç iz yoktu.

Jody ona doğru yaklaştı ve manikürlü muntazam parmak uçlarıyla mükemmel çenesine dokunarak, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu

Güvenlik görevlisi aniden durdu. Jody'nin buyurgan bir sesi vardı.

"Şey, ben... Cahal'ı arıyordum," dedi Sarah.

"Ah, işte burada," dedi Jody bir adım yana çekilerek. Cahal bir anda ortaya çıktı ve şaşkın şaşkın Sarah'ya baktı, lacivert takım elbisesi ve mavi gömleğinin içinde, bir elinde valizi, diğerinde paltosuyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Sarah birden gözyaşlarına boğuldu.

"Demek erkek arkadaşın bu, tatlım?" dedi güvenlik görevlisi.

Sarah başını salladı ve adam onun kolunu bıraktı. Ve Sarah birden Cahal'm onu saran kollarını hissetti. Yüzünü onun boynuna dayadı, tuzlu gözyaşları adamın gömleğinin yakasına kadar aktı. Cahal baharat ve sabun kokuyordu, sırtındaki elleri onu sıkıca ve sağlam bir şekilde tutuyordu. Uzunca bir süre onu bırakmadı, sonunda Sarah kendisini toparlayınca ayrıldılar. Cahal'ın valizi ve paltosu ayağının dibindeydi ve yüzü kederliydi. "Ne var, Sarah? Bir şey mi oldu?"

"Sanırım sizi yalnız bıraksam iyi olacak," dedi güvenlik görevlisi. "Ama bunu bir daha yapayım deme, duydun mu beni? Bir dahaki sefere tutuklanırsın."

"Tamam," dedi Sarah mahcup olarak. Adam gittikten sonra Cahal'a gülümsedi. "Doğru dürüst vedalaşmadan gitmene izin veremezdim, değil mi?"

Cahal, Sarah'nın saçına dokundu. "Bu sabah tartıştığımız için üzgünüm."

"Ben de. Ama şimdi boş ver bunu." Bir elini onun göğsüne koydu. "Cahal, sana harika haberlerim var."

"Jody! Cahal!" Kuyruğun önünden birileri onlara seslendi. "Check-in yapma zamanı."

Cahal, Sarah'nın ellerini tuttu. "Ne haberi, Sarah?"

"İnanamayacaksınız! Ian, Melbourne'e taşınıyor!"

"Ian da kim?" dedi Jody.

Cahal gözlerini dehşetle açarak başını ileriye uzattı. "Yani göç mü ediyor?"

Sarah yüzündeki kocaman, aptal sırtışı silemeden başını salladı. "Evet. Evelyn öldükten sonra onun için burada hiçbir şeyin kalmadığını söyledi. Çocukları Avustralya'ya götürmeme nedenimin de kendisi olduğunu biliyor."

Cahal'ın dudaklarında şüpheli bir gülümseme belirdi ve daha sonra bu gülümseme göz kenarları kırışana kadar ağır ağır tüm yüzüne yayıldı. Sarah daha önce onu hiç böyle mutlu görmemişti. "Yani bu, Melbourne'e taşınacağın anlamına mı geliyor?"

Sarah içinde bir heyecanın, bir bulaşık tasındaki kabarcıklar gibi köpürdüğünü hissetti. "Evet!" diye bağırdı olduğu yerde zıplayıp ellerini birbirine çarparak. "Evet!"

"Ah sevgilim, duyduğum en iyi haber bu." Cahal ona sıkıca sarıldı ve ayrılırlarken, "Peki ama bunu neden yapıyor?" diye sordu.

"Kendisinin beni mutlu edemeyeceğini ama senin mutlu edeceğini bildiğini söyledi." Cahal, Sarah'nın alnına düşen bir saç tutamına dokundu ve üzgün üzgün gülümsedi. "Zavallı, Ian. Seni çok seviyor olmalı. Belki de benim sevdiğim kadar. Sen hep onun iyi bir adam olduğunu söyledin, aslında böyle bir şey yapabilecek çok fazla adam tanımiyorum."

"Cahal," dedi Jody soğuk bir tavrıyla. "Check-in kapanıyor. Uçağı kaçıracağız."

“Sen git Jody,” dedi Cahal gözlerini Sarah’dan ayırmadan. “Ben kalıyorum.”

Jody saçını savurdu, daracık eteğinin içindeki kalçalarını şımarık şımarık sallayarak ve valizinin tekerleklerini döşemede takırdatarak ayağını yere vura vura yürüdü.

“Birileri pek mutlu olmadı,” dedi Sarah kıkırdayarak. Cahal gözlerini devirerek Jody’ye baktı.

“Peki ya oğlanlar?” dedi.

“Bir günden bir şeycik olmaz, değil mi?” dedi Cahal, burnunu Sarah’nın boynuna sürterek. “Konuşacak çok şey var. Gelecek planları yapmamız gerek.”

Yirmi Birinci Bölüm

“Kıl payı kaçırdın onları, ahbap,” dedi Brady, bol sörf şortu ve parmak arası terliklerle kapıyı Cahal’a açtıktan sonra. “Adele çocukları alışveriş merkezine götürdü. Tom yine boy attı ve ayak-kabıları artık ayağına küçük geliyor. Yine!” İçtenlikle güldü ve elini göbeğinin üzerine koydu.

“Aslında, Brady, görüşmek istediğim kişi sensin, oğlanlar değil.”

“Ah, tamam. Öyleyse içeri gel.” Antrede sallana sallana ilerleyerek evin merkezi olan, açık mutfağın da dâhil olduğu oturma odasına girdi ve Cahal onu takip etti.

Brady buzdolabını açtı ve “Bira ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Adam buzdolabını kapatıp, “Senin için ne yapabilirim?” dedi etli kollarını kavuşturarak.

Cahal ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. Bugün buraya gelmesi hiç de kolay olmamıştı. Eve bir ay önce gelmişti ve Brady’ye yapacağı –uzun süredir ertelediği– bu ziyaret için cesaretini henüz toplayabilmişti. Boğazını temizledi. “Nereden başlayacağımı pek bilemiyorum, Brady.”

Brady başını kaldırdı ve merak içinde ona baktı. “Hikâyenin başlangıcı genellikle en iyi yerdir,” dedi içtenlikle ve tezgâha yaslanıp bekledi.

Cahal normalde dalga geçeceği ama o gün zekice ve mantıklı gelen bu yalın bilgelige gülümseyerek karşılık verdi. “Adele

seninle birlikte olmaya başladığında ben pek de iyi bir durumda değildim. Evime taşınmana da epey içlerime sığmadım.” Durup bir an için odaya göz gezdirdi. “Çocuklarıma yanına.”

Brady iri başını sallayarak onun bu sözünü onayladı. “Kolay olması beklenemezdi zaten.”

“Ve oğlanlar senden hoşlanmaya başladıkça daha da kıskanç hale gelmiştim.”

Brady şaşırarak göründü. “Neyi kıskanıyordun ki?”

“Onlarla ilişkini ve benim değil de senin onlarla yaşıyor oluşunu.” Ayakkabılarına baktı. “Bazen seni benden daha çok sevdiklerini de düşündüm.”

Brady homurdandı. “Sen onların babasıydın. Seni seviyorlar.”

“Biliyorum. Ama sanırım... söylemeye çalıştığım şey... Özür dilemeye çalışıyorum, Brady. Aptalın teki olduğum için. Zamanında sen ve Adele için işleri pek de kolaylaştırmadığımı farkındayım.”

Brady söylenenleri yanaklarını havayla doldurup sonra nefesini vererek onayladı.

Cahal devam etti. “Yalnızca, Adele seninle evlendiği için mutlu olduğumu söylemeye çalışıyorum. Onu benden daha çok mutlu ettin, sanırım. Bundan ve oğullarım için yaptığın her şeyden dolayı sana teşekkür etmek istiyorum. Minnettarım.”

Brady gözünü kırptırdı ve sağ gözünün iç kenarını şişman ve iri parmaklarından birinin ucuyla dürttü. “Onlar iyi çocuklar.”

Cahal ayaklarına baktı. “Sonuçta farklı yapıda insanlarız, Brady ve çocukların senin gibi bir üvey babaya sahip olarak neler kazandıklarını artık anlayabiliyorum.”

Brady burnunu çekip pencereden dışarı baktı. “Beni utan-dırıyor sun.”

“Amacım bu değil. Senin ve benim pek de iyi bir başlangıç yaptığımız söylenemez ve merak ediyordum da... Belki de buna, yani bize bir şans daha verebilirsin. Birbirimizin en iyi dostu olmamızı beklemiyorum elbette ama bilirsin işte, arayışla düzeltsek hiç de fena olmaz.”

Brady birkaç dakika boyunca ona baktı. “Elbette, ahbab. Ben de çok isterim. Aynı şekilde çocuklar ve Adele de.” İlerledi ve Cahal’ın sırtına öyle sert vurdu ki adam öne doğru sendeledi.

Kendini toparlayan Cahal sırtıttı. “O zaman bir bira içmeye ne dersin?”

Brady de ona sırtıttı. “Hiç sormayacaksın sandım.” Buzdolabını açtı, tek eliyle iki şişe bira aldı ve diğeriyle kapaklarını ustalıkla büküp açtı. Başıyla odanın diğer köşesindeki büyük ekranlı televizyonu işaret etti. “Birazdan ragbi maçı başlayacak. Geelong yarı finalde St Kilda’yla oynuyor. Neden kalıp seyretmiyorsun?”

Sarah raftan fotoğrafı alıp gülümsedi. Noel zamanı Melbourne’de, Chelsea Beach’te çekilmişti. O ve Cahal’ın arasında Molly ve Lewis duruyordu ve ellerinde tıpkı Brady, Adele, onun üç çocuğu ve Brady’nin yetişkin kızı Michelle’in elindeki gibi kocaman dondurmalar vardı. Hepsinin yüzüne büyük bir gülümseme yayılmıştı. Sıra dışı bir aile olsalar da hiç değilse bir ailelerdi. Mutlu ve heyecan verici bir ziyaret olmuştu. İlk andan itibaren Adele ve Brady’den hoşlanmıştı. Her ikisi de aklı başında insanlardı ve Sarah’ya kalırsa Cahal’ı mutlu görmekten gerçekten de çok memnunnlardı. Şimdiyse, o fotoğrafın çekilmesinden üç ay sonra, Sarah orada durmuş hayatını paketleyip mukavva kutulara dolduruyordu.

“Sence yanıma bunu da alayım mı, anne?” dedi Molly, altında dapdar bir kot pantolon, elinde biri beyaz, biri kırmızı iki polar mont tutarak. “Yoksa bunu mu alayım?”

Sarah fotoğraf çerçevesini balonlu naylona sardı ve onu da diğerleriyle birlikte sağlam mukavva kutuya tıktırdı. “Uzun bir uçuş olacak ve üstümüz kirlenecek. Kırmızı fazla leke göstermez.”

Lewis elinde Nerf marka oyuncak silahıyla odada dolaşıyor, nişan alıp yumuşak sünger mermiyi Molly’nin poposuna fırlatıyordu. Kızıl saçlarını Mohikan tarzı jölelemişti.

“Kes şunu, Lewis,” diye bağırdı Molly polar montları yere fırlatarak. “Anne, şunun ne yaptığına bir baksana! Yine saç jölem-

den mi kullandın, seni küçük sürüngen?” Lewis’e doğru hamle yaptı ama çocuk yana çekilip kurtuldu.

“Lewis, ablana böyle davranma,” dedi Sarah kahkahasını bastırarak ve polar montları yerden kaldırdı. “Molly, sen de daha hoşgörülü olmaya çalış.”

Lewis siren benzeri sesler çıkararak odanın içinde sağa sola hücum ediyordu. Molly epey dertliymiş gibi iç geçirdi, ellerini beline koydu ve gözlerini devirdi. “Ama çok rahatsız edici, anne. Ben onun odasına bir kez bile girip jölesini kullanmadım.”

“Çünkü benim jölem yok,” dedi Lewis dilini çıkararak.

“Yeter artık!” diye bağırdı Sarah. “Buraya gelin, ikiniz de.” İki çocuk da isteksizce yaklaştı, Lewis’in yüzünde hınzır, Molly’ninkinde ise kızgın bir ifade vardı. Sarah her iki çocuğunu da kollarıyla sarıp kendine çekti. “Hadi ama, siz de sarılın.” Birbirlerini kucakladılar ve Sarah onların kokusunu içine çekerek başlarının üst kısmını öptü. Bebeklik yılları çoktan geride kalmıştı ama kokuları da tıpkı yüzleri gibi ona hâlâ tanıdık geliyordu. “Düzgünce sarılana kadar sizi bir yere bırakmıyorum.”

Etrafındaki kollar daha da sıkılaştı ve ilk ayrılan Molly oldu. “Tamam anne. Yeter,” dedi gülümseyişini bastırmaya çalışarak.

“Böylesi daha iyi,” dedi Sarah. “Tabii ki birbirinizi seviyorsunuz, değil mi?”

Lewis kıkırdadı ve Molly sesini öfkeli yapmaya çalışıp bunu başaramayarak, “Sanırım öyle,” dedi.

“Ama benim sizi sevdiğim kadar değil,” dedi Sarah. “Siz benim hayatımın ışığısınız.” Her iki çocuğun da çenesi hafifçe yukarı kalktı ve memnuniyetle gülümsediler.

“Melbourne’de yaşayacak olmak sizi heyecanlandırıyor mu?” diye sordu.

“Evet!” diye bağırdı ikisi de aynı anda.

“Oraya gittiğimizde yapacak çok işimiz olacak.”

“Ben her gün havuzda yüzeceğim!” dedi Molly. Varlıklı ailelerin yaşadığı bir semtte kiralık bir ev bulmuşlardı. Gerçi onlara

pahalıya mal oluyordu ama çok sürmeyecekti. Cahal kendi dairesi için bir alıcı bulduğunda ve Sarah da evini sattığında birlikte bir yer alabileceklerdi.

“Tom’la Nerf silahı savaşı yapacağım.” Çocuklar Noel’de Cahal’ın üç oğluyla tanışmıştı, araları da şimdiye kadar gayet iyiydi. Lewis’in onlara hemen kanı kaynamış, Tom’un en iyi arkadaşı olduğuna ve hayranlık duyduğu kahramanın da havalı Jed olduğuna karar vermişti. Molly biraz daha temkinliydi ama bu da onun yaşındaki bir kızdan beklenebilir bir davranıştı.

“Hımm, okul iki haftaya açılıyor,” dedi Sarah. “Okul üniformaları ve her birimizin bir doktora ve dış hekimine kaydolmamız gibi ayrıntılar beni daha çok düşündürüyor.” Kaşlarını çattı, daha şimdiden son derece uzun olan “yapılacaklar” listesine eklemesi gereken başka bir şey olup olmadığını düşünüyordu. “Ah, okula giden otobüsleri de öğrenmemiz lazım.”

Molly ve Lewis birbirlerine baktı. “Tabii eğlenceli bir şeyler de yapacağız,” diye ekledi Sarah. “İşe başlamam birazcık zaman alacak.”

Cahal kollarındaki kutunun ağırlığıyla sendeledi, gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve alnından ter damlıyordu. “Molly’nin odasındaki son kutu da bu. Hey, bunun içinde ne var, Molly?”

“Kitaplar.”

Cahal kutuyu yere koyup kuyruk sokumunu ovuşturdu, sonra da Sarah’nın dudağına bir öpücük kondurdu. “Pekâlâ, ben garaja giriyorum o zaman.”

Sarah elini saçında gezdirdi. “Orada bir sürü eski oyuncak ve bisiklet olacak. Sanırım çoğunun atılması gerek.” Cahal elleri kot pantolonunun sardığı dar kalçalarının üzerindeyken onlara döndü. “Çocuklar, bana nelerin kalacağını, nelerin atılacağını söylemek ister misiniz?”

“Bebeklerim kalsın,” dedi Molly.

“Ben de scooter kalsın istiyorum,” dedi Lewis ve Molly’yle kapıya kadar yarıştılar. Cahal güldü ve Sarah’yı tuttuğu gibi kal-

dırıp sertçe kucakladı. Kadın başı dönüp de onu bırakması için yalvarana kadar onu döndürdü. “Babam ya da Vi Hala her an içeri gelebilir,” dedi kıkırdayarak. “Ya da Becky.” Hepsi de evin farklı bölümlerinde çalışıyorlardı. Ertesi gün nakliye firması gelecekti ve akşam da Sarah’nın hayatının en heyecan verici yolculuğunun ilk aşaması olarak Londra’ya uçacaklardı.

Cahal onu yere bıraktı ve parmakları Sarah’nın tişörtünün kıvrımlarında, kadının göğsü boyunca gezinirken gözleriyle onu süzdü. Sonra onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve derin derin gözlerine baktı. “Seni seviyorum, Sarah.”

“Ben de seni seviyorum.” Sarah ellerini Cahal’ın kot pantolonunun arka ceplerine götürdü ve onun yüzüne baktı. “Biliyorsun, Cahal, ömrümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ailemi bırakacağım için üzgünüm ama birlikte çok mutlu olacağımızı da biliyorum.”

Cahal, Sarah’nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve her ikisi de kadının sağ elinin parmağını süsleyen küçük altın yüzüğe baktı. Birkaç ay sonra evlendiklerinde yüzük diğer tarafa geçecek, üstündeki kalp de iç tarafı gösterecekti. Böylece mutlulukları da tamamlanmış olacaktı.

“Büyükannem seni tanısaydı mutlaka severdi, Sarah. O da tıpkı senin gibi iyi bir insandı.”

Sarah, “Tıpkı senin gibi,” dedi ve gülümsedi. Cahal ise küçük yüzüğün dış hatlarını başparmağıyla okşadı.

Salondan Molly’nin sesi duyuldu. “Gelmiyor musun, Cahal? Saatlerdir burada seni bekliyoruz.”

Cahal sırtıttı ve kadının kalçasına hafifçe bir şaplak attı. “Gitsem iyi olacak.” Sarah onun odadan çıkışını izledi ve bir parçası da Cahal’la birlikte çıkıp gitti. Sanki iki ayrı insan değil de görünmez bir bağla birleşmiş tek bir insan gibilerdi. Yaşamı artık dopdolu ve zengindi, hayata başka bir çerçeveden bakıyordu. Her şey, sanki birileri ışıkları yakmış ya da tüm o yıllar boyunca ardından bı-

raktığı o kirli pencereyi temizlemiş gibi parlak ve berraktı. Cahal olmasaydı hayatını nasıl sürdürürdü, merak ediyordu.

Daha sonra Cahal çöpleri boşaltmaya gittiğinde ve çocuklar da garajda yeni keşfettikleri eski oyuncaklarıyla oynarken Vi Hala, “Çay molası!” diye seslenerek onları çağırdı. Dosdoğru mutfağa giden Sarah tüm dolapların açık, rafların da boş olduğunu gördü. Masanın üzerindeyse beş tane kupa ve ev yapımı, tereyağlı zencefilli kek duruyordu. Gözlükleri burnunun ucuna inmiş, elinde pembe bir sünger olan babası çatal bıçak çekmecesinin içine bakıyordu.

Vi Hala masadaki kupalardan birine çay koyuyordu.” Cahal nerede?” diye sordu Sarah içeri girer girmez.

Sarah soruyu yanıtladıktan sonra, “Ah, bilseydim beklerdim,” dedi Vi Hala.

“O da sonra içer,” dedi Sarah, Avustralya’ya taşınma planını kabullenmekle kalmayıp şimdiye dek Cahal’a karşı son derece medeni davrandığı için halasına hayranlık besliyordu. Hatta mutfakta o gün yaşadığı duygu patlaması için Cahal’dan özür bile dilemişti. Aynı gün Sarah nihayet görev duygusunun ve kendini feda etmenin anlamını da öğrenmişti.

“Mutfak çekmecelerini hiç temizlemiyor musun sen?” diye sordu babası elindeki kırıntıları silkelerken. “Buradaki pisliği görmen lazım.”

Sarah zoraki bir biçimde gülümsedi. “Sen o işlerle uğraşma, baba,” dedi masada her zamanki yerini alırken. “Satış fiyatına herhangi bir etkisi olmaz nasılsa.”

Babası iç geçirip kaşlarını çatı. “Umarım olmaz,” dedi elindeki süngerini lavaboya fırlatarak. Yanlarına gelip pantolonunun diz kısmının hemen üstündeki kumaşı tuttu ve masaya oturmadan önce hafifçe iç geçirerek bir iki santim yukarı çekti. Üzerlerinde yaşlılık lekeleri bulunan ellerinden birini dizinin üstüne, diğeriniyse masaya koydu.

“Evet, tatlım,” dedi babası gözleri dolmuş halde ona bakarak. “Yarın yepyeni bir hayata başlıyorsun. Umarım mutlu olursun.”

Bir an durdu ve lavabonun yanında çaydanlıktaki suyu tazelemekte olan Vi Hala'ya baktı, kadının başı dönük olduğu için Sarah onun yüzünü göremiyordu. "Ben ve halan elbette seni ve çocukları çok özleyeceğiz."

Sarah'nın boğazına sert bir yumru düğümlendi. Çünkü mutluluğunun, babasının ve halasının mutluluğuna mal olduğunu biliyordu. Bu metanetli tutumlarından ötürü onlara sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Vi Hala elindeki çaydanlığı donuk bir çınlama sesiyle ocağın üzerine bıraktı ve David'in karşısına oturdu. "İan'la beraber buranın anahtarlarını aldığınız günü hatırlıyorum," dedi ve Sarah'nın babası başıyla onaylayarak dalgın biçimde gülümsedi.

"İan'la işler yürümediği için üzgünüm," diye devam etti Vi Hala ellerine bakarak. "İkiniz için de büyük umutlarım vardı. Ayrıca gerçek aşkına kavuşmak için tüm bu yıllar boyunca beklemek zorunda kaldığın için de çok üzgünüm."

Sarah elini halasının elinin üzerine koyup nazıkçe sıktı; Vi Hala'nın, hayatının gerçek aşkını kaybetmiş olduğunun farkındaydı. "Üzülmene gerek yok, Vi Hala. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Vi başını kaldırıp gülümsedi. "Bunu söylemene çok sevindim, Sarah. Benim için anlamı çok büyük."

"Senin tüm bu süreçte bu kadar iyi olabilmenin de benim için anlamı çok büyük. Özellikle de çocukları götürmeme rağmen bana karşı tavırların..."

Herkes birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonunda, "Biz hep senin mutlu olmanı istedik, Sarah," dedi babası boğuk bir sesle.

Sarah'nın boğazı yanıyor, kirpiklerinde yaşlar toplanıyordu. "Biliyorum, baba."

"Annen de böyle isterdi."

Sarah, Vi Hala'nın elini bıraktı ve konuşmasına devam eden babasının elini tuttu. "Sadece bilmeni istiyoruz ki... biz..."

Devam edemedi, bunun üzerine cümleyi kalın camlı gözlüğünün arkasından gözlerini kırıştıran Vi Hala tamamladı. “Sen her ne yapıyorsan onun doğru olduğuna inandığımızı bilmeni istiyoruz.” Ağabeyine baktı. “Doğru olan tek şey bu. Hepimiz açısından. Eğer burada kalmış olsaydın... Şey, baban ve benim Mulvennalar hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun.”

“Evet,” dedi yeniden sakinleşen babası. “En iyisi bu, tatlım.”

Antreden yaklaşmakta olan Becky’nin sesiyle hepsi doğruldu. Sarah babasının elini bıraktı ve yaşlarla dolan kirpiklerini ustalıkla sildi.

“En iyi olan ne?” diye sordu Becky içeri girip Sarah’nın karşısına çökerek.

“Cahal’la evlenecek olması!” dedi Vi Hala neşeyle ve çayından içti.

“Elbette öyle.” Becky zencefilli kekten bir dilim alıp yarısını ağzına tıktırdı. “Tanrım, açlıktan ölüyorum,” dedi ağzındaki çiğneyerek. “Bugünlerde ne yesem doymuyorum.”

“Kendine hâkim ol, kızım. Şişmanlayacaksın,” dedi Vi Hala. Becky gözlerini devirip ağzına bir parça daha zencefilli kek tıktırdı ve Sarah gülümsedi.

“Peki ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?” diye sordu babası.

“Avustralya’ya vardktan sonraki dokuz ay içerisinde evlenmemiz gerekiyor,” dedi Sarah elindeki çay kaşığıyla oynarken. “Biz de Noel’de evlenmek istiyoruz. Nikâh dairesinde sessiz sedasız bir tören olacak ama sizin gelmenizi çok isterim,” dedi ve hızlıca ekledi: “Cahal’ın ailesinden kimse gelmiyor.”

Babası Vi Hala’ya baktı ve “Ben gelmemek için bir neden görmüyorum,” dedi. “Sen ne dersin, Vi?”

“Noel zamanı ziyaretlerine gitmek güzel olur.”

Bunun üzerine Sarah canlandığını hissetti. Hayır diyeceklerinden korkmuştu.

“Peki gösterişli bir düğünün olmadığı için üzölmeyecek misin?” diye sordu Becky.

Sarah'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Üzerimde bahçıvan kıyafetleriyle bir kanalizasyonun ortasında bile onunla seve seve evlenirdim, Becky."

Daha sonra hareketsiz ve sessiz evin içinde tek başına kaldığında Sarah salonda öylece durdu; tüm hayatı, etrafta duran mukavva kutulara tıkıştırılmıştı. Sekiz yıldır aynı yerde duran halının koyu deseninin üzerine vuran öğleden sonra güneşinin ışığında toz zerreleri daireler çizerek uçuşuyordu. Bahçede kardelenler boyunlarını büküp solmuşlardı, keçi söğüdünün beyaz pamukları neredeyse bitmişti. Bir ay içerisinde kiraz ağacı bereketli, pembe çiçeklerle ağırlaşacaktı ve sarı nergisler ve kırmızı laleler kendilerine yer açmak için itişip duracaklardı.

O ve çocuklar ise mevsimlerin tersine döndüğü ve her şeyin onlar için yepyeni olduğu, dünyanın diğer ucunda bir yere gideceklerdi. Sarah ayak ucuna basarak kendini artık ait hissetmediği o evden sessizce çıkıp kapıyı kilitledi.

Daha sonra babasının evindeki sıkışık yemek odasındaki masanın üzerinde, ömürlerinin çoğunu köşedeki vitrinde geçiren, anne ve babasının düğünde kullandığı yemek takımının ve kristal bardakların olduğunu gördü. Vi Hala masaya son dokunuşlarını yapıyor, tuz ve biberi koyup metal tabak altlıklarını yerleştiriyordu.

"Sen o kadar badire atlatmışsın, Vi Hala," dedi Sarah. "Bu ise sadece bir taşınma."

Vi Hala başını kaldırdı ve üzgün gözlerine rağmen neşeyle, "Şimdi yemek zamanı," dedi. "Ve uzun zamandan beri ilk defa aile olarak sofraya oturacağız."

"Son yemek," diye yorumladı Sarah, sesi boğazında düğümlenmişti.

Vi Hala yaklaşıp yanında durdu ve birlikte masayı incelediler. "Öyle de diyebilirsin." Sarah'nın omuzlarını bir an için sıktı ve sonra devam etti. "Bu yüzden bırakalım da iyi bir yemek olsun."

Arka kapı gürültüyle açıldı ve ikisi de gidip baktı. Çocuklar neredeyse dedelerine çarpacak şekilde antrede koşuşturdular. “Hey, sakın olun bakalım!” diye bağırды adam gülerек.

Önce Cahal girdi kapıdan, ceketsizdi ve elinde beyaz poşetler vardı, kol kasları iyice belirginleşmişti. Odayı Hint yemeğinin kokusu doldurdu. Sırıtıp Sarah’ya göz kırptı. “Bunları nereye koyayım?”

“Ben alayım,” dedi Vi Hala telaşla. Bir poşeti elinden aldı, Cahal omzunun üzerinden başparmağıyla arkasını işaret etti ve Sarah’ya, “Yoldan da iki kaçak topladım. Ian’ın arabası da evin önünde,” dedi.

Hemen arkasından Tony ile Becky içeri girdi. Tony omzunun üzerinden Becky’ye bir şeyler söyledi, kadın kıkırdadı, sonra hafifçe kendi ağzına vurdu. Tony, yoğunlaşmadan dolayı üzeri nemlenen, bir elindeki kırmızı şarap ve diğer elindeki beyaz şarap şişesini uzattı. “Umarım sakıncası yoktur, David ama bunları aldım.”

David kıs kıs güldü. “Hiç fark etmez, Tony, o şeyleri bana içirme yeter! Sanırım çekmecede bir tirbuşon vardı.”

Tony gidip çekmeceyi karıştırdı, eski bir tirbuşon buldu ve şarabın mantarına yerleştirdi.

Sonra arka kapıda Ian belirdi, üzerinde şık bir lacivert ceket ve taba rengi pantolon vardı. İki elinde birer kutu Thornton’s çikolatasıyla eşikte kararsızca duruyordu. Sarah kapıya yaklaşıp gülümsedi. “İçeri girsene, Ian. Dışarısı biraz soğuk, değil mi?”

“Evet.” Ian artık dolu olan odaya girip gülümsedi. “Noel sabahındaki kiliseye dönmüş burası!”

Herkes güldü, Lewis, “Baba!” diye bağırды. Sonra büyükbabasını itiştiyerek kendisine yol açtı ve kollarını Ian’ın beline doladı. Ian eliyle çocuğun saçlarını karıştırdı, sonra Molly’ye dönüp, “Peki benim kızım bugün nasılmış?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyor!” dedi Molly.

“Pekâlâ, şu yemekler soğumadan herkes masaya!” dedi Vi Hala.

“Bunlar senin için, Vi,” dedi Ian çikolataları ona uzatarak. “Beni davet ettiğin için teşekkürler.”

“Ah, bunlar çok güzel, oğlum. Teşekkür ederim. Ama sadece küçük bir yemek bu. Hiç zahmet etmeseydin,” dedi Vi Hala ama aynı zamanda yüzü memnuniyetle aydınlanmıştı. “Hem bana teşekkür etme, Sarah’ya et. Onun fikriydi.”

Ian gülümseyerek Sarah’ya teşekkür etti.

“Geldiğin için teşekkürler, Ian. Gerçekten çok sevindim,” dedi Sarah sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla, onun bu davranışını ne kadar takdir ettiğini anlamasını umuyordu. Onunla ve Cahal’la aynı masada oturmak onun için kolay olmayabilirdi. Dünyada Ian gibi kendini düşünmeyen çok insan olduğundan şüpheliydi.

Vi Hala ellerini cıırttı. “Herkes gelsin artık. Hadi, yemek odasına geçelim.”

Herkes önlerindeki tabaklarında yiyecek ve bardaklarında içecekleriyle masanın etrafında dirsek dirseğe oturduktan sonra Sarah’nın babası çocukların arasında oturan Ian’a, “Vize başvurun nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi.” Ian, ağzındakini çiğnemek için duraksadı ve sonra ekledi. “Cahal’ın önerdiği göç danışmanları harika iş çıkardılar. İşimden dolayı şanslıyım, orada satış ve pazarlama müdürlerine çok ihtiyaç var.”

David’in yanında oturan Vi Hala çatalını bir parça kuzu etine saplarken, “Peki iş arayışın nasıl gidiyor?” diye sordu.

Ian çatal bıçağını tabağın üzerine bırakıp dirseklerini masaya dayadı. “O konuda da güzel haberlerim var.”

Herkes durdu ve bakışlarını tabaklarından ayırıp Ian’a baktı.

“Şu Fulcrest’le mülakat yapmak için uçtuğumu hatırlıyor musunuz?”

“Sigorta şirketi mi?” dedi Sarah ile Lewis’in arasında oturan Cahal.

Ian başını salladı. “Bana iş teklif ettiler ve ben de kabul ettim.”

“Bu harika bir haber, dostum,” dedi Cahal bardağını kaldı-
rarak. “Şerefe!”

Bunun üzerine herkes kadeh kaldırdı. Sonra Lewis, “Yani sen de yarın bizimle mi geliyorsun, baba?” diye sordu.

“Hayır canım,” dedi Ian çatal bıçağını yeniden alırken. “İş-
lerin hallolması bir iki ayı bulur. Öyle üzgün bakma. Orada o
kadar yoğun olacaksın ki yokluğumu bile zor fark edeceksin.
Hem seninle ve Molly’le hemen her gün telefonda konuşacağız.”

Bu haber üzerine sohbet birkaç dakika daha sürdü, sonra o
ana kadar sessiz kalan Molly, “Bisto nasıl?” diye sordu.

Sarah’nın sağ tarafında oturan Becky gülümsedi. “Çok iyi
ve çok mutlu, tatlım. Evime alıştı bile. Ön kapıya bir kedi kapısı
da taktırdım, böylece istediği gibi girip çıkabiliyor. Onun için hiç
endişelenmeyin. O, ben ve Tony beraber çok mutluyuz.”

Mutlulukla gülümseyen Molly tabağını yoğurtlu tavukla
doldururken Becky biraz daha pilav aldı.

“Arkeoloji derslerin haftaya başlıyor, değil mi Becky?” diye
sordu Sarah.

Becky hemen döndü ve babasıyla onun arasına sıkışmış olan
Tony’ye baktı.

“Ark-e-oloji ne demek?” diye sordu Lewis.

Molly kıkırdadı ve ona utandırıcı bir bakış attı. “Geçmişten
kalan şeyleri kazıp çıkarmak, değil mi Becky Teyze?”

“Doğru, hayatım.” Becky bir parça beyaz ekmek koparıp tabağına
bıraktı, sonra elini peçetesine sildi. “Dersleri neden sordun ki?”

“Sadece düşünüyordum da.” Cahal’a döndü. “Babam ve Vi
Hala Noel’de düğün için yanımıza gelecek.” Cahal, ağzı yemekle
dolu olduğundan sadece başını sallayarak karşılık verebildi. Sarah
masanın altından onun dizini sıktı ve Becky’ye döndü.

“İzin almak konusunda endişelenmeniz gerekmiyor ne de
olsa. Noel tatili uzun. Gelmeni çok isteriz, elbette Tony’nin de.”

“Hep Avustralya’yı görmek istemişimdir,” dedi Tony.

Becky eğilip adamın kulağına bir şeyler fısıldadı, o da başını salladı.

“Öhö öhö,” dedi Becky ve herkes dönüp ona baktı. Tony’yle birbirlerine aptal aptal sırtıyor, masanın üzerinde el ele tutuşuyorlardı. Becky etrafına bakındı ve derin bir nefes aldı. “Aslında Noel’de gelebileceğimizi sanmıyorum.”

“Ah,” dedi Sarah ve odaya bir sessizlik çöktü. Sarah pişman olmuştu. Becky çalışmıyorken ve Tony ona destek oluyorken elbette pahalı bir tatil için para ayıramazlardı. Bu konuyu hiç açmaması gerekirdi.

Ama Becky utanmış görünmüyordu. Aksine gözleri parlıyordu ve tüm yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Tony, ona Becky dünyadaki tek kadınmış gibi bakıyordu, Becky’yi onaylarcasına başını salladı ve Becky, “Çünkü bizim de size söyleyeceğimiz, heyecan verici bir haberimiz var,” dedi.

Herkes susup bekledi. Sarah o anda Becky’nin önündeki bardakta şarap değil de su olduğunu fark etti.

“Bir bebeğimiz olacak.”

Sarah’nın gözleri Becky’nin dolgun karnına indi ve bir an için inanamadı. Küçük kardeşi anne mi oluyordu? Sonra hayatında ilk defa Becky’yi diğerlerinin de görmesi gerektiği gibi gördü: akıllı, becerikli, yetişkin bir kadın. Anne olma yolunda bir kadın.

“Aman Tanrım,” dedi Vi bir elini ağzına götürerek.

“Bir bebek!” dedi Molly heyecanla. “Yani bir kuzenimiz olacak, Lewis!”

Sarah, Becky’ye sarılıp sesini topladı. “Becky, harika bir haber bu. Demek teyze oluyorum!”

Cahal ayağa kalktı ve masanın üzerinden eğilip Tony’nin elini sıktı. Ian ve David de aynısını yaptı, babası daha sonra Becky’nin omuzlarını sıvazladı.

Tüm olan biteni yüzünde şaşkın bir ifadeyle izlemekte olan Lewis, “Neden bu kadar önemli ki? Altı üstü bir bebek değil mi?” dedi.

Gülüşmeler dindiğinde Ian, "Peki üniversitedeki derslerin ne olacak, Becky?" diye sordu.

"Her şey ayarlandı. Okulu bir yıllığına dondurabileceğimi söylediler. Sorun yok."

Babası katlanmış bir peçeteyle dudaklarını sildi. "Harika bir haber gerçekten. Aileye yeni bir ufaklık daha katılıyor. Tanrım." Söylediklerinin anlaşılması için biraz bekledi, sonra yüzünde bir bulut gibi bir karaltı gezindi. "Ama onun nikâhsız doğmasını istemezsiniz, değil mi?"

"Nikâhsız da ne demek?" diye sordu Lewis.

"Boş ver," dedi Vi Hala çocuğun tabağına sert bir bakış atarak. "Sen yemeğini bitir."

Becky güldü. "Ah baba, çok eski kafalısın."

"Evlilik konusunu konuştuk," dedi Tony, görünüşe bakılırsa babasının kaygılarını Becky'den daha çok dikkate alıyordu. "Değil mi Becky? Ama çok da acele etmiyoruz."

Becky burnunu kırıştırdı. "Belki de bebek doğduktan sonra."

"Doğum ne zaman?" dedi Vi Hala, yüzü kızarmıştı ve parıldıyordu.

"Ağustosun sonunda. Avustralya'ya gelmeyelim demiyoruz," dedi Becky, Tony'ye bakarak. "Fakat Noel zamanı bebek daha üç buçuk aylık olacak."

"Ah, bebekler söz konusu olduğunda ne kadar istesen de yeterince dikkatli olamazsın," dedi Vi Hala elini boynuna götürerek. "Risk almak istemezsin. Hava basıncı bebeklerin kulağına zarar verebilir. Hem uçakta insan korkunç enfeksiyonlar da kapabilir."

Sarah kalbi mutlulukla dolup taşarken tüm iyi niyetiyle gülümsedi. Becky'nin zamanlaması daha iyi olamazdı. Bebek tam da Molly ve Lewis, babası ve halasından ayrı düşmüşken doğacaktı. "Pekâlâ, bekleyip işler nasıl gidecek bir görelim. Gelemesenez bile ocak ayında okullar açılmadan biz çocuklarla gelmeyi deneriz. Ne dersin, Cahal?"

"Harika fikir."

“Örgü şişlerimi çıkarsam iyi olacak!” dedi Vi Hala. Elindeki peçeteyle yüzünü yelpazeledi. “Ne kadar da olaylı bir yıl olacak!”

Karanlık çökünce çocuklar Ian’la beraber eve gitti, Sarah, Becky’nin boş odasındaki yatağında, Cahal’ın kollarında yatıyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı ince perdelerden odaya sızıyordu ve Sarah’nın gözüne uyku girmeyecek gibiydi. Becky’nin verdiği müjde ve gelecek heyecanı aklını meşgul ediyordu. Fakat Ballyfergus’tan ve sevdiklerinden ayrılacağı için neşesine bir parça da hüznün karışmıştı.

Sırtüstü yatmakta olan Cahal, Sarah’nın çıplak kolunu dalgın dalgın dürttü. Onun aklını okuyabiliyormuşçasına, “Benim için aileni terk ediyormuşsun gibi hissediyorum,” dedi.

Sarah yutkundu. “Bizim durumumuz o kadar da kötü değil. Her gün telefonda konuşabilir, ayrıca ziyarete de gelebiliriz.” Bir süre duraksadıktan sonra ekledi. “Ama çocukları dünyanın öbür ucuna taşımak ve Ian’ın da gelmesi büyük bir şey. Umarım onun için işler yolunda gider.”

“Öyle olacağına eminim.”

“Bunu seni çok sevdiğim için yapıyorum, Cahal.” Durdu ve parmağını adamın göğsünde gezdirdi. “Ve ben de senin benim için aileni bıraktığını hissediyorum.”

“Nasıl yani?”

“Onları düğüne çağırmayacaksın, değil mi?”

“Zaten gelmezlerdi ki Sarah.” Onun başının üzerini öptü. “Melbourne’de yaşadığım tüm bu süre boyunca sadece bir kez geldiler ve dürüst olmak gerekirse ben de onları orada istemiyorum. Anneme hâlâ para gönderiyorum ama artık yeni bir ailem var. Sen, oğullarım ve Molly ile Lewis.”

“Çok tatlısın.”

“Gerçekten. Benim için sadece sen ve çocuklar önemlisiniz. Bunu hiç unutma.”

Sarah onun eline uzandı ve parmakları birbirine kenetlendi. “Unutmam.”

Bir süre sessizce uzandılar. Sarah'nın başı, Cahal'ın uzun ve derin soluklarıyla beraber yükselip alçalıyordu. Evelyn'in onları memnuniyetle izlediğini hayal etti.

“Senin için yirmi yıl bekledim, Sarah. Ve biliyor musun?..”

Sarah geri çekilip dirseğinin üzerinde doğruldu, sarı saçları yüzüne düşmüştü. “Neyi?”

“Kesinlikle beklemeye değersin.”

“Sen de öyle, sevgilim.”